

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İREM DEMİRBAŞ

erhanlı

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AHALİ

İrem Demirbaş

Published: 2021

Source: <https://www.wattpad.com>

HİKAYE TANITIMI

Bir kız.

Beş erkek kardeş.

Bir ev.

Üç ay.

Bunların hepsi bir araya gelince ne olur? Unutulmaz bir yaz tatili!

*

KARAKTER TANITIMI

Aleyna, 18 yaşında, hayat dolu bir kız.

Atakan, 19 yaşında, evin en konuşkan ve güleç çocuğu, aynı zamanda tam bir futbol aşığı.

Hakan, 21 yaşında, kısaca kızların ideal sevgili, annelerin ise ideal damat adayı.

Atahan, 19 yaşında, Atakan'ın çift yumurta ikizi olmasına rağmen hemen her konuda onun tam tersi.

Lodos, 18 yaşında, oyun bağımlısı olmakla birlikte evin en zekisi.

İlker, 20 yaşında, tam bir kötü çocuk.

Favori karakterinizi hemen seçin! Haydi yoruma!

*

Eveet, yeni hikâyemle karşınızdayım!

İçim kıpır kıpır... Heyecandan yerimde duramıyorum!

Tenimdeki İmza adlı hikâyem kitap olma yolunda emin adımlarla ilerlerken ben de yepyeni bir hikâyeye başlamak istedim. Tenimdeki İmza daha derin, sırlarla dolu ve karanlık bir hikayeydi. E, haliyle yazarken de, okurken de, beyin yakıyordu. Bu hikâye öyle olmayacak... Bu cıvıl cıvıl, renk renk olacak. İçinizde LIVING WITH COOPER BROTHERS adlı hikâyemi okuyanız vardır belki, taaa 2013 yılında yazmıştım o hikayeyi. Bu, o hikâyenin Türkçe versiyonu diyebilirim ama farklılıklar var tabi.

Hikâyenin ilk bölümünü yazdım, yarın sizlerle olacak. Yarın, yine burada buluşmak üzere...

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Facebook: İrem Demirbaş

Twitter: yazardayazar11

Snapchat: yazardayazar11

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

Bu kalp,
Sizin için.

BİRİNCİ BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA BIRAKIN LÜTFEN.

*

AHALİ - BİRİNCİ BÖLÜM

Taylor Swift - Everything Has Changed ft. Ed Sheeran

ALEYNA,

Ev bana, ben eve bakıyordum.

Arabayla gelirken gördüğüm kadarıyla bu civardaki bütün evler büyüktü ama bu açık ara farkla en büyükleriydi. Koskocaman, iki katlı bir malikâne duruyordu karşımda. Arazinin etrafına uzun ağaçlardan çit çekilmişti ve bahçe kapısından, ev kapısına ulaşmak için bir dizi merdiven çıkmanız gerekiyordu. Ön bahçesi bir futbol sahasının yarısı kadardı, evin önünde bir süs havuzunun olduğu yer ve çevresi hariç yerler çim kaplamaydı, ağaçlar ve çiçekler ekilmişti. Ön bahçesi böyleyse arka bahçesini düşünmek bile istemiyordum.

Üç ay boyunca bu evde mi kalacaktım ben şimdi?

Burası amcamın eviydi ve görünen o ki amcam zengindi. Çok zengindi. Fazla fazla.

Aslını isterseniz, amcamı doğduğum günden beri görmemiştim. Bir kez bile. Neden mi? Çünkü babam ve amcam nedenini bilmediğim bir şekilde yıllardır birbirine küstü. Bilmemem öğrenmek istemememden kaynaklanmıyordu. Tabi ki istiyordum! Ama babam da, annem de ne kadar sorarsam sorayım bir cevap vermeyi reddetmişti.

Babam ve amcam birbirinin varlığını yok sayarak hayatlarına devam ederken bundan birkaç hafta önce amcam babama bir mektup yollamıştı.

Mektupta babamdan, beni bu yaz onun ve ailesinin yanına kalmaya göndermesini istediğini yazmıştı. Yeğenin tanınmak istediğini falan filan... Babam bu fikre şiddetle karşı çıkmıştı. Ben de öyle. 'Hiç tanımadığım bir amcayla ve yine onun hiç tanımadığım ailesiyle üç ay aynı evde kalmak mı? Sağ olun, ben almayayım.' Tam olarak bu kelimeleri kullanmıştım. Ama ikimizin aksine annem bu fikre olumlu bakmıştı. Bunun amcamdan gelen bir zeytin dalı olduğunu ve reddetmenin kabalık olacağını söylemişti.

İkiye karşı birdik. Peki, kimin dediği oldu dersiniz? Her zaman olduğu gibi tabi ki annemin!

Babam istemeye istemeye amcama kabul ettiğini söyleyen bir mektup yazıp yolladığında amcamdan şoförünün beni almaya geleceği tarihi, günü ve saati içeren bir mektup geldi.

Tam da o tarihte, o günde ve o saatte şoförü evimizin kapımızın önündeydi.

Hem de bir limuzinle!

Evet, bir *limuzinle*!

Anne ve babamla vedalaştıktan sonra limuzine bindim ve şoför beni, şehrin benim oturduğum semtin aksine zengin semtlerinden birine getirdi.

Ve buradaydım işte.

Bu evin yanında benimkisi Hobbit evi falan, diye geçirdim içimden.

İçimden geçenleri duymuş gibi, "Bu civardaki en büyük ev bu," dedi şoför, elinde bavulumla birlikte yanıma gelerek. Adı Oktay'dı, kırklı yaşlarında bir adamdı.

"Evet, onu yolda gelirken fark ettim."

Merdivenlere yönelmeden önce, "Beni takip edin Aleyna Hanım," dedi.

Dediğini yaparak arkasından gittim ve birlikte merdivenleri tırmanarak evin önüne vardık. Oktay Bey kapı ziline bastı ve birkaç saniye sonra hizmetçilerden biri açtı kapıyı, Oktay Bey gibi kırklarında bir kadındı.

Beni görünce kibarca gülümsedi. "Hoş geldiniz, Aleyna Hanım. İçeri buyurun," diyerek kapıyı sonuna kadar açtı ve önümüzden çekilip yol vererek.

Evin içi de dışı gibi şık ve gösterişliydi. Evin girişi neredeyse benim evim kadar büyüktü. Tavanda kocaman hatta devasa bir avize asılıydı ve taşları insanın parıl parıl parlıyor, insanın gözünü alıyordu öyle ki bakarken gözlerimi kırptırmam gerekmişti. Ayaklarımın altında uzanan zemin mermer kaplamaydı ve attığım her adımda ayakkabılarım ciyaklıyordu.

Girişin iki yanından, üst kata çıkan, döner biçimde iki tane merdiven uzanıyordu, kenarlarında korkuluklar vardı.

Bakışlarımı evin içerisinde gezdirmeyi bırakıp karşımda duran kadına ve onun yanındaki genç kıza çevirdim. Benim yaşlarımda gibi duruyordu. "Ben Selma, evin baş hizmetçisiyim," diye kendini tanıttı kadın, sonra da yanındaki genç kıızı işaret ederek, "Bu da yardımcım, Melek," diye ekledi.

İkisine hitaben, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim gülümseyerek.

Selma Hanım, Melek'e dönerek, "Melek Hanım, Aleyna Hanım'ın bavulunu odasına götürün, sonra da Merih Bey'e misafirimizin geldiğini haber ver lütfen," diye emrettiğinde Melek Hanım ikiletmeden çabucak bavulumu Oktay Bey'in elinden aldı ve hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp üst katta gözden kayboldu.

Selma Hanım, "Beni takip edin Aleyna Hanım," diyerek evin içinde ilerlemeye başladığında ben de peşine takıldım.

"Burası evin salonu. İstedığınız yere geçip oturun lütfen. Merih Bey birazdan burada olur. O sırada size ne ikram edebilirim? Çay? Kahve?"

"Su?"

"Soğuk? Sıcak? Ilık? Nasıl arzu edersiniz?"

Sıcak, aynı zamanda amcamla ve diğer aile üyeleriyle tanışacak olmanın verdiği heyecan ve stresten dilim damağım kurumuştı, şöyle buz gibi bir bardak su kulağa harika geliyordu. "Soğuk olsun lütfen."

"Başka bir arzunuz?"

"Sadece su. Teşekkür ederim."

"Hemen getiriyorum," diyerek salondan çıktığında yalnız başıma kaldım.

Bakışlarımı salonda dolaştırdım. Antre bizim ev kadarsa salon bizim evin iki katıydı. Fazla eşya yoktu, zannımca burası sadece misafirler için görüntüsel olarak dekore edilmiş, amcam ve ailesi tarafından kullanılmıyordu. Varaklı koltuklar, ahşap sehpalar ve masalar... Buranın tavanı yüksekti ve yine bir avize asılıydı, antredeki gibi daha da büyük bir avize. Klasik bir dekorasyonu vardı, klasik ama şık. Her bir eşya, her bir aksesuar para kokuyordu öyle ki bir şeye çarpıp deviririm diye salonun içinde hareket etmeye korkarak kapının girişinde dikiliyordum.

Ben etrafımı incelerken bir erkek sesi duydum, başımı sesin geldiği tarafa doğru çevirmemle salonu arka bahçeye bağlayan kapının açılması ve içeriye bir çocuğun girmesi bir oldu. Onun ardından bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha...

İlk giren beni görünce durakladı, onun ardından diğer dördü de hareketini tekrarladı. Onlar salonun bir köşesinde, ben bir köşesinde durmuş birbirimize bakarken bir sessizlik oldu.

Ah, çocukların ııslak olduklarından ve üzerinde sadece mayoları olduğundan bahsetmiş miydim? Çünkü öyleydiler.

Nereye düştüm ben böyle?

*

Bölümü okuyup bitirdikten sonraki yüz ifadeniz?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Bu arada önceki bölümlere 700'e yakın oy ve 500'e yakın da yorum gelmiş. Hepinize teşekkür ederim... Minnettarım. Aynen böyle devam edelim. :'))

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Facebook: İrem Demirbaş

Twitter: yazardayazar11

Snapchat: yazardayazar11

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

İKİNCİ BÖLÜM

AHALİ - İKİNCİ BÖLÜM

The Wanted - Walks Like Rihanna

ATAHAN,

Atakan İlker'in omzunda, Lodos ise Hakan'ın omuzlarındaydı. Dördü de havuzdaydı, deve güreşi oynuyorlardı. Bense havuzun dışındaki şezlonglardan birinde uzanmış onları izliyordum, her zamanki gibi eğlencenin dışında kalmayı tercih etmişim.

Atakan olmayan seyircilere hitaben konuşarak, "Yılın merakla beklenen maçına hepiniz hoş geldiniz sayın seyirciler!" dedi bir spor spikeri edasıyla. "Bu köşede geçen yılın şampiyonu Atakan Arslanoğlu, yani ben! Öbür köşede ise mağlubu Lodos Arslanoğlu!"

Her yaz başında, havuz sezonunu açtığımız gün mutlaka bu oyunu oynar ve Atakan'la Lodos kozlarını paylaşırdı. Küçüklüklerinden beri yaptıkları bir şeydi bu.

"Geçen yılın mağlubu mu?" dedi Lodos kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Anlaşılan senin beyninin hafıza kartı yanmış kardeşim. Hafızanı tazeleyeyim, geçen yıl berabere kaldık."

Atakan inanmadığını belli eden bir sesle, "Yav heee heee..." dedi gözlerini devirip dil çıkararak.

"Sana yalan borcum mu var lan?"

"Yav heee heee..." diye tekrarladı Atakan.

"Hakan, sen söyle. Geçen sene hangimiz kazandık?" diye sordu Lodos. Hakan içimizde en dürüst olanımızdı, o yüzden ona sormuştu. Beşimiz içinde en çok onun lafına imtina edilirdi çünkü küçüklüğümüzden beri dördümüz de zor durumlardan sıyrılmak için yalana başvursak da Hakan doğruyu söylerdi.

"Lodos doğruyu söylüyor, berabere bitti maç," diye cevapladı Hakan.

Bunun üzerine Lodos Atakan'a bakıp, "Bak, demedim mi sana? Balık hafızalı kardeşim benim," dedi pişkin pişkin sırtarak.

"Onu yenemediğin için bir ay boyunca yüzün sirke satıyordu," diye ekledi Hakan.

"Aynen," diye arka çıktı İlker. "Regl dönemindeki kızlar gibiydin."

Atakan, "Ne yani ben bu çelimsizi yenemedim mi?" dedi eliyle Lodos'u işaret ederek.

"Sen kime çelimsiz diyorsun oğlum?" Lodos kollarını kaldırıp kaslarını sıktı. "Bu kasları görmedin galiba?"

"Onları görmek için büyüteç lazım kardeşim."

İlker, "Büyüteç mi? Teleskop lazım lan teleskop," dedi sırtarak.

Atakan da sırttı. "Bak bu iyiydi," dedi ve İlker'le ikisi ellerini havaya kaldırıp beşlik çaktı.

"Sizinle laf dalaşına girerdim ama ikinizin IQ'sunu toptasak benimki kadar etmiyor o yüzden ağzımı da, beynimi de yormayacağım." Lodos aramızda açık ara farkla en zeki olandı ve bunu her fırsatını bulduğunda yüzümüze vurmaktan geri durmazdı.

"Bu çocuğun sürekli IQ'sundan bahsetmesine kıl olan bir ben miyim? Şu yerlere göklere sığdıramadığı IQ'su da olmasa neyle övünecekti merak ediyorum," diye homurdandı Atakan.

Lodos sırtarak, "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor Atakan," diye dalga geçti.

"Kıskanmak mı? Seni mi? Neyini kıskanacağım lan senin?"

"Ah, bir düşüneyim..." dedi eliyle çenesini sıvazlayıp birkaç saniye düşündü ya da düşünüyormuş gibi yaptı. "Buldum! Beşimiz arasında ben en zeki, sense en aptal olduğun için olabilir mi acaba?"

"En aptal mı?"

Başını onaylama manasında sallayarak, "Hı-hı," dedi Lodos.

"Aramızda en aptal ben miyim lan?" dedi Atakan ve soru soran gözlerle bana, Hakan'a ve İlker'e baktı.

Bana baktığında omuz silkmekle yetindim. Hepimizin iyi ve kötü olduğu konular vardı, mesela Atakan'ın zekâ konusunda pek parlak olduğu söylenemezdi. Merih Amca'nın, yani üvey babamızın, her yıl okula yaptığı yüklü miktardaki bağışlar olmasa sınıfı geçemezdi.

"Aptal denmez de..." diye geveledi Hakan. Hiçbirimizi, aslını isterseniz hiç kimseyi kırmak istemezdi.

İlker ise her zamanki gibi lafı eveleyip gevelemeden, karşısındakinin kırılmasını veya kırılmamasını önemsemeden pat diye söyledi. "Evet, öylesin."

"*En aptal* ben miyim?" dedi kelimeleri vurgulayarak.

"Evet, *en aptal* sensin," dedi aynı şekilde kelimelere vurgu yaparak. "Merih Amca'nın senin sınıfı geçmen için okula yaptığı bağışlarla yeni bir okul açılırdı lan."

"1 tane mi? En az 2," diye eklemeye bulundu Lodos.

"Ağlıyorum, mutlu musunuz?" dedi ellerinin tersiyle hayali gözyaşlarını silerken.

Lodos'un sırtışı genişledi. "Ağlama kardeşim. Elbet bir gün beyin nakli de yapılacak. O gün geldiğinde sen de parayla, karaborsadan benim gibi zeki birinin beynini satın alırsın."

"Hay ben senin beyninin kılcal damarlarını..." diye homurdandı Atakan ve ardından, "Seni bu suya gömeceğim oğlum gömeceğim! Bakalım o zaman da böyle sırtabilecek misin?" diye meydan okudu.

"Dene de görelim!" diye meydan okumasına karşılık verdi Lodos.

Bu laflarla birlikte ikisi de ileri atılıp suyun üzerinde birbiriyle boğuşmaya başladılar. Boğuşular, boğuşular ve boğuşular... Birbirlerini ittirdiler, çekiştirdiler. Bu ne kadar zaman sürdü bilmiyorum ama nihayetinde Hakan'ın omzundan düşüp suyu boylayan Lodos oldu.

Ellerini zafer edasıyla havaya kaldırıp sırtarak "Ve Atakan lafının arkasında durup rakibini suya gömer!" diye duyurdu Atakan. "Lanet olsun, yine harikayım," diye ekledi.

Lodos çabucak suyun yüzeyine çıkıp eliyle ıslak saçlarını geriye iterek kısık gözlerle Atakan'a baktı. "Hile yaptın lan!" diye sitem etti.

"Ne hilesi? Hile falan yapmadım," dedi Atakan ama yüzündeki ifade 'Yaptım' diye bağııyordu.

"Hiç ayak yapma! Bildiğin ısırdın lan beni!" diyerek elini havaya kaldırdı ve hepimize ısırık izini gösterdi.

"Aaa valla hiç farkında değilim," dedi bilmeze yatarak. "Ağzım kaymış herhalde..."

"Hileci!"

"Meme isteyen bebek gibi zırlama lan. Yenilgiyi hazmetmeyi öğren," derken sırtıyordu.

"Hile yaptın, bu maç sayılmaz. Bir daha yapalım."

"Bal gibi de sayılır."

"Sayılmaz!"

"Sayılır!"

"Sen görürsün lan... Bu sorumluluk sınavlarında sana yardım edeceğim demiştim ya? Unut o yardımı... Ne halin varsa gör!"

"Etmezsen etme lan. Sana mı kaldım? IQ'suna sıçtığım seni..."

"Para vereyim de git kendine bir beyin al, öyle konuşalım. Bu şekilde eşit şartlarda yarışmıyoruz. Kendimi kötü hissediyorum."

Atakan, "Ah, ben sana kıyamam," dedi sahte bir sempatiyle. "Zaten her sabah aynaya baktığında yeterince kötü hissediyorsundur. Benim yüzümde daha da kötü hissetme."

"Niye kötü hissedecekmişim lan?"

"Bize bakıyorum," derken eliyle kendisini ve Lodos haricindeki kardeşlerini işaret etti. "Sonra dönüp sana bakıyorum... E, yerinde olsam ben de kendimi kötü hissederdim. Belli ki annemle babam seni yaparken malzemedен çalmışlar."

"Belli ki seni de doğumda yere düşürmüşler, ondan bu aptallık."

Hakan aralarına girdi. "Hey, hey! Gençler alt tarafı bir maç. Abartmayın, konu uzamasın."

"Bırak, karışma. Birbirlerini yesinler, eğlenceli oluyor," dedi İlker.

"Git kendine başka bir eğlence bul. Kardeşlerimizi karıştırma."

İlker sesli bir şekilde ofladı. "Boşuna demiyorum sana Bay Doğru diye... Bir insan hiç mi doğru yoldan şaşmaz anasını satayım."

"Bunun nesi kötü?"

"Çok sıkıcısın. Kızlar sana nasıl tahammül ediyor anlamıyorum."

"Asıl sana nasıl tahammül ediyorlar hiç anlamıyorum. Ben Bay Doğru'ysam sen de Bay Bencil'sin. Sadece kendini düşünüyorsun."

"Kızlar bana tahammül etmiyorlar, tam tersine bana bayılıyorlar. Instagram hesabımı açıp kızlardan gelen mesajları göstersem aklın çıkar. Neden mi? Çünkü onları eğlendireceğimi biliyorlar."

Lafa atlayarak, "Kötü çocuklarla eğlenir, iyi çocuklarla evlenirler," dedi Atakan. "Bu durumda sen evde kalacaksın kardeşim."

İlker, "Evlenmek isteyen kim? Ben hayatımın sonuna kadar bekâr kalırım. No problema," derken son kelimeyi İspanyolca aksanıyla söyledi.

"İspanyol kızlarla takıla takıla İspanyolcayı sökeceksin bu gidişle."

İlker sırtıttı. "Bu ay sonunda yine İspanya kaçamağı yapmayı planlıyorum. Sen de gel, birlikte gidelim."

Atakan'ın suratı asıldı. "Gelemem, sorumluluk sınavlarım var."

"Zamanında adam akıllı çalışıp sınıfını geçsen, böyle sorunların olmayacak," diye nasihat verdi Hakan.

"Yerini buldun ya hemen sok lafını."

"Laf sokmuyorum, gerçeği söylüyorum."

Lodos, "O İspanya kaçamağı yalan olur, benden söylemesi," dedi İlker'e bakarak. "Geçen seferki kaçamağının maliyetinden sonra babam bok yollar seni."

"Şu adama baba deyip durma. O bizim babamız falan değil," diye çattı İlker.

Hepimiz Merih Amca'yı babamız olarak kabul etsek de İlker etmiyordu.

Öz babamızı kaybettiğimizde ben yedi yaşındaydım, Atakan da öyle. Lodos altı, İlker dokuz, Hakan ise on yaşındaydı. Ben, Atakan ve Lodos küçük olduğumuz için o zamanları hayal meyal hatırlıyorduk ama Hakan hatırlıyordu ve söylediğine göre İlker öz babamıza çok düşküncü. Hepimizden çok. Bu yüzden babamızı kaybetmek içimizde en çok onu etkilemişti.

Annem, babam ve Merih Amca eski arkadaşlardı. Lise zamanlarına dayanıyordu arkadaşlıkları. Babam öldükten sonra Merih Amca annemin ve bizim yanımızda olmuş, maddi ve manevi olarak elinden gelen yardımı göstermişti. Sonrasında, zaman içinde ilişkileri arkadaşlıktan farklı bir boyuta geçmişti ve evlenmeye karar vermişlerdi. Bu kararlarını bize açıkladıklarında ben, Hakan, Atakan ve Lodos sorun çıkarmamıştık ama İlker şiddetle karşı çıkmıştı. Her ne kadar sonra Merih Amca'nın annemi ne kadar mutlu ettiğini görüp razı gelip ona alışsa da hiçbir zaman babası olarak görmemişti.

Hala da görmüyordu.

"İlker," dedi Hakan uyarıcı bir ses tonuyla. "Kimin evinde kalıp, kimin parasıyla geçindiğini unutma. Merih Amca olmasaydı şimdiye nerede olurduk kim bilir? Babamın..." Kelimelere dökemese de hepimiz ne demek istediğini biliyorduk. 'Babamın ölümünden sonra' diyecekti. "O bize sahip çıktı. Koruyup kolladı. Üstelik hiçbir mecburiyeti yokken..."

Ortama birden bir sessizlik çöktü. Ciddi bir sessizlikti bu.

Sessizliği bozan Atakan oldu: "Eee PES turnuvasına ne dersiniz?"

Hepimiz birbirimizden çok farklı olsak da ortak noktada buluştuğumuz bir şey vardı; PES. Hepimiz PES oynamayı severdik, rekabetçi olduğumuz için birbirimizle oynamayı daha da çok severdik.

"Bana uyar," dedi Lodos.

"Ben de tamamım," dedi Hakan.

"Varım," dedi İlker.

Dördü de başını bana çevirdiğinde, "Beni de sayın," dedim ve birlikte evin yolunu tuttuk.

En önde Atakan, onun arkasında sırasıyla Hakan, Lodos, İlker ve ben eve girdiğimizde en öndeki birden durdu. Arka arkaya yürüdüğümüz için biz de durduk, aksi takdirde önümüzdekine çarpardık.

Neden durduklarını anlamayarak Atakan'a ve diğerlerine baktığımda dördünün de bakışlarının aynı yere sabitlenmiş olduğunu fark ettim. Bakışlarını takip ederek başımı çevirdiğimde salonun öbür ucunda duran kızı gördüm.

Bu kız da kimdi?

Kısa bir sessizlik olurken önce kıza, sonra da birbirimize baktık. Hepimizin gözlerinde aynı soruyu gördüm. Sonrasında Atakan kıza dönüp hepimizin aklındaki soruyu dile getirdi: "Sen kimsin?"

Kız ne diyeceğini bilemez bir halde ağzını kapatıp açtı. Tekrardan kapatıp açtı. "Ben..." diye söze başladı fakat bitiremedi ve başını yana çevirip bizimle göz temasını kesti.

İlker başını yana yatırıp kızı süzerken, "Yeni hizmetçilerden biri falan mı acaba?" diye sesli düşündü.

"Hizmetçi olsaydı kıyafeti olurdu," dedi Lodos. "Hizmetçilerin evin içinde sivil kıyafetle gezmeleri yasak."

Kıza şöyle bir baktım. Üzerinde bir kot şort, salaş bir tişört ve ayaklarında da Converse vardı. Saçlarını yukarıdan dağınık bir topuz yapıp toplamış, el bileklerine de çeşitli ve renk renk bileklikler takmıştı.

Görmeye alışık olduğumuz kızlara benzemiyordu. Hayır, alakası bile yoktu. Bir kere bizim çevremizdeki kızlar baştan ayağa marka giyinir, saçlarına, makyajlarına ve üstlerine başlarına daima özen gösterirlerdi, asla şu anda bu kızın olduğu gibi salaş bir halde göremezdiniz.

Bu kız... farklıydı.

*

**Bölümü okuyup bitirdikten sonraki yüz ifadeniz?
Favori karakteriniz kim?**

Lodos mu?

Hakan mı?

Atakan mı?

İlker mi?

Aleyna mı?

Atahan mı?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Bu arada önceki bölümlere 1300'den fazla oy ve 1400'den fazla da yorum gelmiş. Harikasınız. Aynen böyle devam edelim. :'))

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Facebook: İrem Demirbaş

Twitter: yazardayazar11

Snapchat: yazardayazar11

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AHALİ - ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Katy Perry - Last Friday Night (T.G.I.F.)

ATAKAN,

Beşimiz de resim sergisindeki bir tabloyu inceler gibi kıza bakarken Merih Amca onun hemen peşi sıra da hizmetçilerden biri elinde bardakla salona girdi.

Merih Amca tereddütlü bir şekilde, "Aleyna?" dedi kıza arkadan bakarken.

Kız arkasını döndü ve onunla, dolayısıyla hizmetçiyle de yüz yüze geldi. "Amca?" dedi aynı tereddütle.

"Amca mı dedi o?" dedi Lodos, şaşırarak. Yalnızca o değil hepimiz şaşırmıştık.

"Pembe dizi sahnesi izler gibi oldum he... Hani yıllardır birbirini görmeyen baba ve kız birbirleriyle ilk kez karşı karşıya gelir, bakışır, bakışır ve bakışlar ya hani? Tam o sahne. Burada roller farklı ama olsun..." dediğimde bana bakarak, "Senin aksine pembe dizi izlemediğim için bilmiyorum kardeşim," diye laf soktu Lodos.

Aslında annem Merih Amca'yla evlenmeden önce ben de hiç pembe dizi izlememiştim; onlar evlenip hep birlikte buraya, Merih Amca'nın evine taşındıktan kısa bir zaman sonra izlemiştim ilk kez.

"Seni hizmetçilerle pembe dizi izlerken yakaladığım günü hiç unutmayacağım," dedi İlker. Ben de unutmuyacaktım çünkü unutmama izin vermeyeceklerdi. "Ben senin hizmetçilerden biriyle işi pişirdiğini düşünüyordum ama sen..."

Bir yaz günü, öğlen saatlerinde baş hizmetçi Selma Hanım'a şimdi hatırlayamadığım bir şey söylemek ya da sormak için müstemilata gitmiştim. Müstemilat, yani hizmetçilerin kaldığı ev, bizim kaldığımız eve

on dakika belki daha az bir yürüme mesafesindeydi, ben de yürüyerek gitmiş ve kapıyı çalmıştım. Ama açan olmamıştı. Bunun üzerine evin etrafından dolanıp evin açık bahçe kapısından içeri girdiğimde ortalıkta kimseler yoktu, seslenmişim fakat cevap veren olmamıştı.

Duyduğum televizyon sesini takip ederek evin içinde ilerlemiş ve bir odanın kapısının önüne varmıştım. Bir de ne göreyim... İçlerinde baş hizmetçi Selma Hanım'ın da bulunduğu bir grup hizmetçi, televizyonun başına toplanmış bir yandan yemek yiyor, bir yandan pembe dizi izliyor, bir yandan da dizideki karakterleri eleştiriyorlardı. Hepsi o kadar konsantre olmuştu ki kapı ağzında durduğumda benim varlığımı bile fark etmemişlerdi. Bu kadar ilgilerini çeken dizinin nasıl bir şey olduğunu merak etmiş ve durup ben de izlemeye başlamıştım. İzlemez olaydım...

Aslında niyetim sadece birkaç dakika izlemektir ama nasıl olduysa dizinin bölümü bitinceye kadar orada kalıp izlemiştim. Bittiğindeyse oraya neden geldiğimi falan unutmuştum. Aklımda tek bir soru vardı: İsabella gerçek babasının Eduardo değil de Alfonso olduğunu öğrenecek mi?

Hatırlıyordum da dizi sonunda Selma Hanım ve diğer hizmetçiler girdikleri transtan çıkıp beni karşılarında gördüklerine çok şaşırmıştı. Onlara bu dizinin haftanın hangi günlerinde yayınlandığını sormuştum, onlar da her gün cevabını vermişti. Bunun üzerine başka bir şey söylemeden arkamı dönüp müstemilattan çıkıp gitmiştim. Günün geri kalanında, uyumadan önce hatta uyurken rüyamda bile aklımda aynı soru vardı. İsabella gerçek babasının Eduarda değil de Alfonso olduğunu öğrenecek mi?

Bunun üzerine ertesi gün, kendi kendime bunun son olacağını tembih ede dede, öğlene doğru yine müstemilata gidip kapının ağzında durarak diziyi izledim. Dizi bitiminde sorunun cevabını almıştım ama bu defa da aklımda başka bir soru baş göstermişti: İsabella hamile olduğunu Carlos'a söyleyecek mi?

Günler boyunca böyle devam etmişti bu. Selma Hanım ve diğerleri zamanla beni gördüklerinde şaşırmamaya başlamış, alışmışlardı. Hatta biraz zaman geçtikten sonra kapının ağzında durmak yerine odaya girip onlar gibi koltuklarda oturarak onlarla birlikte izlemeye, biraz daha zaman geçtikten sonra onlarla birlikte yemek yemeye ve dizideki karakterleri eleştirmeye de başlamıştım. Her ne kadar hizmetçilerle o odanın içinde bir arkadaşlık -dizi arkadaşlığı- kurmuş olsak da odanın dışında yine patronun oğlu ve çalışan çizgimizden çıkmıyorduk. Onlara herhangi bir uyarıda bulunmama rağmen

yanlarına gelip gittiğim süre boyunca evdekilere dizi arkadaşlığımızdan bahsetmemişlerdi. Belki Merih Amca'ya veya anneme bahsetmişlerdir, fakat biliyorlardıysa bile bildiklerini bana hiç belli etmemişlerdi.

Günler hatta haftalar boyunca kardeşlerimden gizli olarak buna devam ettikten sonra bir gün patlamıştım. İlker patlatmıştı beni, her gün öğlen saatlerinde nereye kaybolduğumu merak edip sonunda dayanamayarak gizlice beni takip etmiş ve beni hizmetçilerle pembe dizi izlerken yakalamıştı.

O gün, pembe dizi izleme günlerimin son günü oldu çünkü çok sevgili kardeşlerim benimle o kadar çok dalga geçtiler ki bir daha gidemedim. Gitmek istemediğimden değil gitmeye utandığımdan.

"Aleyna..." diye tekrarladı Hakan, eliyle çenesini sıvazlayıp düşünürken. Birden kafasının üzerinde hayali bir ampul yandı ve avuç içiyle alnına vurdu. "Ah, ben nasıl unuttum!"

Dördümüz de Hakan'a baktık. Meraklı bir ses tonuyla, "Neyi unuttun?" diye dördümüzün de aklındaki soruyu sordum.

"Bu o!" dedi vurgulayarak.

"Kim?" diye sordu Lodos.

"Hani size bahsetmiştim ya..."

"Kim anasını satayım kim?" diye üsteledi İlker, sabırsızca.

"Valla merakımdan, orta yerimden *çaaat* diye çatlayacağım," dedim uzatarak. "Çat diye çatlamak üzereyim, neresinden tutup da düzeleyim..." Kenan Doğulu şarkısından alıntı yapmışım.

"Kuzenimiz," diye açıkladı Hakan. "Hani bu yaz kuzenimizin gelip bizim evde kalacağını söylemiştim ya size? Bu kız, o bahsettiğim kuzen işte."

"Teknik olarak kuzenimiz değil. *Üvey kuzenimiz*," diye düzeltti Lodos.

"Bilinmeyenli denklem gibi oldu lan. Aleyna'nın babasının bir erkek kardeşi ve bu erkek kardeşinin evli olduğu bayanın önceki evliliğinden beş tane erkek çocuğu vardır. Bu durumda Aleyna ve bu beş çocuk kuzen midir? Üvey kuzen mi?" dedim ve birden bire midemde hissettiğim rahatsızlık hissiyle, "Bak, matematik dedim midem bulandı. Adı batasıca... Günahım kadar sevmiyorum şerefsizi," diye ekledim.

Lodos, "Matematik beyin gerektiriyor ondandır," dediğinde ona ters ters baktım.

Hakan hak verircesine başını sallayarak, "Evet, doğru. Üvey kuzenimiz," dedi Lodos'a bakarak.

İlker Hakan'a bir soru yöneltti: "Sence de küçücük, minicik, miniminnacık bir ayrıntıyı atlamamış mısın sevgili kardeşim?"

"Ne gibi?"

"Kuzenimizin kız olması gibi!" dedi vurgulayarak.

"Fark edeceğini düşünmemiştim," dedi Hakan omuz silkerek.

"Tabi canım... Niye fark etsin ki? Erkekle kız arasında ne fark var zaten? Alt tarafı birinin pi-"

Merih Amca deminden beri sürdürdüğü sessizlik yeminini bozdu ve Hakan'la eş zamanlı olarak, "İlker!" diye uyardı.

"Terbiyeni takın," diye devam etti Merih Amca.

İlker omuz silkmeyle yetinirken Merih Amca bakışlarını beşimizin üzerinde dolaştırdı ve "Bu ne hal? Misafirimiz olduğunu görmüyor musunuz? Gidin üzerinize bir şeyler giyin!" diye azarladı.

"Ne var ki halimizde peder? Çıplaklık abartılıyor bence. Sonuçta hepimiz anamızın karnından çıplak doğmadık mı? Hem çırılçıplak da değiliz, üzerimizde mayolarımız var," dediğinde bakışları bana odaklandı.

"Kredi kartlarının iptal edilmesini istiyorsun galiba Atakan?"

"Ben hemen gidip giyiniyorum Merih Amcacığım," diyerek kapıya yöneldim. Kapının önünde durup, "Bu arada seni çok sevdiğimi söylemiş miydim Merih Amcacığım? Çünkü *çooook* seviyorum," dedim uzatarak ve devam ettim. "Delice seviyorum, çılgınlar gibi-"

Daha devam edecektim ama İlker arkamdan gelip kafama vurunca durdum. "Yalakalık yapmayı bırak da yürü hadi."

"Aaa üstüme iyilik sağlık!" dedim alınmış bir ses tonuyla. "Birine sevdiğimi söylemek ne zamandan beri yalakalık yapmak oldu?"

"Sen parayı seviyorsun parayı..."

"Hiç de bile!" diye yalanladım.

"Ah, öyle mi? O zaman bana bir 100'lük çakarsın? Borç olarak, sonra öderim."

Başımı iki yana sallarken, "Olmaz maykıl bende de yok," diye yalan söyledim. Vardı.

"Zaten ne zaman var ki anasını satayım?"

"Cimri olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Yoo ima falan etmiyorum. Direk söylüyorum; *cimrisin*," dedi üstüne basa basa. "Bu evdeki en pinti kişi sensin."

Lodos yanımıza gelerek, "*Ülkedeki* demek istedin herhalde," diye düzeltti. Onun ardından Hakan ve Atahan da kapının önünde bize katıldı.

Hakan'a döndüm. "Hakan bari sen bir şey söyle."

"Doğru söze ne denir?"

"Sen de mi Brütüs?" Sahte bir üzüntüyle dudaklarımı büzüp, "Sesi duydunuz mu? Kalbimin kırılma sesini?" dedim elimi sol yanıma götürerek. "Çünkü kırıldı. Ponçik kalbim paramparça ettiniz. Bilmiyorum gönlümü nasıl alacaksınız..."

"Bir 100'lük versem?" dedi 'Bir Biskrem versem?' reklamına gönderme yaparak.

"Kalbimin değeri bu kadar mı? Bir 100'lük? Arttır arttır..."

"Biliyorum ben malımı," dedi İlker. "150?"

Elimi havada sallayarak, "Arttır arttır..." diye tekrarladım.

"200?"

"Gel 400'de anlaşalım."

"Yok anası-"

Araya girerek, "Beyler," dedi Merih Amca. "Bırakın şu para muhabbetini de gidin giyinin."

En önde ben, beşimiz salonu terk ettik.

ALEYNA,

Çocuklar salondan çıkınca odada ben, Selma Hanım ve Merih Amca kaldık. Selma Hanım'ın elindeki bardağı da o zaman fark ettim. Ah, doğru ya... Su istemiştim. *Tam da ihtiyacım olan şey*, diye geçirdim içimden. Birkaç dakika içinde hem yarı çıplak çocuklarla hem de hiç görmediğim amcamla karşı karşıya gelmek, sıcak hava yüzünden zaten kurumuş halde olan dilimi damağımı çöle çevirmişti.

Elimle bardağı işaret ederek, "Alabilir miyim?" diye sordum.

Selma Hanım, "Tabi, buyurun," diyerek bardağı bana takdim ettiğinde elinden kaptığım gibi bardağı kafama dikip kana kana içtim. Hepsini tek dikişte bitirip elimin tersiyle ağzımı sildiğimde Selma Hanım'la Merih Amca'yı beni izlerken buldum. Selma Hanım'ın yüzünde bu hareketimi tuhaf bulmuş gibi bir ifade vardı. Merih Amca ise... gülümsüyordu.

Selma Hanım boş bardağı elimden alıp, "Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu, Merih Amca'yla ikimize hitaben.

Merih Amca soru soran gözlerle bana baktığında başımı hayır manasında iki yana salladım. Bunun üzerine, "Hayır, yok. Teşekkürler. Çekilebilirsin," diye cevapladı.

Selma Hanım da odadan çıkıp yalnızca ikimiz kaldığımızda Merih Amca odanın içinde ilerleyerek koltuklardan birine oturdu ve eliyle başka bir koltuğu işaret ederek, "Otursana," dediğinde herhangi bir şeye çarpmamak için dikkatli bir şekilde yürüyüp işaret ettiği koltuğun ucuna kıvrıldım.

"Öncelikle evimize hoş geldin, sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum. Seni çok merak ediyordum."

"Hoş buldum," dedim sahte bir gülümsemeyle. O da gülümsedi ama benimkinin aksine gülümsemesi gerçek görünüyordu.

"Bu arada bizim çocukların kusuruna bakma lütfen. Hala çok gençler..." dedi mahcup bir şekilde. "Böyle tanışmanızı hayal etmemiştim. Ama bugün işle ilgili beklenmedik bazı komplikasyonlar oldu. Sabahtan beri onları halletmeye çalışıyorum. Telefon elimden düşmedi, inan. Görüşme üstüne görüşme yaptım... Hizmetçilerden biri gelip senin geldiğini haber verinceye kadar saatin kaç olduğunun farkında bile değildim, yoksa çocuklarla birlikte kapıda karşılamak isterdim seni," dedi ve ekledi: "Giyinik olarak tabi."

"Sorun yok," dedim omuz silkerek. "Bir karşılama töreni beklemiyordum zaten."

"Aslında eşim de seni karşılamak için burada olacaktı. O da benim gibi seninle tanışmayı gerçekten çok istiyordu. Ama dernekte acil birkaç işi çıkınca apar topar oraya gitmek zorunda kaldı. Onun adına senden özür dilememi istedi benden."

"Özre gerek yok. Elbet tanışırız, acelesi yok. Ne de olsa üç ay buradayım," dedim hissettiğimin aksine bu durumdan memnunmuş gibi.

"Eee evimizi nasıl buldun?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek elimle yüzüme düşen perçemleri kulağımın arkasına iteledim ve "Büyük," dedim.

"Annen de böyle yapardı," dedi pat diye.

"Ne?" dedim şaşırarak.

"İhımm, şey..." diye geveledi. Koltukta dikleşip boğazını temizledi, ardından tekrar temizledi. "Annen de ne diyeceğini bilemediği zamanlarda eliyle saçlarını kulak arkası ederdi," diye açıkladı. "Tabi gençken... Hala yapıyor mu bilmiyorum."

"Yapıyor," diye onayladım. Annemde göre göre edindiğim huylardan biriydi bu zaten. "İyi de siz annemin gençliğini nereden biliyorsunuz?" diye sordum merakla.

"Annenle baban sana benimle ilgili herhangi bir şey anlattı mı?" dedi temkinli bir şekilde. Sanki yanlış bir şey söylemekten çekinir gibiydi.

"Sadece babamla ikinizin k s olduğunu biliyorum, hepsi bu," diye yanıtladım. "Sahi babamla niye k st n z?"

"Onlar anlatmadıysa bana bir Şey söylemek düŐmez. Ama  nceki sorunu cevaplamak adına Şu kadarını söyleyeyim, annen sadece babanın çocukluk arkadaşı değildi. Benim de arkadaŐımdı. Gençliğimiz birlikte geçti bizim, o yüzden anneni çok iyi tanırım."

Annem ve Merih Amca  ocukluk arkadaşı mıydı? Merih Amca'nın dediğine göre  yle. Yalan mı söylüyordu acaba? Ama yalan söylemek için ne nedeni vardı ki? Diyelim ki doğruyu söylüyordu, annem niye bana bundan hiç bahsetmemişti? Babam amcamla k s olduğu için ismini bile ağzına almazdı. Ama annem? Bana birçok gençlik anısını anlatmasına rağmen hiçbirinde amcamın lafı bile geçmemişti fakat amcam gen liklerinin birlikte geçtiğini söylüyordu. Amcamla olan geçmiŐinden bahsetmemek için ne gibi bir nedeni vardı ki?

Kafamın içinde sorular dört dönerken çocuklardan biri salondan içeri girdi. Onun ardından diğeri ve diğeri...

Atakan -adını biraz önceki konuŐmada öğrenmiştim- önce bana bakarak, "Selam gençler," dedi ve hemen ardı sıra Merih Amca'ya bakarak, "ve genç kalanlar," diye ekledi. "Fantastik BeŐli geri döndü!" Kendisini ve kardeşlerini kast ediyordu.

*

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Aleyna'nın babasıyla amcası neden k s sizce?

Favori karakteriniz kim?

 lker mi?

Atahan mı?

Atakan mı?

Lodos mu?

Hakan mı?

Aleyna mı?

Bu arada önceki bölümlere 1800'den fazla oy ve 1200'den fazla da yorum gelmiş. Harikasınız. Aynen böyle devam edelim. :'))

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Facebook: İrem Demirbaş

Twitter: yazardayazar11

Snapchat: yazardayazar11

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AHALİ - DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Parachute - You And Me

ALEYNA,

Saniyeler içinde beşi de salonu işgal ederken adı Lodos olan ikili koltukta benim yanıma, Hakan Merih Amca'nın yanına, İlker ve adını henüz öğrenemediğim çocuk tekli koltuklara, Atakan ise farklılık yaparak sehpaye oturdu.

Merih Amca Atakan'a baktı. "Koltuklara otursana Atakan," dedi eliyle boş koltukları işaret ederek.

"Yok ben böyle iyiyim Merih Amcacığım," dedi sehpanın üzerinde bağdaş kurarak.

"Israr ediyorum," diye üsteledi Merih Amca. Sesinde üstü kapalı bir uyarı vardı. "Rahat rahat koltukta oturmak varken niye sehpada oturasın?"

"Ay canım amcam benim ya... Nasıl da benim rahatımı düşünür. Beni düşündüğün için sağ ol ama valla iyiyim ben," dediğinde Merih Amca önce eliyle yüzünü sıvazladı sonra da sabır dilenir gibi bakışlarını yukarı kaldırıp iç çekti.

"Sen Merih Amca'nın ne demek istediğini anlamadın kardeşim," diye lafa atladı Lodos, başını elindeki tabletten kaldırarak. Odadan içeri girerken ve girdiği andan beri tabletiyle ilgileniyordu, birkaç defa göz ucuyla bakmaya çalışsam da ne yaptığını tam olarak görememiştim ama galiba oyun oynuyordu.

Atakan Lodos'a döndü ve "Ne demek istiyormuş?" diye sordu.

"Diyor ki; o lanet olası beyaz kıcını kaldır ve koltuğa geç." Amerikan filmlerindeki zenci repliklerinden alıntı yapmıştı.

Anlayınca, "Hee jeton şimdi düştü!" dedi Atakan, eliyle alnına vurarak.

"Normal. Ne de olsa jeton dört köşeli değil dört yüz köşeli," diye laf soktu Lodos.

Atakan'ın gözlerini kısılırken Lodos'a ters ters baktı. "O jetonun dört yüz köşesi var ya hani?"

"Evet?" dedi devam et dercesine bir sesle.

"O köşelerin her biri, teker teker sana-" diye söze başlamıştı ki Merih Amca'nın yüksek ve uyarıcı sesi salonda yankılanınca cümlesini bitiremedi ve özür dileyen gözlerle ona baktı.

"Atakan!"

Lodos onaylamaz bir şekilde, "Çık çık çık," diye bir ses çıkardı ve başını iki yana salladı. "Misafirimizin yanında laflara bak... Hiç yakışıyor mu? Duyuyor musun Merih Amca?" diye şikayet etti kardeşini.

"Merih Amca valla benim bir suçum yok," diye savundu kendini Atakan ve eliyle Lodos'u işaret ederek devam etti. "Hep bu şe-" Duraksadı, argo bir kelime kullanacaktı ama kendine son anda hakim olabilmmişti. "şey... şe... şeker çocuk! Evet, evet! Hep bu şeker çocuk yüzünden! Beni o kışkırtıyor!" diye suçladı.

"Hiç suçu bana atmaya çalışma. Kışın sıkışınca argoya başvurman benim değil sen ve senin kısıtlı kelime dağarcığının suçu. Kitap oku, ne bileyim kelime hazneni geliştirecek bir şeyler yap... Yap ki seviyeli bir laf dalaşına girebilelim," dedi Lodos küçümser bir şekilde.

"Sövöyölö bör löf dölöşönö göröbölölöm," dedi Lodos'u taklit ederek. "Annem seni beni gıcık edesin diye mi doğurmuş acaba?"

"Bence senin yüzünden düşen IQ seviyemizi toparlamak için doğurmuş."

"Hay ben senin IQ'na-"

"Atakan!" dedi Merih Amca, sesi öncekinden de yüksekti. "Artık konuşma da koltuğa geç," derken sabrı taşmak üzereymiş gibi parmaklarıyla burun kemerini ovaladı. Atakan da bunu fark etmiş olacak ki ikiletmeden sehpadan kalktı ve boş koltuklardan birine oturdu. Lodos da tekrardan tabletiyle ilgilenmeye koyuldu.

O sırada bir telefon zili sesi duyuldu. Ses Merih Amca'nın ceketinin cebinden geliyordu, telefonu çalıyordu. Elini cebine daldırıp telefonu çıkardı ve kulağına götürdü. Karşı tarafla kısa süreli ve resmi bir konuşmanın ardından aramayı sonlandırdı ve ayaklanıp, "İşle ilgili bir komplikasyonlar var. Bunları evden halletmeyi denedim ama pek mümkün görünmüyor, yani şirkete gitmem gerek," diye açıkladı.

Ardından mahcup bir yüz ifadesi ve sesle bana hitaben konuştu. "Bugün hiçbir şey planladığım gibi gitmedi... Ne düzgün karşılayabildim seni, ne de ağırlayabildim... Kusuruma bakma ne olur. Söz veriyorum, bugünü telafi edeceğim."

"Telafi edilecek bir şey yok. Sonuçta iş bu, anlıyorum," dedim anlayışlı bir ses tonuyla.

Minnettar bir edayla gülümsedi. "Ben yokken siz gençler kendi aranızda konuşur, kaynaşırsınız. Akşam yemeğine dek dönmüş olurum. Eşim de öyle... Yemeği hep birlikte yeriz, olur mu?"

"Olur," dedim başımla onaylayarak.

"Gitmeden Selma Hanım'ı da misafirimize kendini evinde hissettirmek için elinden geleni yapması için tembihleyeceğim. Aynı şey sizin içinde geçerli," dedi çocuklara hitaben. "Dönünceye kadar Aleyna'yı size emanet ediyorum," diye ekledi.

İlker bakışlarıyla açıkça beni şöyle bir süzdüğünde gözlerimi kısarak ona pis pis baktım. Bunu ikinci kez yapıyordu; önce beni ilk gördüğünde ve şimdi. Kardeşleri de beni ilk gördüklerinde bana şöyle bir bakmıştı ama o süzmüştü, ikisi arasında fark vardı.

Kendini ne sanıyor bu çocuk? diye geçirdim içimden.

Bu hareketime karşılık dudaklarında beliren alaycı bir sırıtışla, "Merak etme peder, emanetine gözümüz gibi bakarız," dedi ve bana göz kırptı. Gözlerimi iyice kısarken ona bakmaya devam ettim.

"Nedense kurda kuzu emanet ediyormuş gibi hissediyorum," diye kendi kendine söylendi Merih Amca. Sonra, "Yemekte görüşürüz," dedi ve kapıya doğru ilerleyip salondan çıktı.

Kısa bir süre hiçbirimiz konuşmadık, sonra Atakan konuştu. Bana bakarak, "Tanışmadık," dediğinde başımı ona döndürdüm. "Ben Atakan," diye kendini tanıttı. Onun ardından kardeşleri de onun yaptığını yaptı.

"Ben Hakan. Evimize hoş geldin Aleyna," deyip içtenlikle gülümsedi. Öyle bir gülümsemesi vardı ki benim dudaklarımda da bir gülümsemeyi tetikledi.

"Hoş buldum," dedim.

Lodos tabletiyle ilgilenmeyi bırakıp, "Ben Lodos," diyerek bana elini uzattı. Elini tuttum ve el sıkıştık. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle," dedim elimi geri çekerken.

"İlker. Ama sen bana kısaca Dünyadaki En Yakışıklı Erkek diyebilirsin," dedi ve sırtarak göz kırptı.

Gözlerimi devirdim. *Egoist*, diye geçirdim içimden. "Onun yerine Dünyadaki En Egoist Erkek desem nasıl olur?" diye karşılık verdim.

"Ooo!" dedi Atakan. "Tam on ikiden!"

İlker cevabım hoşuna gitmiş gibi öncekinden de geniş bir şekilde sırtırken, "İsteyince pençelerini çıkarabiliyorsun demek. Hoşuma gitti," diye itiraf etti ve devam etti. "Pısırik kızlardan hiç hoşlanmam. Cesur kızları severim. Cesur ve güzel... *Senin gibi*," dedi vurgulayarak.

"İşe bak ki ben *senin gibi* erkekleri hiç sevmem," dedim onun gibi vurgu yaparak.

Tek kaşı sorgulayıcı bir edayla yukarı kalktı. "Benim gibi ne?" dedi ve hemen ardı sıra kendine uygun gördüğü sıfatları sıraladı: "Yakışıklı? Çekici? Karizma? Seksi?"

Egoist değil ego yığını.

"Senin gibi egosundan yüzü gözükmeyen erkeklerden," diye açıkladım.

Sanki güzel bir şey söylemişim gibi sırtışı yüzüne iyice yayıldı. "Neden bilmiyorum ama içimden bir ses seninle çok eğleneceğimizi söylüyor."

"İkimizin eğlence anlayışının aynı olduğuna emin değilim."

"Sen bana kendi eğlence anlayışını öğret, ben de sana benimkini. Uyar mı?" derken hala sırtıyordu.

"İstemez, sağ ol," diye geri çevirdim.

Omuz silkti. "Senin kaybın."

"Atahan," diye tanıttı kendini sona kalan kardeş. Bununla birlikte bütün kardeşlerin adını öğrenmiş olmuştum.

Atakan, "Kendisi benim ikiz kardeşim olur," dedi lafa atlayarak. Atahan'ı kastediyordu.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken anlamaz bir edayla kaşlarımı çattım. İyi de nasıl ikizdi bunlar? Birbirlerine hiç benzemiyorlardı; ne fiziksel ne de karakter olarak. Atakan da bunu fark ederek, "Çift yumurta ikizi," diye aydınlattı beni. "Benzer bir yanımızı arama. Çünkü dokuz ay kadar aynı rahimde kalmak dışında hiçbir ortak noktamız yok," diye ekledi.

"Hiç mi?" diye sorarken buldum kendimi.

"Hiç," diye onayladığında anladığımı belli etmek için başımı salladım.

"Eee napıyoruz? PES atıyor muyuz?" diye sordu Atakan, kardeşlerine yöneltmişti bu soruyu.

"Misafirimiz ne isterse onu yapalım. Merih Amca bize emanet etti ne de olsa," diye cevapladı Hakan.

İlker gözlerini devirdi ve 'Bay Doğru' gibi bir şeyler homurdandı. "Valla benim bebek bakıcılığı yapmaya hiç niyetim yok. Şöyle yapalım, sen burada kalıp bebeğimizi pıspışla, biz de PES atalım. Nasıl fikir?" Beni kastediyordu.

"Bravo sana, kardeşim," dedi numaradan alkışlayarak. "Aynen böyle devam et, kendinden başka hiç kimseyi düşünme. Bu gidişle Yılın En Bencil İnsanı kategorisinde Oscar ödülünü kesin sen alacaksın."

İlker pişkin pişkin sırtarak, "Beni sizler yarattınız," dedi böbürlenir gibi.

Atakan birden bire, yüksek sesle, "Bir fikrim var!" deyince hepimiz başımızı çevirip ona baktık. "PES oynayalım," diye fikrini açıkladı.

Lodos, "Bu parlak fikrin için teşekkür ederiz kardeşim," dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

"Sen beni böyle gıcık etmeye devam edersen seni bir parlatacağım yılbaşı ağacı gibi ıslıl ıslıl olacaksın. Götüne de şu tepeye koyulan büyük yıldızlardan dikeceğim," diye tehdit etti.

Lodos tehdidini ciddi almadı hatta umursamadı bile. "90 derecelik açıyla dik bari, he bir de geriye kalan açılar 45'e 45 bölünsün ki tanjantıyla kotanjantı birbirine eşit olsun."

"Ne diyor lan bu? Ne jantı? Benim bildiğim tek jant araba lastiğine takılan jant," dedi Atakan kafası karışmış bir şekilde.

Açıklayarak, "Tanıştırayım. Geometri, Atakan. Atakan, geometri," diye ikisini birbirine tanıttı. "Hani şu sürekli kaldığın ders var ya? O işte."

"Dikkat et de bu ara seni yalnız yakalamayayım. Yakalarsam, seni geometrik açılarla sike-"

Hakan, "Hayvan! Yanımızda bir kız var, kız!" dedi Atakan'ın lafını keserek. Atakan bana bakıp ne yapayım dercesine dudaklarını büzüp ellerini iki yana kaldırdı ve omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Her neyse. Ne diyordum ben? Heh, hatır-"

İlker Atakan'ı duymazdan gelerek Hakan'a hitaben konuştu. "Üç ay bizimle yaşayacaksa küfürlere alışsa iyi eder."

"Onun yerine siz terbiyeli olmayı öğrenseniz?" diye bir alternatif sundu Hakan.

Başını hayır anlamında iki yana sallarken sırtıyordu İlker. "İmposible," dedi İspanyolca aksanıyla. "Benle Atakan'ın anadili küfür bir kere."

"Ya bir beni dinlesenize!" diye sitem etti Atakan. "Saksı değilim ben! Bana saksı muamelesi yapamazsınız!" Erol Büyükburç'tan alıntı yapmıştı.

"Evet, seni dinliyoruz," dedi Hakan ona dönerek. Hepimiz ona bakıyorduk şimdi.

"Diyorum ki hepimiz birlikte PES oynayalım, Aleyna'da bizimle oynasın yani," dedi eliyle beni işaret ederek.

İlker, "Oynamayı bilmiyordur ki," dedi küçümser bir edayla.

Bunun üzerine Atakan bakışlarını bana çevirip, "Biliyor musun?" diye sordu. Kardeşleri de bakışlarını bana odakladı ve beşi de soruya vereceğim cevabı beklemeye başladı.

"Biliyorum," diye cevapladım. Aslında sadece bilmiyordum; biliyor ve iyi oynuyordum. Çok iyi. Oturduğum semtte, küçüklüğümden beri kızdan çok erkek arkadaşım olmuştu. E, erkeklerin vakit geçirmek için yaptığı şeylerin başında PES geliyordu, ben de onlarla vakit geçirdiğim için oynamaya alışmış, oynaya oynaya iyileşmişim hatta hepsini yenerdim. Bu çocuklar da oynadığına göre zengin veya fakir fark etmeden hepsinin ortak yanıydı PES.

"Bizimle oynamak ister misin peki?"

"Bana uyar," dedim omuz silkerek.

Atakan, "Ve Atakan sayesinde sorun çözülür!" dedi övünçle. "Lanet olsun, yine mükemmelim."

"Emin misin prenses? Mazallah oynarken tırnağın falan kırılmasın?" dedi İlker.

Prenses mi? Öğk... Sensin prenses, diye geçirdim içimden. İstemsizce yüzüm buruştu, hitap şeklinin hoşuma gitmemesi hoşuna gitmiş gibi sırttı. "Oradan bakınca tırnağımın kırılmasını dert edecek bir kız gibi mi görünüyorum?"

"Buradan bakınca mı?" Beni üçüncü kez baştan ayağa süzdüğünde gözlerini oymak isteğimi bastırdım.. Bu çocuk fazla oluyordu ama. "Valla buradan bakınca güzel görünüyorsun." Vurgulamıştı. "Bu arada şortu sevdim," dedi ve ekledi: "Bacakları da..." Göz kırptı.

"İlker'in kötü çocuk modu devreye girdi," diye yorumda bulundu Lodos.

"Yavşak modu demek istedin herhalde," dedi Atakan.

"Kibar olmaya çalışıyordum."

İlker'e bakarak, "Madem sevdin, sana vereyim. Bol bol giyersin," dedim.

"Sevdim, evet. Ama *senin üzerinde* sevdim prenses," dedi yine vurgulayarak.

"İlker, bu kadar yeter," dedi Hakan.

Gözlerini devirerek, "Azıcık eğleniyordum ya... Eğlencemin içine sığmasan olmaz değil mi? Başımıza RTÜK kesildin anasını satayım," diye homurdandı İlker.

Atakan, "Sallayın şimdi bunları, hadi PES'e!" deyip ayaklandı. "İlk varan ilk eli atar," dedi ve koşarak odanın çıkışına yöneldi. Onun hemen arkasından sırasıyla Lodos ve İlker fırladı.

Ben, Hakan ve Atahan da yürüyerek onları takip ettik.

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz ne oldu?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim?

Hakan?

Atahan?

Aleyna?

İlker?

Lodos?

Atakan?

Önceki bölümlere 2000'den fazla oy ve 1600'den fazla da yorum gelmiş. Harikasınız. Aynen böyle devam edelim. Acaba 2500'i oy olur mu ki bu bölümde? :')

*

Bu arada aranızda Ticiler vardır diye yazıyorum. Tenimdeki İmza adlı kitabım internet kitap sitelerinde ön siparişte!

12 Ocak'ta, yani yarın tüm Türkiye'de olacak, kendi şehrinizdeki D&R vb. kitapevlerinden bulabileceksiniz yani.

Kitabımızın üç boyutlu hali;

Açık hali;

Ayrıca bu ayın 15'inde, yani bu pazar saat 12.00'da ANKARA KİTAP FUARI'nda ilk imzam olacak. Kitaplı veya kitapsız hiç fark etmez, her okurumu bekliyorum. Gelin kucaklaşıp, öpüşelim. (Not: Fuar, ATO KONGRE MERKEZİ'nde düzenleniyor.)

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Facebook: İrem Demirbaş

Twitter: yazardayazar11

Snapchat: yazardayazar11

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

TENİMDEKİ İMZA ÖN SATIŞTA!

Evet, Tenimdeki İmza ön satışa açıldı! kitapyurdu.com, okuoku.com vb. internetteki kitap sitelerden bulabilirsiniz!

Bazı Ticiler çoktan Tenimdeki İmza'ya kavuşmuş bile!

Hepinize ne kadar teşekkür etsem az! Siz de fotolarınızı sosyal medya hesaplarımdan bana ulaştırabilirsiniz!

Instagram: dem.irem

Facebook: İrem Demirbaş

Twitter: yazardayazar11

Snapchat: yazardayazar11

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

BEŞİNCİ BÖLÜM

AHALİ - BEŞİNCİ BÖLÜM

Avril Lavigne - Here's to Never Growing Up

HAKAN,

Altımızda evin en alt katındaki oyun odasıydık. Atahan tekli koltukta, Atakan ve İlker yerdeki puf koltuklarda, Lodos, Aleyna ve ben de odanın bir duvarından neredeyse diğerine kadar uzanan L koltukta oturuyorduk.

Odanın bir duvarında devasa bir televizyon ve onun önünde çeşitli konsol oyunları vardı, odanın dört bir yanındaki hoparlörler kendimizi sanki oyunun içindeymiş gibi hissetmemizi sağlıyordu. Bilardo masası, dart, pinpon topu masası... Türlü türlü oyun vardı bu odada.

Şu anda Atakan ve İlker maç yapıyordu, biz de -Atahan, Lodos, Aleyna ve ben- onları izliyorduk. Odaya ilk onlar varmıştı, dolayısıyla ilk maç da onlarını. İlker takım olarak Real Madrid'i, Atakan ise Barcelona'yı seçmişti. Maçın bitmesine az bir zaman kalmıştı, İlker öndeydi ve maça başlamadan önce özel olarak uarmama karşın küfürler havada uçuşuyordu.

Atakan'ın topu direktten dönünce, "Ben senin ayak kaslarının tendonlarını sikeyim Messi! Koskoca kalede gitti direğe çaktı topu!" diye suçu Messi'ye attı. Bilmem kaçınıcı kez mahcup bir yüz ifadesiyle Aleyna'ya bakıp bakışlarıma özür diledim, o da sorun değil dercesine gülümsedi. İtiraf etmem gerekirse güzel bir gülümsemesi vardı, üstelik tetikleyici bir etkisi vardı; o her gülümsediğinde ben de kendimi gülümserken buluyordum. Şu anda olduğu gibi...

Duraksadım. *Neler düşünüyorum ben böyle?* diye geçirdim içimden. Başımı art arda birkaç kez iki yana sallayarak bu düşünceleri aklımdan savuşturdum ve önüme döndürdüm.

İlker sırtarak, "He, bütün suç Messi'nin tendonlarında yani? Senin elinin ayarsızlığında değil? Ya da beceriksizliğinde?" derken gözleri ekranda,

elleri konsoldaydı, parmakları tuşların üzerinde hareket ediyordu. İlker oyun oynarken -hangi oyun olursa olsun- rakibini gıcık etmeyi iyi becerirdi. Aslını isterseniz, genel anlamda insanları gıcık etmeyi iyi becerirdi. Hatta çoğu oyunu bu becerisi sayesinde kazanmışlığı bile vardır.

Atakan bakışlarını bir an için İlker'e çevirip ters bir şekilde, "Gevşek gevşek sırtıma da oyununu oyna," dedi ve tekrardan ekrana döndürdü. Onun parmakları da konsolun tuşlarını yokluyordu.

Sırtışı genişlerken, "Merak etme, ben oynuyorum kardeşim. Farkındaysan *yeniyorum da*," diye vurguladı İlker. "Kafana kafana bastıyorum..." Atakan'ın dudak kenarları İlker'inkilerin aksine aşağı bükülürken suratı asıldı ama yorumda bulunmadı.

Maça devam ederken Atakan topu istediği yere atamayıp rakip takımın oyuncusuna kaptırınca, "Ben oraya mı attım lan? Senin vuracağın topun istikametine sokayım ben... Aşağı doğru vereceksin aşağı!" diye bağırdı.

Bilmiş bir tavırla, "Basarsan verir kardeşim," dedi İlker. "Oynamayı bilmiyorsun oynamayı..."

İlker kaptığı topla ardı ardına çalımlar atarak kaleye ilerlerken, "Sıçtık! Ronaldo yine taktı götüne motoru gidiyor... Durdurun lan şunu!" dedi Atakan tuşlara abanarak. Oyuncularıyla konuşuyordu.

Atakan'ın onu durdurmak için bütün çabalarına karşın İlker topu kalenin ağlarıyla buluşturarak, "Ve Ronaldo tabutu çiviler!" diye duyurdu. "Kaç kaç oldu yahu? Ben 6'dan sonra saymayı bıraktım da..." Sırıttı, böbürleniyordu.

Hiç beklemeden, "8-4," diye yanıtladı Lodos. Maçın başından beri her zamanki gibi elindeki tablette online oyunlardan birini oynamasına ve ekrana nadiren bakmasına rağmen skoru nasıl aklında tutabilmişti bilmiyordum. Zeki olmak böyle bir şeydi herhalde.

O sırada Atakan kaleciye saydırmakla meşguldü. "O gol yenir mi lan? Ne biçim kalecisin sen? Senin gibi kalecinin mahrem yerlerine sahadaki çimleri eker işeyerek sularım lan ben!" dedi ve devam etti. "Bırak sen kaleciliği. Git manav falan ol. Elin armut topluyor ne de olsa..."

Çok geçmeden hakem maçı bitirdiğinde Atakan'a bakıp, "Üzülme be kardeşim," dedi İlker ve sırtıttı. "Belki de yeteneksiz olan sen değilsindir. Ben *çok yetenekliyimdir*." Üstüne basa basa söylemişti.

Atakan her zaman yaptığı gibi, "Bu kol bozuk! Vallahi bozuk!" diye sitem etti.

Lodos ona bakmadan, "Her yenildiğinde suçu kola atmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" dedi, tabletinin ekranına odaklamıştı bakışlarını. "PES'i

beceremiyorsun işte. Kabullen."

İlker, "Katılıyorum kardeşim," diye arka çıktı Lodos'a.

"Bana hep bozuk kol denk geliyorsa benim suçum ne?"

"Hee kesin öyledir," dedi Lodos inanmadığını belli eden bir ses tonuyla. Ben de inanmamıştım.

İlker Aleyna'ya dönüp, "Eee ne diyorsun prenses?" diye sordu.

"Neye ne diyorum?" dedi Aleyna anlamayarak.

"Hala oynamak istiyor musun? Yoksa gözün mü korktu?" dedi küçümser bir şekilde.

Aleyna İlker'e tip tip baktı, belli ki onu küçümsemesinden hoşlanmamıştı. "Ne zaman istersen," diye meydan okudu.

İlker'in dudaklarına cüretkarlığı hoşuna gitmiş gibi bir sırıtiş yerleşirken tek kaşı alnına doğru havalandı ve "Emin misin?" diye üsteledi. "Kız olduğun için sana kıyak geçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun," diye uyardı.

Kararlılıkla, "Eminim," dedi Aleyna.

İlker, "E, ne duruyoruz öyleyse? Hadi oynayalım prenses," derken Aleyna'yı yeneceğinden zerre şüphe duymuyordu. İlker PES'i iyi hatta çok iyi oynardı, kendi aramızda yaptığımız PES turnuvalarında en çok galip gelen Lodos olmakla birlikte ondan sonra İlker geliyordu. Kendine güvenmesi son derece normaldi yani.

"Bahisleri duyalım beyler," dedi Atakan, kardeşlerine hitaben. "Ben İlker yener diyorum."

İlker, "Akıllıca bir seçim," diye takdir etti kardeşini.

"Erkeklerin kızlardan daha çok PES oynadığı düşünülürse istatistiksel olarak oranlar İlker'den yana," dedi Lodos ve devam etti. "O yüzden İlker diyorum," dedi başını tableten kaldırıp Aleyna'ya bakarak mahcup bir bakış yolladı, ardından tekrar oyuna odaklandı.

Atahan, "İlker," demekle yetindi. Her zamanki gibi az ve öz konuşmuştu.

Atakan bana dönüp, "Sen ne diyorsun Hakan?" diye sordu. Aleyna nasıl oynuyordu, hiç bilmiyordum ama cinsiyetçi biri gibi konuşmak istemesem de neticede Aleyna bir kızdı. Ne kadar iyi oynuyor olabilirdi ki? Benim bu yaşıma kadar tanıdığım kızlar PES'i iyi oynamayı bırak ellerine konsol bile almazdı. Gerçi Aleyna benim tanıdığım kızlara benzemiyordu, orası ayrı.

Aleyna'ya baktım, koltuktan kalkıp konsolu eline alarak tekrardan eski yerine oturduğunda cevabımı bekleyen gözlerini bana çevirdi ve bakışlarımız kesişti. Beklediğimin aksine gözlerinde en ufak bir endişe kııntısı bile yoktu, tam tersine oldukça rahattı. Fazla rahat. İlker'in

Aleyna'yı yeneceğinden zerre şüphesi yoksa Aleyna'nın İlker'i yeneceğinden zerrenin de zerresinde şüphesi yok gibiydi. İçi boş bir güven miydi bu? Yoksa altını dolduruyor muydu? Bilemiyordum.

"Kimi diyecek? Beni diyor tabi ki," diye lafa atladı İlker, sanki aksi söz konusu değilmiş gibi. "Ne de olsa aklın yolu bi-"

Aleyna'nın gözlerine bakıp onun kendine güvenini hissettikçe benim de ona olan güvenim gittikçe arttı ve İlker'in cümlesini bitirmesine izin vermeden, "Aleyna," derken buldum kendimi. "Ben Aleyna diyorum." Aleyna da dahil olmak üzere hepsini şaşırtmıştım. Kendimi bile şaşırtmıştım.

Şaşkınlığı üzerinden ilk atan Atakan oldu. "Aleyna mı dedi o? Ben mi yanlış duydum?"

Lodos, "Sen yanlış duyduysan ben de yanlış duydum," derken başını tabletinden kaldırmış bana bakıyordu. Oyunu bırakıp bana odaklanmış oluşu hayret ettiğinin bir göstergesiydi.

"Sen yanlış duyduysan, ben de yanlış duyduysam... Kim doğru duydu?" dedi eliyle çenesini sıvazlayarak düşündü ya da düşünür gibi yaptı bilemiyorum.

Lodos gözlerini devirdi. "Kardeşim, aptal olduğunu bize sürekli kanıtlamana gerek yok. Zaten biliyoruz. Emin ol, biliyoruz."

Atakan'la Lodos birbirlerine laf sokadursun, İlker onları kendi haline bırakıp bana hitaben konuştu. "Göz göre göre kaybeden ata mı oynayacaksın kardeşim?" Tek kaşı sorgulayıcı bir edayla yukarı kalkmıştı, ne amaçla böyle bir şey yaptığını anlayamamış gibi bir hali vardı.

"Kaybedeceği ne malum? Aleyna'yı hafife alıyorsun, bence kaybetmeyecek," diye savundum. Neden bir anda Aleyna'nın koruyucu meleği kesilmiştim bilmiyordum. Tamam, onun kendine olan güveni, benim olan güvenimi de filizlendirmişti ama bu yeterli değildi. Belki de hiçkimsenin ona inanmıyor ve yanında olmuyor oluşu benim yanında olma isteğimi tetiklemişti. Her zaman mazlumun, ezilenin yanında olan bir tip olmuştum zaten. Evet, büyük ihtimalle nedeni buydu.

"Bu söylediğine kendin inandın mı?"

Aleyna'ya döndüm. "Ben Aleyna'ya güveniyorum," deyip gülümsedim.

O da gülümsedi. "Teşekkür ederim."

İlker başını yana yatırıp tek kaşını yukarı kaldırarak bana baktı bir süre. Bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi bir hali vardı. "Hayır, söz konusu sen

olmasan kızı tavlamaya çalıştığını düşüneneğim ama senden bahsediyoruz. Bay Doğru öyle şeyler yapmaz."

Kaşlarım çatılırken, "İlker saçma salak konuşma," dedim uyarıcı ve bir o kadar da sert bir ses tonuyla. Aleyna'nın yanlış düşüncelere kapılması isteyeceğim son şey olurdu çünkü adı üzerinde yanlıştı. Aleyna'yı tavlamak ya da o tarz bir şey aklımın ucundan bile geçmemiştir.

İlker'in bakışları Aleyna'yla benim aramda gidip geldi ve nihayetinde benim üzerimde durdu. "Laf olsun diye söylüyorum. Amacın tavlamak olsaydı, doğru yolda olurdun kardeşim."

Öncekinden de sert bir sesle, "İlker," dedim uzatma dercesine.

"Tamam tamam..." deyip dudaklarını birbirine bastırdı ve eliyle dudaklarını kilitliyormuş gibi yaptıktan sonra hayali kilidi odanın rastgele bir tarafına fırlattı. "Madem Aleyna'ya bu kadar güveniyorsun... Bir iddiaya hayır demezsin sanıyorum?"

"Nasıl bir iddia?" dedim tek kaşım alnıma yükselirken.

"Şöyle ki; maçı ben kazanırsam bana borçlanırsın, Aleyna kazanırsa -ki bana sorarsan böyle bir ihtimal yok- ben sana borçlanırım."

"Borç mu?" diye tekrarladım.

"Evet, bana bir borcun olur. İsteğim yerde veya istediğim zaman kullanabilirim bu borcu. Aynı şey senin içinde geçerli," diye açıkladı. "Kabul mü?"

"İlker'e borçlanmak mı?" derken düşüncesi bile onu korkutmuş gibi irkilmışti Atakan. "Düşman başına hatta düşmanımın başına bile gelme- Ahh! Acıdı lan!" İlker başının arkasına vurunca cümlesini bitiremeyip acıyla sızlanmışti.

"Acımaz acımaz. Taş kafalısın sen. Bakayım..." derken bir kez daha başına vurduğunda Atakan yine acıyla sızlandı. "Valla taş gibi taş."

Lodos başını tableten kaldırmadan yorumda bulundu. Daha doğrusu beni uyardı. "İlker bu. Kim bilir ne ister. Yerinde olsam kabul etmezdim."

Kabul etmemem gerektiğini ben de biliyordum. İlker söz konusu öz kardeşleri olduğunda bile acımasız olabiliyordu. Küçüklüğümüzden beri ben hiçbir kardeşime kıyamazken İlker bunu hiç zorluk çekmeden, çocuk oyuncağı gibi yapardı; öz kardeşlerini bile kırıp üzmetten çekinmezdi. Yani, kabul etmek akıllıca değildi. Hem de hiç. Ama etmezsem, bu Aleyna'nın kaybedeceğini düşündüğümü söylemekle eş değerdı ve bunu o kıza yapmak istemiyordum. Onun yanında olmak istiyordum. O yüzden içimden pamuk kalpliliğime lanet okurken, "Kabul," dedim iç çekerek.

Ah, pamuk kalbim... diye geçirdim içimden. Aferin sana, yine boktan bir durumun içine soktun beni.

İlker daha maç başlamadan zaferini ilan etmiş bir edayla sırttı ve Aleyna'ya döndü. "E, o zaman ne duruyoruz? Başlayalım prenses."

İlker ona her böyle seslenişinde Aleyna'nın yüzünün aldığı şekilden bu hitap şeklinden hoşlanmadığını anlayabiliyordum. İtiraf etmem gerekirse benim de pek hoşlandığım söylenemezdi. İlk duyduğum andan beri üstelik. Neden mi? Aleyna'nın hoşuna gitmediğini bildiğimdendi herhalde. Başka neden olabilirdi ki?

"Başlayalım," diye onayladı Aleyna ve böylelikle onlar çabucak takımları seçip maça, biz de onları izlemeye koyulduk.

ALEYNA,

Maç bitiminde beş kardeşle kocaman gözler ve O şeklini almış ağızlarla bana bakıyordu, hepsi hayret içindeydi. Bu biten; bugünkü beşinci maçımdı. Bundan saatler önce ilk maçımı İlker'le yapmış ve yenmiş hatta yenmekle de kalmamış İlker'in deyimiyle kafasına bastırmıştım; maç 11'e 5 gibi ezici bir skorla bitmişti. Ondan sonra sırasıyla Lodos, Hakan, Atahan ve Atakan'la maç yapmıştım ve hepsinde galip gelmiştim. İçlerinde beni en çok zorlayan Lodos olmakla birlikte onda bile fazla zorlanmamıştım. E, çocuklar şu anda bir kız tarafından hezimete uğramayı hazmetmekte biraz güçlük çekiyordu haliyle.

"Bir kız," diye homurdandı İlker. "Bir kızın beni yendiğine inanamıyorum."

"Sadece seni değil hepimizi yendi," diye düzeltti Atakan ve devam etti. "Sadece yense iyi, *ezerek* yendi. Elimize verdi resmen." Vurgulamıştı.

Hakan bana bakıp gülümseyerek, "Aleyna'yı hafife almamanız gerektiğini söylemiştim," diyerek göz kırptı, sesi takdir eden bir tondaydı. O bunu yaptığında daha önce de olduğu gibi kendimi gülümserken buldum. Neden böyle oluyordu anlamıyordum ama oluyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Ardından Hakan'ın bakışlarını İlker'e döndü. "Bana borçlu olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Bu sefer sırtıma sırası ondaydı.

İlker'in suratı iyice asılırken, "Siktir git Hakan," diyerek başından savdı onu.

Hakan, "Düzgün konuş İlker," diye uyardığında İlker gözlerini devirdi.

Atakan dikkatle bana baktı. "Bence bu kız bir kız değil. Kız dediğin böyle PES oynayamaz." Beni incelemeye bir süre daha devam ettikten sonra, "Buldum!" diye duyurdu. "Kız kılığına girmiş bir uzaylı bu! Uzaylı istilası yakın, demişlerdi de inanmamıştım. Aramıza sızmaya başlamışlar bile!" dedi dehşete düşmüş bir sesle. "Hoşt!" derken köpek kovarcasına elini havada salladı. "Gidin buradan sizi pis uzaylılar! Bu gezegen bizim, size yedirir miyiz sandınız? Yedirmeyiz!"

Uzaylı meselesine gözlerimi devirmekle yetindim ve oyun konsolunu koltukta yanıma bırakıp kollarımı önümde kavuşturdum. "Bal gibi de oynar. Kızların ne eksiği varmış?" dedim hesap sorarcasına.

"Evet, Aleyna bir kız değil," dediğinde sesin sahibine, yani Lodos'a baktım. O da bana bakıyordu, bakışlarında hayranlık vardı. "Bir *melek*," dedi üstüne basa basa. *Melek mi?* diye geçirdim içimden. *Ne diyor be bu?*

"Hem güzel oyun oynuyor, hem kendisi güzel..." dedi hayranlıkla, iç geçirerek. "Beyler galiba gelecekteki eşimi buldum. Planladığımdan biraz erken oldu ama olsun." Alaycı mıydı yoksa ciddi miydi emin olamıyordum ama ilki olması için dua ediyordum.

"Delilikle dahilik arasında ince bir çizgi var derler... Anlaşılan sen o çizgiyi geçtin kardeşim," dedi Atakan, ardından Lodos haricindeki kardeşlerine ve bana hitaben elini konuştu: "Çocuk delirdi iyi mi."

Lodos onu duymazdan geldi. "Aleyna, benimle evlenir misin?" dedi pat diye.

Birden tükürüğüm boğazıma kaçınca bir öksürük krizi tuttu beni. Hakan hemen yanımda biterek sırtıma vurdu. "Helal helal."

Öksürüklerim dinerken İlker, "Evlenme teklifiyle birini öldüren ilk insan sen olacaktın az kalsın," diye dalga geçti Lodos'la.

Homurdanarak, "Haha çok komiksin," dedi Lodos.

Kendime gelip Lodos'a baktığımda hala cevap bekler gibi bir hali vardı. Ne diyeceğimi bilemeyerek saçlarımı kulak arkası ettim ve hiçbir şey dememenin en iyisi olacağına karar verdim. Böyle bir şeye ne denirdi ki?

O sırada kot şortumun cebinde titremeye başlayan telefonum imdadıma yetişti. Hemen elimi cebime daldırıp telefonumu çıkardım ve kimin aradığına bile bakmadan cevapla tuşuna basıp kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Aleyna!" diye çığırdı telefonun öbür ucundan en yakın arkadaşım, Melis. Kendisi çocukluğumdan beri bu sıfatı kimseyi kaptırmamıştı, ikimiz etle tırnak gibiydik. Yazın gizemli amcamın yanında kalmaya gideceğimi

ilk duyduğunda üç ay ayrı kalacağımız için az ağlamamıştı. Evet, sulu gözün tekiydi. "Aramanı bekleyeceğimi söylemiştim ama saatler geçti ve aramadın. Ben de merak ettim ve dayanamayıp aradım. Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?" diye soruları sıraladı.

"Evet, her şey yolunda," diye yanıtladım. "Ama şu an pek müsait değilim. Ben seni biraz sonra arasam?"

"Neden müsait değilmişsin?" diye hesap sordu. "En büyük korkum gerçek oluyor! Daha gideli birkaç saat oldu ama şimdiden aramıza bir soğukluk girdi!"

Görmeyeceğini bile bile gözlerimi devirdim. "Sakin ol, Drama Kraliçesi. Aramıza soğukluk girdiği falan yok. Amcamın oğulları yanımda olduğu için öyle dedim, odama geçip arayacaktım seni."

Meraklı bir ses tonuyla, "Oğulları derken?" diye sordu.

"Onu odama geçince söylesem daha iyi. Beş dakikaya ararım seni, şimdi kapatıyorum tamam mı?"

"Süre tutacağım haberin olsun. Beş dakikan tam şimdi başladı!" deyip telefonu suratıma kapattı. Ben de telefonu aldığım yere geri koydum. "Şey, biriniz bana odamı gösterebilir mi?" dedim beşine hitaben. "Tarif etseniz de olur aslında," diye ekledim hemen peşi sıra.

Hakan, "Ben-" diye söze başlamıştı ki İlker lafını keserek, "Bize ihtiyacın yok. Odadan çıkınca karşına çıkan ilk hizmetçiye sor gösterirler," dedi.

"Tamamdır," dedim koltuktan kalkarak. "Sizinle vakit geçirmek eğlenceliydi. Akşam yemeğinde görüşürüz," dedim ve yürüyerek odanın kapısına yöneldim.

Lodos, "Hey," diye seslendiğinde kapının ağzında durup omzumun üzerinden ona baktım. "Evlilik teklifimi cevaplamadın?" dedi beklentiyle.

İlker, "Hala anlamadın mı kardeşim? Bu kadar zeki biri için fazla aptal oluyorsun bazen. *Reddedildin*," dedi vurgulayarak.

Lodos bakışlarını İlker'den bana çevirdi. "Reddedilmeyi kabul etmiyorum," dedi kararlı bir sesle. "Böyle çok ani oldu, farkındayım. Üzerinde düşünmen için biraz zaman vereceğim. Teklifimin son kullanma tarihi yok bilesin," derken dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi yine anlamamıştım. Sonra da odadan çıkıp gittim.

Hizmetçilerden biri bana misafir odasına, yani benim odama kadar eşlik etti. Herhangi bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu, olmadığını söyleyip teşekkür ettiğimde kapıyı da arkasından kapatarak odadan çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Oda, benim kendi evimdeki odanın üç bilemedin dört katıydı. Geniş olmakla birlikte ferah ve aydınlık bir odaydı; belli ki ben gelmeden önce bütün camlar açılıp oda bol bol havalandırılmıştı ve yerden neredeyse tavana kadar uzanan pencereler güneş ışığının odanın içine girmesini kolaylaştırıyordu. Odanın tam ortasında iki kişilik, yatarken içinde kaybolacağınız büyüklükte bir yatak ve yatağın iki yanında komidinler, onların üzerinde de birbirinin aynısı masa üstü lambaları vardı. Gardırop, çalışma masası ve makyaj masası da odadaki diğer eşyalardandı.

Telefonumu bir kez daha cebimden çıkarıp rehberlerden Melis'i buldum ama arama tuşuna basıp kulağıma götürdüm. Birinci çalışında açtı. "Hemen anlatıyorsun!"

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordum.

"Her şeyi!" diye cevapladı. "Şu amcanın oğullarından başla."

"Görünüşe göre amcamın oğulları varmış," diye başladım söze.

"Orasını anladık herhalde cicim." Her ne kadar göremesem de sesinden gözlerini devirdiğini hissettim.

"Üvey çocukları," diye belirttim. Bunu neden belirtmiştim bilmiyorum.

"Bu durumda senin üvey kuzenlerin mi oluyorlar?" diye sorduğunda, "Aynen öyle," diye cevapladım.

"Hımm..." Ses tonu imalıydı ama neyi ima ettiğini sormadım. "Eee?" dedi devam et dercesine.

"Şey... Beş tane," diye devam ettim.

Anlamayarak, "Beş tane ne?" diye sordu, ardından dank etti ve "Beş tane mi!" diye ciyakladı.

Onunkini aksine sakın bir sesle, "Hı-hı," diye onayladım.

"Şaka yapıyorsun."

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Ne yani şimdi sen üç ay boyunca beş çocukla aynı çatı altında mı kalacaksın?" Ses tonundan bunun iyi bir şey mi görüyor yoksa kötü mü anlayamamıştım.

"Hı-hı," diye tekrarladım.

"Üç ay boyunca?"

"Tam üç ay boyunca."

"Yakışıklılar mı bari?"

Çocukları her birini gözümün önüne getirdim ve bir kez daha, "Hı-hı," diye tekrarladım.

"Ne kadar yakışıklılar mesela? 1 ile 10 arasında bir puan ver bakayım."

"11," dedim dürüstçe.

"11 mi? 11 mi dedin sen?" dedi kulaklarına inanamayarak. "Senden 11 puan alabilen tek kişi Kerem Bursin idi!"

"Çağatay Ulusoy'u unuttun," diye hatırlattım.

"Hah, evet. Bir de o," dedi anımsayarak. "Bana etrafının Kerem Bursin, Çağatay Ulusoy gibi çocuklarla çevrili olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, öyle diyorum."

"Seni şanslı şey seni! Yine kedi gibi dört ayak üstüne düştün!" dedi kıskanç bir ses tonuyla. "Çocukların fotoğraflarını istiyorum!"

"Nasıl çekmemi bekliyorsun? 'Arkadaşım fotoğraflarınızı istiyor size zahmet poz verip peynir der misiniz' falan mı diyeyim?" dedim benden bunu isteme dercesine bir sesle.

"Ne dersen de, ne yaparsan yap ama çek!" diye ısrar etti. "O çocukları mutlaka görmeliyim!"

Geçirdiğimiz yıllar bana, onu kafasına koyduğu şeyden vazgeçiremeyeceğimi öğrettiğinden hiç denemedim bile. "Tamam, söz. Bir şekilde gizlice çekeceğim," diyerek razı geldim. "Ama yakalanırsam sorumlusu sensin. Ona göre!"

"Tamam tamam," diye geçiştirdi beni. "Hadi sen anlatmaya devam et. Dur, vazgeçtim; devam etme, en başından al. Sakın hiçbir ayrıntıyı atlayayım deme! Her şeyi bilmek istiyorum! Her şeyi!" diye vurguladı.

Limuzine bindiğim andan beri olan her şeyi, istediği gibi hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattıktan sonra, "Düzelتيyorum; şimdi sen üç ay boyunca *hem ultra yakışıklı hem de ultra zengin çocuklarla* aynı çatı altında mı kalacaksın?" diye sordu.

"Melis sen hala orada mısın?" dedim oflayarak.

"Başka yerde olmam mümkün mü? Tabi ki oradayım!"

Bir süre daha konuştuk. Sonrasında benden çocukların fotoğraflarını çekmem için bir kez daha söz aldı ve aramayı bitirdik. Telefonu kapattığımda bavulumdaki kıyafetleri gardıropa yerleştirmeye koyuldum. Öyle çok fazla kıyafetim yoktu; tişört-kot-Converse veya tişört-kot şort-Converse tipinde bir kıyafet ben. O yüzden işim kısa sürdü.

İşimi bitirip yatağa oturduğumda telefonu bir kez daha çıkarıp annemi aradım. Birkaç çaldırışın ardından, "Kızım, nihayet arayabildin," diyerek açtı telefonu. "Seni merak ettik. Baban kaç saattir başımın etini yiyor. Arabaya atlayıp oraya gelecekti, zor tuttum valla."

Babamın tepkisine şaşırمامıştım çünkü hayatındaki iki kadının da - annem ve ben- üzerine titrerdi; bize karşı fazlasıyla korumacı ve sahipleniciydi. Beni buraya -hiç bilmediği veya görmediği bir eve- kalmaya göndermesi bile babamın, amcamla küs olmasına rağmen ona çok güvendiğinin bir kanıtıydı aslında. Çünkü bana iyi hatta gözü gibi bakacağına güvenmese annemin hatrı için bile böyle bir şeye razı gelmez, beni ona emanet etmezdi. Peki, bu kadar güvendiği bir adamla ne olmuştu da yıllardır görüşmüyordu? Görüşmeyi bırak konuşmuyordu bile?

Beni daldığım düşüncelerden çıkaran annemin sesi oldu. "Aleyna? Kızım orada mısın?"

"Buradayım anne, kusura bakma daldım bir an. Sizi merak ettirdiğim için de kusura bakma. Ev halkıyla tanışma konuşma falan filan derken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. Odama anca yerleşebildim, hemen seni aradım zaten."

"Neyse aradın ya rahatladık şimdi. Eee anlat bakalım," dediğinde Melis'e yaptığının aksine bazı ayrıntıları atlayarak anlattım. Ne gibi ayrıntıları mı? Çocuklarla ilk karşılaşmamızın, onların üzerinde sadece mayoları varken ve hepsi sırlıslıklamken olması gibi mesela. Annemin bunu bilmesine gerek yoktu. Kadının yüreğine inerdi valla... Evet, kesinlikle gerek yoktu.

"Amcanın beş tane üvey çocuğu var, he? İşte bu sürpriz oldu," derken şaşkınlığı suratına yansımıştı. Telefonun öbür ucunda kaşlarının altında hafif çizgiler oluşturacak şekilde havaya kalktığını ve şaşırdığında hep yaptığı gibi gözlerini kocaman kocaman açtığını hayal edebiliyordum.

Bir kelime. Ağzından çıkan bir kelime, söylediklerini beyin süzgecimden geçirirken bir an duraksamama neden oldu. Annem çocukların üvey olduklarını nereden bilmişti? Çocuklarından bahsetmişim ama üvey çocukları olduğuna dair bir şey söylememiştim. Söylememiştim değil mi? Konuşmamızı kafamın içinde bir kez daha tekrarladım. Hayır, söylememiştim. "Üvey olduklarını nereden bildin?" diye sorarken buldum kendimi.

O da anlık bir duraksama yaşadı. "İhım, şey..." Durdu. Ses tonu gergin mi çıkmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu? Birkaç saniyenin ardından boğazını temizleyerek konuşmaya devam ettiğinde sesi öncekine göre sakın ve

kontrollüydü. "Bildiğim kadarıyla amcanın çocuğu yoktu, oradan tahmin yürüttüm."

İçimden bir ses yalan söylediğini söylüyordu. Ama annem bana neden yalan söylesindi ki? Hem anneler yalan söylemezdi; en azından benim annem söylemezdi. Söylemezdi, değil mi? "Bana amcamla önceden tanıştığınızı neden söylemedin?"

Başka bir duraksama. "Önceden derken?" derken sesi biraz paniklemiş gibiydi. "Amcan sana bir şey mi söyledi?"

"Sadece çocukluk arkadaşı olduğunuzu söyledi," diye yanıtladım. "Doğru mu bu?"

Konuştüğunda ses tonu tereddütlüydü. "Doğru."

"Bana geçmişinle ilgili birçok şey anlattın ama ilginçtir ki ondan hiç bahsetmedin. Sanki babam haricinde onunla hiçbir bağlantın yokmuş gibi davrandın. Neden?" dedim meraklı ve biraz da suçlayıcı bir şekilde.

"Bahsetmedim denemez," diye savundu kendini. "Aslında bahsettim ama amcan olarak bahsetmedim."

Anlamamıştım. "Nasıl yani?"

"Küçükken sana hikayeler anlatırdım hani, hatırlıyor musun?" Tabi ki hatırlıyordum. Küçükken annem geceleri beni uyutmak için bana bazen kurmaca, bazense gerçek hikayeler anlatırdı, hangisinin kurmaca hangisinin gerçek olduğunu hiçbir zaman söylemezdi; tahmini bana bırakırdı. Bir nevi masallarımı bu hikayeler benim. Beni bu hikayeler uyutmuş, büyütmüştü.

"Hatırlıyorum," diye onayladım. "Ne olmuş onlara?"

Derin bir nefes alıp verdi. "O hikayelerde amcan da vardı," diye açıkladı.

*

Devam edecek...

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz ne oldu?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Önceki bölümün favorisi İlker idi. Bakalım bu bölümde kim olacak?

Aleyna mı?

Atahan mı?

Lodos mu?

Hakan mı?

**Atakan mı?
İlker mi?**

Bu arada önceki bölümde 2100 fazla oy ve 36 binden fazla yorum almışız! Evet, tam 36 bin yorum! Hepinize sonsuz teşekkürler! Hiç bozmadan böyle devam edelim lütfen. E, bu bölüm 2500 oy olur mu ki acaba? Umarım olur, çok mutlu edersiniz beni. :")

**Bana ulaşmak isteyenler için;
Instagram: dem.irem
Facebook: İrem Demirbaş
Twitter: yazardayazar11
Snapchat: yazardayazar11**

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

♥

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

ALTINCI BÖLÜM

AHALİ - ALTINCI BÖLÜM

Lemonade Mouth - Somebody

ALEYNA,

Amcam da mı vardı? diye geçirdim içimden. *Acaba hangi hikayedeydi?* Hafızamı zorlayıp o hikayeleri hatırlamaya çalıştım ama üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki anımsayamıyordum. Bölük pörçüktü hepsi. Hem anımsasam bile, hangi hikayenin gerçek hangisinin kurmaca olduğunu bilmediğim için bir işime yaramazdı.

Annem bana sindirmem için biraz zaman tanıdıktan sonra, "Aleyna..." diye devam etti, ılımlı bir ses tonuyla. "Bunlar telefonda konuşulacak türden şeyler değil. Seni oraya gönderirken eski defterlerin açılabileceğini biliyordum ama bu riski aldım. Çünkü geçmişin amcanla bir ilişki kurmana engel olmasını istemedim. Hala da istemiyorum. Ama bunları dönünce konuşalım, olur mu?" diye rica etti.

Bu meseleyi irdilemeyi deli gibi istesem de hiçbir zaman yapamadığım gibi şimdi de annemin ricasını kıramadım. Kıramazdım. "Peki," dedim razı gelerek.

Kısa bir sessizlik oldu. Sadece nefes alış verişlerimizin duyulduğu, gergin bir sessizlik. Ardından, "Seni şimdiden çok özledim kızım," dedi ve babamı kastederek, "Özledik," diye ekledi. "Benim güzel kızım... Sen yokken ev çok sessiz ve sıkıcı."

Az önceki konuşma sırasında az da olsa sertleşen kalbim anında yumuşacık olurken, "Ben de sizi özledim," diye itiraf ettim. "Siz olmadan bu üç ay nasıl geçecek hiç bilmiyorum."

"Daha ilk günün. Kim bilir, belki ilerleyen günlerde bu üç ayın hiç geçmesini istemezken bulursun kendini?"

Tabi canım, diye geçirdim içimden. Hiç ihtimal vermiyordum ama anneme bu kadar ümitsiz konuşmadım. "Pek sanmam ama hadi bakalım."

Cümlemi bitirmemle odanın kapısının tıktıklanması bir oldu. "Anne kapı çalıyor, baksam iyi olur. Kapatıyorum ben şimdi. Akşam yatmadan önce yine ararım," dedim hızlı hızlı.

"Aramayı unutma!" diye uyarıda bulundu. "Babanla papazı buldurtma bana," diye ekledi.

"Unutmam, merak etme. Hadi öptüm."

"Ben de seni. Kendine dikkat et."

Çabucak aramayı sonlandırıp telefonu cebine tıktırdım ve kapının önüne ilerledim. "Kim o?"

Kapının öteki tarafından, "Ben dilenci memo," dedi bir ses. Bu sesin sahibi Atakan'dan başkası değildi.

Kapıyı açıp Atakan'la yüz yüze geldim. "Dilenci memo mu?"

Ayıplarcasına, "Aaa bu tekerlemeyi bilmiyor musun?" dedi ve hemen ardından tekerlemeyi söylemeye başladı. "Tak tak tak! Kim o? Ben dilenci memo. Ne istersin? Para, para... Git çöplükte ara, ara..." Gülmeden edemedim.

Yanımdan geçerek odaya girdiğinde, "Buyur geç," dedim her ne kadar benden izin istememiş olsa da. Arkamı döndüğümde çoktan odanın içinde ilerleyerek yatağa varmış ve sırt üstü üzerine uzanarak ellerini başının altında birleştirmişti.

Ben de yatağa doğru yürüyerek yanında durdum. "Rahatına bak," dedim az önceki gibi iğneleyici bir ses tonuyla.

Başını hafifçe yukarı kaldırıp bana bakarak sırttı ve "Bakıyorum zaten," dedi istifini hiç bozmadan.

"Buraya gelmen için bir neden var mı? Yoksa sadece yatağında yatmak mı istedin?"

"Yatağım, he?" dedi üstüne basarak. "Bakıyorum da hemen sahiplenmişsin." Ses tonu da yüzündeki ifade gibi alaycıydı.

Biraz savunmacı bir tavırla kollarımı önümde çaprazdım. "Üç ay boyunca bu yatakta yatacağım, sahiplenmem gayet doğal bence."

Bakışlarını kollarıma, oradan da tekrar suratıma çevirdi. "Alınan köyünden misin kızım sen? Rahat olsana, sadece takılıyordum," derken sırtıyordu.

Yatağın kenarına oturdum. "Eee neden geldin cidden?"

"İlla bir neden mi lazım?" derken yatakta dikleşti ve avuç içlerinden destek alarak geriye yaslandı. "Belki misafirimizin rahatının yerinde olduğundan emin olmak istemişimdir?"

"Pek inandırıcı gelmedi."

"Pekala," dedi pes ederek. "İlla bir neden istiyorsan, al sana neden; bu gece çocuklarla film gecesi yapalım diyoruz, ben de bize katılır mısın diye sormaya geldim."

"Seni mi görevlendirdiler?"

"Ben gönüllü oldum," dedi bir sırıtışla. "Hem ikna kabiliyetim iyidir."

"Öyle mi?" Tek kaşımı yukarı kaldırdım. "Beni nasıl ikna etmeyi planlıyorsun bakalım?"

Öne doğru eğilip bana yaklaştı. "Bence ikimizin de yararına olacak bir anlaşma yapabiliriz," derken dudaklarında aynı sırıtış vardı.

"Aklında nasıl bir anlaşma var?"

"Film gecemize katılırsan, karşılığında ben de sana hayatında geçirebileceğin en eğlenceli günü geçirtirim."

"Fazla iddialı olmadı mı sence de?" dedim gülümseyerek.

"E, iddialıyım."

Kaşım bir kez daha alnıma yükselirken, "İyi de ikimizin de yararına demiştin. Ama bu anlaşmadan yarar sağlayan tek kişi ben miyim, yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sorguladım.

Sırıtışı genişlerken, "Seninle bir gün geçirme fırsatı yakalıyorum işte. Daha ne olsun?" dedi flörtöz bir şekilde. "Ne diyorsun? Anlaştık mı?"

Üç ayımı birlikte geçireceğim çocuklara daha ilk günden uyumsuz biri gibi görünmek istemiyordum. Evet, ilk izlenim önemliydi ve onların gözünde oyunbozan biri olmamayı tercih ederdim. Bu yüzden, "Anlaştık," diye yanıtladım.

Atakan beni odada yalnız bıraktıktan sonra yatakta otururken şimdi ne yapmam gerektiği diye düşünmeye başladım. Aklıma gelen ilk fikir dizüstü bilgisayarımı çıkarıp dizi izlemek oldu; ilk fikrin bu olması normaldi çünkü ben bir dizikoliktim.

Genelde yabancı dizileri izlemekle birlikte Amerikan ve Kore dizileri listenin başını çekiyordu. Okul, dersler, sınavlar falan filan derken yeni başlayan birçok diziyi kaçırmıştım ama hazır yaz tatili de başlamışken açığı kapatmaya niyetliydim hatta buraya gelmeden önce kendime bir liste bile yapmıştım; Yaz Tatilinde İzlenecek Diziler Listesi.

Acaba listedekilerin hangisinden başlasam diye düşünürken dışarıdan gelen bir kuş cıvıltısıyla bakışlarımı ardına kadar açık pencereye ve pencereden dışarıya, yani evin arka bahçesine çevirdim. Çevirmemle oraya kitlenmem bir oldu. Aslında bahçe demek buraya hakaretti, evin arka tarafında belirli bir yere kadar yemyeşil çimenler uzanıyor, çimenlerin bittiği yerdeyse bir orman uzayıp gidiyordu.

Daha yakından bakma isteğiyle yataktan kalkıp pencerenin önüne ilerledim ve durup hayranlıkla manzarayı izledim birkaç dakika. *Her gün böyle bir manzaraya uyanmak vardı be*, diye geçirdim içimden. Ucu bucağı gözükmeyen bu orman, kim bilir ne güzellikler saklıyordu içinde. Birden odaya tıklıp dizi izleme fikri cazibesini yitirdi, onun yerine dışarı çıkıp bahçeyi -hepsini olmasa da bir kısmını- ve içindeki sakladığı güzellikleri keşfetmeye karar verdim.

Arka bahçeye çıkıp çimenleri yürüyerek geçerek ormana vardım ve temiz havayı ciğerlerime çeke çeke, kuş cıvıltılarını dinleye dinleye ormanın içinde serseri mayın gibi dolaşmaya başladım. Hayran hayran etrafımı inceleyerek oradan oraya giderken birden karşıma küçük bir çamurluk alan çıktı, etrafını çeviren uzun çalılardan zorlukla fark edebilmiş ve ancak hemen kenarında durabilmişim. Ucuz yırttım, diye geçirdim içimden.

"Burada leyla gibi dolaşmamamı tavsiye ederim. Yoksa-" Aniden duyduğum sesle yerimde sıçradım ve konuşan kişi daha cümlesini bitiremeden dengemi kaybedip çamurun içine düştüm. Saçım, üstüm başım çamur içinde kalmıştı. "Yoksa *bu* olur," diye tamamladı cümlesini. Vurgulamıştı.

Ağzıma yuttuğum çamuru tükürerek ellerimin tersiyle elimden geldiğince gözlerimi temizledim ve başımı kaldırıp sesin geldiği tarafa doğru baktığımda Atahan'ı uzun ağaçlardan birinin dallarının üzerinde oturmuş yukarıdan bana bakarken buldum; sırtını ağacın gövdesine yaslamış bir ayağını da aşağıya sarkıtmış, diğer bacağını dizinden kıvrıp karnına doğru çekmiş kucağındaki defteri destekliyordu.

İğneleyici bir ses tonuyla, "Tavsiye için sağ ol," dedim ve elimle çamurla birlikte yüzüme yapışan saçları geriye itirdim. "Çok işe yaradı." Çamurdan çıkmaya çalıştım ama çalıştıkça daha da dibe batıyor gibiydim.

Elindeki kalemi arasına koyup defteri kapattı, kolunun altına sıkıştırarak bacaklarını ağaçtan sallandırdı ve aşağı atladığında iki ayağının üzerine düştü. "Niyetim bu değildi," dedi mahcup bir şekilde. Defteri yere bırakarak

çamurluk alanın yanına ilerledi ve ellerini bana uzattı. "Ellerimi tut, seni çekeyim."

Kenara olabildiğince yaklaşıp ellerine uzanarak tuttuğumda bir an için onu da çamurun içine çekip ödeşmek aklımdan geçmedi değil geçti ama beni kasıtlı olarak düşürmediğini biliyordum, o nedenle bunu yapmadım ve ellerinden sıkıca kavrayarak beni çıkarmasına izin verdim. Çamurdan kurtulduğumda ilk işim başımı eğip kendime şöyle bir bakmak oldu ve sesli bir şekilde ofladım. "Şu halime bak!" dedim ellerimle kendimi işaret ederek. "Ne yapacağım ben şimdi?"

"Eve gidip duş alır, kıyafetlerini de kirliye atarsın. Olur biter," dedi çok basit bir şeymiş gibi.

"Asıl problem eve gitmek zaten. Bu halde eve gidersem her yeri mahvederim," diye açıkladım.

"Hizmetçiler temizler."

"Belli ki siz arkanızı başkalarının toplamasına alışmışsınız. Ama benim geldiğim yerde kendi pisliğimizi kendimiz temizleriz; başkalarına yıkmayız," dediğimde diyecek bir şey bulamamış gibi bir yüz ifadesiyle bana baktı.

Birkaç kez ağzını açıp kapattıktan sonra, "İyi de bunun için para almıyorlar mı?" diye sordu. Sesinde küçümser, aşağılayıcı veya bunlara benzer bir ton yoktu hatta bunlardan eser bile yoktu; zaten olsa bu konuşmanın sonu en iyi ihtimalle Atahan'ın düşmesiyle biterdi ve onu bizzat ben iterdim.

"Hizmetçilerinize para veriyorsunuz diye köleniz gibi davranamazsınız."

"Hiç bu açıdan bakmamıştım," diye itiraf etti. Ardından, "Ama haklısın. Daha düşünceli davranmamız gerek," diye kabul etti. "Bu durumda ne yapmayı planlıyorsun?"

Parlak fikirlerim olduğu söylenemezdi. "Sanırım çamurun kurumasını beklemek en iyisi," diye sesli düşündüm.

Yüzünde şekillenen ifadeden bu fikrin aklına yatmadığı belli oluyordu. Elini çenesine götürüp sıvazlayarak düşündü, sonrasında aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şıklattı. "Bir fikrim var. Benimle gel," diyerek defterini yerden aldı ve ormanın içinde nereye gittiğini bilen adımlarla yürümeye başladı.

Arkasından gidip yetişerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, meraklı bir ses tonuyla.

"Gidince görürsün."

"Çok açıklayıcı oldu," dedim iğneleyerek.

İğnelememe aldırmandan yürümeye devam etti, ben de ona ayak uydurdum. Daha doğrusu ayak uydurmaya çalıştım çünkü Converse'lerimin altı çamur olduğu için kayıyordu ve onun aksine benim dikkatli yürümem gerekiyordu. Ağaçların ve çalılarının arasında ilerleyip bir göl kenarına vardık.

"Burada üstünü başını temizleyebilirsin," dedi eliyle gölü işaret ederek. "Ben seni yalnız bırakayım," diyerek gitmeye niyetlendiğinde, "Beni dikizlemeyeceğini nereden bileceğim?" diye sormadan edemedim. Sonuçta kıyafetlerimin üzerindeki çamuru temizlemek için üzerimi çıkartmam gerekebilir ve beni dikizlediği takdirde iç çamaşırlarımı görebilirdi. Tamam, belki bu bikiniyle görmesinden farksızdı. Ama yine de...

Durdu. "Dikizlemek mi?" dedi kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Sapık falan mı sanıyorsun beni?"

"Henüz seni bir şey sanacak kadar tanımıyorum."

"Evet, tanımıyorsun. Aksi takdirde asla böyle bir şey söylemezdin," dedi ve devam etti. "Aklında bulunsun, bizim ailenin sapığı İlker'dir. Benden olsa olsa ailenin ilgisizi olur."

"İlgisizi derken?"

Yüz ifadesinden tereddütte kaldığını görebiliyordum, söylemekle söylememek arasında kalmış gibiydi. Sonra, "Önünde sonunda öğreneceksin nasıl olsa," dedi iç çekerek.

"Neyi?"

Dürüstçe, "Bundan birkaç sene önce gay olduğuma dair bir dedikodu çıkmıştı," diye yanıtladı. *Gay dedikodusu mu?* Gözlerim fal taşı gibi açılırken ona şöyle bir baktım. Atahan da kardeşleri gibi gerçekten yakışıklı bir çocuktü ve gay olması kız popölasyonu için bir kayıp olurdu. Büyük kayıp. "Kızlara karşı o derece ilgisizim anlayacağın," diye devam etti, üstüne basa basa. "Yani merak etme, güvendesin."

"Bu dedikoduların gerçeklik payı var mı?" diye sorarken buldum kendimi. Hemen ardından elimle alnıma vurma isteğimi bastırmam gerekti çünkü bu beni ilgilendirmezdi. *Şunun şurasında çocuğu birkaç saattir tanıyordum ve sorduğum soruya bak! Aferin sana Aleyna!*

"Sence var mı?"

"Varsa yazık olur bence," diye düşünmeden konuştum ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yerine geri tıkmak istedim. *Bunu ciddi ciddi söylemiş miydim ben? Hani bana alkış?*

"Yazık mı olur? Neden?" Gerçekten anlamamış mıydı yoksa anlamamış gibi mi davranıyordu? Bilemiyordum.

Elim saçıma giderken ne diyeceğimi bilemeyerek, "I-ıhm, şey... Kızlara yani..." diye geveledim. Bir yandan da kızarmamak için kendimle bir savaş veriyordum. Kazanıyor muydum? Pek sayılmaz.

Atahan'ı gördüğüm andan beri ilk kez dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Gülümsüyordu! "Sanırım bunu bir iltifat olarak algılamalıyım?"

E, herhalde! diye geçirdim içimden.

Yanaklarım her geçen saniye biraz daha ısınırken ve bununla birlikte Atahan'ın dudakları biraz daha yukarı kıvrılırken konuyu değiştirdim. "Her neyse... Diyelim ki sana güvendim," dedim varsayımsal olarak konuşarak. "Peki ya diğer insanlar?"

Dudakları eski halini alırken, "Diğer insanlar derken?" dedi anlamayarak.

Gölü işaret ederek, "Yaz ayındayız, illaki birileri serinlemek için buraya gelecektir," diye açıkladım.

Arkasını dönüp ağaçların ve çalıların arasında gözden kaybolmadan önce şunları söyledi: "Onu da merak etme, bizden başka kimse kullanamaz. Çünkü göl bizim."

Göl onların mıydı? Yok artık sayın seyirciler!

Temkinli bakışlarla etrafıma bakınarak elimden gelen en çabuk şekilde üzerimdeki çamuru göl suyunda temizledim, tertemiz olmadı tabi ama olabilecek en temiz hale getirdim.

Sonra ıslak kıyafetlerimi üzerime geçirip Atahan'ın gözden kaybolduğu tarafa doğru ilerlemeye başladım ve fazla ilerlememe gerek kalmadan buldum. Bir ağaç kütüğünün üzerine oturmuştu, yine defteri kucağında, kalemi elindeydi. Ne yapıyordu acaba o defterde?

Yürürken çıkardığım hışırtı seslerini duyup kafasını kaldırdığında beni gördü ve çabucak önceden yaptığı gibi kalemi defterin arasına koyup kapatarak ayağa kalktı. Başını eğip kol saatini kontrol etti. "Yemek saati yaklaşıyor. Tamamsan, eve dönelim artık?" dedi sorarcasına.

Elimle ıslak saçlarımı geri itelerken başımı sallayarak, "Tamamım ben," diye onayladığımda, "Hadi o halde," dedi ve yola koyulduk. O önde, bense arkasındaydım çünkü saç diplerimden Converse'lerime kadar ıpslak olduğum için hala dikkatli yürümem gerekiyordu.

Yolda giderken, "Bu ormanda çok takılır mısınız?" diye sordum, kardeşlerini kastederek.

"Küçükken takılırdık. Artık sadece ben," diye cevapladı.

"Sadece sen demek," diye tekrarladım. "E, önümüzdeki üç ay boyunca benimle paylaşmaktan rahatsız olmasın umarım Orman Çocuğu." Lakap kendi kendine çıkmıştı ağzımdan. "Çünkü ben de takılmayı planlıyorum. Keşfedilecek çok yer var."

Durdu. "Orman Çocuğu?"

Önümde yürürken aniden durduğu için az kalsın sırtına çarpacaktım da son anda durdurabildim kendimi. Gülümseyerek, "Ormanda takılıyorsun, ağaçlara tırmanıyorsun... Uygun oldu bence," dediğimde arkasını dönüp benimle yüz yüze geldi. Birbirimize fazla yakın durduğumuzu fark edince bir adım geri çekilmeye niyetlendim ama ayağım kaydı. Tam yeri boylayacağım derken Atahan kolumdan yakalayıp beni tuttu ve sabitledi.

"Dikkatli ol, Sakar Kız," dedi ve bana ikinci kez gülümsedi.

"Sakar Kız?"

Gülümsemesi yerini korurken, "Malum iki ayağının üzerinde duramıyorsun... Uygun oldu bence," dedi kelimelerimi bana karşı kullanarak.

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Geçen bölümde Atahan ve İlker arasında büyük çekişme vardı ama kazanan İlker oldu. Bakalım bu bölümde kim olacak?

Aleyna?

Lodos?

Atakan?

Atahan?

İlker?

Hakan?

Bu arada önceki bölüm 2300'den fazla oy ve 161 binden fazla yorum almış. Evet, 161 bin! Hepinize sonsuz teşekkürler! Siz var ya mükemmelsiniz! Aynen böyle devam edelim lütfen... Bu bölümde oyları da patlatalım bence, ne dersiniz? 2500 olur mu ki?

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Facebook: İrem Demirbaş

Twitter: yazardayazar11

Snapchat: yazardayazar11

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

YEDİNCİ BÖLÜM

AHALİ - YEDİNCİ BÖLÜM

Sterling Knight & Anna Margaret - Something About The Sunshine

ALEYNA,

Atahan'la eve vardığımızda ikimizin odaları evin farklı taraflarında olduğu için yollarımızı ayırdık; o merdivenleri çıkınca sola, ben sağa gittim. Odama çıkan uzun koridora girdiğimde Arslanoğlu kardeşlerden biriyle, İlker'le karşılaştım. O koridorun bir tarafından, ben de diğer tarafından ilerledim ve ortada buluştuk.

Beni süzüp, "Sıçana dönmüşsün," dedi sırtarak. Koltuk altına tuttuğu basket topundan ve üzerindeki kıyafetlerden, basket oynamaya gider gibi bir hali vardı. "Havuzumuzun cazibesine dayanamayıp kıyafetlerinle içine mi atladın yoksa?" diye takıldı.

Ona tip tip bakarak, "Nereden bildin?" dedim iğneleyici bir ses tonuyla.

"Bilmiyor musun, prenses? Medyumum ben," dedi alayla. "Odamda kürem bile var, oradan gördüm."

"Bana "prensес" demeyi ne zaman bırakmayı planlıyorsun?" dedim ellerimi havaya kaldırıp tırnak işareti yaparak.

Boştaki eli çenesini götürüp, "Hımm bir düşüneyim," dedi sıvazlayarak. "Cehennem donunca nasıl olur?" diye sordu, sırtışı yüzüne yayıldı. "Ya da domuzlar uçunca?"

Bu çocuğun benimle derdi ne? diye geçirdim içimden. Sürekli beni gıcık etmeye çalışıyor ve işin kötüsü de başarıyordu. Normalde benimle uğraşmaya çalışan insanları umursamamayı, beni gıcık etmek için söyledikleri lafları da duymazdan gelmeyi iyi becerirdim. Böyle insanlara verilebilecek en iyi cevap; cevap vermemektir. Ama söz konusu İlker olunca umursamadan edemiyordum. Elimde olmadan bu çocuğun lafları bana işliyordu.

Ellerimi hesap soran bir tavırla belime yerleştirip, "Benimle derdin ne?" diye sordum. Lafı dolandırmamıştım.

Topu diğerkoltuk altına alıp soru soran gözlerle bana baktı. "Seninle bir derdim olduğunu da nereden çıkardın?"

Bilmeze yatma dercesine bir bakış atıp, "Sürekli beni gıcık etmeye çalışıyorsun," dedim barizmiş gibi bir sesle.

"Hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama sana özel bir muamele yapmıyorum, prenses. İnsanları gıcık etmek benim DNA'mda var," derken omuzlarını elden ne gelir gibisinden kaldırıp indirdi. "Bu arada söylemeden edemeyeceğim, pembe yakışmış," diye ekleyip sırttı ve göz kırptı.

Pembe yakışmış mı? diye geçirdim içimden. İyi de pembe bir şey giymemiştim ki... Anlamayarak, "Üzerimde pembe bir şey yok?" dedim sorarcasına.

Bakışlarını yüzümden ayırıp yavaşça göğüs kafesime kaydırđında, "Var," diye karşı çıktı.

Çabucak bakışlarını takip edip başımı eğip baktığımda beyaz tişörtümün ıslandığı için transparan hale geldiğini ve bu yüzden pembe sütyenimin gözler önüne serildiğini fark ettim. *Onu nasıl unutmuştum ben!* Farkına varmamla utanç ve dehşet karışımı bir duyguyla kollarımı vücudumun etrafına sarmam bir oldu ve "Bakma!" dedim yüksek bir sesle. Yanaklarım yanıyordu.

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde sırtışı genişledi ve dişleri iyice ortaya çıktı. "Göreceğimi gördüm zaten," dedi omuz silkerek.

Bağırarak, "Bakma!" diye tekrarladım.

Sesim koridorda yankılanırken odalardan birinin kapısı açıldı ve Hakan elinde bir spor çantasıyla dışarı çıktı. "Neler oluyor burada?" diyerek yanımıza geldi, meraklı bakışları pinpon topu misali İlker'le benim aramda gidip geliyordu.

Benim cevap vermeme izin vermeden, "Hiiiç," dedi İlker uzatarak. "Aleyna'nın sütyen renginden bahsediyorduk," diye devam etti, havadan sudan bahseder gibi.

"Ne?" Hakan'ın hayretle açılan gözleri bana odaklanırken bir an için vücudumun etrafına sarılı kollarıma inip hemen geri yüzüme çıktı. "Sen neden ıslaksın?"

Utancım ve onunla birlikte yanaklarımdaki kırmızılık artarken kollarıma iyice sarındım. "Uzun hikaye," diye geçiştirdim. Bir an önce odama gitmek istiyordum.

"Domates gibi oldun prenses," diye yorumda bulundu İlker.

Hakan İlker'e döndü. "Sen git, ısınmaya başla. Ben Aleyna'ya odasına kadar eşlik edip gelirim."

İlker gözlerini devirdi. "Aaa eşlik et tabi. Şu iki adımlık yerde başına bir şey gelmesin. Mazallah kendi ayağına takılıp yere düşer tırnağı kırılır falan... Ne yaparız sonra?" dedi iğneleyici bir ses tonuyla. Hakan uyarıcı, ben de ters bir bakış yolladım ona; buna karşılık olarak İlker gevşek gevşek sırttı. "Hadi size doyum olmaz, ben kaçtım."

İlker koridorda ilerleyip uzaklaştığında, "Ne oldu sana böyle?" diye sordu Hakan. Bakışlarını bir an için bile olsa yüzümden aşağı indirmede. Bu beni biraz rahatlatırken yanaklarım az da olsa ferahladı. Kollarımı hafifçe gevşettim ama hala görmemesi gereken bir şeyi görmesi ihtimaline karşılık kendimi sarıp sarmalıyordum. *Şu düştüğüm duruma bak!*

"Atahan yüzünden ormanda çamura düştüm."

"Atahan yüzünden derken?" diye sordu. "Seni çamura mı itti?"

"İtmek denemez," dedim ve ardından da olanları hızlıca -kısaca- anlattım. "Ve şimdi buradayım işte," diye bitirdim anlatacaklarımı.

"Ormanda gezerken dikkatli olmalısın," diye uyarıda bulundu. "Küçükken biz ne zaman ormana gitsek üstümüz başımız çamur, kir, toz, toprak... Aklına gelebilecek ne varsa hepsine bulanmış şekilde dönerdik eve. Ne azar işitirdik annemden. İki üç günde bir ormana gitmemizi yasaklardı ama biz yine de giderdik," derken dudaklarında nostaljik bir gülümseme şekillenmişti. "Güzel günlerdi..."

"O günleri özleyiyor gibisin?" dedim sorarcasına.

"Bazen," diye itiraf etti. Hemen ardından, "Hatta çoğunlukla," diye düzeltti. "İnanır mısın, ormana adım atmayalı yıllar oldu."

"Neden peki?"

"Çünkü büyüdüm."

"Nasıl yani?"

Soruma soruyla karşılık verdi. "Benim yaşımda birinin ormanda takılması normal karşılanır mı sence?"

"Atahan takılıyor. Bu onu anormal mi yapıyor?"

"Atahan ve ben birbirimizden farklıyız. O kendini insanlardan soyutlamayı seçtiği için onların ne düşündüğünü de umursamaz. Ben öyle değilim," diye açıkladı ve devam etti. "Hem sadece kişiliklerimiz değil ailedeki konumlarımız ve buna bağlı olarak sorumluluklarımız da farklı. Ben kardeşlerimin en büyüğüyüm. Melih Amca, zamanı gelince onun

yerine geçmemi istiyor; beni veliahtı olarak görüyor. Ailemize uygun davranmak zorundayım yani, anlatabildim mi?"

Dürüstçe, "Yerinde olmak istemezdim doğrusu," dediğimde bir an için afalladı ama hemen kendini topladı.

"İstemez miydin?"

Başımı onaylama manasında salladım. "Şaşırmış gibisin?"

"Ne yalan söyleyeyim; evet, şaşırdım," diye kabul etti. "Daha önce hiç böyle bir cevap almamıştım. Genelde Merih Amca beni veliahtı olarak gördüğü için ne kadar şanslı olduğumu söylerler. Yerimde olmak isterler. Sense tam tersi..."

"Bu kadar paranın kontrolü sende olacağı için mi şanslıymışsın? Bence yanılıyorlar. Altından da olsa kafes, kafestir."

Yüzüne öyle bir ifade yerleşti ki sanki daha hiç sorgulamadığı bir şeyi sorgulamasına neden olmuş gibiydim. "Sense ben bir kafeste miyim?"

"Hayatını Merih Amca veya başka insanların yönetmesine izin veriyorsan; evet, bir kafestesin."

"Diyelim ki bu kafesten çıkmak istiyorum," diye varsayımsal olarak konuştu. "Ne yapabilirim? Demek istediğim, sen olsan ne yapardın?"

"Ben olsam anahtarla falan uğraşmaz, direk kafesi kırdım," deyip güldüğümde o da güldü. O sırada perçemlerimden biri tam gözlerimin önüne düştüğünde uzaklaştırmak için elimle uzanmıştım ki neden kollarımı vücudumun etrafından çözmemem gerektiğini hatırladım ve elimi yarı yolda durdurarak hemen eski pozisyonuna getirdim. Elimi kullanamadığımdan son çare olarak güçlü bir şekilde üfleyerek yüzümden çekmeyi denedim, bunu birkaç defa tekrarladım ama başaramadım. Sonunda Hakan yardımına yetişti ve uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak gülümsedi. Benim dudaklarım da bir gülümsemeyle kıvrıldı, Hakan bana her gülümsediğinde sanki hayali eller benim dudak kenarlarımdan tutup yukarı çekiyordu.

"Yarın," dedi birden. "Yarın sana ormanı gezdireceğim."

"Az evvel ormanda takılmanın anormal karşılanacağını söylememiş miydin?"

"Az evvel kafesi kırmam gerektiğini söylememiş miydin?" diye karşılık verdi.

İLKER,

Evin dışındaki basket sahasında ısınma hareketlerini yapıyordum. Evet, içinde ve dışında olmak üzere iki tane basket sahamız vardı; kışın içeridekini, yazınsa dışarıdakini kullanıyorduk. En çok kullananlar da Hakan ve bendik.

Lisede Hakan'la ikimiz okulun basket takımında birlikte oynardık, kendimizi övmek gibi olmasın -veya olsun- ama takımın yıldızlarıydık. Fakat o yıldızlardan biri kaydı; ben. Bundan birkaç sene önce Alplerde kayak yaparken kötü bir sakatlık geçirmiştım; ayağımdaki çapraz bağlar kopmuş ve ameliyat olmak zorunda kalmıştım. Bu tarz bir sakatlıktan sonra profesyonel anlamda spora devam etmem mümkün değildi ve böylelikle spor hayatıma nokta koyulmuş oldu. Hakan spor hayatına liseden sonra üniversitede de devam etti- hala ediyordu, üniversitenin basket takımındaydı.

Isınmaya başlayalı yaklaşık on dakika olmuştu ki Hakan da bana katıldı. "Prensesimiz odasına sağ salım vardı mı?" dedim alaycı bir ses tonuyla. Her ne kadar yüzündeki ifadeden bu tarz dalga geçmemden hoşlanmadığını anlasam da bir şey söylemeden ısınma hareketlerini yapmaya koyulduğunda, "Dikkatli ol kardeşim," diye uyardım.

Anlamaz bir yüz ifadesiyle bana baktı ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Açtırma kutuyu söyletme kötüyü, demişler," diye cevapladım.

Üsteledi. "İlker, çıkar şu ağzındaki baklayı."

"E, madem bu kadar ısrar ediyorsun söyleyeyim. Sen ailenin iyi çocuğusun, ben de kötü. Kötü çocuk olma ki aramız bozulmasın. Malum bir ipte iki cambaz oynamaz."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Gözlerimi devirip oflayarak, "Kıt mısın, yoksa kıt taklidi mi yapıyorsun anlamadım valla," dediğimde Hakan'ın tip tip bakışlarına maruz kaldım. "Oğlum diyorum ki Aleyna konusunda dikkatli ol. Misafirperver davranma demiyorum, hobi olarak yine davran. Ama abartma. Kıza yanlış sinyaller verip boş yere ümitlendirme." *Kendin de ümitlenme*, diye geçirdim içimden. *İstesen de olmaz o iş.*

"Sen saçmalamakta master yaptın iyice," dedi ters bir tavırla. "Neyse, konuyu kapatalım. Oyunumuza bakalım."

Omuz silktim. "Ben uyarımı yapayım da..."

Hizmetçilerden biri yemek vaktinin geldiğini haber verene kadar basket oynadıktan sonra Hakan'la birlikte duş almaya vakit bulamadığımızdan terli terli yemek masasına oturduk ki bu Merih Amca'nın bize onaylamaz bir edayla başını sallamasına neden oldu.

Merih Amca masanın başında oturuyordu, onun hemen yanında sırasıyla annem, Hakan ve ben; karşımızda da Atakan ve Lodos oturuyordu, onların yanındaki koltuk da Aleyna için ayrılmıştı. Bir masa düzenimiz falan yoktu, kardeşlerimle ben kafamıza estiği gibi otururduk, Merih Amca ve annemin yeri sabitti.

Merih Amca gibi onaylamaz bir tavır içinde olan annem, "Keşke üstünüze başınıza biraz özen gösterseydiniz. Misafirimiz var, unuttunuz mu?" dedi. Kelimelerinin hedefinde ben ve Hakan vardı.

"Hayır yani gören de İngiltere Kraliçesi eve yemeğe geliyor sanır. Ne yapsaydık? Smokin mi giyseydik?" diye takıldığımda Atakan ve Lodos gülmemek için dudaklarını birbirlerine bastırdı, Atahan ise tepkisiz kaldı.

Hakan bana dirsek attı ve kes sesini dercesine bir bakış yollayıp anneme dönerek, "Haklısın anne. Baskete dalınca saatin nasıl geçtiğini anlamamışız, özür dileriz," diye ikimizin adına konuştu, sesi de yüz ifadesi gibi mahcuptu. Bu gözlerimi devirmeme neden oldu. Bay Doğru, diye geçirdim içimden.

Atakan yemeye başlamak için çatalını eline alıp tabağındakilere uzandığında,"Atakan," dedi annem, uyarıcı bakışlarını ona yönelterek. "Görgü kurallarını hiç mi öğretemedim sana ben? Misafirimiz gelmeden yemeğe başlayamayız."

"Ama olmaz ki!" diye sitem etti Atakan. "Karnıyarık yapmışsın! En sevdiğim yemek şu anda karşımda durmuş bana 'Ye beni Abuzer' bakışları atıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum!" dedi Tepedeki Ev adındaki +18 bir yeşilçam filmine gönderme yaparak. "Çin işkencesinden farksız bu!"

Annem kaşlarını çatarak, "Sen o filmi nereden biliyorsun bakayım?" dedi azarlarcasına. "Ne biçim filmler izliyorsun sen?"

"Anne espri niyetine söyledim ya... Ne işim olur benim öyle filmlerle? Temiz aile çocuğuyum ben."

Vurgulayarak, "İnternet geçmişin hiç temiz değil ama," diye lafa atladı Lodos. Her zamanki gibi bir yandan tabletinde oyun oynuyordu.

"Lan sen benim internet geçmişimi nereden biliyorsun?"

"Geçenlerde sıkıntıdan bilgisayarını hacklemiştim, o ara gördüm," dedi normal bir şeymiş gibi. Bizler için anormal; Lodos için ise normaldi tabi.

"Ne? Bilgisayarımı mı hackledin?"

Atakan'ı kulak arkası ederek konuşmaya devam etti Lodos. "Görmez olaydım..." dedi yüzünü kırıştırarak, her ne gördüyse onu iğrendirdiği belliydi. Başını kaldırıp anneme bakarak, "Oğlun eskisi kadar masum değil anne," dedi ve hemen ardından dikkatini tekrardan tablete -oyuna- verdi.

Hem annemin hem de Merih Amca'nın suçlayıcı bakışlarını üzerinde toplayan Atakan hemen konuyu değiştirdi. "Aleyna nerede kaldı yahu? Bence artık gelmeli yoksa midem açlıktan kendi kendini öğütmeye başlayacak. Hatta başladı bile!" Başını eğip karnına bakarak midesine -evet, midesine- hitaben konuştu. "Yapma etme eyleme! Bu kadar sabrettin, az daha dayan!"

Atakan midesiyle konuşurken annem Merih Amca'ya bakıp, 'Bu çocukla ne yapacağız?' diye sordu bakışlarıyla.

Merih Amca da çaresiz bir edayla başını iki yana sallayarak, 'Hiç bilmiyorum' diye cevapladı konuşmadan.

Yemek kokuları burnuma dolarken karnım guruldadı. Ben de acıkmıştım ve bir an önce yemeğe başlamak istiyordum. "Misafirimiz fizandan geliyor galiba," diye sızlanmamla Aleyna'nın salonun girişinde belirmesi bir oldu. "Nihayet teşrif edebildiniz Aleyna Hanım," diye laf attım. "Gözlerimiz yollarda kalmıştı."

Beni duymazdan gelerek masaya doğru ilerlerken, "Çok mu beklettim?" dedi, hepimize -özellikle anneme ve Merih Amca'ya- hitaben.

Merih Amca cevaplamak için ağzını açmıştı ki Atakan ondan önce davrandı. "Orman ve Su İşleri Bakanı mısın kızım sen?" Aleyna anlamadığını belli eden bakışlarla ona baktı. "Sayende ağaç olduk da... Dal, meyve verdik burada."

Küçümser bir ses tonuyla, "Espri miydi bu şimdi?" dedi Lodos.

"Ne o beğenemedin mi?"

"Niyetin burayı Antarktika'ya çevirmekse başarılı oldun," dedi Lodos, esprinin soğukluğundan bahsediyordu. "Aferin kardeşim," diye yalandan takdir etti.

"Şöyle yapsak; burayı Antarktika'ya çevirmek yerine seni ters çevirip düz-"

Merih Amca'nın uyarıcı sesi salonda yankılanınca cümlesini bitiremedi. "Atakan!"

Aleyna çabucak sandalyeye oturup masadaki yerini aldı. O yer; Lodos'un yanındaki, benim karşımdaki sandalyeydi. Mahcup bakışlarını masadakilerin üzerinde gezdirerek, "Kusura bakmayın. Çamuru saçlarımdan temizlemek için defalarca kez yıkamam gerekti, o yüzden geç kaldım," dedi özür dileyen bir sesle. Saçlarının hala ıslak olmasına bakılırsa banyodan çıktığı gibi üzerini giyinip buraya gelmişti.

"Çamur mu?" dedi Merih Amca. "Ne çamuru?"

Aleyna'nın eli saçına giderken, "I-ıhım, şey... Ben..." diye geveledi. "Ben ormanda dolaşırken çamura düştüm." Atahan'la kaçamak bakışmaları gözümünden kaçmamıştı. İçimden bir ses bu çamur meselesinin içinde Atahan da var diyordu. "Atahan'la tesadüfen karşılaştık. Sağ olsun, bana yardımcı oldu. Önce gölde, sonra da banyoda temizlendim." Bingo! İçimdeki ses haklı çıkmıştı. "Hala temizlenmiş hissetmiyorum, orası ayrı," diye ekledi.

"Niye gölde temizlenmeye çalıştın ki?"

"Çamurlu çamurlu eve gelip hizmetçilere iş çıkarmak istemedim," diye yanıtladığında Merih Amca'nın suratına bir takdir ifadesi yerleşti. Annemin de öyle.

"E, Derya'nın kızından da bu beklenirdi zaten." Derya, Aleyna'nın annesinin adı olmalıydı. "O da her zaman kendinden çok başkalarını düşünürdü." Merih Amca, bu kadından bahsederken daha önce kendisinden hiç duymadığım bir ses tonu kullanmıştı. Tonunda ne mi vardı? Özlem? Sitem? Sevgi? Kırıklık? Kızgınlık? Hepsi ya da hiçbiri. Açıklayamıyordum.

Merih Amca bunu söylemeyi planlamamış da kelimeler ağzımdan dökülvermiş gibiydi. Söyler söylemez anneme baktı, annemin yüzündeki takdir ifadesi saniyenin binde biri kadar bir süre için üzüntüyle kaplansa da hemen dudaklarına bir gülümseme yerleştirerek üstünü kapattı. Bu da nesiydi? Annemi üzen neydi? Aleyna'nın annesi mi? İyi de daha önce hiç duymadığımız -görmediğimiz- bir kadın annemi neden üzsündü ki? Belli ki Merih Amca bu kadını tanıyordu hatta iyi tanıyordu -ki yengesi olduğu düşünülürse bu normaldi- ve iyi de bahsediyordu. Mesele kıskançlık olabilir miydi? İhtimal vermiyordum, Merih Amca'yı bir kadından kıskanacak olsa bile bu kadın, erkek kardeşinin eşi olmazdı herhalde. O zaman mesele neydi?

Annem, "Evet," diyerek arka çıktı Merih Amca'ya. "Belli ki kızı da onun ayak izlerini takip ediyor," dedi Aleyna'nın annesini kastederek. Tuhafıma giden; annemin, sanki kadını tanıyormuş gibi konuşmasıydı. Tanıyor

muydu? Yoksa Merih Amca'dan duyduğu kadarıyla mı konuşuyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

Merih Amca boğazını temizledi. "Aleyna, tanıştırayım; eşim, Meltem," diye tanıttı. "Meltem, Aleyna."

Samimi bir şekilde, "Nihayet tanışabildiğimize çok memnun oldum," dedi annem, gülümsüyordu.

Aleyna da gülümseyerek, "Ben de öyle," dedi kibar bir sesle.

Atakan, "Tanışma faslını bittiyse yeme faslına geçebilir miyiz artık?" dedi sitem edencesine. "Karnıyarık beni çağırıyor..." dedi Burger King'in 'Ateş seni çağırıyor' sloganına gönderme yaparak. Karnıyarık Atakan'ın en sevdiği yemektir.

Annem, "En çok hangi yemeği sevdiğini bilmediğimden birçok çeşit yemek yaptırdım ve hepsinden -deneme amaçlı- az az tabağına koydurttum," dedi eliyle sofradaki yemekleri işaret ederek. "Daha fazlasını istersen hizmetçilere söylemen yeterli, hemen servis ederler. Umarım beğenirsin."

İçtenlikle, "Hepsi çok güzel gözüküyor, yapanın ellerine sağlık," dedi Aleyna.

"Hepimiz acıktık, artık yemeğe geçelim," dedi Merih Amca.

Atakan'ın "Hele şükür!" demesiyle tabağına saldırması ve ilk lokmasını ağzına tıkması bir oldu. O ilk lokmasını çiğnerken biz de normal insanlar gibi yemeye başladık.

ALEYNA,

Bir yandan yemeklerimizi yerken bir yandan da sohbet ediyorduk. Daha doğrusu Merih Amca'nın karısı -Meltem Yenge- soruyor, ben de cevaplıyordum. Salondaki ışıkları kapatıp tavandan bir lamba sarkıtarak ışığını yüzüme doğrultsalar kendimi sorgu odasında gibi hissederdim.

"Neler yapmaktan hoşlanırsın Aleyna?" diye sorduğunda ağzımdaki lokmayı çiğniyordum.

Hızlı hızlı çiğneyip yuttum. "Hobi falan gibi mi?" Meltem Yenge başıyla onayladı, buna karşılık olarak aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Boş vakitlerimde bol bol dizi/ film izlerim." Dizi/film izlemek hobi sayılır mıydı? Bilmiyordum.

İlker homurdanarak anlaşılmaz bir şeyler söylediğinde ona döndüm. Hemen karşımdaki sandalyede oturuyordu; bir kolunu yaslanma kısmına

atıp yayılmıştı. "Anlamadım. Bir şey mi dedin?"

Bana bakarak, "Aman ne eğlenceli, dedim," diye tekrarladı. "Başka eğlenceli hobin var mı bunun gibi? Lütfen söyle, duymak için sabırsızlanıyorum," deyip alaycı bir edayla sırttı, ses tonu sabırsız olmanın yakınından bile geçmiyordu.

"Sen onu umursama Aleyna," dedi Hakan, İlker'i kastederek. "İnsanların keyfini kaçırmaktan keyif alır kendisi."

İlker başını yana çevirip bakışlarını Hakan'a döndürdü. "Anlaşılan sen prensesimizin beyaz atlı prensi olmayı kafana koymuşsun. Bu durumda ben de masalın kara şövalyesi oluyorum galiba," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Yalnız dikkatli olmazsan o attan düşecek hatta üzerine bir de çifte yiyeceksin, benden söylemesi." Sesi alaycıdan uyarıcı tona geçiş yapmıştı. Ne demek istiyordu? Ne için uyarıyordu? Benim için mi?

Hakan kaşlarını çatarak İlker'e bakarken, "Uuu Hakan, Scott Summers'a döndü he," diye yorumda bulundu Lodos. Hem oyununu oynayıp hem de masada olan biteni takip edebilmesi takdire şayandı doğrusu.

Atakan, "O kim lan?" diye sordu kardeşine.

Kardeşinden önce davranıp, "X-Men filminde gözlerinden optik ışınlar çıkaran adam var ya hani? O," diye cevapladığımda Lodos yüzünde hayret ve hayranlık karışımı bir ifadeyle bana baktı.

Atakan, "Hee şu gözünden kırmızı lazer ışınları çıkaran adam!" dedi hatırlayarak.

"Marvel hayranı mısın?" diye sordu Lodos. Oyunu bırakmış tamamen bana konsantre olmuştu.

"En yakın arkadaşım -Melis- tam bir Marvel hayranıdır. Onun sayesinde ben de oldum diyebilirim," diye cevapladım.

"Lodos, Marvel hakkında konuşabilecek birini buldu ya artık onu susturabilene aşk olsun," diye homurdandı İlker. "Bütün yaz Marvel şu, Marvel bu..."

"Başımızı sikecek şerefsizim," diye düşünmeden konuştu Atakan.

Düşüncesizliğinin bedelini Meltem Yenge'den azar işiterek ödedi. "Atakan! Ne biçim konuşuyorsun sen?" dedi ayıplayıcı bir ses tonuyla. İşaret parmağını havada sallayarak, "Duymamış olayım! Terbiyeli ol, aksi takdirde küçükken yaptığım gibi ağzını sabunla yıkamaktan çekinmem!" diye tehdit etti.

Atakan korkuyla büzüldü. Ne yalan söyleyeyim, ben de korkmuştum. Benim annemin de favori tehditlerinden biri buydu ve beni korkutmak

konusunda hep işe yarardı. "Tamam, sen kazandın anne!" dedi teslim oluyorum dercesine ellerini havaya kaldırarak. "Söz veriyorum, iyi bir çocuk olacağım. Hatta o kadar iyi olacağım ki Şirinler'i bile göreceğim!" dedi ve hemen ardından, "Bak Şirinler dedim aklıma Şirine geldi. Ah, o sarışın zilli... Aklım unutsa da kalbim onu hiç unutmayacak," diye ekledi, elini sol yanına koyup iç çekerek. "Çocukluk aşkım benim..."

Lodos bir soru daha sordu bana. "Favori Marvel karakterin kim?"

"Aslını istersen, tek bir favori karakterim yok. İki tane var; Wolverine ve Iron Man."

"Benimki de Iron Man!" dedi coşkulu bir şekilde. "Figür koleksiyonumun gözdesidir kendisi."

"Koleksiyonun mu var?"

Başını onaylama manasında salladı. "Bir ara benim odama gel, sana göstereyim," dedi hevesli bir ses tonuyla.

"Ooo ahlaksız teklif," dedi İlker alaycı ve edepsiz bir edayla sıratarak. Bakışları bir Lodos'a bir bana kayıyordu. "Bari annemle Merih Amca'nın önünde yapmayın."

"Ne ahlaksız teklifi? Benim öyle bir niyetim yoktu!" diye savundu kendini Lodos. "Aklımın en ücra köşesinden bile geçmedi! Senin gibi akli uzvunda sapkınlardan değilim ben!"

İlker alayla konuştu. "Kızı odasına çağıran sensin, sapkın olan benim. Bu nasıl iş?" Sırtışı hala yerindeydi.

"Beyler!" Merih Amca'nın sert sesi salonda yankılandı. "Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Misafirimizin yanında laflarınıza dikkat edeceksiniz!" Meltem Yenge onu sakinleştirmek istercesine elini elinin üzerine koydu ve işe yaramış olacak ki konuşmaya devam ettiğinde ses tonu yumuşamıştı. "Anlaşıldı mı?"

Lodos, "Anlaşıldı baba," dediğinde İlker'in dudaklarındaki sırtış silindi ve gözleri kısılırken kardeşine ters ters baktı. Neden öfkelenmişti ki?

İlker düz bir çizgi halini alan dudaklarını aralayıp, "Anlaşıldı," dedi homurdanırcasına.

Meltem Yenge bana döndü. "Hobilerinden bahsediyordun, yarım kaldı," diye hatırlattı.

Aklıma gelen ikinci şey "Futbol," dedim. "Futbolu severim."

Atakan lafa atladı. "Futbol derken? Bildiğimiz futbol mu? Hani şu ayakla oynanan?" Kaşları şaşkınlıkla alnına yükselmişti.

"Bilmediğimiz bir futbol mu var?"

"Hangi takımlısın?"

"Galatasaray'lıyım."

"Vaaay aynı takımlıyız demek," dedi uzatarak. "Ne yalan söyleyeyim, şaşırdım. Sen de bir Fenerli tipi var sanki."

Fenerli mi? diye geçirdim içimden. Benim damarlarımda dolaşan kan bile sarı kırmızı!

Babam fanatik bir Galatasaray'lıydı. Hiçbir maçı -ölüm kalım olmadıkça- kaçırmazdı. Öyle ki ben annemin karnındayken ve hamileliğinin son dönemlerinde, televizyonda Galatasaray'ın maçı oynarken birden annemin doğum sancıları başlamış, bunun üzerine annemle babam apar topar arabaya atlayıp hastanenin yolunu tutmuş tabi. Annem arka koltukta kan ter içinde sancılardan kıvrılırken babam arabanın radyosunun sesini sonuna kadar açmış ve yol boyunca maçı dinlemiş. Fanatik demek; babam demekti yani. Onun sayesinde ben de futbol ve Galatasaray aşığı olmuştum. Çocukluğumdan beri bütün maçları birlikte izlerdik. Hatta bir keresinde doğum günü hediyesi olarak beni sahada canlı canlı maç izlemeye bile götürmüştü. Bu yaşıma kadar aldığım en güzel hediye idi.

"Fanatik bir Galatasaraylı olarak bunu hakaret kabul ederim!"

Küçümser bir edayla, "Fanatik, he?" dedi gülerek. "Madem fanatiksın sana Galatasaray'la ilgili birkaç soru sormamda bir sakınca yoktur herhalde?" Beni test etmek istiyordu. Daha doğrusu fanatikliğimi.

"Sor tabi," dedim kendinden emin bir sesle.

"Galatasaray UEFA kupasını hangi yılda almıştır?"

Tereddüt etmeden cevapladım. "1999-2000 yılında."

"Peki, finalde hangi takımla oynamıştır?"

"Arsenal."

"Skor?"

"Penaltı atışlarıyla 4-1."

"Kadro?"

"Tafferel, Bülent, Popescu, Capone, Ergün, Hagi, Suat, Ümit, Okan, Hakan ve Arif."

"Süper Kupa finalini hangi yıl ve takımla oynamıştır?"

"Aynı yıl, Real Madrid'le," diye yanıtladım hemen.

"Skor?"

"Altın golle 2-1."

"Golü atan kimdi?"

"Mario."

"Ooo... 1, 2, 3! Sarı!" diye tezahürat etti.

"Kırmızı!" diye devam ettirdim.

"En büyük!"

"Cimbom!"

Atakan, "Sen harbiden fanatıksın!" diye kabul etti ve birden ayaklandı. Kollarını iki yana açıp, "Sarılalım bence," diyerek birkaç adımda yanımda bitti ve kollarını etrafıma dolayıp bir koala gibi sarıldı. O kadar sıkı sarılıyordu ki nefes alamıyordum. "Takımdaşım benim..."

Güçlkle konuştum. "Atakan... Nefes... Alamıyorum..."

Hakan'ın uyarıcı sesini duydum. "Yavaş, kızı boğuyorsun."

Bu uyarı üzerine Atakan beni serbest bırakıp bir adım geri çekildi ve ben de yeniden nefes almaya başladım. "Pardon, heyecan yaptım da..." diyerek tekrar yerine oturdu.

İlker, "Önce Lodos'un, şimdi de Atakan'ın kalbini kazandın. Kaleyi adım adım fethediyorsun prenses," diye yorumda bulundu.

Bir süre daha yemeklerimizi yiyip hobilerden ve ondan bundan şundan sohbet ettik. Sonrasında hepimiz yemeklerimizi bitirip midemize indirdik ve Arslanoğlu kardeşlerle birlikte film izlemek üzere sinema odasına -evet, bir sinema odaları vardı- geldik. Odanın ışıklandırması azdı; içinde oyun odasındakinden de büyük bir televizyon, bir L koltuk ve onun önünde sehpayla birlikte ayakları uzatmak için yuvarlak puflar vardı.

Hakan koltuktaki yerini alırken, "Milyon dolarlık soru: Ne izliyoruz?" diye sordu.

Atakan kapının hemen yanındaki düğmeye basıp zaten az olan ışıklandırmayı sıfıra indirerek konuştu. "Çılgılık!"

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Geçen bölümün favorisi Atakan oldu. Bakalım bu bölümde kim olacak?

**Lodos?
Atakan?
Atahan?
İlker?
Aleyna?
Hakan?**

Bu arada önceki bölüm 2600'den fazla oy ve 20 binden fazla yorum almış. Hepinize teşekkür ederim! Aynen böyle devam edelim lütfen... Bu uzun bölümün hatrına oylar 3000 olur mu ki? Olursa mutluluktan havalara uçarım herhalde!

**Bana ulaşmak isteyenler için;
Instagram: dem.irem
Facebook: İrem Demirbaş
Twitter: yazardayazar11
Snapchat: yazardayazar11**

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

♥

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

SEKİZİNCİ BÖLÜM

AHALİ - SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jonas Brothers Ft. Miley Cyrus & Demi Lovato And Selena Gomez - Send It On

ALEYNA,

Hiç de korkutucu olmayan korku filminin bitiminde Atakan, "Beyler," dedi, kardeşlerine hitaben konuşarak. "Bence NASA'ya haber verelim."

"NASA ne alaka?" dedi Lodos. O da bizim -Hakan, İlker, Atahan ve ben- gibi anlamaz bir ifadeyle Atakan'a bakıyordu.

Ofladı. "Kimse beni anlamıyor!" diye hayıflandı. "Zaten beni bir ben anlıyorum. Canım kendim... Yanağımdan da şööyle bir makas alayım," diye uzattı, yanağını parmaklarının arasına sıkıştırarak. "Lanet olsun, çok tatlıyım."

İlker konuştu. "Kendinle sevişmeyi bitirdin mi? Anlatacak mısın artık?"

"Nasa'ya haber verelim, diyorum," diye tekrarladı ve devam etti. "Aramızda bir uzaylı var, diyorum." Başıyla ve kaşlarıyla beni işaret etti.

Kollarımı önümde kavuşturarak, "Yine mi uzaylı muhabbeti?" dedim bıkkınlıkla.

"Aklıma uzaylı olmandan başka açıklama gelmiyor, ne yapayım," diye savundu kendini. "Futbolu fanatiklik derecesinde seviyorsun, korku filmlerinden korkmuyorsun..."

"Harbi lan," dedi İlker ona hak vererek. "Film boyunca hiç korkmadığın dikkatimden kaçmadı. İrkilmedin bile şerefsizim." Korkmamı bekliyormuş ve beklentilerini karşılamadığım için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Düzeltiyorum; beklememiş, istemişti. Evet, korkmamı istemişti.

"Hayal kırıklığına uğrattım galiba?"

"Uğrattın tabi," diye onayladı. "Korkup bana sokulursun diye düşünmüştüm. Bu siktiriboktan filmi izlemeye razı gelmemin tek nedeni

buydu," diye itiraf etti ve sırıttı.

"Kızlar korku filmi izleyince korkar diye bir kural var da ben mi bilmiyorum?" dedim huysuz bir tonda.

"Valla bu zamana kadar bir kızla birlikte korku filmi izleyip de filmin sonunu aramızda bir kol boyu mesafeyle bitirdiğim olmamıştı. Genelde hep bana yanaşırlar," dedi ve dudaklarındaki sırıtiş yerini korurken ekledi: "İlkimsin yani, prenses." Göz kırptı.

"Kına yakayım bari," dedim alayla.

"O kadar abartıya kaçmaya gerek yok. Kendinle gurur duy, yeter. Ne de olsa İlker Arslanoğlu'nun ilki olmak her kıza nasip olmaz." Benim aksime o ciddiidi.

"Merak ediyorum, önünü görmek zor olmuyor mu?"

İlker, "Türkçe konuş, prenses," dedi anlamadığını belli eden bir sesle.

"Diyorum ki egondan önünü görmek zor olmuyor mu? Malum boyundan büyük," dediğimde Atakan sesli güldü, Hakan ve Lodos kıkırdadı, Atahan ise bir an için sırıtıp hemen eski haline döndü. Kardeşlerinin aksine İlker'in eğlenmediğı asık suratından belliydi.

"Yıllardır bu anı bekliyordum," dedi Atakan gülerken.

"Hangi anı?" diye sordum.

"Yıllardır İlker'in karşısında kızların beyninin çilekli pudinge dönüşmesini izliyor ve kötü çocuğumuzun cazibesine karşı koyabilen bir kızla tanışacağım anı bekliyordum. O an sonunda geldi," diye cevapladı ve "Memnun oldum," dedi uzanıp elimi sıkarak. O kız ben oluyordum yani.

"Neden çilekli puding? Anlatsana biraz," dedi Lodos. Atakan'ı sinir etmeyi seviyordu ve bunun için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Atakan Lodos'a ters bir şekilde baktı. "Oğlum bak git."

Lodos üsteledi. "Neden muzlu puding değil mesela?"

"Oğlum bak git," diye tekrarladı.

"Kakaolu?"

Atakan yerinden kalkıp Lodos'un üzerine atlamaya hazırlanıyordu ki Hakan müdahale etti. "Atakan otur oturduğun yerde. Lodos sen de kışkırtma şunu. Konu uzamasın."

Esnedim, filmin sonlarından beri esniyordum. Bugün yoğun bir gün olmuştu; yaptığım araba yolculuğu, üstüne bir de orman gezisi yüzünden epeyce yorulmuştum ve uykum gelmişti. "Film gecenize beni de davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Bugün yorucu bir gün oldu, ben yatayım artık."

"Aaa ama olmaz ki daha karpuz sıçacaktık!" dedi Atakan.

"Kesecektik olmasın o?" diye laf soktu Lodos.

Atakan omuz silkerek elini havada boş ver gibisinden salladı. "Ha sıçacaktık demişim, ha kesecektik... Ne fark eder? Ana fikir aynı sonuçta."

Lodos gözlerini devirdi. "Tabi canım. Arada hiç fark yok," derken ses tonu iğneleyiciydi.

Hakan'ın dudaklarında bir gülümseme şekillenirken, "İyi geceler Aleyna," dediğinde ben de gülümsedim.

"İyi geceler takımdaşım," dedi Atakan.

Atakan sessiz kalırken Lodos konuştu. "İyi geceler müstakbel eşim. Rüyanda beni ve gelecekteki çocuklarımızı gör."

İlker, "Buenas noches," dedi İspanyol aksanıyla. Tahminimce iyi geceler demişti. "İstersen seninle gelebilirim? Yatmadan önce masal anlatırım falan..." diye teklifte bulundu ve sırıttı.

Dudaklarımdaki gülümseme silinirken ona düz bir bakış attım. "İstemez, sağ ol," diye geri çevirdim.

Odama geldiğimde çabucak yatmadan önceki hazırlıklarımı tamamlayıp kendimi yatağa ve saniyeler içinde uykunun kollarına bıraktım.

İkimiz de yatakta otururken annem eline tarağı alıp saçlarımın arasından geçirmeye başladı. Çocukluğumdan beri yapardı bunu; geceleri odama gelir ve bir yandan saçlarımı tarar bir yandan da bana hikayeler anlatırdı.

Hevesli hevesli, "Bu gece bana hangi hikayeyi anlatacaksın anne?" diye sordum. Aynı zamanda sabırsızdım.

"Hımm... Bir düşüneyim," derken tarağı yukarı aşağı hareket ettiriyordu saçlarımda ve bu beni rahatlatıp uykumu getiriyordu. "Buldum!" diye duyurdu. "Başlayayım mı anlatmaya?"

İstekli bir edayla, "Evet!" dedim başımı sallayarak.

"Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kabul saman içinde genç bir kız varmış," diye başladı söze. "Bu kızın iki tane de yakın arkadaşı varmış. İki erkek... Komşularının oğullarıymış bu ikisi."

"Kardeşler miymiş yani?"

Ona arkam dönük olsa da başını salladığını hissedebilmişim. "Hı-hı," diye onayladı.

"Eee?" dedim devam et dercesine. Ses tonum meraklı ve bir o kadar da uykuluydu.

"Bu üçü bütün zamanlarını birlikte geçirir, her şeyi birlikte yaparlarmış. Hatta yaşadıkları yerde onlara Üçüzler derlermiş," diye devam etti. "Dostlukları yıllar yılı böyle devam etmiş... Ta ki aşk kapıyı çalana kadar."

"Aleyna!"

Omzuma dokunan elle birlikte kulaklarıma dolan bağırış sesi beni uykumdan uyandırırken yeni bir güne gözlerimi açtım. İlk başta hafif bulanık görüp gözlerimi kırıştırsam da birkaç saniye içinde görüşüm tam anlamıyla netleşti ve kendimi Atakan'la yüz yüze buldum. Yatakta oturmuş bir eliyle yataktan destek alarak üzerime doğru eğilmişti diğer eliyle omzumda duruyordu, yüzlerimiz birbirine yakındı.

"Günaydın uykucu-" Lafını bitiremeden birden yatakta dikleştiğimde alnım Atakan'ın burnuna tosladı ve acıyla inleyip elleriyle burnunu tutarak geri çekilmesine neden oldu, ben de alnımın acısından inleyerek kendimi yatakta arkaya kaydırdım ve yatak başlığına yaklaşp ondan iyice uzaklaştım. Uyanır uyanmaz burada -odamda- ve üzerime eğilmiş bir erkek görmenin yarattığı panik haliyle yapmıştım bütün bunları, Atakan'ın yerinde kim olsa aynı şeyi yapardım.

O acıyan burnunu, ben de alnımı ovalarken, "Senin burada ne işin var?" dedim panikle.

Ellerini suçsuzum gibisinden havaya kaldırıp, "Şışt şışt! Sakin ol, sinirlerine hakim ol," dedi bir şarkıdan alıntı yaparak. "Sadece uyandırmak için gelmiştim. Bendeniz uyandırma servisiniz!" dedi ve ekledi: "Aaa kafiye oldu lan."

Biraz şüpheli biraz da suçlayıcı bir edayla, "Neden üzerime eğilmiştin peki?" dedim kollarımı önümde bağlayarak.

"Neyden şüpheleniyorsun? Yoksa sen uyurken sana- Oha! Yuh! Çüş! Tecavüzcü Coşkun muyum lan ben?" dedi alınmış gibi. "10 dakikadır seni uyandırmaya çalışıyordum. Baya seslendim ama duymadın. Bir ara telefonumdan Ajdar'ın Çikita Muz şarkısını son ses açıp söyledim, kulakların kanar da uyanırsın dedim ama onda bile bana mısın demedin. Ben de son çare olarak beni duyabilmen için kulağına olabildiğince yaklaşp bağırdım, aksi takdirde horlama seslerini bastıramazdım zaten," diye savundu kendini.

"Horlama sesleri mi?" dedim utanç, hayret ve dehşet karışımıyla. *Horlamış mıydım? Rezillik!* Horladığımı, biri bana ilk kez söylememişti. En

basitinden; bundan önce Melis'le defalarca kez birlikte kalıp aynı yatakta uyumuştuk ve o da horladığımı söylemişti. Anne ve babamdan da duymuştum. Biliyordum yani ama bunu Atakan'ın veya herhangi bir Arslanoğlu kardeşin bilmemesini tercih ederdim. Yanaklarım alev alırken belki durumu toparlayabilirim umuduyla bilmeze yattım. "Ben mi horluyordum?"

"Yok, mezardaki dedem. Rahmetli ne horlardı be! Sanarsın traktör... Bazen anneannemin canına tak eder uyurken dedemin ağzına çorap tıkarmış, gerisini sen düşün artık," dedi iğneleyerek. "Kim olacak be kızım? Tabi ki sen! Maşallah senin de dedemden aşağı kalır yanın yok, çoraplıksın yani." Sırıttı.

"Çoraplık mı? Ben öyle abartılacak derecede sesli horlamam!" diye inkar ettim.

"Kulaklarıma mı inanayım, sana mı?" derken sırtışı büyüdü. Ardından, "Burnunda et mi var?" dedi pat diye.

"Ne alaka?" dedim anlamayarak.

"Genelde horlayan insanların tipik bahanesidir ya ondan sordum," dedi yataktan kalkarak. "Hadi kalk, hazırlan. Kahvaltı sofrasına bekleniyorsun."

Kahvaltı sofrası havuz başındaki masaya kurulmuştu ve Merih Amca'yla Meltem Yenge'nin erkenden çıkmaları gerektiği için bize katılmayacaktı. İkimiz birlikte arka bahçeye çıkıp masaya doğru ilerlerken, "Ey, ahali!" diye seslendi Atakan ve masadakiler sesi duyup bize döndü. "Beni özlediniz mi?"

"Geldi yine tipini..." Lodos cümleyi yarıda kesti ve ardından, "Aleyna var diye söylemiyorum, anladınız siz," diye bitirdi.

Atakan elini havada sallayarak, "Git, aynada kendi tipine bak lan!" diye karşılık verdi. "Facebook'ta 'Ben Kime Benziyorum' uygulamasını kullansan, sonuç maymun götü çıkar. Bir de utanmadan konuşuyor musun?"

"Sen de IQ testine girsen, zeka seviyen yüzünden seni anaokuluna geri yollarlar ama utanmadan konuşuyorsun. Ona ne demeli?"

İki kardeş birbirini yerken masaya vardığımızda, "Sonunda gelebildiniz," diye homurdandı İlker. İmalı imalı, "Artık gelene kadar ikiniz odada baş başa ne yaptınız..." dedi vurgulayarak. Kısık gözlerimle pis pis baktım ona. *Ebenin körünü!* diye geçirdim içimden.

Atakan, "Aleyna'yı uyandırmak tahmin ettiğimden zor oldu," diye açıkladı. Ardından sandalyesine yerleşti, ben de öyle.

Uzatarak, "Prensesi deriinin uykudan uyandırmak istiyorsan; öpmelisin." diye öneride bulundu İlker. "Ben olsam öyle yapardım." Bana bakıp sırtıttığında gözlerim iyice kısılp neredeyse iki düz çizgi halini aldı ve masanın altında ellerimi sıkıp yumruk yaptım. Yumruğumu o sırtışın tam ortasına geçirmek için neler vermezdim.

Atakan alayla, "Gayet masumane bir şekilde ve niyetle uyandırdığımda bile kafayı gömdü. Öperek uyandırıyordum benimle Smackdown'un Türk versiyonunu çekerdi herhalde," dedi ve sırttı. *O kadar da masumane sayılmazdı,* diye geçirdim içimden. *Ayrıca şu öpme konusunu kapatabilir miyiz artık? Mümkünse hemen. Şimdi.*

Kulaklarına inanamamışçasına, "Kafa mı attı sana?" dedi Hakan.

Lafa atlayarak, "Kasıtlı olarak yapmadım!" diye savundum kendimi.

İlker yorumda bulunmasa olmazdı tabi. "Kedicik tırmalıyor desene," dedi sırtırken, kedicik derken beni kastetmişti. Bir kez daha pis bakışlarımın ona odaklanmasına neden oldu bu.

Sonrasında gözlerimi ondan ayırıp masaya çevirdim. Bir süre sofraya bana, ben sofraya baktım. Baktım ve dudaklarımı yalayıp durdum. *Bu nasıl sofraya böyle? Açık büfe resmen!* Dünkü akşam yemeğinde olduğu gibi kahvaltıda da sofrada bir tek kuş sütü eksikti; öyle ki insanın baktıkça iştahı kabarıyor, ağzı sulanıyordu.

Atakan hepimize hitaben, "Beyler ve bayanlar, izninizle ben dalıyorum," dedi ve izin vermemizi beklemeden sofraya daldı. Onun ardından bizler de yemeye başladık.

Yemeğin ortalarında hizmetçilerden biri yanımıza gelip, "Şebnem Hanım geldi," diye haber verdi. Şebnem Hanım mı? O da kimdi? Adı geçer geçmez benim haricimdeki herkesin Hakan'a döndüğü gözümünden kaçmamıştı. Onunla ilgili biri miydi?

Hakan çatalını bırakıp yemeğine ara vererek, "Allah Allah... Geleceğinden haberim yoktu," dedi, Şebnem Hanım'ın bu habersiz ziyaretine şaşırılmış gibiydi. Ardından sandalyesinden kalkıp, "Ben gidip karşılayayım," diyerek eve doğru yol aldı. Bununla birlikte Şebnem'in Hakan'la ilgili biri olduğu kanıtlanmış oldu.

Hakan duyuyş mesafesinden çıktıktan sonra Atakan konuştu. "Bak adını duyunca iştahım kaçtı," dedi tiksintiyle yüzünü buruşturup eliyle tabağııı iteleyerek. "Bir matematik, bir de şu kız; ikisi de midemi bulandırıyor. Sevmi-yo-rum." Hecelemişti.

Katılarak, "Al benden de o kadar," dedi Lodos, onun yüzü de buruş buruştu. Bu ikisinin ilk kez bir konuda uzlaştığını görüyordum. İşte bu ilginçti.

Meraklı bir ses tonuyla, "şebnem kim?" diye sordum. "Ve onu neden sevmiyorsunuz?"

"şebnem kim mi? Hemen söyleyeyim; kendisi, şeytanın ta kendisi olur," diye cevapladı. "Melek yüzlü şeytan..."

"şeytan mı? Neden öyle dedin?"

Basitçe, "Çünkü öyle," diye yanıtladı Lodos. Atahan da ona hak verircesine başını salladı.

"şeytanın gazabını hissetmeye hazır olsan iyi edersin prenses. İçimden bir ses, bu habersiz ziyaretin seninle bir ilgisi olduğunu söylüyor."

"Benimle ne gibi bir ilgisi olabilir ki?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. "Çünkü şebnem, Hakan'ın sevgilisi," dedi ve ekledi: "Ve sen de sevgilisinin evinde kalan kızsın."

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Geçen bölümün favorisi Atahan oldu. Bakalım bu bölümde kim olacak?

Lodos?

Atakan?

Atahan?

İlker?

Aleyna?

Hakan?

Bu arada önceki bölüm 2500'den fazla oy ve 77 binden fazla yorum almış. Hepinize teşekkür ederim! Aynen böyle devam edelim lütfen...

Oylarınızı ve yorumlarınızı eksik etmeyin.

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Facebook: İrem Demirbaş

Twitter: yazardayazar11

Snapchat: yazardayazar11

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

DOKUZUNCU BÖLÜM

AHALİ - DOKUZUNCU BÖLÜM

Bea Miller - Enemy Fire

ALEYNA,

Hakan'ın sevgilisi mi? diye geçirdim içimden.

"Hakan sevgilisi olduğundan hiç bahsetmemişti," diye sesli düşündüm. Gerçi şunun şurasında topu topu 1 gündür tanışıyorduk. Neden ve nasıl bahsedecekti ki? Dün sadece bir 10 dakika kadar baş başa konuşma fırsatımız olmuştu, o konuşma sırasında 'Aaa bu arada benim sevgilim var' mı diyecekti? Ya da çocuklarla birlikte toplu konuşma arasına mı sıkıştıracaktı? Uygun zaman ve mekan yoktu. Olsa bile, neden bana bahsetme gereği duysundu ki? Uzun lafın kısası, bahsetmemesi gayet doğaldı.

"Genelde herkes bildiği için aklına gelmemiştir. Hakan'la Şebnem liseden beri buraların gözde çiftidir. Buradaki herkes onları tanır, bilir," diye aydınlattı beni Lodos.

"Boroloron gozdo çofto," dedi Atakan, dudak bükerek. "Onlar olsa olsa götümün gözde çifti olurlar."

"Liseden beri birlikteler, he?" dedim hayretle. "Birlikte yılları devirmişler..."

"Hiç sorma," dedi Atakan, aynı memnuniyetsiz sesle. "Benim bütün ilişkilerimi toptasak 1 yıl etmiyor ama bunlar yıllardır ayrılamadılar. Ben her gece Google'a 'ayırma duası' yazıp okumaktan bıktım, onlar birbirlerinden bıkmadı anasını satayım."

"Benim yarım yıl bile etmez herhalde," dedi İlker.

Atakan soru soran gözlerini İlker'e çevirerek, "Senin tek gecelikler haricinde hiç ilişkin oldu mu ki?" dedi ve devam etti. "19 yıllık kardeşim ve 19 yıldır hiç senin ciddi bir ilişkin olduğunu hatırlamıyorum. He, ben

doğmadan önceki 1 senede -bebekken- olduysa bilemem tabi, orasını Hakan'a sormak lazım."

"Bak, onu ben de bilemem çünkü bebekliğimi pek hatırlamıyorum. Ama annemin söylediğine göre ben o zamanlarda bile çapkınmışım. Komşumuzun benim yaşlarımda veya birkaç yaş büyük kızı varmış. Habire gidip kızın eteğini kaldırıyormuşum," dedi sırtarak.

"Desene pek bir şey değişmemiş," dedi Atakan, o da sırtıyordu. "Hala komşu kızının eteğini kaldırıyorsun."

Ne? Yoksa o düşündüğüm şeyi mi... İlker yukarı kıvrık dudaklarla bana dönüp, "Komşumuzun kızıyla yakın bir ilişkimiz var da..." diye açıkladı. *Evet, düşündüğüm şeyi kastetmişti.*

İki kardeşin arasında geçen bu muhabbeti duymamış gibi davranarak, "Hakan, sevgilisi ve ilişkisi hakkında böyle düşündüğünüzü biliyor mu?" diye sordum ortaya.

"Atahan haricinde hepimiz lafı geçince söylüyoruz, o da içinden söylüyordur eminim ama içinde kaldığı için duyamıyoruz," dedi Atakan. "Fark ettin mi bilmiyorum ama Hakan sevgilisinin lafını pek geçirmez, bu yüzden işte."

"E, şeytan da geldi," dedi İlker başı ve kaşlarıyla evi işaret ederek. Masadakilerle eş zamanlı olarak başımı işaret ettiği tarafa döndürdüğümde Hakan ve sevgilisi görüş alanıma girdi, yanımıza ilerliyorlardı.

Kız, Gossip Girl dizisindeki baş karakterlerden biri olan Serena van der Woodsen karakterinin Türk versiyonu gibiydi; sarı saçları, yeşil gözleri, Victoria Secret mankenleri gibi bir fiziği ve son moda marka kıyafetleri ikisinin benzer özelliklerinden yalnızca birkaçıydı. Ne kısa ne de uzun bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti, o ayakkabıları ben giysen muhtemelen ilk adımımı atamadan düşüp bileğimi burkardım. Saçlarını da su dalgası şeklinde serbest bırakmıştı, omuzlarından da aşağı sallanıyordu.

Kız güzeldi. Çok güzeldi. Fazla. Bu yetmezmiş gibi bir de şık, asil ve klastı.

İnanamazca, "Bu kız mı şeytan?" derken buldum kendimi. "Melek gibi görünüyor..."

İlker, "Cennetten kovulmadan önce şeytan da bir melekti, unutma," dedi önemli bir sır verirmiş gibi.

Hakan'la sevgilisi kol kola yanımıza geldiğinde Şebnem boştaki elini kaldırıp, "Selam herkese!" diye selamladı bizi, dudaklarında bir gülümsemeyle.

Yavan bir şekilde, "Selam," dedi Atakan.

Lodos, "Selam," diye tekrarladı aynı şekilde.

Atahan selam niyetine sadece başını sallamakla yetinirken İlker, "Hoş geldin," dedi, sesi hiç de hoş gelmedin diyordu. "Bu ziyareti neye borçluyuz?"

Hatırlatırcasına, "Sevgilim burada oturuyor farkındaysan," dedi Şebnem, gülümsemesini ve çocukların bütün negatifliğine rağmen pozitifliğini korurken. "Onu özledim ve görmeye geleyim dedim," derken Hakan'a iyice sokulup başını omzuna yasladı.

Sorgulayıcı bir tavırla, "Genelde senin bütün günlerin planlı programlıdır, ondan dedim. Atacağın adımı bile planlayıp atarsın sen. Sırf özledin diye planlarını bozmak... Benim tanıdığım Şebnem'e göre değil," diye üsteledi İlker.

Kardeşlerinin negatifliği Hakan'ın kaşlarının çatılmasına, İlker'in sorgulayıcı tavrıysa kaşlarının arasındaki çizginin iyice derinleşmesine neden olurken, "Beni özleyip gelmiş işte İlker. Neyi sorguluyorsun?" diye korudu sevgilisini Hakan. "Gelirken senden izin mi alacak?"

"Yok canım," dedi omuzlarını bir silkişle yukarı aşağı hareket ettirerek. "Sadece tuhafıma gitti, ben de dile getirdim."

Şebnem bana dönüp, "Biz tanışmadık. Ben Şebnem," diye kendini tanıtarak elini uzattığında gülümsemesi genişleyip kulaklarına doğru uzandı. İnci gibi beyaz dişleri parıl parıl parlıyordu.

Uzattığı eli tutup sıkarken, "Ben Aleyna. Tanıştığımıza memnun oldum," dedim onun gibi genişçe gülümseyerek.

"Ben de," dedi ve elimi serbest bırakıp yanına düşürdü. "Size katılmamda sakınca yoktur umarım?" Bu soruyu masadaki herkese sormuştu.

Atakan kısık bir sesle, "Var dersek katılmayacak sanki," diye homurdandı.

Şebnem'in bakışları Atakan'a odaklandı. "Duyamadım tam olarak?" dedi sorarcasına. Gerçekten duymamış mıydı, yoksa duymamış gibi mi davranıyordu? Bilmiyordum.

Hakan çatık kaşlarının altından Atakan'a sakın yanlış bir söyleme dercesine bir bakış attığında, "Ne sakıncası yahu, dedim," diye yalan söyledi Atakan ve devam etti. "Sen bizim başımızın tacısın, dedim. Ağzımıza sıçsan yarabbi şükür deriz, dedim."

Hakan, "Atakan!" dedi azarlararcasına.

"Ne var ya? Kötü bir şey demedim ki!" diye savundu kendini Atakan.

"Yanımızda iki tane bayan var!" diye hatırlattı Hakan. "Allah'ını seversen, bayanların yanında şu kelimelerini beyin süzgecinden geçirip konuş, olur mu kardeşim?"

Atakan, "'Sıçmak' dedim diye mi bu tepki? Ne olmuş yani? Sanki bayanlar sıçmıyor mu? Leylekler getirip onların yerine klozete mi bırakıyor?" dediğinde Hakan sabır dilenircesine bakışlarını yukarı kaldırıp eliyle yüzünü sıvazladı ama bir şey söylemedi.

Şebnem bakışlarıyla masayı taradı. "Nereye oturayım?"

Hakan, "Benim yanıma oturabilirsin," deyip kendi sandalyesinin yanındaki sandalyeyi çekti.

"Ben buraya otursam, olmaz mı?" dedi eliyle benim yanımdaki sandalyeyi -Hakan'ın yerini- işaret ederek. "Güneş buraya, oradan daha az vuruyor da..."

Bir an için bunu Hakan'la benim yan yana oturmamam için yaptığına dair bir hisse kapılsam da o histen hemen sıyrıldım. *Yok canım*, diye geçirdim içimden. *Bu kız beni mi kıskanacak?* Beni tehdit olarak algılamazdı bile. Algılaması için bir neden de yoktu zaten, orası ayrı.

Hakan Şebnem'i kırmadı. "Tabi," deyip yanımdaki sandalyeyi çekti.

Önce sevgilisi sonra da kendisi masadaki yerini aldığında Hakan Şebnem'e dönüp, "Aç mısın? Sana servis açtırayım mı?" diye sordu.

Şebnem başını hayır anlamında iki yana salladı. "Gerek yok, ben gelmeden önce yedim."

"İçecek bir şey?" Hakan'ın ilgili ve düşünceli bir sevgili olduğu her halinden belli oluyordu.

"Organic Avenue Juice varsa alabilirim."

Organic Avenue Juice mu? diye geçirdim içimden. İlk kez duyuyordum. Zengin içeceklerinden biri olsa gerekti.

"Varsa mı? Sen sevdiğin için hep aldırıldığımı bilmiyorsun sanki," dedi Hakan gülümseyerek.

Şebnem'in yanakları kızarıırken başını hafifçe öne eğip ona bakarak, "Biliyorum ama duymak hoşuma gidiyor," dediğinde dudakları yukarı kıvrıldı ve dişleri bir kez daha ortaya çıktı, insanın gözünü alacak kadar parlaktı.

Hakan Şebnem'in masanın üstünde duran elini kavrayıp kaldırdı ve dudaklarına götürüp üstüne bir öpücük kondurduğunda Şebnem'in yanaklarının iyice kırmızıya çaldı. Bu sevgi gösterisine karşılık olarak Hakan haricindeki Arslanoğlu kardeşlerin hepsi suratını ekşitti.

Hakan sevgilisinin elini masaya geri bırakıp hizmetçilerden birini yanımıza çağırdı. "Bir bardak Organic Avenue Juice alabilir miyiz?" dedi kibar bir ses tonuyla.

"Tabi efendim," dedi hizmetçi. "Neli olsun?"

Şebnem'in söylemesine gerek kalmadan, "Havuçlu," dedi Hakan.

"Başka bir isteğiniz var mı?"

"Şimdilik yok, teşekkürler."

Hizmetçi yanımızdan ayrıldıktan sonra yemeğe kaldığımız yerden devam ettik. Atakan her ne kadar Şebnem'in adını duyunca iştahının kaçtığını söylemiş olsa da kaçan iştahı geri gelmiş olmalıydı çünkü şu anda jambon dilimlerini birbirinin ardına ağzına tıkıştırıyordu. 1 jambon, 2 jambon, 3 jambon, 4, 5, 6...

10'uncuyu ağzına tıkarken, "Kardeşim, sanki dünya üzerinde kalan son jambonlar bunlarmış gibi yemene gerek yok," dedi Hakan. "Biterse isteriz, yenisini getirirler. Yavaş ye," dediğinde Atakan bir şey söyledi ama ağzı dolu olduğu için hiçbirimiz ne dediğini anlayamadık. "Önce ağzındakileri bitir, sonra konuş."

Ağzındakileri çiğnemeyi bitirip mideye indirdiğinde, "Hızlı yemeye çalışmıyordum. Ağzıma kaç tane jambon sığdırabilirim, onu test ediyordum," diye tekrarladı az önce dediğini.

Şebnem kıkırdarken, "Atakan ne espritüel çocuksun ya!" dedi, Atakan'ın şaka yaptığını sanmıştı.

Atakan ciddi bir edayla, "Espri yapmadım ki?" dedi sorarcasına.

Kıkırdamayı kesip, "Yapmadın mı?" dedi Şebnem de ciddileşerek. "Ciddi ciddi ağzına kaç tane jambon sığdırabileceğini mi test ediyordun?"

Normal bir şekilde, "Evet," diye onayladı Atakan.

"Ben yanlış anlamışım o halde."

"Normaldir, frekanslarımız farklı. Ben diyorum Ankara, sen diyorsun-"

"O cümleyi bitirme," diye uyardı Hakan.

"Bitirmeyeyim mi?"

"Bitirme."

"E, bitirmeyeyim o zaman."

Hizmetçi elinde bir tepsi ve tepsinin üzerinde Şebnem'in istediği Organic Avenue Juice'la birlikte gelip çabucak bardağı Şebnem'in önüne bırakıp gitti. Şebnem içeceğinden bir yudum alıp, "Eee alışma süreci nasıl gidiyor Aleyna?" diye sordu, bana bakarak.

"Neye?"

"Buraya, amcana, çocuklara..."

"Daha bir gün oldu ama şimdilik her şey yolunda," diye cevapladım.

"Merakımı mazur gör lütfen, sormadan edemeyeceğim. Rahatsız olmayacak mısın? 5 -Merih Amca'yı da sayarsak 6- erkek, 3 ay boyunca aynı çatı altında yaşamaktan yani?" dedi ve bardağı dudaklarına dayayıp bir yudum daha aldı. "Alınmayın çocuklar ama ben hayatta rahat edemezdim. 3 ay yani bu, dile kolay..."

Hak vererek, "3 ay uzun bir süre tabi," dedim ve devam ettim. "Ama nelere alışıyor insan; buna da alışırım." Ardından ekledim: "Hem erkeklerle iyi anlaşıyorum ben."

"Her ne kadar erkeklerle iyi anlaşsan da her kızın, bir kız arkadaşına ihtiyacı olduğu zamanlar vardır. Öyle bir zaman gelirse diye söylüyorum, ben her zaman buradayım," deyip samimi bir şekilde gülümsedi. "Ne de olsa Hakan'ın misafiri, benim de misafirim sayılır."

Benim dudaklarım da içtenlikle kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

İlker alayla, "Kanatların çıkacak birazdan," dediğinde Şebnem anlamaz bir yüz ifadesi ve gözlerle ona baktı. Bunun üzerine, "Melek gibisin ya, onu diyorum," diye açıkladı. İkisinin arasında bir bakışma geçti, gözleriyle konuştular sanki. Ama konuştularsa bile ne konuştuklarını ben anlayamadım; ikisinden başka birinin anladığını sanmıyordum.

Hakan kolunu Şebnem'in omzuna atıp kendine doğru çekti ve bedenine yaklaştırdı. "Melek gibidir benim sevgilim..." deyip saçlarının üzerine bir öpücük bıraktığında Şebnem'in yanakları yine al al oldu. İlker'in bakışları ikisinin arasında gidip gelirken ifadesizdi, sonra başını ters tarafa çevirdi.

"Beni şımartıyorsun," dedi Şebnem.

"Kötü mü ediyorum?" dedi Hakan.

Şebnem bir şey diyemeden Atakan lafa atladı. "Hop! Hop! Ayrılın! Bu ne samimiyet? Aile var burada!"

Hakan, "Bu da ahlak polisi kesildi başımıza," diye söylene söylene geri çekilip bedenlerini birbirinden ayırdı ama kolunu Şebnem'in omzundan çekmedi.

"Aşk polisiyim ben," diye düzeltti Atakan. "Bu ne ya böyle? Gidin aşkınızı az ötede yaşayın! Olan var olmayan var..." Ses tonu isyankar ve kıskançtı. "Hayır yani mevsim kış olsa hadi neyse... Yazdayız lan yaz! Hava 45 derece! Ben sıcağın elimden gelse derimi çıkartıp göğsüme 'Yaklaşmayın yanarsınız!' tabelası asacağım. Siz dip dibe, sarmaş dolaş... Terlemiyor musunuz anasını satayım?"

"Kıskanma ne olur, çalış senin de olur."

"Kim kıskanıyor? Ben mi? Ben? Ve kıskanmak? Bakın altını çizerek söylüyorum; kesinlikle ama kesinlikle -şiddetle- kıskanıyorum." Önce reddeder gibi konuşmuş, sonra da kabullenmişti.

Şebnem, "Sevgili istediğini bilmiyordum Atakan," dediğinde Atakan, "Aslında istemiyorum," dedi dürüstçe.

Hakan çatacasına konuştu. "E, o zaman niye caz yapıyorsun deminden beri?"

"Ama istiyorum da..." diye ekledi Atakan.

Lodos gözlerini devirerek, "Çok açıklayıcı oldu kardeşim," dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

"Anlamayacak ne var yahu!" diye sitem etti kardeşi. "Ne sevgiliyle yapabiliyorum ne de sevgilisiz. Böyle sarmaş dolaş çiftleri görünce yalnızlığım yüzüme yüzüme vuruyor. Bir yandan gidip ortalarından geçesim geliyor, bir yandan da sevgili yapasım... 'Yalnız öleceğim galiba' diye düşünüyorum kendi kendime, paniğe kapılıp sevgili yapıyorum. Yapınca da neden yaptım ki diyorum kendi kendime. Bekarlık sultanlık diyorum. Dertsiz başıma dert açtım diyorum. Kafamı klozete sokup üzerime sifonu çekesim geliyor, anlatabildim mi?"

"Sen sifonun yerini biliyor musun ki?"

"O da ne demek?"

"Birkaç kere senden sonra tuvalete girme gafletinde bulundum demek," dedi Lodos tiksintiyle yüzünü kırıştırarak.

Atakan bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama Hakan ondan önce davrandı. "Şu tuvalet muhabbetini kapatın, yemek yiyoruz."

"Yemek demişken," diye söze başladı Şebnem. "Yemeğin ne zaman biter aşkım? Ben doğum günüm için kıyafet bakmaya gidecektim de birlikte gideriz dedim, seçmeme yardımcı olurdun. En önemlisi senin beğenmen ne de olsa..."

Hakan mahcup bir ifadeyle Şebnem'e baktı. "Çok isterdim ama Aleyna'ya ormanı gezdireceğime söz vermiştim. Sözümü tutmazsam ayıp olur," diyerek nazıkçe geri çevirdi. "Bu seferlik, bensiz seçsen, olur mu?"

Şebnem anlayışlı bir edayla gülümsedi. "Sorun değil aşkım. Anlıyorum, sözünü tutmalısın tabi," diyerek bardağına uzandı ve bir yudum aldı. "Ben kıyafetimi kendim seçerim. Hem sana da sürpriz ol- Ahh!" Cümlesi korkulu bağırışıyla yarıda kesilirken ellerini yukarı kaldırarak ayağa kalktı, eş zamanlı olarak elinde tuttuğu bardağı birden bıraktığında bardak önce

başına sonra da yere çarparak kırıldı, o sırada içindekinin hepsi başından aşağı dökülmüştü. Saniyeler içinde sırlıslık kalmıştı, başındaki acı da cabasıydı.

Hakan da hemen ayağa fırlayıp Şebnem'in yanında biterek, "Ne oldu?" dedi endişeyle.

Şebnem Hakan'a sarılarak, "Arı... Bir arı vızıltısı duydum," dedi korkuyla, sarılmış gibi. "Çok korktum..." Başını göğsüne bastırarak daha sıkı sarıldı.

"Korkma, geçti..." dedi Hakan bir eliyle başının arkasını, diğeriyle sırtını okşarken. "Geçti, ben buradayım," diyerek başının üzerine bir öpücük kondurdu.

Hakan Şebnem'i teselli ederken ben de masadaki peçeteye uzanıp yüzümdeki ıslaklığı silmeye koyuldum, bunu gören Hakan, "Aleyna, sende kusura bakma lütfen. Şebnem'in arılara alerjisi var, o yüzden çok korkuyor," dedi özür dileyen bir ses tonu ve yüz ifadesiyle.

Şebnem biraz sakinleşmiş bir şekilde omzunun üzerinden bana baktığında yüz ifadesi şaşkınlığın tanımı gibiydi. Hakan'ın kollarından çıkarak, "Özür dilerim Aleyna. Ben... Ben korkudan ne yaptığımı farkında değildim. Çok özür dilerim..." dedi mahcubiyetle.

"Korkmuştun. Dert etme, olur böyle kazalar," dedim elimi havada boş ver gibisinden sallayarak.

Masadan bir peçete de o alıp ıslaklığı sildi bir süre. "Bu böyle olmaz. En iyisi tuvalete gidelim, orada sileriz üstünü başını."

"Senin gelmene gerek yok, ben kendim giderim. Beni anca bir duş paklar zaten. Duş alır, bu kıyafetleri de kirliye atarım." Hakan'a döndüm. "Orman gezintimizi başka zamana erteleysek iyi olur. Siz de Şebnem'le kıyafet bakmaya gidersiniz."

"Emin misin? Duştan sonra da gezebiliriz?"

"Eminim," diye onayladım. "Zaten bu kaza olmasaydı da ertelemeyi teklif edecektim."

İstemeye istemeye, "Pekala, başka bir zaman o halde," diye razı geldi Hakan.

Şebnem, "Benim yüzünden hem üstün başın hem de Hakan'la planların bozuldu," dedi suçlulukla. "Kendimi nasıl affettirebilirim sana?"

"Affedebilecek bir şey yok. Adı üzerinde kaza."

"Olmaz ama öyle..." dedi ikna olmayarak. Birden kafasının üzerinde hayali bir ampül yandı. "Buldum! Yarın bizim kızlarla, kendimizi

şımartacağız. Spa, kuaför falan filan... Neden sende bize katılmıyorsun? Her şey benden."

"Sizin kızlar?" diye sordum.

İlker Şebnem'in yerine cevaplayarak, "Şebnem'in melekleri," dedi, Charlie'in Melekleri'ne gönderme yapmıştı.

İlker'in cevabının yeterli olmadığını düşünmüş olacak ki, "Yakın kız arkadaşlarımdan bahsediyordum," dedi Şebnem.

Şebnem'le daha yeni tanışmıştım; dakikalar olmuştu. Yeni tanıştığım bir kız ve onun hiç tanımadığım yakın kız arkadaşlarıyla birlikte -Şebnem'in deyimiyle- kendimizi şımartmak Yapmak İstediklerim Listesi'nde yer almıyordu. Açıkçası onlara katılmak istemiyordum ama bunu Şebnem'i kırmadan nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. Saçımı kulak arkası ederek, "I-ıhım, şey... Bilemiyorum..." diye geveledim.

İsrarcı bir edayla, "Lütfen kabul et," diye rica etti Şebnem. "Bırak kendimi sana affettireyim. Lütfecen..." Uzatmıştı.

Belli ki Şebnem kendisini bana affettirmeyi kafasına koymuştu. İçimden bir ses, Şebnem'in kafasına koyduğunu yapan biri olduğunu söylüyordu; onda o azmi ve kararlılığı görüyordum. O yüzden boş yere akıntının tersine yüzmek yerine akıntıya ayak uydurdum. "Tamam kabul."

Zafer coşkusuyla, "Oley!" dedi Şebnem, ellerini çırparak. "Bekle ve gör, birlikte süper bir gün geçireceğiz!" Gülümsedi.

Bekleyip göreceğiz, diye geçirdim içimden. Ben de gülümsedim.

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Geçen bölümün favorisi Atakan oldu. Bakalım bu bölümde kim olacak?

Atakan?

Lodos?

Atahan?

İlker?

Aleyna?

Hakan?

Bu arada önceki bölüm 2400'den fazla oy ve 12 binden fazla yorum almış. Hepinize teşekkür ederim! Aynen böyle devam edelim lütfen... Oylarınızı ve yorumlarınızı eksik etmeyin. 3000 oy olur mu ki? Valla olur olmaz öbür bölümü yayınlamayı planlıyorum.

AHALİ hikayemizin kitap olmasına daha var. Ama aranızda bilenler vardır belki ama bilmeyenler için söyleyeyim; Tenimdeki İmza adlı kitabım çıkalı 1 ay kadar oluyor ve İstanbul'daki ilk imza günümün tarihi belli oldu.

4 Mart'ta İstanbul, Yeşilköy'de CNR EXPO Fuarı'nda imza günüm var. Üstelik size bir sürprizimiz var; Atakan ve Lodos da imza günümde bana eşlik edecek! Evet, Atakan ve Lodos karakterleri yani Serhat ve Taha da 4 Mart'ta orada olacak. Aynı zamanda enişteniz ve Gamze Aydeniz de... Siz de kitabınız olsun veya olmasın gelin lütfen. Gelin sarılalım, öpüşelim.

Gelecek olanlar ya da gelmeyi düşünenler bu satırda kendini belli etsin!

**Bana ulaşmak isteyenler için;
Instagram: dem.irem
Facebook: İrem Demirbaş
Twitter: yazardayazar11
Snapchat: yazardayazar11**

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

ONUNCU BÖLÜM

AHALİ - ONUNCU BÖLÜM

#Disney's Friends For Change - Send It On

LODOS,

Aleyna duş almak üzere banyoya, onun ardından Hakan'la Şebnem'de kıyafet seçimi için alışveriş merkezine gidip masada ben, Atakan, Atahan ve İlker kaldığımızda, "Şebnem'in gerçekten bir arı sesi duyduğuna inanan var mı aramızda?" diye sorarken yemeğimi bitirmiş tabletimde oyun oynuyordum.

Aslında tablette oyun oynamak ne pratik ne de zevkli değildi ama bilgisayarımı, Playstation veya XBox'umu yanımda taşıyamayacağım için telefonuma veya tabletime mahkum kalıyordum, bu ikisini arasında tercihim de tabletimden yana oluyordu. Evet, bir oyun bağımlısıyım. Bilgisayar oyunu, konsol oyunu, aklınıza gelebilecek her türlü oyunu oynuyordu. Aslını isterseniz, bu bağımlılıktan öte bir ihtiyaçtı; beynim birden fazla şeyle meşgul olmaya ihtiyaç duyuyordu. Mesela konuşma eylemi çoğu insanın beynini oyalamaya yetebilirdi, benimkisine ise yeterli gelmiyordu. Beynim boşta kalmayı sevmiyordu, anlayacağınız konuşurken bile bir şeylerle uğraşmam gerekiyordu. Beynimi yormam... Oyunlara olan ilgimi ve beynimi oyalayabilme kapasitelerini keşfedene kadar insanlarla konuşurken bir yandan kafamdan dört işlem yapardım; toplar, çıkarır, çarpar ve bölerdim. Beynim ancak o şekilde rahatlardı.

İlker soruma soruyla cevap verdi. "Gerizekalı mıyız sence?"

Oyunu bir an için durdurup bakışlarımı kardeşlerimin üzerinde dolaştırdım, üçü de benim gibi yemeğini bitirmişti. İlker bacaklarını boştaki sandalyelerden birine uzatıp yayılmış bir şekilde parmaklarını elindeki telefonunun üzerinde kıpırdatıyordu, biriyle -yüzündeki sırıtışa bakılırsa bir kızla- mesajlaşıyordu. Atahan her zamanki gibi vardı ama yoktu, hiçbir şey

yapmadan öylece oturmuş etrafı izliyordu. Atakan ise... Nereden bulduğunu bilmediğim bir pipeti burnuna sokmakla meşguldü.

Atakan'ı kastederek, "Sizi bilmem de *bunun* gerizekalı olduğu kesin," dedim, vurgulamıştım.

İlker ve Atahan işaret ettiğim tarafa baktığında ikisinin de bakışları bu çocuk üvey olabilir mi acaba kaygısı taşıyan bir ifadeye büründü. Üç kardeşinin dikkatini üzerine topladığını fark eden Atakan burnunda pipetle duraksayıp bize baktı. "Ne var lan? Ne bakıyorsunuz öküzün trene baktığı gibi?"

"Ne yaptığını anlamaya çalışıyoruz," diye yanıtladı İlker.

"Daha önce hiç mi pipetle burnunu kaşıyan insan görmediniz?"

Alaycı bir ses tonuyla, "Görmedim valla," dedim ve hemen ardından, "Ayrıca sen burnunu kaşımıyordun, *burnunda kazı çalışması yapıyordun*," diye düzelttim. "Arkeolog gibisin mübarek..."

Atakan gözlerini kısarak bana baktı ve pipeti burnundan çıkarıp hepimizin göreceği şekilde havaya kaldırarak, "Sen beni uyuz etmeye devam edersen bu pipetle götüne bir delik daha açacağım, iki delikten sıçacaksın ona göre," diye tehdit etti. Atakan'ın tipik, içi boş tehditleriydi bunlar, o yüzden zerre umursamadım.

Oyunuma kaldığım yerden devam ederken, "Şebnem'in duyduğu *hayali* arı vızıltısından bahsediyorduk," diye hatırlattım, vurgulayarak. "Arı demişken... Kendisi kraliçe arı sendromu yaşayan birinin, arılara alerjisi olmasındaki çelişkiyi fark eden bir tek ben miyim?"

Atakan, "Kraliçe arı sendromu ne lan?" diye sordu.

"İş hayatındaki terimlerden biri," deyip açıklamaya koyuldum. Bir yandan parmaklarım bir yandan da ağzım çalışıyordu. "İş hayatı tıpkı bir arı kovanı gibi. Koloniyi oluşturan arıların hepsi kovanda bal üretmek için varlar. Tüm bu işçi arılar; disiplin içinde, düzenli bir şekilde çalışmalarını sağlayacak ve kovanı yönetecek bir lidere muhtaç. Bu lider ise; kraliçe arı. Koloninin devamlılığını, kovan içindeki sosyal yaşamın düzenini sağlayan, kovanı denetleyen kişi. Bunun için kuluçkadan çıkan ilk aday diğer adayları yok etmeye çalışıyor. İki aday aynı anda kuluçkadan çıkmayı başarırsa, kraliçelik için ölümüne bir dövüşe tutuşu-"

Atakan araya girip, "Tamam tamam, anladık çok biliyorsun da artık sadede gel," diye söylendi. "Aldın sazı eline, bıraksak sabaha kadar konuşacaksın."

Açıklamayı kısa kesip özetledim. "Kısacası kadın çalışanın, diğer kadın çalışan(lar)a yaptığı mobbing idir."

"Mobbing midir, bobbing midir o ne bok?"

Bıkkınlıkla ofladım ve daha anlaşılır bir dille anlattım. "Çalışma hayatında özellikle üst yönetimde çalışan kadınların, diğer kadınları ezerek, yok sayarak onları yönetme durumuna kraliçe arı sendromu denir. Şebnem'in diğer kızlara normal hayatta yaptığı gibi yani."

Sonunda idrak etti. "Hee şimdi çaktım köfteyi!" dedi idrak ederek. "Yalnız kraliçe arılar da az şeytan değillermiş he... Gerçek olanından bahsediyorum, kovanda yaşayanından hani. Kardeşlerini öldürüyormuş pis kalleşler... Kardeş kardeşe kıyar mı lan? İnsan olan yapmaz bunu..."

"E, adı üstünde 'arı.' İnsan değil."

"Her ne boksa işte," dedi fark etmez gibisinden. "İnşallah kovanlarındaki işçi arılar grev yapar da göt gibi ortada kalırlar."

İlker, "Beyler," diye ikimize hitaben konuştu. "Siktir edin şu arı muhabbetini de asıl konumuza dönelim; Şebnem'e. Sizce şeytanın bugünkü ziyaretini neye borçluyuz?"

"Belli ki bölgesini işaretlemeye gelmiş." İşaretleme derken erkek köpeklerin bölgesine işemesinden bahsediyordum, bölge de Hakan oluyordu tabi. Bu Şebnem'in ilk kez yaptığı bir şey değildi; daha önce de yapmıştı ve yapacaktı. Hakan'la çıkmaya başladıklarından beri Hakan'ın yakınındaki -çevresindeki- bütün kızlara 'Hakan benim ve benim kalacak' mesajı veriyordu. Bu mesajı dikkate alıp Hakan'dan uzak durursanız sorun çıkmazdı. Ama durmazsanız... Sonuçları sizin için iyi olmazdı diyelim.

Atahan bana katıldığını belli edercesine başını sallamakla yetinirken Atakan konuştu. "Aynen öyle. Geldi ve Hakan'ın üzerine işedi resmen," dediğinde bir an için söyledikleri gözümün önünde canlanır gibi oldu ama iğrenerek yüzümü buruşturup başımı iki yana sallayarak canlanamadan öldürdüm o görüntüyü. Başımı saniyelik bir zaman dilimi için tableten kaldırdığımda İlker ve Atahan'ın da buruş buruş suratlarla başını iki yana salladığını gördüm, belli ki onlar da benimle aynı hataya düşmüştü.

Muhabbeti işlemekten uzaklaştırmak için başka bir soru yönelttim kardeşlerime. "Peki, kendini Aleyna'ya affettirme çabalarına ne diyorsunuz? Kızlar gününe davet etmeler falan..."

İlker, "Hakkını vermek lazım, Oscar'lık performans sergiledi," dedi takdir edercesine.

"Şeeeytan şeeeytan," dedi Atakan uzatarak. "Her zamanki gibi kendini Hakan'a melek gibi gösterme çabalarında."

İlker kendinden emin bir şekilde, "O da var ama sadece o değil. Kesin bir şeyler planlıyor. Demiştin ya, o plansız bir şey yapmaz," dedi Şebnem'i herkesten iyi tanıyormuş gibi. Herkesten iyi mi bilemem ama aramızda Şebnem'i en uzun süredir tanıyan oydu; ikisi lise birinci sınıftan beri aynı sınıfta olmakla birlikte şimdilerde de aynı üniversitedeydiler. Ayrıntıya girmek gerekirse, gittikleri lise ve üniversite Merih Amca'ya dolaylı yoldan bize aitti; ÇAMKIRAN LİSESİ ve ÇAMKIRAN ÜNİVERSİTESİ.

İlker'in kız arkadaşı olmazdı. Sevgili olanından bahsetmiyorum, normal kız arkadaşı olmazdı; ya kız İlker'den hoşlanır ya İlker kızdan hoşlanır ya da hoşlanmazdı. Yanılmıyorsam Şebnem İlker'in son normal kız arkadaşıydı. Evet, bundan yıllar yıllar önce İlker'le Şebnem arkadaştı. Fakat arkadaşlıkları pek uzun sürmedi; lise ikinci sınıfta Hakan'la Şebnem'in çıkmaya başlamalarına yakın bir zamanda İlker birden bire arkadaşlıklarını bitirdi ve Şebnem'e cephe aldı. İlker'in neden böyle bir şey yaptığını hiçbirimiz tam olarak bilmemekle birlikte İlker Şebnem'in gerçek yüzünü gördüğünü, o yüzden arkadaşlığını kestiğini söylemişti. Ne görmüştü? Ne olmuştu? Bunlar ve bunlar gibi soruları hiç cevaplamamıştı. Şebnem cephesinde de durum farklı değildi; o da hiçbir soruyu cevaplamamış, daha doğrusu verecek bir cevabı olmadığını iddia etmişti. İlker'in onunla arkadaşlığı kesmesinin nedeni konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi davranmıştı. Sanki İlker arkadaşlıklarını nedensiz yere bitirmiş gibi... Böylelikle arkadaşlıkları cevaplanmamış sorularla birlikte tarihin tozlu raflarındaki yerini almıştı.

"Ne yapacağız?"

İlker, "Ne konuda?" dedi anlamadığını belli eden bir ses tonuyla.

"Aleyna'yı uyarmayacak mıyız?"

"Kızın şeytan olduğunu söylemedik mi? Söyledik," dedi üstüne basa basa. "Daha ne uyarısı?" dedi sorarcasına.

"İkna olmamış olacak ki bu kızlar gününe gitmeyi kabul etti," dediğinde omuz silkerek, "Biz üstümüze düşeni yaptık, gerisi onun sorunu," derken sesi umursamaz bir tondaydı. Umursamaz olması şaşırtıcı değildi; İlker genel olarak umursamaz biriydi zaten. En çok kendini düşünürdü, kendinden sonra da annesini ve kardeşlerini. Ama ses tonundaki umursamazlık derecesi şaşırtıcıydı. Her zamankinden daha az bir derecede miydi? Yoksa bana mı öyle gelmişti? Birinci seçenek, İlker'in Aleyna'yı

önemsediği anlamına gelirdi. İlker daha şunun şurasında bir gündür tanıdığı bir kızı mı önemseyecek? diye geçirdim içimden. Üvey kuzeni bırak öz kuzeni olsa bile önemsemezdi. Bazen öz kardeşlerini önemsediğinden bile şüphe ediyordum. Demek ki ikinci seçenektir.

"Ne yani Şebnem'in diğer kızlara yaptıklarını Aleyna'ya da yapmasına izin mi vereceğiz?" diye üsteledim.

Sorgulayıcı bir edayla, "Hayırdır, niye bu kadar önemsiyorsun?" dedi, tek kaşı alnına yükselmişti. Ardından, "Müstakbel karının başına bir şey gelmesinden endişe mi ediyorsun nedir?" diye dalgaya aldı ve güldü.

Ah, şu evlilik teklifi meselesi... Aslını isterseniz, o teklifi o anın etkisine kapılıp etmiştim; Aleyna'nın PES'i hepimizi yenecek kadar iyi oynaması üzerimde büyülü bir etki bırakmıştı, o anda ona hayran olmuşum. PES'i bile bu kadar iyi oynayan bir kızın başka oyunları nasıl oynadığını delice merak etmiş, oynarken görmek istemiş hatta işi biraz abartıp ikimizi aynı evde, karı koca olarak iki kişilik bilgisayar ve konsol oyunlarını oynarken hayal bile etmiştim. Evlenme teklifi de oradan çıkmıştı zaten. Teklifi ettikten bir de üstüne teklifim Aleyna tarafından ertelendikten -İlker'in deyimiyle reddedildikten- sonra bu çocukların dalga konusu olmuştu ve muhtemelen önümüzdeki 100 yıl içinde de olmaya devam edeceklerdi.

Peki, kardeşlerime 100 yıllık dalga malzemesi vermeye değer miydi? Yani, pişman mıydım? Pişmanlık değil de utanç desek daha doğru olurdu. Dün gece uyuyup bu sabah uyandığımda o büyülü etki biraz olsun hafiflemiş ve bu da ne yaptığımı idrak etmemi sağlamıştı: Birkaç saattir tanıdığım bir kıza evlenme teklifi etmiştim! Yaptığım şey bütün çıplaklığıyla kafama dank ettiğinde hayranlığımın yanına utanç da eklenmişti. Aleyna'ya hala hayrandım, o değişmemişti; kaç gece geçerse geçsin değişeceğini sanmıyordum. Şimdiye kadar hiç oyun oynayabilen güzel bir kızla karşılaşmamıştım. Bizim çevremizde olan kızlar genelde Barbie bebekler gibiydiler; oyuncak bebekler gibi güzel ama yapay bir güzellik, dışı süslü püslü ama içi bomboş. Aleyna'nın doğal bir güzelliği vardı bir kere. Görünüşü, duruşu, bakışı, sözü... Kendine özgü derler ya hani öyleydi işte. Henüz yeni tanıdığımız için içini tam anlamıyla bilmesek de bizim kızlara benzemediği ortadaydı. En basitinden, bizim kızlarla PES oynayamazdınız çünkü bilgisayar, konsol veya benzeri oyunları oynamayı erkeklerin yaptığı şeyler olarak nitelendirirlerdi. Aleyna ise sadece bizimle PES oynamakla kalmamış bir de oyunda hepimizi yenmişti! *Bu kıza nasıl hayran olmazdım ki?*

Geri adım atmadım. "Endiše ediyorsam ne olacak?" diye karşılık verdim, meydan okurcasına.

İlker benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi, "Sana bir abi nasihati kardeşim; o kapıyı boş yere tırmalama, Aleyna'yla şansın yok," deyip kestirip attı. *Aleyna'yla şansım yok mu?* Aleyna'yla bir şansım olmasını istiyor muydum ki? Tamam, Aleyna'ya evlenme teklifi etmişim ama daha önce de dediğim gibi bunu o anın etkisiyle ve ona duyduğum hayranlıkla yapmışım. Geriye dönsem aynı şeyi yapar mıydım? Yalan yok, yapardım. Muhtemelen Aleyna'yı başka bir oyunu da PES'i oynadığı gibi oynarken görsem yine evlenme teklifi ederdim. Ama onunla bir şansım olmasını istediğim anlamına gelmiyordu bu. Hem diyelim ki istedim, İlker şansım olmadığına neye göre karar vermişti? Ne biliyordu? Belki de hiçbir şey bilmiyor, sadece Aleyna'yı kendisine istiyordu.

"Ne o sen mi göz koydun?" diye sorduğumda dürüstçe, "Hayır," diye cevapladı. "Ama bence Aleyna birine koydu."

Oyunu bir kez daha durdurup İlker'e baktım. "Dur, tahmin edeyim; koyduğu kişi de sensin," dedim iğneleyici bir ses tonuyla. İlker gibi egolu bir insanın Aleyna'nın kendisinden hoşlandığını düşünmesini yadırgamazdım. İlker bütün kızların kendisine hasta olduğunu düşünürdü. Ondan nefret eden kızların bile, ona aşık olmaktan nefret ettiklerini iddia eden birinden ne beklenirdi ki?

Atakan lafa atlayıp, "Orama koma burama ko," dedi, Recep İvedik'ten alıntı yapmıştı. "Ne oluyor lan? Bir koymadır almış başını gidiyor... Kim, kime koyuyor?"

İlker onu duymazdan geldi ve bana hitaben konuştu. "Yanlış tahmin."

"Kim o halde?" dedim merakla. İlker değildi, ben de değildim. Geriye Hakan, Atakan ve Atahan kalıyordu. Hangisiydi? Ve İlker neden bu Aleyna'nın bu üçünden birine göz koyduğunu düşünüyordu?

Merakımı gidermedi. "Adı bende saklı kalsın." 2 artı 2'nin 4 ettiği kadar net ve kesin bir şey vardı ki İlker bir şeyi söylemek istemezse söylemezdi. O nedenle ağzından laf almak için boş yere nefesimi tüketmedim.

"Neye dayanarak birine göz koyduğunu düşünüyorsun ki?"

"Sezgilerime. Bilirsin, sezgilerim iyidir," diye yanıtladı sorumu. Sonra da, "Hadi ben kaçtım," diyerek ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Atakan'dı bunu soran.

"Odama. Hazırlanıp çıkacağım."

"Nereye lan bu saatte? Mecbur kalmadıkça hava kararmadan çıkmazsın sen evden. Sen ailemizin-" Atakan cümlesini yarıda kesip durdu ve soru soran gözlerle bana baktı. "Neydi lan onun adı? Hani simsiyah, sadece ağzı ve çenesi gözüken bir kostüm giyen? Kemerini, pelerini falan var böyle... Süper gücü olmayan ama süper zengin olan süper kahraman?" Yine durdu. "Ne kadar çok süper dedim lan?"

Hangi süper kahramanı tarif ettiğini anlamak zor değildi. "Batman."

"Heh, evet o!" Bakışlarını tekrar İlker'e çevirdi. "Ailemizin *Batman*'isin sen." Vurgulamıştı.

"Yurtdışından bir misafirim geldi, onunla buluşacağım."

"Kimmiş bu misafir? Kız-erkek?"

"Kız," diye yanıtladı İlker. "Instagram fenomeni olan yabancı bir model. Türkiye'ye gelirse, onu misafir edeceğime söz vermiştim."

Atakan, "E, o zaman sana iyi eğlenceler kardeşim benim," dedi sırtarak.

Atakan'a bakarak, "Eğleneceğim kardeşim," dedi İlker, onun dudakları da bir sırıtişla kıvrıldı. Ardından bakışlarını hepimizin üzerinde dolaştırarak ortaya konuştu. "Sonra görüşürüz gençler."

Tam Atakan arkasını dönüp eve yönelmişti ki sorumla durakladı. "Aleyna konusunda bir şey yapmayacak mıyız şimdi?"

Ofladı ve arkasını dönüp tekrardan benimle yüz yüze geldi. "Madem bu kadar dert ediyorsun neden gidip Aleyna'yla konuşmuyorsun?" dedi kollarını önünde bağlayarak. "Git konuş, uyar kızı."

Evet, bunu yapabilirdim. Yapardım yapmasına... Ama utanıyordum. Dünden sonra, daha doğrusu evlenme teklifinden sonra Aleyna'yla yalnız kalmaktan utanıyordum. Toplum içinde sorun yoktu ama baş başa... O raddeye gelmeme biraz daha vardı. Bu yüzden, "Kızların dilinden anlayan sensin," diyerek topu İlker'e attım.

"Farkında mısın bilmiyorum ama Aleyna'nın dilinden pek anladığım söylenemez."

Bir şey söylememe fırsat vermeden Atakan lafa atladı. "Evet, Aleyna'nın İlker etkisine bağışıklığı var. Diğer kızlara yaptığı gibi etkileyici bir gülümseme ve tatlı sözlerle kandıramaz onu."

Atakan bunu dalgasına söylemiş olsa da İlker ciddi alıp, "Ben istersem kandıramayacağım bir kız yok bu dünyada," dedi, Atakan'ın sözlerini bir meydan okuma olarak algılamıştı. "Aleyna'yı kandırmak istemiyorum hepsi bu."

Atakan bunu kasıtlı olarak mı yapmıştı? Yani bilerek mi İlker'in rekabetçi tarafını tetiklemişti? Zannetmiyordum, muhtemelen bozuk saat bile günde iki defa doğruyu gösterir durumuydu. Bana düşen ise bu durumdan faydalanmaktı, yani bu kıvılcımı alevlendirmekti. "İstersen yaparsın yani?"

İlker'in bakışları Atakan'dan bana çevrildi. "Yaparım tabi," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Var mısın iddiasına?"

"Nesine?"

"Arabasına?" diye teklifte bulundum. Garajımızda çok araba vardı, öyle ki gören biri galeri zannederdi. Bu da demek oluyordu ki hepimize birden çok araba düşüyordu ama hepimizin, dönemsel olarak kendisinin olarak benimsediği, kullanmayı sevdiği arabalar vardı. Arabalarımızın hepsi son model olmakla birlikte farklı markalardı, gerçi arabalarımızı sıklıkla değiştirdiğimiz -yenilediğimiz- düşünülürse bu markalar da sık sık değişiyordu. An itibarıyla; Hakan Aston Martin, İlker Lamborghini, Atakan Ferrari, Atahan Bugatti Veyron ve ben Range Rover kullanıyordum.

"Senin sikik arabanı ne yapayım?" dedi dudak bükerek. Ne zamandır son model Range Rover sikik bir araba olarak değerlendiriliyordu? Ne yani illa onun gibi Lamborghini mi kullanmamız gerekiyordu? Merih Amca'nın aramızda elinin en açık olduğu iki kişiden biri -Hakan ve ben- olmama rağmen kardeşlerim arasında en ucuz araba bendeydi. Neden mi? Çünkü onlar hız arabaları seviyorlardı ve arabanın hızı arttıkça fiyatı da artıyordu. Benimse hızla aram yoktu. "Arabayı değil başka bir şey istiyorum senden," diye devam etti.

"Neymiş?"

"Hani dün ay sonunda İspanya kaçamağı yapacağımdan bahsetmiştim de Merih Amca bok yollar demiştin, hatırladın mı?" Başımı evet dercesine salladım. "Heh işte, ben kazanırsam Merih Amca'yı beni yollamaya ikna edeceksin. Sen kazanırsan arabamı alırsın."

Şaşırmış gibi, "Arabayı ortaya koyuyorsun, he?" dedi Atakan İlker'e bakarak. "Kazanacağından eminsin anlaşılan."

"%100."

"Dün de emindin. Ama Aleyna aldı façanı," dedi alayla. "Yine aynısı olmasın?"

"Olmayacak."

"Sen öyle diyorsan öyledir kardeşim."

İlker bana döndü. "Anlaştık mı?"

Atakan'ın da dediği gibi İlker iddiayı kazanacağından emin olmasa arabasını ortaya koymazdı ki bu iyiydi çünkü kaybetmek istiyordum. Aleyna'yı kızlar gününe gitmemesi için ikna etmesini istiyordum. Asıl soru suydı: Ben Merih Amca'yı şu İspanya kaçamağı için ikna edebilir miydim?

Merih Amca'nın aramızda sadece elinin en açık olduğu iki kişiden biri değildim; aynı zamanda en çok güvendiği iki kişiden biriydim. En çok güvenilen Hakan'dı tabi ki ama ondan sonra ben geliyordum. Merih Amca lafımı dinler, kıymet verirdi. Yine de Merih Amca'yı buna ikna etmek zor olacaktı. Zordu ama imkansız değildi.

"Anlaştık."

ALEYNA,

Musluğu kapatıp saçlarımı kendi etrafında döndürüp sıkarak suyunu olabildiğince akıttıktan sonra duşa kabinden çıktım. Banyonun kapısının arkasında asılı duran havlulardan biriyle vücudumu şöyle bir kuruladıktan sonra saçlarımın etrafına sardım ve bornozu üzerime geçirdim.

Bornozun kemerini bağlamamla odamdan telefonumun zil sesini duymam ve kendimi banyodan dışarı atmam bir oldu. Odanın içinde aceleci adımlarla ilerleyerek yatağın yanında durdum ve telefonumu üzerinden alıp ekranda yazan 'Annem arıyor...' yazısını gördüğüm gibi cevapla tuşuna bastım ve kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Kızım, günaydın. Nasılsın? Ne yapıyorsun?"

Yatağa oturdum. "Günaydın anne. İyiyim valla, duştan çıktım şimdi. Sen ne yapıyorsun?"

"Ben de Esin Teyze'ni bekliyorum. Kahve içmeye gelecek," diye yanıtladı, Esin Teyze Melis'in annesiydi ve bizim alt komşumuzdu. Melis'le benim gibi Esin Teyze'yle annemin de yıllara dayanan bir dostluğu vardı, zaten Melis'le ikimizin dostluğunun temelleri de onlar sayesinde atılmıştı.

"Selam söyle."

"Söylerim," dedi ve devam etti. "Bu arada dün yatmadan arayacağını söylemiştin ama aramadın. Sabah da öyle..."

Elimle alnıma vurdum ve kendimi sırt üstü yatağa bıraktım. *Ah, şu unutkan kafam!* "Dün gece çocuklarla birlikte film izledik. Film bitiminde o kadar uykum vardı ki bir an önce kafamı yastığa koymaktan başka bir şey düşünemiyordum. Sabah da kahvaltı, duş derken bu saati ettim... Bahane

olsun diye söylemiyorum. Ne olursa olsun, unutmamalıydım. Özür dilerim," dedim mahcup bir sesle.

"Özür dilemen için söylemedim. Sadece seni merak ediyorum. Senden bu kadar ayrı kalmaya alışık değilim. Melis'lere kalmaya gittiğinde bile, hemen alt katta olmaya rağmen aklım sende kalıyor. Şimdiyse kilometrecelerce uzağımdasın..."

"E, demiştin sana beni buraya gönderme diye..." dedim alaycı bir ses tonuyla. "Sakalımız yok ki lafımız dinlensin."

Aynı tonda konuştu. "Bak bak bak! Annesine laf da sokuyor!" Güldü.

"Ben mi? Kuru iftira! Hayatta yapmam öyle şeyler!" dedim gülerek.

Karşılıklı gülüşükten sonra, "Eee çocuklarla aran nasıl bakalım?" diye sordu.

Annemden bir şey gizlemezdim, o nedenle dürüstçe cevapladım. "Biri hariç hiçbirisiyle problemim yok; İlker. Onun da kendisi problemlili zaten."

Önce bir boğaz temizleme hemen ardından da bir erkek sesi duyuldu. "Öhöm öhöm, anne-kız muhabbetinizi bölmek istemezdim. Ama adım geçtiği için bana söz hakkı doğuyor sanki..."

Sesi duyar duymaz yatakta dikleşip geldiği tarafa baktığımda problemlili çocuk, yani İlker çalışma masasının önündeki sandalyede oturmuş bana bakıyordu! Ve ben bornozlaydım!

*

Devam edecek...

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Geçen bölümün favorisi Atahan oldu. Bakalım bu bölümde kim olacak?

Atahan?

Atakan?

Aleyna?

Lodos?

İlker?

Hakan?

Bu arada önceki bölüm 2400'den fazla oy ve 6 binden fazla yorum almış. Hepinize teşekkür ederim! Aynen böyle devam edelim!

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Facebook: İrem Demirbaş

Twitter: yazardayazar11

Snapchat: yazardayazar11

Hikayemizin Facebook Grubuna'da bekleriz. Arama kısmına 'AHALİ' yazıp bulabilirsiniz.

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ey, AHALİ!

Uzun bir zamandır bölüm yayınlamadığım için hepinizden özür dilerim. Sabrınız için minnettarım. Bu bölümü önceden yayınlamıştım aslında ama nedenini anlayamadığım bir şekilde yayınladıktan sonra Wattpad tarafından silindi. Ben de öbür bölümü hazır etmeden yayınlamak istemedim. Yani, evet, 12. bölüm hazır. Yarın yayınlayacağım. Geri dönüşümüzün hatrına oy ve yorumlarınızı bekliyorum! Yanımda olduğunuzu gösterin lütfen.

*

AHALİ - ON BİRİNCİ BÖLÜM

Diana Vickers - The Boy Who Murdered Love

Panikle telefonu annemin suratına kapatıp yatağa fırlattım. "Sen... Sen ne arıyorsun burada?" diyerek bornozuma iyice sarındım. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Sadece yanaklarım da değil. Kulaklarım, boynum, ensem... Vücudum baştan aşağı kızarıyordu. "Bakma bana!" dedim yüksek bir sesle.

"Ben bu anı daha önce yaşamıştım sanki," deyip sırtıttı. Evet, pişkin pişkin sırtıyordu! "Ne deniyordu bu hisse? Heh, hatırladım; deja-vu hissi. Deja-vu oldum." Dün, ormandan dönüşte koridordaki karşılaşmamızdan bahsediyordu.

Başlatma şimdi deja-vu'na... Gittikçe daha fazla kırmızılaşıırken, "Bakma dedim!" diye bağırdım.

"Kulaklarım gayet iyi duyuyor prenses, bağırmana gerek yok," derken sırtışı genişledi ve dudaklarının arasında oluşan boşluktan beyaz dişleri ortaya çıktı. Dişlerimi birbirine bastırıp bornozumu tutan ellerimi sıkarak

yumruk haline getirirken yumruğumu ağzının ortasına geçirip o dişlerini dökmek istedim. Ah, çok istedim.

Daha yüksek bir sesle, "Bakma!" diye tekrarladım dişlerimin arasından.

Ellerini teslim oluyorum dercesine havaya kaldırıp, "Sakin ol şampiyon," dedi sonra da gözlerinin üzerine kapatarak, "Bakmıyorum işte. Tamam mı? Oldu mu?" diye ekledi.

"Arkanı dön."

Parmaklarını aralayıp oluşan boşluktan bana yok daha neler dercesine bir bakış atarak, "Abartmıyor musun sence de?" dediğinde elime geçirdiğim ilk şeyi -ki bu bir yastıktı- ona fırlattım ve tam başına isabet ettirdim. "Hey, şiddete hayır!" Bir yastık daha havada uçtu. "Tamam tamam, dönüyorum." Sandalyeyle birlikte 180 derece turlayıp beni arkasına aldı.

"Ne işin var burada?"

"Seninle konuşmaya geldim."

"Niye burada olduğunu daha erken belli etmedin?"

"Edecektim," diye söze başlayıp devam ettirdi. "Ama bir anda seni karşımda bornozla görünce kelimelerimi kaybettim." Yüzünü göremesem de sesinden sırtıttığını hissedebiliyordum.

Vurgulayıp homurdandım. "Ben sana bir şeyi kaybettireceğim şimdi..."

Sahte bir korkuyla üstüne basarak konuştu. "Merhamet et, prenses. Acı bana... Onu kaybedersem ne yaparım ben? Kolumu al, bacağımı... Ama onu alma benden."

Uçkuruna düşkün dedikleri bu olsa gerek!

Hızlıca yataktan kalktım, gardıroptan aceleyle giymek için kıyafetler alırken İlker'in arkasının dönük olduğundan emin olmak için gözümü üstüne tutuyordum. "Ben giyinip geliyorum," dedim ve bir şey söylemesini beklemeden elimde kıyafetlerle birlikte banyoya girdim.

Çabucak kıyafetleri üzerime geçirip banyodan çıktığımda, "Evet, seni dinliyorum," dedim yatağa oturarak. Bakışlarımı İlker'in başının arkasına odaklamıştım.

"Arkamı dönebilir miyim artık?"

"Yüzünü görmemeyi tercih ederim."

Sandalyeyle birlikte dönüp benimle yüz yüze geldi ve bakışlarımız kesişti. "Oysa ben senin güzel yüzüne bakmayı hiçbir şeye değişmem prenses," dedi gülümseyerek.

Gözlerimi devirdim. "Bu replikler işe yarıyor mu sahiden? Kızlarda yani?"

"Bu replikleri, bende ki ambalaj, gülümseme ve cüzdanla birleştirdince hiç sekmez," derken gülümsemesi sırtı şa dönüştü.

"Cüzdan?" diye sorduğumda, "Ülkenin en zengin adamlarından birinin üvey oğlu olmak işime yaramıyor dersem yalan olur," diye cevapladı dürüstçe.

Pislik, diye geçirdim içimden. Daha doğrusu dışımdan söylemiş olmalıydım ki İlker söylediğime karşılık verdi. "Neden pislik oldum şimdi?" Hakarettime bozulmuş veya alınmış bir hali yoktu, hala sırtıyordu.

Sorusuna soruyla cevap verdim. "Kızların paraya tav olduğunu ima ettiğin için olabilir mi acaba?" Ses tonum da yüz ifadem gibi suçlayıcıydı.

"Hepiniz öyle değilsiniz tabi ama öyleleriniz var. Bazı kızlar bana baktığında Türk lirasının simgesini görüyor," diye savundu kendini. "Emin ol, bu durum senin olduğu kadar benim de hoşuma gitmiyor ama gerçek bu. Yani tırmalayacak birini arıyorsan pençelerini bana değil gözünü para bürümüş hemcinslerine çevirmeni öneririm prenses."

Haklılık payı var mıydı? Ne yazık ki vardı. Peki, bunu ona söyleyecek miydim? Tabi ki hayır! Bu yüzden konuyu değiştirdim. "Her neyse. Ne konuşacaksan konuş hadi."

Lafı dolandırmadı. "Şu kızlar günü meselesi var ya... Yarın gerçekten gitmeyi düşünüyor musun?"

Bu mu yani? Bunu mu konuşacaktı? Ben de önemli bir şey sanmıştım. "Sözlerimden dönen bir tip değilimdir," diye yanıtladım.

"Bu sözünden dönsen iyi olur," dedi akıl verircesine.

Soru soran gözlerimi ona odakladım. "Neden?"

Bir de soruyor musun dercesine bir bakış attı bana. "Şebnem'in şeytan olduğunu söylerken şaka yapmıyorduk prenses."

Şebnem'in bende bıraktığı ilk izlenim şeytandan çok uzaktı. "Hiç belli olmuyor."

"Bize inanmıyor musun?" Biz derken kendisini ve kardeşlerini kastediyordu.

Dürüst davrandım. "İnanmamak değil de inanmakta güçlük çekiyorum diyelim. Arada fark var."

"O bardak kazara dökülmedi prenses." Hangi bardak olduğunu belirtmesine gerek yoktu, ikimiz de biliyorduk. "Arı vızıltısı duymuşmuş... Yalanın daniskası."

"Yalan söyledi diyorsun yani?"

Başını sallayarak, "Aynen öyle," diye onayladı ve ekledi. "Hem de o kadar ustaca ve sorunsuz şekilde söyledi ki palavra kralı olan ben bile tacımı çıkarıp ayakta alkışlayacaktım."

"Neden yapsın ki böyle bir şeyi?" diye sormamla cevap vermesi bir oldu. "Bir kelime, beş harf: Hakan. Hakan yüzünden. Şu orman gezisini yapmanızı istemedi."

"İyi de neden Hakan'a bunu söylemek yerine böyle bir şeyle uğraşsın ki?" dedim inanmaz bir şekilde.

Saf mısın yoksa salak mı gibisinden bir bakış yolladı. "Hakan'a söyleyip özgüvensiz, kısıtlayıcı ve kıskanç bir sevgili gibi görünmek mi? Şebnem anlayışlı, rahat ve kendinden emin sevgili rolünü oynamayı seviyor," diye açıkladı. "Bizimkini nasıl elinde tutuyor sanıyorsun?"

"Liseden beri birlikteler. Yıllardır rol yapıyor olamaz," diye karşı çıktım. Bir insan gerçek karakterini yıllarca saklayabilir miydi? Sanmıyordum. Şahsen ben bir haftaya kalmadan kendimi ele verirdim.

"O kişiyi elinde tutmak için her şeyi yapabilecek biriye neden olmasın?" dedi ve ekledi. "Ve Şebnem tam da böyle biri."

Başımı hafifçe yana yatırıp birkaç saniye ona baktıktan sonra, "Şebnem'den hoşlanmıyorsun," diye gözlemimi aktardım, Şebnem'den bahsederken yüzünde oluşan ifadeden ve sesinin tonunda açıkça anlaşılıyordu bu.

Reddetmedi. "Aferin Sherlock, nasıl da anladın," dedi iğleneyerek. "Hakan dışında soyadı Arslanoğlu olup Şebnem'den hoşlanan birini bulamazsın." Atakan, Atahan ve Lodos'u kastederek konuşmuştu.

"Evet, onlar da hoşlanmıyor," diye kabul ettim. "Ama sen onlardan daha fazla hoşlanmıyor gibisin." Vurgulamıştım.

Sanki ona saldırmışım gibi savunmacı bir tavırla kollarını göğüs kafesinde çaprazlayıp sandalyede dikleşti, hem çenesini hem de tek kaşını yukarı kaldırarak konuştu. "Lafı nereye getiriyorsun?" Bir anda kendimi sorgu odasında, bir suçluyu sorguya çeken bir polis gibi hissettim; suçlu İlker'di ve suçunu itiraf etmeye hiç ama hiç niyeti yok gibi görünüyordu.

Omuz silkerek, "Bir yere getirdiğim yok, sadece gördüğümü söylüyorum," dediğimde vücudu ve yüzü gerginliğinden kurtulup rahatladı. Ama hala tam anlamıyla rahatlamış sayılmazdı, hala az önce kuşandığı gardını tam anlamıyla indirmemişti. Onu rahatsız eden neydi? Farkında olmadan kuyruğuna mı basmıştım?

"Pamuk prenses ve yedi cüceler masalını bilir misin?" dedi birden bire.

"Bilmeyen var mıdır ki?" Bununla nereye varmak istediğini anlamamıştım.

"Hani o masalda yaşlı kadın kılığına girip prensese zehirli elmayı yediren kötü kalpli kraliçe var ya? Şebnem o kraliçenin Türkiye şubesi işte," dedi ve konuşmayı sürdürdü. "Hakan üniversitedeki ilk yılında bölümünden bir kız arkadaş edinmişti. Kısa sürede yakın arkadaş olmuş, epeyi iyi anlaşıyorlardı. Kız da bizim burada oturduğu için okula gidiş ve dönüşlerini birlikte yapıyor, vize ve final dönemlerinde birlikte çalışmak için birbirlerinin evlerine gidip geliyorlardı falan filan... Birlikte çok zaman geçiriyorlardı anlayacağın. Hakan bizi de kızla tanıştırmıştı ve kör biri bile elektriklerinin tuttuğunu görebilirdi; hepimiz görmüştük ve içten içte, bu kızın Hakan'ın Şebnem'in arasına kara kedi gibi gireceğini düşünüyorduk, daha doğrusu umuyorduk."

"Eee? Sonra ne oldu?" dedim devam et dercesine.

"Sonraaa..." dedi kelimeyi uzatarak. "Kız sene ortasında ortasında apar topar okul değiştirip yurt dışına gitti. Hala da dönmedi."

"Neden?"

"Ben bizzat olayı görmedim. Hakan'ın anlattığı ve fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla biliyorum," diye girdi lafa. Olay? Fotoğraflar? "Hakan ve onun birkaç erkek arkadaşı, Şebnem ve kız üniversite partilerinden birine gitmişler. Kız partide içkiyi fazla kaçırıp masalardan birinin üzerine çıkmış ve dans etmeye başlamış. Sonra birden bire bütün gözler üzerindeyken altına kaçırmış."

Birbirinden ayrılan dudaklarımın arasından keskin bir nefes çekerken elim şaşkınlık ve dehşetle ağzıma gitti. "Altına kaçırmış derken?" Kulaklarıma inanamamış, inanmak istememiştim belki de.

Üstüne basa basa, "Bildiğin herkesin ortasında altına sıçmış işte. Beyaz giymesi de cabası..." derken iğrenerek yüzünü buruşturmuştu. "Hakan durumu fark eder etmez kızı aşağıya indirip tuvalete götürmüş ama o zamana kadar herkes telefonlarını çıkarıp o anı ölümsüzleştirmiş tabi. O fotoğraflar telefonda telefona, bütün üniversiteye hatta semte yayıldı. Kıza Sidikli Kontes lakabını taktılar," dedi ve ekledi. "Kızın sosyal statüsü bir gecede yıldız gibi kaydı kısacası."

Bir an için bunun benim başıma geldiğini düşündüm ve düşüncesi bile irkilmeme yetti. "Bu... korkunç." Evet, kelimenin tam anlamıyla korkunçtu. Aynı zamanda utanç verici ve onur kırıcıydı. Hiçkimsenin, düşmanımın bile başına gelmesini istemezdim. Allah korusun, diye geçirdim içimden. Kızı

hiç tanımama, adını dahi bilmememe rağmen sempati duyup onun için üzülssem de kızın başına gelen olayla Şebnem'in arasında nasıl bir bağlantısı olduğunu çözememiştim. "Ama bu olayın Şebnem'le ne alakası var ki?"

"Hakan'ın söylediğine göre bu birlikte gittikleri ilk parti değilmiş. Daha önce gittikleri partilerde kız akıllı başında, kendini bilen tavırlar sergilemiş. Onlarda da içip dans etmiş ama ayarında." Üstüne basmıştı. "Bu defa... Ayarı kaçırmış. Şebnem'le birbirlerini gaza getirip ardı ardına shot yapmışlar. Hızlı gidiyorlarmış... Hakan ikisini de yavaş olmaları konusunda uyarsa da nasıl olsa o varken başlarına bir şey gelmez düşüncesiyle onlara mani olmamış. Bilmem kaçınıcı shotun sonrasında kızlar baya baya kafayı bulmuş. Bir ara Şebnem Hakan'ı dansa kaldırmış, ikisi birlikte dans ederlerken birden ıslık sesleri yükselince Hakan kafasını çevirip etrafına bakınmış ve bizim kızın bir masanın üzerinde dans etmeye başladığını görmüş. Hemen onu aşağı indirmek için hareketlenmiş ama Şebnem durdurmuş, bırak eğlen sin demiş... Sonra olan olmuş zaten."

Böylelikle olayı tam olarak öğrenmiştim. "Hala Şebnem'in bu olayla ne alakası olduğunu anlayamadım," diye itiraf ettim.

"Şebnem'in planıydı bu. Kıza içirdi, ilaçladı... Kısacası pimi çekilmiş el bombasını bıraktı ve patlamasını izledi. Kız öyle bir patladı ki atom bombası olsa bu kadar etki etmezdi," diye açıkladı.

Açıklaması beni tatmin etmiş miydi? Maalesef hayır. İkna etmiş miydi? O da hayır. "Bana komplo teorisi kuruyorsun gibi geldi," dedim dürüstçe.

"Bu gidişle sen de o komplolardan birine kurban gideceksin prenses." Ses tonu uyarıcıydı.

"Diyelim ki ikna oldum ve yarın gitmedim," dedim varsayımsal olarak konuşarak. "Şebnem dediğiniz gibi bir "şeytansa" bu işin peşini bırakmaz - benim peşimi bırakmaz." Vurgulamış, ellerimi kaldırıp havada tırnak işareti yapmıştım. "Gitmeyerek sadece ona, ondan korktuğumu göstermiş olmaz mıyım?"

Ciddi bir şekilde, "Korku iyidir, insanı hayatta tutar," diye yanıtladı. "O kızın veya diğer kızların başına gelenin senin de başına gelmesini istemem. O yüzden anlattıklarımı iyi düşün."

"Diğer kızlar?"

"Hakan'ın hayatına dokunup yanan tek kız o değil." Bir yarım dakikanın ardından, "E, benden bu kadar. Uyarımı yaptım, gerisi sana kalmış," deyip sandalyeden kalktı ve kapıya doğru adımladı.

Arkasından bakarken, "Belki de seni yanlış değerlendirmişimdir," diye sesli düşündüm. Evet, muhtemelen öyle yapmıştım. Başka ne açıklaması olabilirdi ki?

Kapının önünde durup omzunun üzerinden bana baktı. "Nasıl yani?"

"Senin sadece kendini düşünen biri olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleyim zaten."

"Neden buraya gelip beni uyardın o zaman? Neden Atakan, Atahan ve Lodos değil de sen?" dedim vurgulayarak. "İçinizde benim başıma bir şey gelip gelmemesini en az önemseyecek kişinin sen olduğunu düşünürdüm ama beni yanılttın." Gülümsedim.

Yüzü ifadesiz kalsa da gözlerinden bir ifade geçip gitti, ortaya çıktığı gibi kaybolmuştu. Biraz pişmanlık, biraz suçluluk, biraz da utanç vardı o ifadede. İyi de bunları hissetmek için ne gibi bir neden olabilirdi ki? Aklıma hiçbir mantıklı açıklama gelmiyordu. Gözlerim beni yanıltmış olmalı, diye geçirdim içimden. Bir ara göz doktoruna gözüksen iyi olur.

Onun dudakları da yukarı kıvrıldı ama içten değil de yapmacık bir gülümseme gibiydi; bu sanki hayali iki parmak, dudak kenarlarını zorla yukarı bastırmıştı. "Bana hakettiğinden fazla kredi verme. Gayet de doğru değerlendirmişsin, ben sadece kendini düşünen biriyim." Bana bir şey söyleme şansı vermeden elini alına götürüp denizci selamına benzer bir şey yaparak, "Adios prenses," diye ekledi ve odadan çıkıp kapıyı da ardından kapatarak beni yalnız bıraktı.

Sana da güle güle, diye geçirdim içimden.

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Geçen bölümün favorisi Atahan oldu. Bakalım bu bölümde kim olacak?

Atahan?

Atakan?

Aleyna?

Lodos?

İlker?

Hakan?

**Bana ulaşmak isteyenler için;
Instagram: dem.irem**

♥

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

ON İKİNCİ BÖLÜM

AHALİ - ON İKİNCİ BÖLÜM

Simple Plan - Welcome To My Life

İlker'in gidişinin ardından düşüncelerle dolup taşan ve ana baba gününe dönen beynim yüzünden başım, boynuma ağır gelmeye başlayınca kendimi sırt üstü yatağa bırakıp tavanı izlemeye başladım. İzliyor ve düşünüyordum. Neyi mi? En başta o kızı, onun başına gelen şeyleri... Aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyordu. Sonrasındaysa İlker'in Şebnem'le ilgili söyledikleri kurcalıyordu kafamı. O bardağı kasıtlı olarak düşürmesi gibi mesela ya da Hakan'ı elinde tutmak için rol yapması... İlker doğruyu mu söylüyordu? Yalan söylemek için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Aklıma gelen tek neden; Şebnem'le aramızın iyi olmasını istememesiydi. Ki aramızın iyi veya kötü olması ona ne kazandırabilirdi ki? Bir cevabım yoktu. Ayrıca Arslanoğlu kardeşlerin hemen hepsinin -Hakan hariç- Şebnem'in bir şeytan olduğu konusunda hem fikir olması 'yalan' tezimi çürütüyordu; dördü de yalan söylüyor olamazdı.

Buna rağmen Şebnem'in o kıza olanları planladığına inanamıyordum, daha doğrusu inanmak istemiyordum. Öte yandan İlker çok emin konuşmuştu, şüphesi yok gibiydi. Ya haklıysa? diye geçirdim içimden. Olabilir miydi gerçekten? Bir insan, başka bir insanı sırf sahiplenme, kıskançlık veya benzeri bir duygu yüzünden bunu yapabilir miydi? Bu derece gözü dönebilir miydi? Yapabilecek insanlar vardı, zaten bu dünyada her türlü insan vardı; bunu biliyordum tabi ki de, aksini düşünecek kadar saf değildim. Sadece Şebnem'in o insanlardan biri olduğuna inanmak istemiyordum. Fakat istemesem de içime şüphe tohumları ekilmişti bir kere. Bir de yarınki kızlar günü meselesi vardı. Kafamın içinde sorular birbirini kovalıyordu. Yarın ne yapacaktım? Gidecek miydim? Gitmeli miydim? Gitmek istiyor muydum? Şebnem hakkında bu şüpheleri yaşarken onunla birlikte vakit geçirip eğlenebilir miydim?

Bir süre bunlar üzerinde kafa patlattıktan sonra gitmemenin en iyisi olacağına karar vererek çıkıp biraz yürüyüp temiz hava almanın kafamı boşaltmama yardımcı olabileceğini düşünerek Hakan'la sözleştiğimiz orman gezisini tek başıma yapmak üzere kendimi odadan -evden- dışarı attım. Ormanda aceleci olmaktan çok uzak ve yavaş adımlarla ilerlerken geçen seferkinin aksine temkinli davranıyordum; kendimi bir kez daha çamurun içinde bulmak istemiyordum. Etrafıma bakınarak gözlerimle yeşilin binbir tonunu keşfederken burun deliklerimden çimenin ve toprağın o yoğun kokusunu ciğerlerime dolduruyordum; bu iki aktivite, geçen her saniye beni -beynimi- biraz daha rahatlatıyor ve doğanın iyileştirici gücüne olan inancımı pekiştiriyordu.

Yoruluncaya kadar ormanı adımladıktan sonra biraz dinlenmek için bir ağacın dibine oturup sırtımı gövdesine yasladım ve bacaklarımı ileri uzatıp bileklerimden çaprazladım. Başımı da arkaya yatırarak ağaca dayarken gözlerimi kapattım ve kulaklarımı iyice açtım. Kuş cıvıltılarının, böcek vızıltılarının ve ormandaki daha birçok sesi dinlerken ormana ait olamayan bir ses çalındı kulaklarıma.

"Böyle karşılaşmaya bir son vermeliyiz."

Göz kapaklarım hemen aralandı, halihazırda başım arkaya yatık, yüzümse yukarı dönük olduğu için gözlerimi açtığım gibi sesin sahibi, yani Atahan görüş açıma girdi. Geçen defa olduğu gibi bir ağacın -ayrıntı vermem gerekirse benim yaslanmakta olduğum ağacın- tepesindeydi ve kucağında bir defter, elinde de bir kalem vardı. Ne yapıyordu şu defterde? Öğrenmek için böbreğimi verirdim, diye geçirdim içimden. Tamam, biraz abartmış olabilirim ama dün ormandaki karşılaşmamızda defteri ilk gördüğümde nasıl merak ettiysem şimdi de etmiştim.

"Sana da merhaba Orman Çocuğu," diye selamladım.

"Merhaba Sakar Kız," demesiyle elindeki kalemi kulağının arkasına sıkıştırıp defteri kapatarak ağaçtan aşağıya atlaması bir oldu ve dört ayak üstüne düşen kediler gibi iki ayağının üstüne düştü. E, boşuna Orman Çocuğu demiyorum, diye geçirdim içimden.

Sormadan edemedim. "Nasıl yapıyorsun bunları?"

"Neyi?"

Popomda hafif bir kaşıntı hissi baş göstermişti ama aldırmadım. "Bu Tarzansı hareketleri işte," dedim elimi havada bilirsin işte gibisinden sallarken. "Tırmanma, atlama falan filan..."

Omuz silkerek, "Küçüklükten beri ormanda takıla takıla olan şeyler," dedi önemsiz bir şeymişçesine.

Bence önemliydi. "Kardeşlerin de küçüklükten beri ormanda takılıyor ama bunları yapabileceklerinden şüpheliyim."

Ellerini kaldırıp havada tırnak işareti yaparak, "Haklısın, onlar -senin deyiminle- "Tarzansı" hareketleri pek beceremez," dedi, kardeşlerini kastetmişti. "Hele hele Lodos..." derken dudakları nostaljik bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kıvrıldı, geçmişte Lodos'la yaşadıkları bir şeyi -anıyı- hatırlamış gibiydi.

Gözlemimi aktardım. "Geçmişe daldın sanki?"

Başını onaylama manasında hareket ettirdi. "Bundan yıllaaar önce Lodos'un ağaçta mahsur kaldığı günü hatırladım," dedi uzatarak.

Popomdaki kaşıntı hala devam ederken hafifçe yerimde kıpırdandım. "Mahsur kaldığı derken?"

"Çocuklarla iddiaya girmiştik, nesine olduğunu hiç hatırlamıyorum ama iddia şuydu; hepimiz sırasıyla ortak olarak seçilen bir ağaca tırmanacaktık ve içimizde en yukarıya tırmanan kazanacaktı. Epeyi uzun ve kalın bir ağacı seçip sırasıyla ağaca tırmanmaya başladık. Biri tırmanıp aşağı atlıyor, sonra diğeri aynı şeyi tekrarlıyordu. İlker, Atakan, ondan sonra da Lodos çıktı. Çıktı çıkmasına ama inemedi." Vurgulamıştı, hala gülümsüyordu. "Yukarıda kitlendi. Öyle abartılacak bir yükseklikte de değildi ama aşağıya bir kez baktı ve beyni hata uyarısı verdi. Gözlerinde 'Error 404 Not Found' yazısı çıktı resmen."

Kıpırdanmalarım artarken, "Eee sonra ne oldu?" dedim merakla.

"Anneme, Merih Amca'ya, hizmetçilere falan haber verdik. Bütün ev halkı Lodos'u indirmek için seferber oldu. Evdeki en uzun merdiveni getirdik ama merdiven Lodos'un çıktığı yere yetişmedi. Bunun üzerine annemler itfaiyeyi çağırmak zorunda kaldı. Bu sefer de merdiven yetişti ama Lodos itfaiye görevlisinin onun indirmesine izin vermedi. Fena korkmuştu ve tanımadığı birine kendini emanet edemiyordu. Sonunda Merih Amca itfaiyenin merdivenini kullanıp yukarı çıktı ve bizimkini kucaklayıp aşağı indirdi," dedi ve hemen ardından ekledi: "O gün Lodos'un yükseklik korkusu olduğunu anlamış olduk."

"Ne aksiyonlu gün ama," diye yorumda bulundum.

"Biz de ondan bol bir şey yok." Kaşıntı hissi yanmaya dönüşmeye başladığında yerimde oturmuyor, oynuyordum. Atahan konuşmanın başından beri hareketlerimi görmezden gelse de bu defa gelmedi ve bana

şöyle bir baktı. Meraklı bakışları belimin altına indiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Neye bakıyordu? Altımda kot şort vardı, bu da demek oluyordu ki bacaklarımın 4/3'ü açıktaydı. Bacaklarıma mı?

Bacaklarımın çıplaklığını gizlemek için dizlerimi kırıp karnıma doğru çekerken elimi havaya kaldırıp parmaklarımı şaklatarak konuştum. "Hey hey! Yüzüm burada!" Üstüne basmışım.

Gözlerini tekrar yüzüme döndürdüğünde anlamaz bir ifadeyle baktı bana, önce neden böyle bir şey dediğimi algılayamasa da birkaç saniye sonra dank etti. Geveleyerek, "Sen senin bacaklarına baktığımı mı... Hayır hayır yanlış anladın! Ben... Ona bakmıyordum," diye inkar etti.

İnanmaz bir şekilde, "Öyle mi?" derken gözlerim kısıldı. "Neye bakıyordun o zaman?"

"Karıncalara."

Bir kaşım sorgulayıcı bir edayla alnıma yükseldi. "Karıncalara?" dedim ağzımda yuvarlayarak. Karınca gördüğü için mi şaşırmıştı yani? Ormanda karınca görmek mi? Vay canına, gerçekten şaşırtıcı bir şey! diye geçirdim içimden. Ayrıca koskoca ormanda, bakmak için benim oturduğum yerdeki karıncaları mı bulmuştu? Etraf onlarla doluydu! Buna inanmamı beklemiyordu değil mi?

O da dediğinin kulağa hiç inandırıcı gelmediğini fark etmiş olacak ki eliyle yüzünü sıvazladı. Hemen ardından öne doğru bir adım atıp bana yaklaştı ve elini uzattı. "Oradan kalksan iyi olur."

Bakışlarımı önce eline sonra tekrar yüzüne çevirdim. "Neden?"

"Karınca yuvasının üzerinde oturuyorsun da ondan."

"Ne!" diye cıyıklamamla bir elimle elini tutup diğeriyle yerden destek alarak ayağa fırlamam bir oldu. Başımı yere eğip az önce oturduğum yere baktığımda karınca yuvasını gördüm, büyük olmamakla birlikte çoğunluğu yuvanın yerin altındaydı, otururken dikkatli bakmadığım için fark etmemiş olmam normaldi. Yuvada hareketlilik vardı. İşte bu popomdaki kaşıntı - yanma - hissini açıklıyor, diye geçirdim içimden. Karıncalar popomu ısıyor! Yuvalarının üzerine oturduğumda beni bir düşman olarak algılamış ve saldırıya geçmiş olmalıydılar.

"Allah kahretsin!" derken elimle şortuma uzanıp küçük canlıları savuşturmaya başladım, birinden kurtuldukça bin tanesi geliyordu sanki. "Kahretsin! Bütün yuva popomda mı nedir?" diye söylendim kendi kendime.

Atahan beni ve karıncalarla verdiğim savaşı izlerken, "Onlardan böyle kurtulamazsın," diye yorumda bulundu. "Muhtemelen iç çamaşırına kadar girmişlerdir."

Gözlerimi devirdim. "Popom ve ben bunun son derece farkındayız," dedim vurgulayarak.

Birden uzanıp ellerimden birini kavrayarak ormanda içinde ilerlemeye, beni de peşinden sürüklemeye başladığında, "Nereye götürüyorsun beni?" dedim, boştaki elimle karıncaları kendimden uzaklaştırmaya devam ederken.

"Göle."

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim?

Atahan?

Atakan?

Aleyna?

Lodos?

İlker?

Hakan?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AHALİ - ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Göle vardığımızda kıyafetlerimi çıkarmadan kendimi içine attım ve kıyıda kalmayıp derinlere, su seviyesi bel hizamı geçinceye kadar ilerledim. Birkaç kez suya girip çıkarak vücudumu baştan ayağa ıslattıktan sonra popomdaki yanma hissi azalıp kaybolurken rahatlayarak nefesimi dışarı verdim. "Ohh be!"

Başımı çevirip Atahan'a baktığımda onu en son bıraktığım yerde, göl kenarındaki çalılıkların oradaydı fakat bıraktığımın aksine ayakta değil oturuyordu, kaşla göz arasında defteriyle kalemını kuşanmıştı. Ne yaptığını bilmiyordum ama her ne yapıyorsa tamamen yaptığı şeye konsantre olmuş, benim varlığımı bile unutmuş gibiydi.

Allah aşkına ne yapıyor şu defterde? diye geçirdim içimden. Bundan önceki seferlerde ne yaptığını birkaç saniyeden fazla bir süre izlemeye fırsatım olmamıştı; genelde Atakan, onu izlememe izin vermeden defteri kapatıp yaptığı şeyi bırakıyordu. Ama bu sefer onu iş üstünde yakalamıştım. Gerçi yakalamak sayılmazdı ama her neyse. Fırsattan istifade durup onu izledim. Elinin hareketlerine bakılırsa yazı yazmıyordu; eli defter sayfasının üzerinde bir oraya bir buraya gidiyordu. Resim mi çiziyordu acaba? Şu anda en olası ihtimal bu gibiydi.

Islanıp alnıma yapışan saçlarımı elimle geriye atıp saçlarımı bir omzumda topladım. Ellerimle tişörtümün eteğini kavrayıp avuçlarımın arasında çevirerek suyunu sıktıktan sonra kıyıya, Atakan'ın yanına doğru ilerlerken onu izlemeye devam ediyordum.

Önünde, aramızda birkaç adımlık mesafe kala durduğumda kalemi sayfaların arasında koyup defteri pat diye kapattı. Başını havaya kaldırıp oturduğu yerden bana baktı. Işıslak olduğumun ve kıyafetlerimin üzerime yapıştığının farkındaydım, göl kenarına geldiğimizde popom ocağın üzerine oturmuşum gibi yandığından kıyafetlerimi çıkarmak aklımın ucundan bile geçmemiş direk suya atmıştım kendimi. Neyse ki bu defa tişörtüm beyaz

renkte değildi o yüzden ıslanınca transparan bir hal almamıştı, hatlarımı göstermesi haricinde güvendeydim yani. Atahan da ıslaklığımı fark etmiş olsa gerekti ama İlker'in aksine üzerine yorumda bulunmadı veya bakışlarını yüzümden aşağıya indirmede. Centilmen dediğin, diye geçirdim içimden. Demek ki bütün erkekler İlker gibi hayvan değilmiş.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı onaylama manasında salladım. "İyiyim." Omzumun üzerinden baş parmağımla gölü işaret ederek, "Bu göl kurtarıcı meleğim gibi bir şey oldu. 2 gündür ne zaman zor duruma düşsem yardımına yetişiyor," dedim gülümseyerek.

Bir kaşını soru soran bir edayla yukarı kaldırıp, "Benim de ufak bir payım yok mu sence?" dedi vurgulayarak. "Malum seni buraya getiren benim hani..."

Dudaklarımı hafifçe büzüp işaret parmağımla çenemde ritim tutarak düşünürmüş gibi yaparken, "Hmm..." diye mırıldandım. Ardından, "Senin de şöyle ufacık bir payın olabilir tabi," derken elimi görebileceği şekilde havaya kaldırıp işaret parmağımla başparmağım arasında bir veya iki santimlik bir mesafe oluşturdum.

Bakışlarını benden ayırıp başını yana çevirerek, "Ufacıkmış..." diye homurdandı. "Boşuna dememişler iyilik yap denize at diye..."

Dudaklarım onunkilerin tam tersine yukarı kıvrılırken çalılıklarda hop diye yanına oturuverdim ve elimle dizine vurdum. "Şaka yaptım şaka! Sende amma alıngamışsın he!" dedim alayla.

Bana döndü. "Alınmadım," diye reddetti.

"Hı-hı tabi..." dedim inanmadığımı belli eden bir ses tonuyla.

"Alınmadım," diye tekrarladığında gülümsemem genişledi. "Ne gülüyorsun?"

Omuz silkerek, "Doğrusunu bildiğim yalanları dinlemek komik oluyor da..." diye yanıtladım.

Yenilgiyle oflayıp, "Tamam, tamam. Belki biraz alınmış olabilirim," diye kabullendi.

"Şaka bir yana, gerçekten teşekkür ederim. Önce çamurdan kurtardın beni, sonra da karıncalardan..." Karıncalardan bahsetmek popomdaki yanma hissini anımsayıp yüzümü buruşturmama ve yerimde kıpırdanmama neden oldu. "Ah, o karıncalar... Dua etsinler hayvanseverim, olmasam çoktan yuvalarını başlarına yıkmıştım!"

"Bir şey değil. Benim yerimde kim olsa aynı şey yapardı," dedi omzunu bir silkişle hareket ettirerek.

"İlker bile mi?" Neden böyle bir şey sorma gereği duymuştum bilmiyorum.

Başını hayır anlamında iki yana salladı. "İlker hariç. O işin ucunda kendi çıkarı yoksa kimseye yardım etmez."

Kısa bir zaman önce İlker'le odamda yaptığımız konuşma geldi hemen aklıma. Yanılıyorsun, diye geçirdim içimden. Bana etti. "Kardeşlerine bile mi?"

"Biz aynı kanı taşıma ayrıcalığından faydalaniyoruz. Ama bazen o bile yeterli olmayabilir."

İlker'in kendi kardeşlerine sırt çevirebileceğine inanamıyordum. Nasıl inanabilirdim ki? Bana -şunun şurasında bir buçuk gündür tanıdığı birine- bile hiçbir çıkarı yokken yardım eden birinden bahsediyorduk. Şebnem konusunda beni özel olarak uyarmasına gerek yoktu ama o yine de yapmıştı. "Bence abartıyorsun."

"Abartmıyorum," diye karşı çıktı. "Bir tek annem için gözünü kırpmadan her şeyi yapacağından eminim, onun dışında -söz konusu kardeşleri bile olsa- garanti veremem."

Bir dakika kadar ikimiz de konuşmadıktan sonra, "Neyse, boş verelim şimdi bunu," diyerek sessizliği bozdum. "Sana bir şey sorabilir miyim? I-ıhm, şey... Biraz özel bir soru olabilir, o yüzden cevaplamamakta özgürsün. Ama sormazsan çatlayacağım."

"Sorabilirsin tabi. Ama cevap alabilir misin? Orasını bilemem," dedi dürüstçe.

Omuz silktim. "En azından şansımı denemiş olurum."

"O zaman yolla gelsin," dedi soruyu kastederek.

Anlık bir tereddüdün ardından çekingen bir edayla elimle defteri işaret edip, "O defterde ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce biraz bekledi, söylemekle söylememek arasında kararsız kalmış gibiydi. "Söylerim ama bir şartla." Şart mı? Ne şartı? Meraklı ve beklenti içindeki gözlerle ona baktım. "Bu aramızda kalacak. Kimseye söylemeyeceksin." Üstüne basmıştı.

"Bir dakika!" dedim dur dercesine elimi havaya kaldırarak. "Bu defterde ne yaptığını kimse bilmiyor mu?" Vurgulamıştım.

Başını sallayarak, "Aynen öyle Sakar Kız," diye onayladı.

"Ailen?"

"Varlığından bile haberleri yok," diye yanıtladı ve ardından, "Eee ne diyorsun? Sır tutabilir misin?" diye ekledi.

Evet, sır tutabilirdim, her ne kadar bunun -her ne yapıyorsa onun- neden bir sır olarak kalmasını istediğini bilmesem de. "Kabul, kimseye söylemeyeceğim."

Atahan birkaç dakika bir şey söylemedi. Sonrasında derin bir nefes alıp vererek, "Resim çiziyorum," dedi pat diye. Onu izlerken yaptığım tahmin doğrulanmıştı. Ama hala kafamı kurcalayan bir şey vardı: Neden bunu sır olarak saklamak istiyordu ki? Hiçbir fikir yürütemiyordum, fırsatını bulunca bunu da sormayı aklımın bir kenarına yazdım.

"Ne tür resimler çiziyorsun?"

"Çoğunlukla peyzaj. Ama portre ve figür de çiziyorum."

Bakışlarım bir an için deftere kayarken, "Görebilir miyim peki?" diye sordum, içindeki resimleri kastetmişim.

Çabucak kucağında duran deftere sarındı, bir anda uzanıp defteri almamdan endişe etmiş gibi bir hali vardı. Ki bu yersiz bir endişeydi; o izin vermedikçe elimi bile sürmezdim. "Olmaz," dedi başını iki yana hareket ettirirken. "Üzgünüm ama henüz o kadarına hazır değilim. Sana bunu söylemek bile benim için büyük bir adımdı."

Henüz demişti, asla değil. Bu kadarı benim için yeterliydi. Üstelemedim. "Belki başka zaman."

"Belki," diye tekrarladı. Sonra, "Eve dönebiliriz istersen?" diye teklifte bulundu, ses tonundan kendisinin istemediği anlayabiliyordum ama beni buraya o getirdiği ve onsuz ormanda dönüş yolunu bulamayacağımı bildiği için ben istediğim takdirde benimle birlikte döneceğinden emindim. Kendimin ne istediğinden emin olduğum gibi; o da burada, bu göl kenarında, kalmaktı.

"Ben biraz daha kalmak istiyorum," dedim ve hemen ardından ekledim: "Senin içinde uygunsa tabi..."

"Uyar bana," dedi ve defterini açıp kalemini de eline alarak resim çizmeye başladı. Onun kalemi kağıdın üzerinde hareket ederken ben de çalılıkların üzerine sırt üstü uzanıp ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Hafif hafif esen rüzgar ıslak saçlarımı savururken güneş beni ısıtıp gittikçe mayıştırdı. Biraz gözlerimi dinlendirsem mi? diye geçirdim içimden. Fikir aklıma yatınca yavaşça gözlerimi yumdum.

"Hey, Sakar Kız. Hadi uyan."

Kulaklarımı dolduran sesle eş zamanlı olarak bir el beni omzumdan hafifçe dürtüp sarstığında gözlerim yarıya kadar açıldı, Atahan yanımda dizlerinin üzerine çökmüş şekilde duruyordu. Uyan mı? Uyuya mı kalmıştım? Öyle görünüyordu.

Yattığım yerde doğrulup esneyerek konuştum. "Ne zamandır uyuyorum?"

"1 buçuk saat falan oldu herhalde," dediğinde uykudan yarı kapalı olan gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kaşlarım alnıma yükseldi.

Ne? 1 buçuk saat falan mı? diye geçirdim içimden. Oha diyorum! Atahan'ın dudak kenarlarının hafifçe yukarı bükülmesi içimden değil de dışımdan söylediğimi fark etmeme neden olurken, "Niye daha önce uyandırmadın beni?" diye sordum.

Omuz silkti. "O kadar huzurlu görünüyordun ki uyandırmak içimden gelmedi. Yemek saati gelmese daha da uyandırmazdım," dediğinde anladığımı belli etmek için başımı salladım. "Hadi dönelim artık."

"Olur," dediğimde ayağa kalkıp elini bana doğru uzattığında tuttum ve beni çekerek tek bir hamlede ayağa kaldırmasına izin verdim. Sonrasında birlikte evin yolunu tuttuk.

Eve girip merdivenlerin tepesine tırmandığımızda bir yol ayrımına geldik çünkü onun odası bir tarafta benimki diğer taraftaydı.

"Yemekte görüşürüz," dedi Atahan ve arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

Arkasından, "Orman Çocuğu," diye seslendiğimde durup omzunun üzerinden bana bakarak konuştu. "Efendim Sakar Kız?"

"I-ıhm, şey..." dedim ıslak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Yarın, yine aynı saatte bunu tekrarlayalım mı?"

"Bunu derken?" Topuklarının üzerinde dönerek benimle yüz yüze geldi. "Sen yarın şu kızlar gününe gitmeyecek miydin?" Bir kaşı soru soran bir edayla yukarı kalkmıştı.

"Fikrimi değiştirdim." İlker sayesinde, diye geçirdim içimden.

"Desene İlker iddiayı kazandı," dediğinde duraksadım. "Ne iddiası?"

Yüzüne yerleşen ifadeden söylememesi gereken bir şeyi söylediğini fark ettiğini anlayabiliyordum. "Hiiiç," diye geveledi, eliyle gergin bir edayla ensesini kaşıyıp alt dudağını dişleyerek. "Saçmalıyorum işte."

Ben bunu yer miyim? Yemem! "Ne iddiası Atahan?" diye üsteledim.

Yüz ifadem ve sesimdeki kararlılıktan bu işin peşini bırakmayacağımı anlamış olacak ki yenilgiyle başını önüne eğdi. "İlker'le Lodos iddiaya girmişti. İlker seni kızlar gününe gitmemeye ikna edebilirse kazanacaktı."

"Demek öyle..." İşte bu -Atahan'ın deyimiyle- kendi çıkarı olmadan kimseye yardım etmeyen İlker'in neden bana yardım ettiğini açıklıyordu. Bunu öğrenmek İlker hakkında oluşan bütün olumlu düşüncelerimi silip süpürmüştü. Lodos'la ilgili ise ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. "Benim gidip gitmemem neden umurlarında ki?"

"Aslını istersen, İlker'in umurunda olduğunu sanmam. Lodos'a gelecek olursak; sanırım senin için endişeleniyordu, o yüzden bu iddiayı ortaya attı."

"Neden kendisi gelip benimle konuşmak yerine böyle bir şeye gerek duydu?" diye sesli düşündüm.

"İlker'in seni daha kolay ikna edebileceğini düşünmüştür belki," diye tahmin yürüttü. Doğru düşünmüştü; az öncesine kadar ikna olmuşum. Peki, şimdi? Şimdi her şey değişmişti. "Nedeni ne olursa olsun, iyi niyetli olduğundan eminim," dediğinde katılıyorum dercesine başımı salladım. Lodos'u yeni yeni tanımama rağmen -tanıdığım kadarıyla- ben de aynı fikirdeydim.

"E, o zaman yarın değil ondan sonraki güne ne dersin? Boş musun?"

"Yarın gideceksin yani?" derken gitmeyeceğim dememi istiyor ama isteğinin gerçekleşmeyeceğini biliyor gibi bir hali vardı.

"Gideceğim," diye onayladım. Tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki "Ve söyleyeceğin hiçbir şey kararımı değiştirmeyecek," diye kararlılıkla eklediğimde kapattı.

Yapacağım son şey olsa bile yarın o kızlar gününe gideceğim, diye geçirdim içimden. Sırf İlker'e inat olsun diye yapacağım bunu.

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz? (Not: Yeni bölüm yarın yayınlanacak.)

Favori karakteriniz kim?

Atahan?

Atakan?

Aleyna?

Lodos?

İlker?

Hakan?

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA BIRAKIN.

*

AHALİ - ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Flashlight - Jessie J (Pitch Perfect 2) - FM Reset Cover

Öğlen yemeğinde Arslanoğlu kardeşlerden Hakan ve İlker, akşam yemeğindeyse sadece İlker bize eşlik etmemiştir. Merih Amca çocuklara İlker'in nerede olduğunu sorduğunda Atakan, "Milli görevini yerine getiriyor," diye cevaplamıştır.

"Ne milli görevi?" derken Merih Amca'nın kaşları anlamaz bir edayla çatılmıştı.

"Yurtdışından bir arkadaşı gelmiş de ona Türklerin ne kadar misafirperver olduğunu gösterecekti." Kaşlarını manalı manalı kaldırıp indirmişti.

Atakan'ın kelimelerinin ardında yatan manayı Meltem Yenge anlamazken, Merih Amca önce anlamasa da sonra dank etmiş ve onaylamaz bir edayla başını iki yana sallamakla yetinmişti.

Elimin altında kesici bir alet -bıçak- varken onunla aynı ortamda bulunmamamız isabet olmuştu çünkü elimden bir kaza çıkmayacağının garantisini veremezdim. Zira Lodos bile -her ne kadar onun kötü niyetli olduğunu düşünmesem de- bütün yemek boyunca öldürücü bakışlarıma maruz kalmıştı.

Yemekten sonra odama çekildiğimde ilk iş olarak hem genel bir durum raporu vermek hem de hal hatır sormak için annemi aradım. Laf lafı açtı; günümüzün nasıl geçtiğinden bahsettik, annem bizim mahalledeki havadislerden ve dedikoduları anlattı falan filan... Uzun uzun konuştuk.

Telefonu kapattıktan sonra yatağıma kurulup sırtıma yastıklardan adeta bir barikat yaparak yaslandım, kendimi rahat ettirdim. Laptopumu alıp ayak ucuma doğru yerleştirdim ve Yaz Tatilinde İzlenecek Diziler Listesi'nin ilk sırasındaki diziyi internetten açıp bir güzel izlemeye koyuldum.

Bölümün ortalarındayken telefonum yeni gelen bir Whatsapp mesajıyla titrediğinde elime alıp mesajı okumadan önce diziyi durdurdum. Mesaj, rehberimde kayıtlı olmayan -bilinmeyen- bir numaradan geliyordu: *Hey, napıyorsun?*

Merakla kaşlarımı çatarak ekrana baktım. *Allah allah, bu da kim böyle?* diye geçirdim içimden. Acaba daha önce gördüğüm bir numara mı diye birkaç kez rakamlara göz gezdirdim ama kaç kez bakarsam bakayım tanıdık gelmedi; bu da demek oluyordu ki ilk kez görüyordum bu numarayı. Profil resmi olmadığı için ona bakıp kim olduğunu anlama da şansım yoktu. Geriye bir tek seçenek kalıyordu; bilinmeyen numaranın kendisine sormak.

Aleyna: Sen kimsin?

Bilinmeyen Numara: Tahmin et. :)

Kaşlarım daha da çatık bir hal alırken artan merakım ve onun yanına eklenen hafif dozda sinirle parmaklarımla ekrandaki klavyeyi yokladım. *Oyun mu oynuyorsun?*

BN: Her zaman.

A: Kim olduğunu söyleyecek misin?

BN: Az önceki cevabım yeterli bir ipucuydu bence.

İpucu mu? Nerede? Cevabını tekrar tekrar okudum ama ipucunu bulamadım. *Bana yeterli gelmedi.*

BN: Söyleyeyim o halde.

A: Bekliyorum.

BN: Söylüyorum...

A: ???

BN: Bendeniz Lodos. :)

Ekrana bakakalıp gözlerimi kırıştırdım. Lodos mu? Bizim Lodos? İyi de numaramı ona vermemiştim ki! Ne ona, ne kardeşlerine... Merih Amca da bile numaram olduğundan şüpheliydim, kaldı ki olsa bile benim iznim olmadan çocuklardan birine vermezdi.

A: Numaramı nereden buldun?

L: He, o mesele. Zor olmadı. Önce Instagram hesabını bulup hackledim, daha sonra gizli bilgilerinden telefon numaranı aldım. :)

A: Instagram hesabımı mı hackledin?

L: Evet. Hazır lafı açılmışken, hesabını daha güvenli hale getirsen iyi edersin. Daha zor bir şifre oluşturarak başlayabilirsin mesela. Daha zoru beni durdurabileceği için demiyorum; çünkü durduramaz. Ama en azından acemi hackerlara engel olursun.

A: Instagram hesabımı mı hackledin?!

Ben hala orada takılı kalmıştım. Nasıl kalmazdım ki?

L: Evet, az önce. Birkaç dakikamı aldı.

Birkaç dakikasını mı almıştı? diye geçirdim içimden. Şaka mı bu çocuk? Sanki Instagram hesabımı hacklemekten değil de bakkala gidip ekmek almaktan bahseder gibi konuşuyordu! Sanki çok normal bir şeymiş gibi! Belki de onun normali buydu, anormal olan bendim.

Gözlerim pörtlemiş bir şekilde ekrana bakarken diyecek bir şey bulamadım. Sahi hesabınızı hackleyip oradan numaranızı alıp size mesaj atan ve bunu itiraf eden kişiye ne denirdi?

L: Orada mısın?

A: Buradayım.

L: Kızdın mı bana? Hesabını hackledim diye yani?

Kızgın mıydım? Kendi kendime sordum bu soruyu ve şu cevabı aldım: Biraz. Baskın olarak hissettiğim duygu şaşkınlıktı, onunla birlikte biraz kızgın, dehşete düşmüş ve hayran kalmıştım. He, bir de gururum okşanmıştı. Son ikisinin sebebini soracak olursanız; Allah'ın her günü bir erkek numaramı almak için Instagram hesabımı hacklemek gibi uğraşlara girmiyordu, ondan olsa gerekti.

A: Biraz.

L: Kendimi nasıl affettirebilirim? :(

A: Hmm... Bir düşüneyim.

Yaklaşık bir dakikanın ardından ekledim: Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz vererek başlayabilirsin. Çabanı takdir ediyorum ama özel hayatımı ihlal etmenden hoşlanmadım.

L: Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum.

A: Genelde böyle mi yaparsın?

L: Nasıl yani?

A: Kızların numaralarını istemek yerine Instagram hesaplarını mı hacklersin?

L: Tabi ki hayır! Aslını istersen ikisini de yapmam.

A: Bu özel muameleyi neye borçluyum peki?

L: Seninle konuşmam gerekiyordu.

A: Bilmem farkında mısın ama aynı evde yaşıyoruz?

L: Farkındayım. Ama yüz yüze konuşmamak için kendime göre sebeplerim vardı.

A: Ne gibi?

L: Kendimi internet ortamında, gerçek hayattakinden daha iyi ifade ediyorum diyelim. :)

Her ne kadar bu cevap beni tam olarak tatmin etse de üstelemedim ve konuyu değiştirdim. Pekala, öyle diyelim madem. Eee neymiş şu benimle konuşman gereken şey?

L: Bütün gün bana yolladığın şu ölümcül bakışlar...

A: Sadece ölümcül bakışlarla kurtulduğun için şanslısın.

L: Neden? Ne yaptım ki? :/

A: Sen ne yaptığını çok iyi biliyorsun bence.

L: İnan bilmiyorum. Sabah bir sorun yoktu, yani varsa da ben fark etmedim. Ama sonra olan oldu. Bende onu merak ediyorum işte, ne oldu?

A: Hmm... Ne oldu acaba?

L: ???

Lafı evirip çevirmeden direkt söyledim, daha doğrusu yazdım. Acaba benim üzerime bir iddiaya girmiş olabilir misiniz Lodos Bey? Mesajımın üstüne birkaç dakika telefonum sus pus oldu. Düzeltiyorum; sus pus olan Lodos Arslanoğlu'nun ta kendisiydi.

L: Nereden öğrendin?

A: Ne önemi var?

L: Haklısın, önemi yok.

L: Özür dilerim. :/ Belki bunun da önemi yok ama kötü bir niyetim yoktu.

L: Ben sadece...

Mesajları birbiri ardına sıralamıştı. Sen sadece ne?

L: Sana yardım etmek istedim.

A: Anlayamıyorum. Yardım etmek istiyorsan gelip benimle konuşabilirdin. Ama onun yerine İlker'le iddiaya girip onu yollamayı tercih ettin. Neden?

L: İşin aslı...

L: Utandım.

Ekрана bakakaldım; nasıl bir cevap bekliyordum bilmiyorum ama bunu beklemiyordum. Hem de hiç. Benimle konuşmaktan mı utanmıştı? Daha dün birçok görgü tanığının -kardeşlerinin- önünde bana gayet ciddi bir şekilde evlenme teklifi eden çocuk? Bana müstakbel eşim diye hitap eden

çocuk? Ve utanmak? O çocuğun herhangi bir şeyden utanabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Derken kafamın üzerinde bir ampül yandı. *Bir dakika*, diye geçirdim içimden. *Utanmasının nedeni bu olabilir mi?*

Tahminimin doğru olup olmadığını anlamak için ona sordum. *Neden?*

L: Dün yaptıklarım...

Bingo! diye geçirdim içimden.

A: Evlenme teklifi etmen gibi mi?

L: ...

L: Hiç hatırlatma.

L: Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Büyü mü desem? Evet, sanırım en mantıklı açıklaması bu. Dün bir büyüünün altında gibiydim ve kendi karakterimle alakası olmayan şeyler yaptım. Sonrasında da utandım; seninle yalnız kalmaktan, yüz yüze konuşmaktan...

L: İlker'in ikna kabiliyeti yüksek olduğu için seninle konuşup seni doğru yöne itelemesini istedim. Ama onun çıkarına bir şey olmadan bunu yapmayacağını biliyordum, ben de ortaya bir iddia attım. Kaybedeceğimi bilerek yaptım bunu, daha doğrusu umarak.

Atahan da İlker için buna çok benzer bir cümle kurmamış mıydı? 'O işin ucunda kendi çıkarı yoksa kimseye yardım etmez.' Evet, tam olarak bu kelimeleri kullanmıştı. Bu da Lodos'un doğruyu söylediğini destekler nitelikteydi.

L: Böyle işte... Dediğim gibi kötü bir niyetim yoktu. Ama istemeden seni kırdıysam veya kızdırdıysam tekrardan özür dilerim. :/

En başından beri kötü bir niyeti olmadığına inanıyordum zaten ama yine de anlattıklarıyla yanılmadığımı kanıtlamış, inancımı pekiştirmişti. Özrünü de dilediğine göre bu meseleyi daha fazla uzatıp pireyi deve yapmak istemiyordum. *Dua et ki bugün affedici bir gününe denk geldin. Hem şu hackleme mevzusunu hem de bu iddia meselesini tek sefere mahsus olmak üzere unutacağım. Ama ikisini de bir daha yapmayacaksın, anlaştık mı?*

L: Anlaştık.

Hemen ardından bir mesaj daha geldi. *Unutmak demişken... Şu benim dünkü geçici delilik haliyle yaptıklarımı da unutsak mı? Temiz bir başlangıç yapalım diyorum, ne dersin?*

A: Unutmadan önce sormak istediğim bir şey var.

L: Kulak kesildim.

A: PES'te o derece iyiyim, he? Seni büyüleyecek kadar? :D

L: Soruyor musun, yoksa böbürleniyor musun? :D

Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıp kulaklarıma doğru uzanırken aramıza ördüğüm buzdan duvarların jet hızıyla erimeye başladığını hissederek parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim. *Galiba ikisi birden. :P*

L: Böbürlenmekte sonuna kadar haklısın.

A: Bizim mahalledeki çocuklara bir teşekkür borçluyum desene. Onlarla oynaya oynaya öğrendim. İyi ki de öğrenmişim.

L: İyi ki. Seni oynarken izlemek bir zevkti. Birlikte oynamayı saymıyorum bile. :)

Yanaklarım hafiften pembeyle kırmızı karışımı bir renge boyandı ve dudaklarımdaki gülümseme göz kenarlarımdan kırışmasına neden olacak şekilde genişledi. *Teşekkür ederim. :)*

L: Gerçekler. ;)

Ben cevap veremedim telefonum başka bir mesajla titredi. *Eee... Konuşmanın başında napıyorsun diye sormuştum ama hala cevap alamadım.*

A: Yeni bir yabancı diziye başladım, onu izliyordum ama seninle konuşurken durdurdum. Sen napıyorsun?

L: Oyun oynuyorum + seninle mesajlaşıyorum.

A: İkisini birlikte yapmak zor olmuyor mu?

L: Hayır, neden olsun ki? :S

A: İki içinde parmaklarını kullanman gerekiyor hani?

L: Mesajları parmaklarımla yazmıyorum ki... Bir telefon uygulaması geliştirmiştim, onu kullanıyorum; ben sesli söylüyorum, o da söylediklerimi yazıya çeviriyor.

Vay anam vay, analar neler doğuruyor! diye geçirdim içimden. *Bu çocukla benim kromozom sayım aynı mı şimdi? İsviçreli bilim adamları bunu da açıklasın!*

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde telefonun ekrana baktım bir süre, boşta elim de saçımdaydı. Neticede bu çıktı ortaya: *Hmm... İyiymiş.*

L: Hangi diziyi izliyorsun? :)

Dizinin adını yazıp yolladım ve ardından *'Uzun zamandır izlemek istiyordum. Bugüne kısmet oldu.'* diye ekledim.

L: Ben de merak ediyordum bu diziyi. Madem yeni başladın, birlikte izleyelim mi?

Her ne kadar beni göremese de omuz silkerken buldum kendimi. *Neden olmasın?* diye geçirdim içimden.

A: Olur.

L: Şu anda internetten açıyorum diziyi. Sen de başa sar. Ya da senin olduğun dakikaya gelmemi bekle. Sen bilirsin.

A: Başa sarıyorum.

Bir dakikaya kalmadan mesaj attı. Ben tamamım. 3 deyince başlatalım?

A: Okey.

L: 1...

L: 2...

L: 3!

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim?

Atahan?

Atakan?

Aleyna?

Lodos?

İlker?

Hakan?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA BIRAKIN.

*

AHALİ - ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ways to Be Wicked (From "Descendants 2"/Official Video)

ALEYNA,

L: Öbür bölüme geçelim mi?

Birbiri ardına izlediğimiz bilmem kaçınıcı bölümün sonuna gelmiş, üstelik ilk bölümden beri mesajlaşmaya hiç ara vermemiştik.

Lodos'la birlikte izlemek, tek başıma izlemekten çok daha zevkliydi. Bölümü izlerken komik bulduğumuz şeyleri birbirimizle paylaşıp birlikte gülüyor, anlamadığımız yerleri birbirimize soruyorduk; bitirince de onun bir değerlendirmesini yapıp gelecek bölümlerle ilgili tahmin ve teoriler üretiyorduk.

Fakat gözlerim artık uykuya dayanamaz hale gelmişti; ben onları açık tutmak için, onlarsa kapanmak için bir savaş veriyordu ve galip gelen onlar olacak gibi görünüyordu.

Yarı kapalı gözlerle bir mesaj yazıp yolladım. *İzlemek istiyorum ama gözlerim kapanıyor. Feci uykum geldi. :(*

L: Tamam, sorun yok. Uyuyalım, yarın devam ederiz. :)

A: Sanırım bundan böyle dizi izleme arkadaşı olacağız.

L: Öyle görünüyor.

L: İyi geceler, Aleyna Hanım. Kahvaltıda görüşmek üzere... :)

A: İyi geceler, Lodos Bey.

Mesajı yazdıktan sonra çabucak laptopumu kapatıp yatağımdan aşağı indirdim. Uyku ve günün yorgunluğuyla birlikte üşengeçliğim tavan yaptığı için yataktan kalkmak yerine vücudumun yarısını -hatta belki yarısından da fazlasını- yataktan sarkıtarak şarj aletini prize taktıktan sonra telefonumu yastığımın altına sıkıştırdım. Sonrasında da hemen kafamı yastığa koyup gözlerimi kapadığım gibi rüyalar alemine geçiş yaptım.

Ertesi sabah Atakan yine uyandırma servisim olmuş ama bu sefer geçen seferkinden farklı bir uyandırma yöntemi uygulamıştı; bir elinde tencere, diğerinde kaşık, bir ramazan davulcusu edasıyla ellerindekileri birbirine vurup çalarak bir yandan da kendi uydurduğu bir maniye -ya da ona benzer bir şeyi- söyleyerek uyandırmıştı beni.

Fosur fosur uyuyorsun Aleyna,

Bir de horluyorsun ki hiç sorma!

O ağzının kenarındaki salya mı yoksa?

Bu halinle bile güzelsin desem, inanır mısın bana?

İlk tepkim 'Allahu ekber' diyerek yatakta dikilip ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerle etrafıma -Atakan'a- bakmak olurken ikincisi kendimi sırt üstü yatağa bırakmak, üçüncüsü ise yüzüstü dönüp kulaklarımı bu rahatsız edici seslere karşı korumak için yastığı ellerimle başımın iki tarafına, onların üzerini kapatacak şekilde bastırmak olmuştu.

Bir süre öyle durduktan sonra ben buna -bu işkenceye- bir son vermedikçe Atakan'ın devam edeceğine karar verdim. Bunun üzerine apar topar ayağa kalkıp, "Tamam tamam uyandım! Lütfen sus artık! Vurmayı da kes!" dedim iki elimi de yukarı kaldırarak. Sesimde uykudan yeni kalkmış olmanın verdiği sersemlik ve kaldırılma şeklimin yarattığı huysuzluk vardı.

Bir gülümsemeyle, "Güüünaydın!" dedi uzatarak. Benim aksime neşeli ve enejikti.

"Pardon da seni deli mi s-" Kendimi son anda durdurabildim. *Terbiyeni bozma*, diye geçirdim içimden. Uzun bir nefes alıp yeniden denedim: "Sen deli misin?"

Omuz silkti. "Herkes kadar."

Her iki gözümü de kısarak ona ters ters baktım. "Beni uyandırmak için bu kadar zahmete girme nedenin nedir acaba?"

Dudaklarındaki gülümseme bir sırtışa dönüşürken, "Ne zahmeti yahu, hiç zahmet olur mu? Benim için bir zevkti," dedi vurgulayarak.

Elime gelen ilk şeyi -ki bu komidinin üzerinde duran bir süs eşyasıydı- Atakan'a doğru fırlattım fakat çevik davranıp son anda eğilerek kaçmayı başardı. Eşya duvara toslasa da neyse ki zarar görmedi.

Hemen ardından kapıya yönelip, "Kahvaltıya bekleniyorsun!" dedi odadan çıkıp gitmeden önce.

Arkasından bakakalırken, '*Normali bulmaz mı beni?*' diye geçirdim içimden.

HAKAN,

Yaz aylarında kahvaltımızı açık havada yapmayı tercih eder; çoğunlukla havuz kenarında, bazense çardağın altında olurduk.

Bugün havuz başındaydık. Sabahın erken saatlerinde Merih Amca şirkete, annem de derneğe gittiği için bizimle değildi. İlker Bey de teşrif etmemişti; kendisini dün akşam eve geldiğimden beri görmemiştim. Zaten hizmetçilerden öğrendiğim kadarıyla dün gece de eve gelmemişti. Bizim çocuklara yurtdışından bir misafirinin geldiğini ve onunla ilgileneceğini söylemişti; misafirperverliği biraz fazla abartmış olacak ki hala evin yolunu bulamamıştı.

Başına bir iş gelmiş olmasa bari, diye geçirdim içimden. *Ah, İlker, ah...*

İç çektim. Dün gece eve gelmediğini öğrendiğimden beri kaç kere aramış, kaç tane mesaj atmışım, sayısını unutmuş ama İlker'e hala ulaşamamışım. Bu ilk kez yaptığı bir şey değildi; daha önce de gece eve gelmediği olmuştu ve muhtemelen gelecekte de olacaktı. Haber verse canıma minnetti... Ama vermiyordu! Bir de ona ulaşamayınca aklımdan türlü türlü senaryo geçiyordu tabi. Kendi başının çaresine bakabilecek yaştaydı, eşek kadar herif olmuştu artık. Olmuştu olmasına ama hala o benim kardeşim, bende onun abisiydim. O ne kadar büyürse büyüsün benim için hala küçüktü. O yüzden yemeğimi yerken bir gözüm sürekli telefondaydı, İlker'den gelecek bir mesaj, bir arama bekliyordum. *Abi olmanın zorlukları...*

Lodos bunu fark etmiş olacak ki "İlker'i mi merak ediyorsun?" diye sordu. Zaten ondan kolay kolay bir şey kaçmazdı, kardeşim diye demiyorum cin gibi bir çocuktü.

Başımla onayladım. "Kaç kere aradım, mesaj attım ama tık yok." Endişem bariz bir şekilde sesime yansımıştı, gizlemeye çalışmamıştım zaten.

Atakan umursamaz bir ses tonuyla, "Endişelenme be bro. Tilkinin dönüp dolaşıp döneceği yer yine kürkçü dükkanıdır," diye ortaya bir laf atınca masadaki herkes yemek yemeyi kesip ona baktı. Aleyna'yı bilmem ama ben ve kardeşlerimin hepsinin aklında aynı sorunun olduğuna bahse girerdim: Atakan bu lafı nereden biliyordu? Malum Atakan'ın kelime haznesinden küfürleri çıkarsak geriye pek bir şey kalmazdı. Kaldı ki özlü sözler...

"Senin gibi düşük IQ'lu birinden beklenmeyecek bir laf bu. Hayırdır, hasta falan mı oldun?" Lodos uzanıp elinin tersini Atakan'ın alnına koydu, bir şeyi kontrol eder gibi bir hali vardı. "Ateşin de yok," dedi elini geri çekerken, ardından çenesine götürerek düşünceli bir tavırla orayı sıvazlamaya başladı. "Hmm, o zaman bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir durumlarından birini yaşıyoruz," diye koydu tanısını.

Ellerini sitemkar bir tavırla havaya kaldırarak, "Ne IQ imiş arkadaş!" diye isyan etti Atakan. "Mümkünse o *yüksek* IQ'nla, *yüksek* bir yerlerden atlasana," dedi üstüne basa basa. "Veya dur, vazgeçtim; atlama. Ben atarım seni. Zevkle atarım hemde."

"Oldu canım, görürsem söylerim," dedi onu ciddiye almadığını belli eden bir ses tonuyla.

"Her neyse... Bu IQ'suna çomak soktuğum araya girmeden önce ne diyordum ben? Heh, şimdi hatırladım! Ben o lafı ettim ama sorun bir bakalım neden ettim?" Hepimiz beklenti içinde ona baktık. Baktık, baktık ve baktık. "Sorsanıza lan!" dedi sonunda dayanamayarak.

Onu kırmadım ve biraz bıkkın bir şekilde sordum: "Neden ettin?"

"Orada bahsettiğim tilki İlker, kürkçü dükkanı da bizim ev oluyor. İlker dönüp dolaşıp eve gelir, demek istedim. Çaktınız mı köfteyi?" derken yüzünde oluşan gülümseme büyük bir şey başarmış gibiydi. "Yani demem o ki takma kafana, sal gitsin," dedi elini havaya kaldırıp boş ver gibisinden sallayarak. Ardından durakladı, bir an için Aleyna'ya bakıp ardından bakışlarını tekrardan bana çevirdi. "Yanlış anlama; sal gitsin derken alttan sal demiyorum, he!" diye uyardı, uyarmasa öyle bir şey yapmama ihtimal varmış gibi. Hele bir kızın yanında! *Ne sanıyor beni? Mağara adamı falan mı? Ya da dağ ayısı?*

"İyi ki söyledin Atakan," dedim iğneleyerek. "Sen olmasan ne yapardım ben?"

"Biliyorum, biliyorum. Ben dünyanın sekizinci harikası mıyım neyim?" diye böbürlendi Atakan. Bu övünç gösterisine karşılık olarak gözlerini devirmekle yetindim. *Tipik Atakan.*

Birden telefonumun zil sesi çalmaya başladığında bakışlarımı Atakan'dan ayırdım ve çabucak ekrana çevirdim. *İyi insan lafının üstüne gelir,* diye geçirdim içimden. Hemen aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Hele şükür telefonuna bakmayı akıl edebildin," diye azarladım. Bu saate kadar bana haber vermediği için İlker'e kızgın, haber alamadığım içinse endişeli ve merak içindeydim.

"20 cevapsız arama, 10 yeni mesaj mı? Kimsin sen, annem mi? Saplantılı eski sevgilim mi? Yoksa alacaklım mı?" diye birbiri ardına sıraladı. Aynı anda hem alaycı hem de hoşnutsuz bir havası vardı. Ona çocuk gibi davranmamdan hoşlanmıyordu. Kendisinin deyimiyle - o artık bir yetişkindi. Oysa bir yetişkin gibi davranmaktan o kadar uzaktı ki...

"Abinim," dedim vurgulayarak. "Hani şu dün gece eve gelmediğini öğrenip üstüne bir de bu saate kadar senden haber alamayınca meraktan deliye dönen abin." İlker'in sesini duyunca endişe ve merak duyguları yerini sadece öfkeye bırakmıştı. "Bir haber vermek çok mu zor? Ne zaman yaşının getirdiği olgunluğu göstermeye başlayacaksın?"

"Merih Amca'yla konuşur gibiyim. Sana şirkette 'Nasıl Merih Çamkıran Gibi Olunur' dersleri falan mı veriyorlar? Hani öyle bir benzerlik," diye dalgaya aldı. "Hatta bence artık sana Junior Merih diyelim, nasıl fikir?"

"İlker," dedim uyarıcı bir ses tonuyla. "Bırak dalgayı, ben ciddiylim."

Karşı taraftan bir oflama sesi duyuldu. "Tamam, Bay Doğru. Bir dahaki sefere haber veririm, oldu mu?" dedi bıkkınlıkla. Ardından, "Ben kahvaltımı dışarıda yapacağım. Sonra eve gelirim herhalde," diye ekleyip yanıt vermemi beklemeden telefonu suratıma kapattı. Suratıma. Kapattı.

Dişlerimi birbirine bastırırken sinirle telefonu avucumun içinde sıkıştırdım. *Bu çocuğa dayak şart,* diye geçirdim içimden. *Şöyle sağlamından...*

Telefon elimdeyken tekrardan çalmaya başladığında ekrana bakmadan kulağıma dayadım. "Ne var?" İlker olduğunu varsaymışım.

"Hakan?" Şebnem'in şaşkın ve bir o kadar da temkinli ses tonu karşıladi beni. "İyi misin? Sesin... gergin geliyor?"

Elimle alnımı karışladım. "Sen miydin Şebnem. Kusura bakma lütfen, İlker sandım seni," dedim mahcubiyetle.

"Sorun değil aşkım. İlker yine sinirlerini bozdu galiba. Yine ne yaptı?"

Geçistirdim. "Özel bir şey değil. Her zamanki İlker işte..."

"Hmm, anladım bir tanem," dedi üstelemeden. "Ben bir saate orada olacağımı söylemek için aramıştım. Aleyna'ya haber ver, hazırlansın."

"Ne için?" diye sordum.

"Kızlar günü, unuttun mu?" diye hatırlattı. *Hee şu mesele*, diye geçirdim içimden. "Aleyna'yı almaya geleceğim. Birlikte SPA'ya geçeriz."

"Buraya gelmene gerek yok aslında. Ben de kahvaltıdan sonra şirkete geçeceğim zaten, ben Aleyna'yı bırakırım." Kendi adını duyunca Aleyna başını tabağından kaldırıp soru soran gözlerle bana baktı; ağzı ardına kadar açık, çatalı ise havada kalmıştı. Bu hali komiğime gittiği için kendimi gülümserken buldum. O da nasıl bir resim çizdiğini fark etmiş olacak ki yanakları kızarıırken hemen çatalı ağzına tıktırdı ve lokmasını çiğnerken başını önüne eğdi. Aceleyle yuttuktan sonra çekingen gözlerle bana baktı, beni hala kendisine gülümserken bulunca onun dudakları da yukarı kıvrıldı.

Telefonun öbür ucunda anlık bir duraksama oldu. "Sana zahmet olmasını istemem." Sesi az öncekinden farklıydı. Farklılık bariz değildi; ancak benim gibi onu yıllardır tanıyan biri anlayabilirdi. Bir şeye bozulmuştu sanki ama neye? Bir an için Aleyna'yı benim bırakacak olmama bozulduğunu düşündüm ama bunun için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Acaba... Kıskanmış olabilir miydi? Başımı iki yana sallayıp bu fikri savuşturdum. Şebnem bunca yıldır bir kere bile kıskançlık belirtisi göstermemişti, şimdi mi gösterecekti? Saçmalık, diye geçirdim içimden.

"Ne zahmeti? Yolumun üstü zaten. Hem SPA senin evine daha yakın, bizim eve kadar gelip bir de o yolu geri gitmene gerek yok. Ben seni boş yere yorar mıyım hiç?" dedim tatlı tatlı. Atakan'ın masanın karşı tarafından parmağını ağzına sokup kusar gibi yaptığını gördüğümde ona ters ters baktım.

"Benim düşünceli sevgilim..." derken sesi eski haline dönmüştü, o 'farklılık' ortadan kaybolmuştu. "Peki, o halde. Bir saate görüşürüz," dedi kabullenerek. Hemen peşi sıra, "Beni görmeden gideyim deme he!" diye uyarıda bulunmayı da ihmal etmedi.

"O güzel yüzünü görme fırsatını hayatta kaçırmam. Hadi görüşürüz," deyip telefonu kapattığımda Atakan hala bana iğrenen gözlerle bakıyordu. "Ne var?" diye tersledim.

"O gozol yozono gormo forsotono hoyotto koçormom," diye taklit etti beni. "Nasıl vıcık vıcık... Öğk..." Yüzünü buruşturdu.

Atakan'ı duymazdan geldim - onunla iletişim kurmanın en iyi yolu buydu; iletişim kurmamak - ve Aleyna'ya döndüm. "Aleyna, Şebnem'le konuştum. Seni onların yanına ben bırakacağım. 1 saat yeterli mi?"

Bakışlarında anlamaz bir ifade oluştu. "Yeterli mi derken?"

"Hazırlanman için yani," diye açıkladım.

Aleyna güldü. "1 saat mi? Kraliyet balosuna giden Cinderella'mıyım ben?" dedi alayla. *Sen değil ama çevremizdeki kızların hepsi Cinderella galiba*, diye geçirdim içimden. Şebnem de dahil olmak üzere tanıdığım bütün kızlar en erken 1 saatte hazır olurdu ki o da şanslı günümüzdeyse. "10 dakika yeterli, bilemedin 15."

Birden bire kendimi Şebnem'in Aleyna gibi olduğunu düşünürken - umarken- buldum. Pratik, rahat, umursamaz... *Keşke*, diye geçirdim içimden. Hayat benim için daha kolay bir hal alırdı, orası kesin. Şebnem için dış görünüş her şeydi. O her zaman en iyi halinde görünmeliydi; bu onun kitabında, anayasadaki ilk üç hükmü gibi değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif dahi edilemez maddelerden biriydi.

"Beyler, böyle kızların nesli tükenmedi mi ya? Bu devirde böyle bir kız bulmak, Afrika'da buz bulmaktan daha zor," dedi bize - kardeşlerine - hitaben. "Bir şeyler yapalım; Aleyna'ların nesli tükenmesin!"

Vurgulayarak, "*Parlak* fikirlerinle bizi aydınlatsana Atakan, ne yapalım mesela?" dedi iğneleyici ve alaycı bir şekilde.

Ben de dalgaya aldım. "Evet, ne yapmamızı önerirsin?"

"Hmm, bir düşüneyim..." Bir süre sessiz kalıp saksıyı çalıştırdı. Tabi ortada bir 'saksı' olduğunu varsayarsak... "Aha, buldum! Vallaha buldum!" dedi hevesle. "Çiftleştirelim!"

Kardeşlerimle önce birbirimize baktık. Atakan ve Lodos'un yüz ifadesini benim yaşadığım dehşetin şekil bulmuş haliydi. Atakan bunu gerçekten söylemiş miydi? Sesli bir şekilde? Aleyna'nın yanında? Bu çocuk harbiden geri zekâlıydı! Düzeltiyorum, geri olması için önce bir zekâsı olması gerekirdi! Aleyna'ya baktığımda duyduklarına inanamaz bir şekilde oturuyordu, Atakan'a bakakalmıştı. Yanaklarındaki hafif pembelik de gözümünden kaçmamıştı, belli ki Atakan'ın söylediği şey onu utandırmıştı. Doğal olarak!

Biz hala şoku üzerimizden atamamışken Atakan Aleyna'ya dönüp gayet normal bir şekilde konuşmaya başladı. "Sevgilin var mı kız? Varsa hemen evlendirelim seni. He, yoksa da sorun değil. İzdivaç programlarından birine yollarız seni. Evi, arabası, maaşı ve sigortası olan bir bey buluruz. Bir çay

içer, olmadı bir de birlikte bir çiftetelli oynarsınız. Ardından nişan, düğün falan filan... Sonra da gelsin mini Aleyna'lar!"

Hiçbirimizin ne diyeceğini bilemediği bir sessizliğin ardından Lodos, "Atakan'ı kardeşlikten reddetmeyi teklif ediyorum. Kabul edenler el kaldırsın," deyip elini kaldırdı. Onun peşinden Atahan'la ikimizin elleri de havaya dikildi. "Kabul edilmiştir."

Dudaklarını büzüp 'küstem oynamıyorum' diyen küçük çocuklar gibi kollarını önünde bağlayarak, "Fikrimi soran sizdiniz!" diye savundu kendini.

Ona laf anlatmanın duvara laf anlatmaktan farksız olacağını düşündüğüm için bir şey söylemedim. Hem artık olan olmuştu zaten. Sabır dilenircesine nefesimi dışarı verip başımı geriye yatırdım ve bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. *Allahım bu Atakan niye böyle?* diye geçirdim içimden. *Zeki olsun demiyoruz. Ama bunda zekâ kırıntısı bile yok!*

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle ve neden?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Ve hangi karakterin ağzından okumayı seviyorsunuz?

Atahan?

Atakan?

Aleyna?

Lodos?

İlker?

Hakan?

Bu arada önceki bölüme 1100'den fazla oy ve 700'den fazla da yorum gelmiş. Bu bölümde 2000 oy ve 1000 yorum olur mu ki? Olursa nasıl mutlu olurum... :')

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

ON ALTINCI BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA BIRAKIN.

*

AHALİ - ON ALTINCI BÖLÜM

Golden Love - Midnight Youth

ALEYNA,

Atakan'ın patlattığı bombanın ardından o ortamdan olabildiğince çabuk bir şekilde kahvaltı masasından kalktık sonra odama gidip lafımın arkasında durarak 10 dakikadan biraz fazla ama 15 dakikadan kesinlikle daha az bir sürede hazırlandım.

Bir kot, bir tişört giyip ayaklarıma da hemen hemen her gün giydiğim hatta artık fazla kullanılmaktan eskimiş Converse'lerimi geçirdikten sonra cüzdan, telefon gibi gerekli eşyalarımı içine tıktırdığım çantamı da omzuma geçirdiğim gibi Hakan'la sözleştiğimiz üzere evin önünde buluşmak üzere önce odamdan, sonra da evden çıktım.

Çıktığım gibi de apışıp kaldım. Neden mi? Giriş kapısının önünde uzanan merdivenlerin başında bir Aston Martin - evet, yanlış duymadınız; nur topu gibi bir Aston Martin! - duruyordu da ondan. Simsiyah ve gıcır gibiydi. Bilin bakalım sürücü koltuğunda kim vardı? Hakan Arslanoğlu!

Bu arabayla mı gideceğiz şimdi? diye geçirdim içimden. Düşüncesi bile kalbimin heyecandan pır pır atmaya başlamasına neden oldu. Tıpkı hapisten yeni çıkmış abaza erkeklerin karşı cinse baktığı gibi ağızından sular akar bir şekilde arabaya bakarken bir yandan da merdivenleri iniyor ve gittikçe arabaya daha çok yaklaşıyordum. Arabayla aramızdaki mesafe azalırken heyecanım katlanıyordu, pır pır sesleri yerini küt küt seslerine bırakmıştı.

Arabanın yolcu kapısının önüne geldiğimde bir için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeyi denedim. İşe yaradı mı? Hayır.

"Binecek misin artık? Yoksa bütün gün orada duracak mısın?" Hakan'ın tatlı tatlı benim alay etmesi üzerine gözlerimi açtığımda Hakan'ın yolcu kapısının penceresini iyice aşağıya indirdiğini ve iki koltuğun arasından cama -bana- doğru eğilmiş bir şekilde gülümsediğini gördüm.

Bütün gün burada durmak kulağa hiç fena gelmiyor. İçimden cevap versem de dışımdan bir şey söylemedim ve hafiften titreyen ellerle arabaya uzandım. Dokunduğum anda daha çok dokunmak istedim. Ellerimi arabanın her yerinde gezdirmek... Ama - neyse ki - bu isteğe baskın çıkmayı başardım ve çabucak kapıyı açıp kendimi içeri attım.

Arabanın içi de dışı kadar gösterişliydi. O kadar çok düğme ve gösterge vardı ki bir arabada değil de uçakta olduğumu düşünecektim neredeyse. Her nefes alıp verdiğimde yeni deri kokusu burun deliklerime doluyordu, ufacık bir kıpırtıda bile altımdaki koltuk gıcırdayıyordu. Elimi kalbimin üzerine koyduğumda derimi yırtıp geçip avucumun içine fırlayacak kadar hızlı attığını fark ettim. *Pişt, kalbim,* diye geçirdim içimden. *Sakin ol. Alt tarafı bir araba.* Ama kendimi kandırıyordum. Buna bir 'araba' demek düpedüz hakaretti; bu bir uzay gemisi falandı!

"Birileri ilk görüşte aşk mı yaşıyor nedir?" diye takıldığında başımı çevirip Hakan'a baktım. Birileri derken beni kastettiğini anlamak zor değildi.

Bir elimi saçlarıma götürüp kulak arkası ederken, "I-ıhm... Şey... Evet... Biraz... Baya... Baya baya... Fazla fazla..." diye geveledim. Böyle davrandığıma bakmayın; araba hastası bir falan kız değildim ama *bu* hastası olunacak bir arabaydı. Hakkında şarkılar, şiirler yazılacak bir araba...

"Beğenmene sevindim," deyip arabayı çalıştırdı ve yola koyulduk. Yola çıkmalı birkaç dakika ya olmuştu ya da olmamıştı ki Hakan tekrar konuştu. "Bu arada, kahvaltıda Atakan'ın dedikleri için tekrardan özür dilerim. Bazen ne dediğini bilmiyorum."

"Bazen mi?" dediğimde hafifçe güldü. Ben de ona katıldım.

"Genellikle," diye düzeltti ve ekledi: "Allah onu da böyle yaratmış işte, elden ne gelir?"

"Sorun yok," dedim samimiyetle. "Atakan çocuk ruhlu biri. Bir çocuktan ne kadar mantıklı davranmasını bekleyebilirsin ki? Adı üstünde çocuk. Onu böyle kabul edince, söylediklerine veya yaptıklarına takılmıyorsun. Daha doğrusu takılmayaya çalışıyorsun," diye devam ettim. Ardından, "Bu sabah

beni tencere-kaşık çalarak uyandırdığını söylemiş miydim?" diye sormadan edemedim.

"Ne?" Şaşkın bakışlarını saniyenin binde biri kadar bir süre için bana çevirip tekrar yola odaklandı. "Sahiden mi?"

"Sahiden," diye onayladım. "He, bir de ramazan davulcuları gibi bir mani söylemeyi de ihmal etmedi."

"Neden şaşıırıyorsam? Sonuçta bu *Atakan*. Ondan her şey beklenir," dedi üstüne basa basa, benden çok kendiyle konuşur gibiydi. "İkimizin kardeş olduğuna inanabiliyor musun?"

Açık konuşmak gerekirse inanamıyordum. Hadi karakter özelliklerinin birbirinden tamamen zıt olmasını geçtim, fiziksel görüntüleri de birbirine benzemiyordu. Tamam, ikisi de - altını çizerek söylüyorum - yakışıklı çocuktu ama farklı tipte yakışıklılıkları vardı. İkisini yan yana görseniz kardeş oldukları aklınızın ucundan bile geçmezdi, o derece.

Kafamı hayır anlamında iki yana hareket ettirdim. "Henüz ikinizi de yeni yeni tanıyorum. Ama tanıdığım kadarıyla kışla yaz kadar farklısınız birbirinizden," diye yanıtladım. Hemen peşi sıra, "Aslını istersen, bu hepiniz için geçerli," diye eklemekten de geri durmadım. 'Hepiniz' derken Arslanoğlu kardeşleri kastetmiştim.

Meraklı bir ses tonuyla, "Nasıl farklıyız mesela?" diye sorduğunda şu birkaç günde beşi hakkında edindiğim bilgiler doğrultusunda her birinin öne çıkan karakter özelliklerini anlatmaya başladım, o da araya girmeden sonuna kadar sessizce dinledi. Lodos'un üstün zekasını ve oyunlara olan ilgisini, Atakan'ın çocuksuluğunu ve komikliğini, kendisinin kibarlığını ve ciddiyetini, İlker'in egoistliğini ve umursamazlığını, Atahan'ın ise sessizliğini...

Birkaç saniyelik zaman diliminde, bana dönüp, "Bakıyorum da hepimizi çözmüşsün. Hem de bu kadar kısa zamanda... Senden korkulur valla Aleyna," diye takıldı ve göz kırparak önüne döndü. Neden bilmiyorum ama o göz kırpma hareketi yanaklarımda bir sıcaklık hissetmeme neden oldu. Utanmış mıydım? Sanırım. İyi de neden?

Bir süre daha kendisi ve kardeşleri hakkında muhabbet ettikten sonra bir kırmızı ışıktaki durduğumuzda kendimi tutamayıp yola çıktığımızdan beri aklımda olan soruyu sordum. "Bir şeyi merak ediyorum, hep böyle mi kullanırsın?"

Başını bana doğru döndürdüğünde gözlerimiz kesişti. Kaşlarından biri yukarı kalkarken, "Böyle derken?" diye sorguladı.

"Yola çıktığımızdan beri ibrede 50'den yukarısını görmedik," diye açıkladım ve devam ettim. "Yaşlı amcalar bile bizi solluyor hani..."

"Hız yapmamdan rahatsız olursun diye düşündüm."

Başımı hızla sağa sola hareket ettirerek, "Olmam!" diye reddettim. "Şunun şurasında kırk yılda bir Aston Martin'e binmişim ve hız yapmandan rahatsız mı olacağım? Tabi ki olmam!"

"Hızlı ve öfkeli ol diyorsun yani?" diye sorduğunda başımı onaylama manasında salladım. "Pekâlâ. Unutma ama bunu sen istedin," diyerek arabadaki tuşlardan birine dokunduğunda arabanın üstü açıldı ve güneş ışığı içeriye doldu.

Birkaç saniye sonra ışık kırmızıdan yeşile döndü ve Hakan hiç tereddüt etmeden gaza bastı - hayır, düzeltiyorum; *abandı*. Ayağı pedalla temas eder etmez sırtım koltuğa yapışırken araba tıpkı avının üzerine çullanan bir aslan edasıyla ileriye doğru atıldığında lastiklerin asfalta sürttüğünde çıkan ses kulaklarımda çınladı.

Bütün vücudum moturun gücüyle birlikte titrerken kendimi bir rodeocu gibi hissediyordum; boğa gibi büyük, güçlü ve tehlikeli hayvana meydan okuyup, seni her an üzerinden atabileceğini bile bile binmekten farkı yoktu bunun. İçimden '*Aston Martin'i boğaya benzeten tek insan benimdir herhalde*' diye geçirdim ve yine içimden kendi kendime güldüm.

Rüzgarla birlikte gözüme giren saçlarımdan önümü düzgün göremiyordum. Bir süre ellerimle saçlarımı kontrol etmeye çalışsam da başarısız oldum ve kendi haline bırakmaktan başka çarem olmadığına kanaat getirerek ellerimi iki yanıma düşürdüm. Dudaklarımı öne doğru büzerek sesli bir şekilde ofladım. *Keşke toptasaydım...*

Ara ara görebildiğim kadarıyla arabaların arasında zikzak çizerek ilerliyorduk; arabalara o kadar yakın geçiyorduk ki ufak bir zamanlama hatasında kaza kaçınılmaz olurdu ama her seferinde ucuz yırtıyorduk. Hakan'ın böyle hızlı giderken bu hamleleri birbirinin ardına ve kolayca yapabiliyor olması ne kadar usta bir şöfor olduğunu ortaya koyar nitelikteydi. Üstelik yüzündeki ifadeden - parlayan gözler ve yukarı kıvrılmış dudaklar - bundan en az benim kadar keyif aldığını anlayabiliyordum ve her ne kadar kendimi göremesem de Hakan'inkine çok benzer - hatta tıpatıp - olduğuna bahse girerdim.

Çocuğun içinde de bir hız canavarı varmış meğer, kim tahmin ederdi? diye geçirdim içimden. *Ben değil.*

*

"İşte geldik."

Hakan arabayı bir binanın önünde durdurup park ettiğinde yüzünde hala 'o' ifade vardı hatta gözleri daha da ıslıl ıslıl, gülümsemesi ise daha büyüktü. Sanki biri damarına enerji enjekte etmiş gibi kıpır kıpırdı; saniyeler içinde oturduğu yerde sağa sola oynamış, önce elini direksiyondan çekmiş sonra geri koymuş ve sonra tekrar çekip saçlarını götürmüş, en son olarak da burnunu kaşımıştı. Normalde etrafına yaydığı solgun renklerin yerini cıvıl cıvıl renkler almıştı, renk renkti... Bu kısa yolculuk sırasında gençleşmişti adeta.

"Hızı seviyorsun," diye gözlemimi aktardım.

Başını onaylama manasında sallayarak, "Seviyorum," diye kabul etti. Bana kısa bir bakış atıp, "Yüzündeki ifadeye bakılırsa sende öyle," diye eklediğinde başımı evet dercesine hareket ettirdim ve buna karşılık olarak yüzündeki gülümsemesinin genişlemesine şahit oldum.

"Bizim mahalleden kızlı erkekli arkadaşlarımla birlikte gecenin bir yarısı arabayla boş sokaklarda hız yapmışlığımız çoktur Ama *bu arabayla* hız yapmak bambaşka bir şey." Sesimde hayranlık vardı, ayrıca üstüne basa basa söylemişim.

"Atakan'a hak vermeye başlıyorum," dedi birden bire.

Kaşlarım anlamaz bir edayla çatılıp aralarında bir gedik oluşturdu. *Alakaya çay demle*, diye geçirdim içimden. Benim söylediğimle bunun arasında ne gibi bir bağlantı olduğunu çözemesem de bozuntuya vermedim ve "Ne konuda?" diye sordum.

"Uzaylı olman konusunda," deyip sırtıttı.

"Nerden çıktı şimdi?"

"PES, futbol ve hız 3'lüsünü seven bir kız tanımadım ben. Biri tamam, hadi ikisi de tamam ama üçü?" Parmaklarıyla tek tek saymıştı; sırasıyla işaret, orta ve yüzük parmaklarını kullanmıştı. "Sen erkek doğacakmışsın ama son anda bir karışıklık olmuş bence," dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Neden? Bunlar sadece erkeklerin sevebileceği şeyler mi? Evet, ben bir kızım ve PES'i, futbolu ve hızı seviyorum. *S-e-v-i-y-o-r-u-m!*" diye heceledim ve ardından meydan okuyan bir edayla ekledim: "Var mı itirazı olan?"

Ellerini teslim oluyorum dercesine havaya kaldırarak konuştu. "Seni gücendirmek istememiştin. İstemem." Ellerinini iki yanına düşmesine izin

verdi. "Sen sadece, nasıl desem... *Farklısın*," dedi kısa bir arayışın ardından doğru kelimeyi bulduğunda. "Bize farklı geliyorsun. Kötü bir farklılık değil ama. Tam tersine iyi. Biz güzel kızların güzellik, bakım, alışveriş ve dedikodudan başka bir şeyden keyif almamasına alışkınsınız, belki de o yüzden seni yadırgıyoruzdur."

Anladığımı belli etmek için başımı sallarken hareketin ortasında bir şeyi idrak edip birden durakladım. *Bir dakika*, diye geçirdim içimden. *O dolaylı yoldan da olsa bana güzel mi dedi?*

Yanlış duymadığımdan ya da yanlış anlamadığımdan emin olmak için kurduğu cümleyi içimden tekrar ettim. Birkaç defa daha ettim ve sonunda şunda karar kıldım: Evet, demişti. Bunu idrak etmemle şaşkınlık ve utanç karışımı bir duygu sardı içimi, artı olarak gururumun okşandığını da inkâr edemezdim. Bu bir erkeğin bana ilk kez güzel olduğumu söyleyişi değildi; bizim mahalleden, okuldan çocuklar hatta yanlış hatırlamıyorsam İlker bile –her ne kadar şaka mıydı gerçek mi emin olamasam da- söylemişti. Fakat onlar söylediğinde bu duyguların hiçbirini hissetmemiştim. *'Şimdi neden hissediyorum peki?'* diye geçirdim içimden. *Aradaki fark ne? Söyleyen kişi mi?*

Hakan'ın da ne dediğini idrak etmesi uzun sürmedi ve yüzüne ne dedim ben az önce dercesine bir ifade yerleşti. Birbirimize baktık, tek kelime etmeden. Ne diyeceğimi bilemediğim zamanlarda hep olduğu gibi elim saçlarımdaydı, görünüşe göre onun kelimeleri de benimkiler gibi yolunu kaybetmişti.

Avuç içlerimde bir ıslaklığın başladığını hissedebiliyordum. Islanan tek yerim orası değildi; saçlarımin dibi, dudaklarımin üstü ve koltuk altlarımin da nasibini almıştı. *Ah, harika! Çocuğun önünde İsmail Türüt gibi terliyorum resmen!* Boştaki elimle üzerime yapışan tişörtümün yakasını çekiştirdim. Ardından ellerimi havaya kaldırıp sallayarak yelpaze niyetine kullanırken *'Arabanın içi sıcakladı mı, bana mı öyle geliyor? Bu iklimalar soğuk yerine sıcak hava vermeye falan mı başladı?'* diye geçirdim içimden.

Ne kadar zaman birbirimize bakakaldık bilmiyorum ama geçen sürenin sonunda konuşmak için ağzını açan Hakan olduğunda merakla ne diyeceğini beklemeye başladım. Sanki hiç söylememiş gibi mi davranacaktı, yoksa gayet normal bir şey söylemiş gibi mi? Aslında zaten normal bir şey söylemişti. Bir erkeğin, bir kıza güzel olduğunu söylemesi büyük bir mesele değildi. Peki, sevgilisi olan bir erkeğin? O da büyük bir mesele değildi, sonuçta insanın sevgilisi olunca gözleri kör olmuyordu.

Evet, mesele büyük değildi; verdiğimiz tepkilerle meseleyi büyüten bizlerdik.

Fakat ne diyeceğini öğrenemedim –belki de hiçöğrenemeyecektim- çünkü tam o sırada bir kız sesi duyuldu ve ikimizin deirkilerek adeta yerimizde sıçradık.

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle ve neden?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Ve hangi karakterin ağzından okumayı seviyorsunuz?

Aleyna?

Hakan?

Atahan?

Atakan?

Lodos?

İlker?

Bu arada önceki bölüme 1100'den fazla oy ve 800'e yakın da yorum gelmiş. Bu bölümde 2000 oy ve 1000 yorum olur mu ki? Olur olmaz yeni bölüm gelsin bence... :"))

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA BIRAKIN.

*

AHALİ - ON YEDİNCİ BÖLÜM

Katy Perry - Swish Swish (Official) ft. Nicki Minaj

"Aşkımmm!"

Biz kendimize gelmeye çalışırken, sesin sahibi –Şebnem- önünde durduğumuz binadan çıkıp arabanın önünden dolaşarak sürücü kapısının yanında durdu. Arabanın üstü açık olduğu için vücudunun üst kısmıyla kapının üzerinden öne doğru uzanıp Hakan'ın boynuna atladı ve sıkıca sarıldı.

Hasretle, "Nasıl özlemişim..." deyip yüzünü Hakan'ın boynuna gömdü ve kokladı.

Hakan da anlık bir duraksamanın ardından kollarını kaldırıp Şebnem'in belinin etrafına sardı ve iyice kendine çekti. "Bende öyle," dedi samimi bir şekilde.

Onları izlerken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. *Ne özlemi Allah aşkına? Daha dün birlikte değil miydi bunlar?* diye geçirdim içimden.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Şebnem dikleşip meraklı bakışlarını Hakan'la ikimizin arasında dolaştırdı. "Ne yapıyorsunuz burada sığağın altında?"

Hakan omuz silkti. "Konuşuyorduk," diye yanıtladı basitçe.

"Ne bitmez konuşmamış yahu!" deyip gülümsedi, ses tonu da gülümsemesi gibi sıcaktı. "Deminden beri pencereden size bakıyorum. Baktım sizin geleceğiniz yok, ben geleyim dedim."

Hakan gülümseyerek, "İyi yaptın," dedi ve uzanıp Şebnem'in elini kavradı. "Hem gitmeden seni de görmüş oldum, günüm güzel geçecek."

Şebnem, "Beni şımartıyorsun," dedi utangaç bir edayla.

"Şımartırım tabi. Sevgilin değil miyim? İşim bu," deyip elinin üzerine bir öpücük kondurdu, sonra da geri çekilirken yandan bir gülüşle birlikte göz kırptı.

Böyle erkekler de varmış, diye geçirdim içimden. Şebnem'in yanakları pespembe olurken mest olmuş bir haldeydi. İtiraf etmem gerekir ki izlemek bile insanın içini bir hoş ediyordu, kaldı ki o sözlerin, o gülüşün, o göz kırpışın odağındaki kişi olmak... Şebnem'in bu hale gelmesi gayet normaldi. Ailenin playboyu İlker gibi görünse de Hakan'ın da ondan aşağı kalır yani yok gibiydi, hani işini biliyor ama sevgilisi olduğu için bu yanını ondan başkasına göstermiyordu. *İdeal sevgili dediğin...*

"Her neyse, ben kaçayım artık. Size iyi eğlenceler kızlar."

Hakan bizimle vedalaşıp yanımızdan ayrıldıktan sonra Şebnem beni hiç vakit kaybetmeden peşinden binanın – SPA'nın – içine sürükledi.

İçeriye girdiğimiz andan itibaren etrafımızda – daha doğrusu *Şebnem'in etrafında* – dört dönmeye başlayan SPA çalışanları bizi her iki kenarında çukur misali alçak zeminler ve onların içi ufak beyaz çakıl taşlarıyla dolu olan koridorlar boyunca ilerletip, yuvarlak kemerli kapılardan geçirirken kendimi başka bir dünyaya ayak basmış gibi hissediyordum. Burası her şeyiyle – en ufak ayrıntısına kadar – insanı rahatlatmak, huzur vermek için tasarlanmıştı. İçeride mumların ve tütsülerin birbirine karışan kokusu hâkimdi ve loş bir ışıklandırma vardı, duvarlar bej rengi, dalga desenli taşlarla kaplı, yerler ise aynı renkte mermerden yapılmıyordu.

Şebnem'le – ve yanımızda bilmem kaç tane çalışanla – birlikte geniş odaya girdiğimizde dikkatimi çeken ilk şey içeride jakuzi olması, ikincisi ise jakuzinin içinde keyif çatan iki kıزدan başka kimse olmamasıydı. Jakuzinin yanında şezlonglar vardı. Tabi bunlar benim görmeye alışık olduğum rahatsız şezlonglardan değildi. Ahşaptan yapılma olmakta birlikte üzerinde oldukça yumuşak ve pofuduk minderler vardı üzerinde.

Şebnem odanın içinde yürüyerek havuzun kenarına vardığında eliyle önce onları, sonra beni işaret ederek, "Aleyna tanıştırayım; bunlar arkadaşlarım Merve ve Simay. Kızlar bu da Aleyna," diye takdim etti.

Ardından, "Hadi havuzdan çıkın da birlikte oturalım," diyerek şezlonglara yöneldiğinde kızlar komutanlarından emir almış askerler misali tereddütsüz bir şekilde jakuziden çıktı ve benim bir anlık duraksamamdan faydalanarak Şebnem'in yanına benden önce varmayı başardı. Evet, *o kadar* hızlıydılar.

Olimpiyatlara katılsa Usain Bolt'la ölümüne kapışır bunlar, diye geçirdim içimden.

Merve ve Simay Şebnem'in şezlongunun sağını ve solunu kaptığında bende Merve'nin yanına oturmaya niyetlenmiştim fakat Şebnem, "Kızlar Aleyna benim misafirim ve misafirime yakın oturmak istiyorum. Biriniz ona yerinizi verin ki öyle uzakta kalmasın," diye Merve ve Simay'a hitaben konuştuğunda ikisi de aynı anda kalkıp bana yerini vermeye kalktı.

Elleriyle şezlongunun yastıklarına vura vura kabarık hale getirip düzelttikten sonra, "Aleynacım, buraya tur lütfen," diye rica etti Simay. Bir yandan da bana yavru köpek bakışları yolluyordu.

Merve, "Hayır, buraya otur!" diye karşı çıktı ve beni kolumdan tutup şezlonguna doğru yönlendirmeye başladı.

Fakat oturtmayı başaramadan Simay aniden yanımızda bitti ve diğer koluma da o yapıştı. "Benim şezlongum varken ne yapsın kız senin uyduruk şezlongunu?"

"Uyduruk olan bir şey arıyorsan, git aynada burnuna bak! Sahi kaç kere estetik operasyon geçirmiştin sen? 2? 3? Yoksa 4 mü? Hala düzgün bir şekle sokamadılar!"

Elleriyle tırnak işareti yapıp, "Senin *"ikiz kuleleri"* şekle sokamadıkları gibi mi?" dedi kaşlarıyla Merve'nin göğüs kafesini işaret ederek. "Hala biri Hanya'ya bakıyor biri Konya'ya! Yamuk yumuk olmalarından bahsetmiyorum bile... Dikkat et de görüntü kirliliğinden yıkım kararı çıkmassın!"

Bir süre beni aralarında bir o yana, bir bu yana çekiştirerek laf dalaşına devam ettikten sonra Şebnem, "Kızlar, bırakın didişmeyi. Kızı da rahat bırakın," dediğinde anında tartışmaya bir son verip beni serbest bıraktı. "Aleyna buraya otursun," diye devam etti, çenesini hafifçe hareket ettirip solundaki şezlongu işaret ederek. "Siz de nereye oturuyorsanız oturun işte," dedi umursamazca, elini havada ne yaparsanız yapın dercesine sallayarak.

Neden böyleler? diye geçirdim içimden. Aralarında bir alt-üst ilişkisi vardı sanki. Şebnem emir veriyor, onlar da sorgulamadan yerine getiriyorlardı. Üstelik bu durumdan rahatsız veya şikâyetçi gibi

görünmüyorlardı. Ne çeşit bir arkadaşlık ilişkisiydi bu böyle? Daha doğrusu bu arkadaşlık mıydı? Yoksa *kölelik* mi? Bence yanıt apaçık ortadaydı.

Her neyse, diye geçirdim içimden. Beni ilgilendirmezdi, ne de olsa onların ilişkisiydi.

Neticede Şebnem'in bir yanına ben, diğerine Simay, benim yanıma Merve oturduğunda çalışanlar birbiri ardına konuşmaya başladı. *Rahat mısınız Şebnem Hanım? Fazladan yastık ister misiniz Şebnem Hanım? Dergi getirelim mi Şebnem Hanım? Klimayı açalım mı Şebnem Hanım?* Bunlar ve bunlar gibi daha bir sürü soru – her ne kadar bana yöneltilmiş olmasa da – benim başımı döndürmüştü fakat benim aksime Şebnem etkilenmiş görünmüyordu, bütün soruları sırasıyla ve sakın bir şekilde yanıtladı. İlginin odağında olmaya alışık olsa gerekti.

İçlerinden biri, "İçeceğinizi yenileyelim mi Şebnem Hanım?" diye soruncaya kadar Şebnem'in şezlongunun yanındaki sehpanın üzerinde duran kahve fincanını fark etmemiştim. Diğer sehpalarda da fincanlar duruyordu, görünen o ki ben gelmeden önce oturup bir şeyler içmişlerdi.

"Ben bir Cappucino alırım." Bana döndü. "Sen ne alırsın Aleyna?"

"Bilmem ki," deyip düşündüm. "Türk kahvesi var mı burada?"

Hafifçe gülümseyip, "Türk kahvesi mi? Ne kadar da *sıradan* bir seçim," dedi vurgulayarak. 'Sıradan' derken sesinde küçümser bir ton duydum gibi geldi ama yüzündeki ifadede beni aşağılamaya çalıştığına dair hiçbir belirti yoktu, o kadar dikkatli baktım ki olsa mutlaka görürdüm. *Yanlış duymuş olmalıyım*, diye geçirdim içimden. Kız sadece seçimimi sıradan bulduğunu bile getirmişti ve bu gayet normaldi. Hayatlarımız – biz – birbirimizden akla kara kadar farklıyken yaptığımız seçimlerin farklı olması beklenemezdi.

Bu cümlede kötü bir niyet aramak, benim kötü niyetim olurdu. Sanırım İlker'in dedikleri yüzünden Şebnem'e ister istemez önyargılı yaklaşıyordum ama bunu yapmamalıyım. Hem İlker'in dediklerinin doğru olup olmadığından bile emin değildim, belki de sırf iddiayı kazanmak için bana gerçeğe alakası bile olmayan şeyler söylemişti. Bu da demek oluyordu ki Şebnem'in, kendini bana tanıtmaya izin vermeliydim. Onu ben tanımalı ve onunla ilgili kararı yine ben vermeliydim.

"Ne diyebilirim," dedim omuz silkerek. "Ben sıradan zevkleri olan, sıradan biriyim." Gülümsedim.

"Bizim gibi uçlarda yaşayan insanlar için sıradanlık farklılıktır ve insan daima farklı bulduğu şeylere çekilir. Ters kutuplar birbirini çeker diye

boşuna dememişler," dediğinde dediklerinin altında bir anlam yatıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Ama ne? Hiçbir fikrim yoktu. "Sanırım bu ikimizin çok iyi anlaşacağı anlamına geliyor, sence de öyle değil mi Aleyna?"

"I-ıhm... Umarım," diyebildim.

Hepimiz siparişlerimizi verip onlar jet hızıyla servis edildikten sonra Şebnem çalışanlardan bizi yalnız bırakmalarını istediğinde onlar odayı terk etti ve biz bize kaldık.

15-20 dakika kadar oturup içeceklerimizi yudumlayarak muhabbet ettikten sonra Şebnem'le ikimiz üzerimizi değiştirmek üzere soyunma odasına gittik. Diğer kızlar zaten bikinilerini giymişti, Şebnem'se beni beklemeyi tercih etmişti.

Ben, ihtiyacım olacağını bilmediğim – ve kimse söylemediği – için yanımda bikini falan getirmemiştim ama Şebnem bu sorunu çabucak halletmişti. Nasıl mı? Çalışanlardan birini en yakın mağazadan benim bedenime uygun bir bikini almaya göndermişti.

Melis'le ben halk plajına gittiğimizde ikimizden biri bikinisini getirmeyi unutursa – *seve seve* – eve kadar geri gidip alıp gelirdi. İkimizin altında da araba yoktu he! Allah'ın sıcağında, semtin bir ucundan diğerine yürüdüğümü bilirim ben. Şebnem gibi kızlar ise yeni bikini alıyordu. *Ah, şu paranın gözü kör olsun...* Üstelik ucuz bir bikini de almamıştı; üzerindeki etiketi ve üç haneli rakamı gördüğümde gözlerim yuvalarından fırlayıp yeri boylayacaktı. Şu iki ufak kumaş parçasının fiyatına ben kendime yeni bir gardırop dizerdim.

Hepimiz hazır olduğumuzda sırasıyla sauna ve buhar odasına gidip *bolca* ter attık. Bolca derken lafın gelişi söylemiyordum. Bilim adamlarının söylediğine göre vücudumuzun yüzde 70'i suymuş ya hani? İşimizi bitirdiğimizde bendeki oran %40'a falan düşmüştü muhtemelen, o derece terlemiştim. Susamıştım da. Zaten o yüzden hemen bir çalışandan su isteyip kana kana içmiştim.

Sonraki adresimiz hamam oldu, orada kadın tellaklar bizi bir güzel yıkadı ve keseledi. Köpük masajından bahsetmiyorum bile! Kendimi yeni doğan bir bebek gibi hissetmişim, sanırım doğduğumdan beri en temiz olduğum an, bu andı. Yanlış anlamayın, kirli biri falan değildim; genelde gün aşırı yıkanır, temizliğime elimden geldiğince özen gösterirdim ama benim kendimi yıkamamla, birinin beni enine boyuna yıkaması aynı şey değildi. Anlatabildim mi?

En son olarak da kendimizi masaj odalarında Bali masajı yaptırırken bulduk. İşinde uzman eller bizi baştan ayağa ovaladı, hamur gibi yoğurdu. 'E, zaten masaj yaptırmamış mıydınız?' diye merak eden olursa diye söyleyeyim; çeşit çeşit masaj ve bunların farklı farklı adları varmış. Evet, bende yeni öğrendim.

SPA'dan çıkıp kuaföre gitmek üzere arabalara doluştuğumuzda –ben ve Merve Şebnem'in arabasına, Simay'da kendi arabasına – bütün vücudum jöle kıvamına gelmiş, Vücudumda kasılan neresi varsa sihirli ellerin yardımıyla gevşemişti. Adeta yenilenmişim! Mayışmış bir şekilde arabanın – Mercedes – deri koltuğuna adeta gömüldüğümde gözümü kapatsam şuracıkta uyurdum hani. Kızlar bana göre daha dinç görünüyordu, onlar buna daha alışık olduklarından olsa gerekti.

Bende bozuntuya vermedim ve temiz hava beni kendime getirir diye düşünerek, "Pencereyi açsam sorun olur mu?" diye sordum arabadakilere – Şebnem ve Merve'ye – hitaben. Pencere kapalı, klima açıktı.

Merve ön koltukta dönerek bana baktı. "Açmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Eminim. Neden olmayayım ki?" dedim anlamayarak.

"Bu riski alacak mısın cidden?"

"Ne riski?" Pencere açmanın ne gibi bir riski olabilirdi ki?

"Bu da soru mu? Rüzgâr saçlarını bozacak da ondan!" dedi cevap barizmiş gibi. "Gerçi saçların zaten düzgün değil. Ama iyice bozulacak. Kafanın üzerinde bir kuş yuvasıyla gezmek istemezsin, değil mi?" SPA'dan çıkmadan önce soyunma odasında üstümüzü giyinirken her ne kadar kuaföre gidecek olsak da Şebnem ve diğerlerinin saçlarını düzelttiklerini söylemiş miydim? He, bir de makyajlarını tazelediklerini? Hayır, şaka yapmıyorum. Ben ne mi yapmışım? Üzerimi değiştirip koltuklardan birine oturmuş ve onları beklerken telefonumda oyun oynamışım.

"Zaten kuaföre gitmiyor muyuz? Eminim orada düzeltirler."

"Ya kuaföre girinceye kadar tanıdık biriyle karşılaşırsan? Ya da kuaförde? Seni o saçla gördüklerini düşünsene!" dedi düşüncesi bile onu korkutmuşçasına.

Umurumun on beşi, diye geçirdim içimden. Ama bunu dışımdan söylersem Merve'nin dehşete düşeceğinden emindim ve bunu istemiyordum. "Burada Arslanoğlu ailesi ve sizler dışında kimse beni tanımıyor, unuttun mu?"

Merve tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki Şebnem araya girdi. "Kızı sıkıştırmasana. Bırak ne istiyorsa onu yapsın." Merve'ye hitaben konuşmuştu.

Merve üstüne basarak, "Bunu *sen* mi söylüyorsun?" dediğinde söyler söylemez iki elini ağzının üzerine kapattı, sanki kendini tutamamış da söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi. Mahcup bir edayla, "Y-yani... D-demek istediğim... Sen nasıl görüldüğüne çok önem verirsin. Hep iyi görünmek istersin. Yanında iyi görünmeyen biriyle görünmek bile istemezsin..." diye geveledi, hafifçe kekelemişti.

Bu da nesiydi? Korkmuştu ama neden? Kimden? Şebnem'den mi? Bakışlarımı Merve'den ayırıp Şebnem'e çevirdiğimde korkunç bir şey göremedim. Şebnem ona bakmıyordu bile, yola odaklanmıştı. Kızgın falan da görünmüyordu. Konuştuğunda gayet sakin ve normal bir tondaydı sesi. "Haklısın, bunu reddetmiyorum. Ama Aleyna benim misafirim, ayrıca hem buraya, hem bize yabancı. Yeni yeni alışmaya çalışıyor. Ondan böyle bir şey beklemem adil olmaz, sence de öyle değil mi?" Hangisi gerçek Şebnem'di? İnsanlara terör estiren, acımasız diktatör mü? Sevimli ve anlayışlı Barbie bebek mi?

Merve bir an bile tereddüt etmeden, "Öyle," diye onayladı. "Öyle tabi."

Şebnem dikiz aynasından bana baktığında gözleri benimkileri buldu. "Pencereyi açabilirsin. Keyfine bak," deyip gülümsedi.

Her ne kadar içimden gelmese de kendimi gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim," diyerek düğmeye uzandım ve pencereyi sonuna kadar indirdim. Tahmin ettiğim gibi yüzüme vuran rüzgâr, ciğerlerime çektiğim temiz hava kısa sürede o uyuma hissini üzerimden attı. "Bu arada varmamıza ne kadar var?" dedim merakla.

"Vardık sayılır," diye yanıtladı Şebnem.

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle ve neden?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Cadılar Bayramı özel bölümü ister misiniz?

Favori karakteriniz kim? Ve hangi karakterin ağzından okumayı seviyorsunuz?

Aleyna?
Hakan?
Atahan?
Atakan?
Lodos?
İlker?

Bu arada önceki bölüme 1100'den fazla oy ve 1100'den fazla da yorum gelmiş. Bu bölümde 2000 oy ve 2000 yorum olur mu ki? Olur olmaz yeni bölüm sizlerle! :')

Bana ulaşmak isteyenler için;
Instagram: dem.irem

♥

Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

AHALİ - ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Archie Andrews and Veronica Lodge cover "Kids in America" - Riverdale

Kuaförde de aynı SPA'daki gibi kraliyet soyundan geliyormuş gibi muamele gördük, sanki Şebnem kraliçe, bizlerse prenseslerdik.

Kuaför çalışanları ilgilendikleri müşterileri bırakıp – evet, ciddiylim! – hemen bizim başımıza üşüştü. *Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz Şebnem Hanım! İçecek bir şey alır mısınız Şebnem Hanım? Nereye oturmak istersiniz Şebnem Hanım?* Her kafadan bir ses çıkarken 'Hay, başlarım Şebnem Hanım'ınıza!' diye lafa başlayıp açacaktım ağzımı yumacaktım gözümü. Ama kendime hâkim oldum ve hanımefendiliğimden ödün vermedim.

Her birimizi yan yana deri koltuklara oturttukten sonra pür dikkat bir şekilde isteklerimizi dinleyip hemen onları yerine getirmek üzere işe koyuldular. Benim ne istediğimi soracak olursanız; aslında hiçbir şey istemedim ama Şebnem benim yerime isteklerde bulundu; saçlarıma biraz ısıltı – bu ne demek tam olarak bilmiyordum – atılıp kırıklarının alınacak, manikür-pedikür ve komple ağda yapılacaktı.

Bir kız çalışanla birlikte odaya girdiğimizde benden soyunup yatağa uzanmamı istedi. O yatağın yanındaki sehpanın üzerindeki malzemeleri ayarlarken ben de çabucak önce ayakkabılarımı çıkartıp yatağın altına iteledim, sonra da tişörtüm ve kot pantolonumdan kurtulup katlayarak köşedeki koltuğun üzerine koydum. Her ne kadar yabancı birinin önünde sütyen ve külotla kalmaktan rahatsız olsam da kendime bikiniden farkı olmadığını hatırlatarak rahatlattım kendimi. Hem bende onda olmayan bir şey yoktu, değil mi ama? Ne de olsa ikimiz de kadındık.

Tam yatağa uzanacağım sırada kadın, "Hanımefendi," diye seslendiğinde durdum ve dönüp ona baktım. "İç çamaşırlarınızı da çıkarmanız gerek."

"Ne?" dedim hayret ve dehşet içinde.

Vurgulayarak, "*Komple* ağda yapacağız," diye açıkladı.

"*Her yeri* mi yani?" dedim üstüne basarak.

Başını ileri geri sallarken, "*Her yeri*," diye onayladığında hayatımda duyduğum en korkunç iki kelime olabilirdi bunlar. *Komple* ağdanın gerçekten *komple* olacağını düşünmemiştim ama görünüşe göre öyleydi. *Allah'ım...* Düşüncesi bile beni dehşetle titretmeye yetmişti.

"Ben *komple* istemiyorum; *komple* değil de 4'te 3'ünü yapalım, 4'te 1'i de bana kalsın."

"*Komple* yapmak üzere talimat aldım, uymak zorundayım."

"İstemiyorum diyorum yahu, zorla mı?" dediğimde zorla der gibi bakış attı bana. Başımı art arda iki yana hareket ettirerek, "*Olmaz!*" diye reddettim.

Bir an önce buradan kaçma içgüdüleriyle, hızlı adımlarla odanın kapısıyla aramdaki mesafeyi kat ettim, kolu çevirip açmayı denedim ama kilitliydi. Kapıya yumruğumu indirip "*Kahretsin!*" diye geçirdim içimden. *Ne ara kilitlemişti bu kadın kapıyı?* Her ne kadar önce lanet okusam da bir an sonra üzerimde sadece sutyenim ve külotum olduğunu fark edince şükrettim. Az kalsın yarı çıplak bir şekilde dışarı atacaktım kendimi. Utançtan ölürdüm herhalde!

Koltuğun yanına gidip giyinmeye başladığımda, "*Ne yapıyorsunuz?*" diye sordu çalışan kadın.

Hemen tişörtümü başımdan aşağı geçirdim. "*Giyiniyorum*," deyip kot pantolonumu elim aldım ve önce bir bacağıma sonra da diğerine sokup fermuarını çektim ve düğmesini bağladım.

"Neden?"

Ellerimi havaya kaldırıp tırnak işareti yaparak, "*Üzgünüm* ama bu "*budama operasyonu*" olmayacak," deyip yere eğildim ve ayakkabılarımı yatağın altından aldım. Hiç de üzgün değildim.

Boş boş baktı bana. "*Budama operasyonu* derken ne demek istediğinizi anlamadım."

"Nasıl anlamadın ya? Teşbih sanatı yaptım yahu! Ağdayı, ağaçların budanmasına benzettim. Tüyleri de ağaç dalları-" diye uzun uza diye açıklayacaktım fakat ağzımdan çıkan her kelimeyle birlikte kızın yüzündeki ifadesizliğe bir katman daha eklenince durdum. "*Komple* ağdadan bahsettim işte," diyerek kısa kestim.

Anladığını belli etmek için başını sallayıp, "Merak etmeyin, canınızı acıtmayacağım. Elim çok hafiftir," diyerek beni sakinleştirmeye çalışsa da işe yaramadı.

En son buna çok benzer bir cümleyi duyduğumda bizim mahalledeki sağlık ocağındaydım, annemler beni zorla aşı olmaya götürmüştü ve hemşire iğneyi koluma saplamadan önce, "Merak etmeyin, hissetmeyeceksiniz bile. Şimdi derin nefes alın," demişti. Hiç hissetmemiştim canım... Alt tarafı koluma bir şarapnel parçası saplanmış gibi olmuştu! Nedir ki yani?

Hatırlamak bile acıyla yüzümü buruşturmama neden olurken, "Hiç tanımadığım birinin lafına inanmadığım için kusura bakma," dedim hiç de özür dilemeyen bir ses tonuyla. Ardından, "Şimdi rica etsem kapıyı açar mısın?" dedim başparmağımla kapıyı işaret ederek.

Eşit derecede mahcup ve paniklemiş bir sesle, "Y-yapamam!" diye kekeleydi.

Anlam veremeyen bir yüz ifadesi ve soru soran gözlerle ona baktım. "Yapamam da ne demek? Tabi ki yapabilirsin. Alt tarafı anahtarı deliğe sokup, çevireceksin. Hepsi bu. Dene hadi," dedim anlama kıtlığı olan birine laf anlatır gibi.

Dehşetle, "Yapamam!" diye tekrarladı.

Çattık ya! diye geçirdim içimden. Hesap soran bir edayla kollarımı belimin iki yanına yerleştirip tek bir kaşımı yukarı kaldırdım. "Nedenmiş o?"

"Çünkü..." Durup yutkundu. "Çünkü bunu yaparsam beni işten atarlar."

Afallamış bir şekilde kollarım iki yana düşerken aşağıda olan kaşım da diğerinin yanına, alnıma, yükseldi ve ikisi birlikte orada ince çizgiler oluşturdu. "Nasıl yani?"

"Sizi buradan komple ağda yapmadan çıkartırsam işimden olurum."

"Ne yani, müşterilere komple ağda yapamayan çalışanları işten mi atıyorlar? Nasıl bir işletme burası?"

"Önemli olan komple ağda değil; önemli olan Şebnem Hanım'ın size komple ağda yapılmasını istemesi. Onun isteğini yerine getiremezlerse bir günah keçisi bulur – ki bu durumda o ben oluyorum – ve kapının önüne koyarlar."

Ne? Duyduklarıma inanamıyordum. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Bu daha önce defalarca kez yaşandı," yine yanıtladı. "Herhangi birimiz Şebnem Hanım'ın isteklerini yerine getiremezse – veya onun

istediği şekilde yerine getiremezse – kaderi budur."

Sırf Şebnem'in keyfi için birileri işinden oluyordu, öyle mi? Şebnem'in bundan haberi var mıydı peki? Bunu yapmalarını o mu istiyordu, yoksa haberi bile olmuyor muydu? Öğrenmenin bir tek yolu vardı.

"Şebnem mi istiyor bunu?" Bu sorunun cevabı, Şebnem'in karakterini çözümlememde bana yardımcı olabilirdi.

Başını iki yana hareket ettirdi. "Bildiğim kadarıyla hayır. Hiçbir çalışanın işten çıkarılmasını istediğini görmedim, göreni de duymadım. O sadece memnuniyetsizliğini dile getiriyor, gerisi ise kendiliğinden geliyor."

Bana anlattıklarını sindirmeye çalışırken bir süre orada öylece durduktan sonra, "İyi de bu hiç adil değil," diyebildim.

"Maalesef zenginlerin dünyasında *bizim gibiler* için adalet diye bir şey yok," dedi eliyle önce kendini, sonra da beni işaret ederek. Bizim gibiler derken alt sınıftakileri kastetmişti.

Beni kendilerinden biri gibi görmesini yadırgamamıştım. Neden yadırgayacaktım ki? Ben bu dünyaya ait değildim, bu dünyada bir misafirdim sadece ve duyduklarımdan sonra iyi ki de öyleydim. Sırf maddi durumu diğerlerinden daha iyi diye – isteyerek veya istemeyerek – insanların hayatıyla oyuncak gibi oynayan insanlardan biri olmak istemezdim.

Ama benim bu dünyaya ait olmadığımı nereden anladığını merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Konuşmamdan mı? Giyinişimden mi? Davranışlarımdan mı? Merakıma hâkim olamayarak, "Nereden anladın?" diye sordum.

"Bir tek şey söyleyemem. Her şeyinizle onlardan farklısınız," dediğinde Hakan'ın arabada bana dediği şeyi anımsadım. *Sen sadece, nasıl desem... Farklısın.* "Bunu bu ara çok duyuyorum," diye mırıldandım kendi kendime.

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Kısaca düşünüp ikimizi de zararlı çıkarmayacağı bir çözüm yolu aradım ve sonunda kafamın üzerinde bir ampul yandığında, *'Bu neden daha önce aklıma gelmedi ki?'* diye geçirdim içimden. Ardından kendi sorumu kendim cevapladım: E, tabi o anda kadar korkmuştum ki tek düşünebildiğim şey buradan kaçmaktı. "Numara yapacağız!" diye duyurdum.

Hülya – işini yaparken bir yandan da konuşmuş, adlarımızı değiş tokuş etmiştik – işini bitirdikten sonra birlikte odadan ayrıldık. Beni kızların yanına götürdüğünde her birinin saçında bir sürü folyo sarılmıştı, manikürleri yapılıyordu.

Şebnem kendisine doğru yaklaşan adım seslerini duyup başını okuduğu dergiden kaldırarak beni gördü. Beni baştan ayağa süzerek, "Nasıldı? Umarım canını acıtmamışlardır?" dediğinde soru soran bakışlarını benimle Hülya arasında eşit olarak paylaştırdı.

Hülya bana yandan endişeli bir bakış attığında ona rahatla dercesine bir bakış yollayıp Şebnem'e odaklandım. İşaret parmağımla başparmağımla birleştirerek bir yuvarlak haline getirerek, "0 acı," diye cevapladım, üstüne basmıştım. Hülya'nın hatırına yalan söylememiştim, samimiydim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Eli en hafif olan kızın yapmasını özel olarak istemiştim," dedi benim gibi dudaklarını yukarı kıvrarak. "Eee tamamen pürüzsüz olmak nasıl bir duygu? Nasıl hissediyorsun kendini?" dedi beni baştan aşağı süzerek.

Tamamen değil, diye geçirdim içimden. Dışındansa, "Rahatlamış," dedim dürüstçe. Bizim mahalle kuaföründe de pek sık olmamakla birlikte ağda yaptırdığım zamanlarda da rahatlamış hissedirdim. Bütün hemcinslerim de durum böyledir herhalde. Hemcinslerim demişken aklıma geldi ve her ne kadar kızların hiçbirinde tek bir tüy bile görmemiş olsam da, "Siz yaptırmayacak mısınız?" diye sordum.

Lafa atlayıp, "Biz lazer epilasyon yaptırдық, artık tüy müy yok hiçbirimizde," diye cevapladı Simay gururla.

"Ay, iyi ki de yaptırдық! Haftada iki kez ağdaya gelmekten gına gelmişti."

"Haftada iki kez mi?" dedim hayret içinde. Neden şaşırmıştım ki? Ne bekliyordum, benim gibi 2 ayda bir – oda belki – gitmelerini mi?

"Haftanın ilk ve son günleri," dedi başıyla evet dercesine sallarken.

"E, o zaman ne mutlu size," diyebilirdim sadece. Aklıma başka bir şey gelmedi.

Bonkörlüğünü konuşturarak, "İstersen sana da yaptıralım," diye teklifte bulundu Şebnem. Bu lazer epilasyon nedir onun epeyi pahalı bir işlem olduğunu orada burada duymuştum ama Şebnem'le benim pahalı anlaşımız farklıydı tabi. Gerçi ona pahalı gelen bir şey var mıydı ki? Pek sanmıyordum.

Kalsın, ben tüylerimle mutluyum. Her ne kadar kelimeler dilimin ucuna kadar gelse de kızların yüzlerine yerleşecek olan o dehşetle karışık iğrenme

ifadesi gözümün önünde canlanınca geri yuttum hepsini. "Önce bugünü bir atlatayım da gerisine bakarız," diye geçiştirdim.

Bana bu konu burada kapanmadı dercesine bir bakış atarak, "Bakarız," diye yineledi. Sonrasında, "Eee hadi otur da Kadir saçını yapmaya başlasın," dedi eliyle yanındaki boş deri koltuğu işaret ederek. "Kendi saçımı da ona yaptırıyorum, emin ellerdesin yani," diye güvence verdi.

Hülya'ya gülümseyerek vedalaşma mahiyetinde hafifçe el salladıktan sonra Şebnem'in dediğini yapıp koltuğuma oturduğum anda sanki bunu bekliyormuş gibi adı Kadir olan erkek çalışan ve adını bilmediğim bir kadın çalışan soluğu yanımda aldı. Kadir hemen hazırladığı boyayı saç tutamlarıma sürüp, onları diğer kızlar gibi folyolara sararken kız da yanıma çektiği benimkine göre alçak koltuğa oturdu ve Converseler'imi – ve çoraplarımı – çıkardıktan sonra ellerimi ve ayaklarımı sıcak suya sokup manikür-pedikür için hazırlamaya başladı.

Ve böylelikle Aleyna'yı güzelleştirme operasyonu start almış oldu.

El ve ayak tırnaklarımın etleri bir güzel temizlendi, kesim ve törpülenme işlemlerinden sonra da French oje sürüldü. Sürülen boyanın kurummasını bekledikten sonra saçlarım yıkanıp, kesildi ve dalgalı bir fön çekildi; saçlarımın rengi eskisine göre pek değişmemekle birlikte biraz daha açılmış ve gerçekten ışıldamıştı, ayrıca yeni saç kesimim sayesinde çok daha hacimli ve yoğun görünüyordu. He birde "makyaj-yok-gibi-makyaj" denilen bir şey yapıldı yüzüme ki bunun nedenini anlayabilmiş değildim. Makyaj yapmamış gibi görünmek istiyorsam neden makyaj yapıyordum ki? Ama zenginlerin dünyası dedim kendi kendime ve sorgulamadım.

Bilmem kaç saat sonra operasyon sona erdiğinde ben "ben" değildim, yeni biri gibi olmuşum adeta. Şebnem ve diğerleri için kızlarsa önceki hallerinin bir seviye üstüne çıkmışlardı.

Allanıp pullanmış bir şekilde kuaförden ayrılıp kızların sık sık takıldığı bir restorana gittiğimizde içeriye girer girmez mekândaki insanların – özellikle erkeklerin – başları bize çevrildi ki bundaki başlıca etken Şebnem olsa gerekti çünkü gerçekçi olmam gerekirse, hiçbirimiz Şebnem kadar güzel değildik, kız güzellikte başlı başına bir kategoriydi. Kızlar imrenerek, erkekler hayranlıkla ona bakarken bizde onun yanındaki kızlar olmanın ekmeğini yiyor ve o bakışlardan nasibimizi alıyorduk.

Burada da asilzade gibi muamele gördüğümüzden bahsetmeme gerek bile yok diye düşünüyorum, zaten tahmin etmişsinizdir. Bizi hemen bir masaya oturtular ve siparişlerimizi aldılar.

Şebnem, "Bugün Sezar havamdayım," dediğinde lafını bitirir bitirmez Merve ve Simay aynı anda konuştu: "Ben de öyle." sonrasında da birbirlerine dönüp gözlerini kısarak ters ters baktılar.

Suçlayıcı bir ses tonuyla, "Bari lafımı çalmasana!" dedi Simay.

"Senin lafını çalan kim? Önce ben konuştum bir kere!" diye savundu kendini Merve.

"Hayır, ben!"

Bu saate kadar bu ikisinin incir çekirdeğini doldurmayacak sebeplerden kavga etmelerine o kadar çok şahit olmuştum ki artık yadırgamıyordum. İki anneleri paylaşamayan ve birbirlerinden kıskanan kardeşler gibiydi. Anneleri kim miydi? Şebnem tabi ki.

İki çocuklar gibi didişirken Şebnem bana dönüp, "Sen ne alacaksın?" diye sordu.

Menüyü incelerken, "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. Menüye, hamburgerin – evet, bildiğimiz hamburgerin – bile binbir tane çeşidini koymuşlardı, üstelik öyle bir tanıtmışlardı ki iki ekmek arası köfte yediğinize hayatta inanmazdınız. Hani ballandıra ballandıra...

"Sezar salata sever misin?"

Ben Sezar salata malata bilmiyorum. Bildiğim tek Sezar var, o da Jül Sezar, diye geçirdim içimden. Daha doğrusu ben içimden söylediğimi sandım ama birden bire Merve ve Simay kavga etmeyi kesip başlarını eş zamanlı olarak çevirerek hayretle bana bakınca öyle olmadığını anladım. Şebnem de onlardan farklı bir durumda değildi.

"Oh my god!"

"WTF?"

Merve ve Simay birbirinin ardına İngilizce bir şeyler söyledi, ara ara konuşmalarına yabancı kelimeler serpiştiriyorlardı. İkisinin ardından, "Hiç Sezar salata yemedin mi gerçekten?" diye sordu Şebnem.

Başımı sağa sola salladığımda, "Unbelievable!" dedi Simay inanamaz bir ses tonuyla. "Sezar salata yemeyen insan mı olur?"

Üstüne basarak, "Seni bu cehaletten *hemen, şimdi*, kurtarmalıyız!" dedi Merve coşkulu bir şekilde. Simay da ona katıldığını belli edercesine başını hareket ettirdi. *Cahil de olduk iyi mi?* diye geçirdim içimden. 'Sanki bizim mahallede Sezar salata yapan yer vardı da biz mi yemedik uleeeen?' diye

Kadir İnanır edasıyla bağırarak ve ikisine de bir efsane haline gelen "Kadir İnanır tokadı" atmak gelmedi değil ama yapmadım. Ah, şu hanımefendiliğim...

Şebnem sessizliğini bozup bana bir soru yöneltti. "Denemek ister misin?"

"Nasıl bir şey ki?"

Açıklayıcı bir şekilde, "İçinde yeşillik, kroton ekmek, ızgara tavuk ve özel Sezar sosu var," diye yanıtladı.

Aklıma bir şey geldi ve temkinli olmakta fayda var diyerekten hemen aklımdakini dile döktüm. "Bu sosta hardal var mı?" Bizim oralarda gittiğim yerler ve orada yediklerim belliydi, hem mekan sahipleri de beni artık kendi kızları gibi bildikleri ve hardal alerjimden haberdar oldukları için yıllardır bu soruyu sormaya gerek duymamıştım.

Kısaca düşündü. "Var sanırım. Neden sordun?" derken yüz ifadesi de ses tonu gibi meraklıydı.

İyi ki sormuştum, aksi takdirde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. "Benim hardala alerjim var da ondan," dediğimde Şebnem bir an duraksadı, kafasının içinde dönen çarkların sesi bana kadar gelmişti. Ne düşünüyordu böyle? "Ah, demek öyle," dedi sonrasında. "Es kaza hardal yersen ne olur mesela?" Merakı iyice artmıştı.

"Şişme, kaşıntı, bulantı, kusma... Ne ararsan var," diye sıraladım. "Zamanında müdahale yapılmazsa tahtalıköyü bile boylayabilirim."

"Ölüm tehlikesi var yani?"

"Hı-hı," diye onayladım.

"İlaç falan kullanıyor musun?"

"Evet," dedim ve ardından idrak edip şunu ekledim: "Ama buraya geldiğimden beri – yani 3 gündür – kullanmadım. Aslını istersen, az öncesine kadar alerjimi unutmuştum."

Üç gündür amcamın evinde sabah-öğle-akşam üç öğün yemek yiyordum ve şu ana kadar alerjim aklımın ucundan bile geçmemişti. Hardal yemeklerde pek kullanılan bir sos değildi ama ya herhangi bir yemeğin içine hardal koysalardı? Ne yapardım o zaman? Ucuz atlatmıştım. Annem bunu duysa canıma okurdu. Buraya gelmeden önce de beni sıkı sıkı tembihlemişti. 'Alerji haplarını almayı sakın unutma. Sakın bak.' demişti, ben de 'Deve gibi hafıza var bende, hiç unutur muyum?' diye takılmıştım ona.

Ne devesi! diye geçirdim içimden. *Balık balık!*

Eve gittiğimde bunu Merih Amca'ya veya Meltem Yenge'ye söylemem gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim, aksi takdirde hap alsam da içinde hardal olan bir şeyi yediğim takdirde alerjik reaksiyon gösterirdim.

"Desene aklına getirerek biz de iyi bir şeye vesile olmuş olduk," dedi kızlarla kendini kastederek. "Bu durumda Sezar salata yiyemiyorsun. O zaman garsonu çağırıp içinde *hardal olmayan* bir salata önermesini isteyelim, ne dersin?" diye teklifte bulundu kibarca. Üstüne basmıştı.

"Bana uyar," deyip gülümsediğimde o da aynı şekilde karşılık verdi, sonra da elini havaya kaldırıp garsonu yanımıza çağırdı.

*

Bölümü okuduktan sonraki yüz ifadeniz?

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle ve neden?

Gelecek bölümde neler olmasını bekliyorsunuz?

Favori karakteriniz kim? Ve hangi karakterin ağzından okumayı seviyorsunuz?

Aleyna?

Hakan?

Atahan?

Atakan?

Lodos?

İlker?

Bu arada önceki bölüme 1200'den fazla oy ve 800'den fazla da yorum gelmiş. Bu bölümde 2000 oy ve 2000 yorum olur olmaz yeni bölüm sizlerle! :')

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA YAZIN.

*

AHALİ - ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DNCE - Cake By The Ocean

Neticede kızlar Sezar salata, bense garsonun önerisi olan ve içinde hardal sosu olmayan ızgara somonlu salata söyledik. Bana kalsa - altını çizerek söylüyorum - *hayatta* salata yemezdim ama çoğunluğa ayak uydurdum; bir günlüğüne de olsa zengin kızlar gibi yemek yiyeyim dedim, nasıl olsa yılın geri kalan 364 günü kendim gibi yiyebilirdim. Kısa sürede siparişlerimiz servis edildi, bir yandan salatalarımızı yerken bir yandan da sohbet ediyorduk ve konu nasıl olduysa Arslanoğlu kardeşlere geldi.

Simay bana bakıp, "Eee söyle bakalım, Arslanoğlu kardeşlerle aynı çatı altında yaşamak nasıl bir şey?" diye sordu merakla.

"Yoğun," dedim aklıma gelen ilk kelimeyi söyleyerek.

"Yoğun derken?"

"Yani onlar sayesinde buraya geldiğimden beri her günüm dolu dolu geçti," diye başladım söze ve devam ettim. "Birbirinden tamamen farklı 6 erkek kardeşle aynı evde yaşamak; keşfedilmeyi bekleyen 6 farklı macera gibi bir şey. Sürpriz yumurta gibi düşün, içinden ne çıkacağını bilemiyorsun. Anlatabildim mi?"

Merve iç çekip, "Desene hayat sana güzel..." dedi imrenen bir ses tonuyla, benimle değil de kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı.

Kelimeleri dilinde test edercesine, "Keşfedilmeyi bekleyen 6 farklı macera," diye tekrarladı Şebnem ve devam etti. "Anladığım kadarıyla bizim

çocuklar seni epeyi meşgul ediyorlar. Hakan'a söyleyeyim de biraz rahat bıraksınlar."

"Aslında beni meşgul etmek için özel bir çabaları olduğunu söyleyemem. Bana misafir gibi davranmıyorlar, normalde nasıllarsa öyleler gibi."

"Belli ki sana ısınmışlar. Dün kahvaltıda fark etmiştim," diye gözlemini aktardı. Sonra da dirseklerini masaya, çenesini de ellerinin üzerine dayayıp doğrudan bana bakarak, "Eee gözüne kestirdiğin bir Arslanoğlu var mı?" diye sordu. Hemen ardından, "Hakan hariç tabi," diye ekledi. Bu alaycı bir tonda söylenmiş ciddi bir uyarı mıydı? Bakışlarımı dikkatle yüzünde dolaştırıp sorunun cevabını bulmaya çalıştım ama anlamlandıramadığım bir ifadeyle bakıyordu bana; olumsuz *kesinlikle* değildi ama *tam* olarak olumlu da değildi. Sonrasında gülümsediğinde olumlu olduğuna kanaat getirdim. "Şaka yaptım şaka! Yüz ifadeni görmen lazımdı... Seni alttan alta uyardığımı düşündün değil mi? Endişelenme, o kıskanç, sayko sevgililerden değilim ben. Alınma ama hem kendime, hem Hakan'a, hem de ilişkiye güvenim sonsuz."

"Alınmadım," dedim dürüstçe. "Kıskansan da garip karşılamazdım." Annemlerin deyimiyle damarlarında kan yerine kıskançlık akan bir kız olarak, karşılamam da garip olurdu zaten. Annemin anlattığına göre babam benim ilk aşkımmış ve ilk aşkımı herkesten kıskanıyormuşum. Annemden bile! Üstelik öyle böyle bir kıskanma değil. Evde annemle babamın yan yana oturmasına izin vermiyormuş, aynı yatakta yatmalarına ise kesinlikle karşıymışım. Daha neler neler... Ben ilk aşkımin üstesinden gelene kadar ikisine az çektirmemişim yani. Bir de âşık olduğum bir sevgilim olduğunu düşünsenize... Annesine bunu yapan elin kızına neler yapar? *Aman Allah'ım!* Allah bilir ben Şebnem'in yerinde olsam sevgilimin evinin bahçesinde kamp kurar, 7/24 evini gözetlerdim.

"Soruma cevap vermedin," diye hatırlattı. *Ne sorusu?* diye geçirdim içimden. Konuşmamızı aklımda geri sardım ve Şebnem'in kelimeleri kafamın içinde kendini tekrar etti: Eee gözüne kestirdiğin bir Arslanoğlu var mı?

"Hee şu soru," dedim anımsayarak. "Yok. Hiçbirine o gözle bakmıyorum zaten," dediğimde Simay'la Merve bana deli misin dercesine bakışlar yolladı.

İnanamaz bir şekilde, "Ne demek o gözle bakmıyorum? Nasıl bakmıyorsun? Nasıl mümkün olabilir bu?" diye sorguladı Simay. Ardından, "Şahsen ben Arslanoğlu kardeşlerden herhangi biriyle - Hakan hariç - aynı

ortamda bulunduğumda "o gözle" bakmaktan başka bir şey yapmıyorum, yapamıyorum," diye itiraf etti, elleriyle havada tırnak işareti yapmış ve vurgulamıştı. "Hele İlker... Ah, İlker..." Hayranlıkla iç çekip çenesini de avucunun içine alarak uzaklara daldı. Sanırım İlker'li hayallere dalmıştı.

O anda Şebnem'in ona göz ucuyla ters bir bakış attığını görür gibi oldum. Dikkat ettiyseniz gördüm değil görür gibi oldum dedim çünkü saniyenin binde biri kadar - belki daha bile az - bir zaman diliminde gerçekleşmişti; bir an ona bakıyordu, öbür anda ise bakmıyordu. Yani gözlerim bana oyun oynamış bile olabilirdi. He, oynamamışsa da o "ters bakışın" ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Simay'ın İlker'e hayranlık duymasından Şebnem'e neydi ki? Ona neden ters gelsindi? Acaba tıpkı İlker gibi Şebnem de ondan mı hoşlanmıyordu? Aralarındaki bu nedenini anlayamadığım husümetten dolayı arkadaşının ona ilgi duymasını bir çeşit ihanet gibi görüyor olabilir miydi? *Serdar Ortaç abimizin dediği gibi kafamda deli sorular...*

Merve küçümser bir tonda, "İlker seni yolda görse yolunu değiştiriyor sen hala 'Ah, İlker...' diye dolanıp duruyorsun. Haline üzülmemek elde değil," dediğinde Simay hayal âleminden sıyrıldı ve yüzündeki hayranlık yerini hoşnutsuzluğa bırakırken gözlerini kısarak dik dik arkadaşına baktı.

Bir diva edasıyla saçlarını omzundan geriye doğru atarak, "Hah, benim halime üzülene de bak! Kendi durumun benden çok mu farklı sanki?" diye karşılık verdi Simay. "Lodos tabletinden kafasını kaldırıp senin varlığını fark ediyor mu acaba? Şu çok hayranı olduğu Marvel'deki Görünmez Kadın'dan farkın yok! Üstelik senden 2 yaş küçük olmasından bahsetmiyorum bile! Sübyancısın sen kızım!"

Merve kara tahta üzerindeki tebeşir sesi gibi kulaklarımı tırmalayacak şekilde ciyaklayarak, "1 yaş! Ailem beni okula erken başlattı diye kaç kere dedim sana!" diye düzeltmede bulunduğu istemsizce yüzümü buruşturdum. Sonrasında kollarını korumacı bir tavırla önünde birleştirerek, "Hem ne olmuş benden küçükse? Aşkın yaşı mı var?" diye savundu kendini.

İkisi bugünkü bilmem kaçınıcı tartışmalarını yaparken Şebnem bana odaklandı. "Neden o gözle bakmıyorsun? Geldiğin yerde bekleyenin mi var yoksa?" Bu ihtimal onu sevindirmiş gibiydi. Belki de değildi. Hani bazı insanların duyguları kitap gibi okunur ya? Şebnem o insanlardan biri değildi.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Kimse yok. Yalnızları oynuyorum," dedim alayla.

"Ah, demek öyle..." dedi halime üzölmüş gibi. "Ben sana partide birini bulurum, bana güven."

Anlayamamıştım. "Ne partisi?"

Bana bu da soru mu dercesine bir bakış atarak, "Ne demek ne partisi? Doğum günü partim tabi ki!" diye aydınlattı beni. "Bu ayın son günü kutlayacağım ve sende davetlisin."

Şu son iki kelimeyi duyduklarında Simay ve Merve'nin tartışmayı bırakıp ardına kadar açılmış gözlerle bana baktı. Soru soran gözlerim ikisinin arasında pinpon topu misali gidip geldi ve sonunda dile dökölmemiş soruyu cevaplayan Merve oldu. "Şebnem'in partisi buradaki gençlik için büyük bir olaydır. Baya büyük... İnsanlar davetiye almak için kendini yırtar ama sen hiç çaba harcamadan davetiyeyi kaptın. Kendini şanslı saymalısın yani."

Simay, Merve'ye hak verdiği belli edercesine başını ileri geri hareket ettirdi. *Hayret*, diye geçirdim içimden. Bu ikisinin ortak bir noktada buluştuğunu gördüğüm nadir anlardan birini yaşıyorduk. "Hani yerde bir loto kuponu bulursun da büyük ikramiyenin o kupona çıkar ya? Heh, onun gibi bir şey bu işte," dediğinde kendimi gözlerimi devirmemek için zor - çok zor - tuttum.

Kendimi büyük ikramiye kazanmış biri gibi hissediyor muydum? Hayır. Hiç. Azıcık bile değil. Yine de minnetsiz biri gibi görünmemek için dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim - bugün bunu ne kadar çok yaptıysam dudak kenarlarımda bir ağrının baş gösterdiğini hissedebiliyordum. "Turnayı gözünden vurduğm desenize," dedim yapmacık olmadığını umduğum bir ses tonuyla.

Şebnem akşamüstü gibi beni eve bıraktı - Hakan iş yerinden dönerken arayıp beni de almayı teklif etmişti ama Şebnem kendisi bırakmakta ısrar etmişti. Akşam yemeğine kadar geçen zamanı odamda dinlenerek geçirdim, önce annemi, sonra da Melis'i aradım. İkisine de günümün nasıl ve nerelerde geçtiğini anlattım ve ikisinin de anlattıklarına tepkisi farklı oldu. Annem 'Oraların kızları buraların kızlarına benzemez' diyerek arkadaşlarımı seçmem konusunda dikkatli olmam gerektiğini konusunda beni uyarırken Melis 'Bakıyorum da kendine hemen yeni arkadaşlar bulmuşsun! Bensiz SPA'lar, kuaförler, restoranlara gitmeler falan... Pabucum damda... Beni

unutman ne kadar sürdü söylesene!' diye sitem ederek yine drama kraliçeliğini konuşturdu.

Telefon konuşmalarımı bitirdiğimde akşam yemeği saati gelmişti zaten, bende aşağıya indim ve yemek masasına ilk oturan ben oldum. İkinci kişi de Merih Amca oldu.

Beni gördüğünde salonun girişinde duraksadı ve yüzünde melankolik bir mutluluk ifadesi şekillenirken, "Annenin lise balosundaki hali canlandı gözümde..." diye mırıldandı kendi kendine konuşurcasına, sanki sesli konuştuğunu farkında değil gibiydi. Fark etmesi uzun sürmedi ve birkaç saniye içinde hemen kendini toparlayıp yüzünü ifadeden arındırdı. Konuşmadan önce boğazını temizledi. "Öhm. Şey... Yanlış hatırlamıyorsam, annen de baloda saçını ve makyajını böyle yaptırmıştı."

"Doğru hatırlıyorsun amca," diye onayladım. Nereden mi biliyordum? Çünkü babamla annemin lise balosunda birlikte çekilmiş fotoğraflarından biri evimizin duvarını süslüyordu. Fotoğrafta ikisi birlikte dans ediyorlardı; dip dibe, göze gözeydiler. Annem dalgalı saçlarını - saçını nasıl yaptığını sorduğumda önceki gecedен saçlarını bigudilere sarıp açtığını söylemişti - açık bırakmış, kendine sade bir makyaj yapmıştı. Her ne kadar o elbise ve babet bense kot-tişört-Converse giymiş olsam da ikimizi yan yana koyunca, bir de anne-kız olduğumuz düşünülürse Merih Amca'nın beni annemin o haline benzetmesi oldukça normaldi.

"Hafızam kuvvetliymiş demek ki..."

Hadi ben fotoğraftan biliyordum, Merih Amca nereden biliyordu peki? O da mı o balodaydı? Meraklı ve bir o kadar da şüpheli bakışlarımı sorularımın hedefindeki kişiye odakladım. "Sen de o balodaydın yani amca?" Bu cümle sorudan çok tespit niteliği taşıyordu.

Anlık bir tereddüdün ardından, "Evet," dedi dürüstçe. "Ben okula geç başladım, o yüzden annen ve babanla birlikte okuduk. Birlikte de mezun olduk."

Üçü aynı okulda okuyup mezun olmuştu ama benim bundan haberim bile yoktu! Annem de babam da lise anılarından sık sık bahsederdi ve bunca anı içinde amcamın bahsi bir kere bile geçmemişti. Nasıl geçmemişti? Neden? Birden aklıma bir düşünce düştü; belki de geçmişti. Nasıl ki annemin anlattığı hikâyelerin içinde amcam gizliyse, belki bu anıların içinde de gizliydi. Fakat öyle olsa bile bu gizliliği aklım hayalim almıyordu - almayacaktı! Söz konusu olan çocukluk, gençlik ve belki de (belki diyorum çünkü babamla amcamın ne zamandır küs olduğunu bilmiyorum)

yetişkinlik dönemlerini birlikte geçirdikleri bir insandı. Nedeni ne olursa olsun bir küslük bütün bu yaşanmışlıkları silebilir miydi? Kendimi onların yerine koyuyorum; Melis'le birbirimize ciddi ciddi küsek ve yıllarca barışmasak mesela. Sırf bu küslük yüzünden onunla yaşadıklarımı yaşamamış gibi davranabilir miydim? Hiç olmamış gibi? Hayır, yapamazdım. Annemle babam nasıl yapabiliyordu?

Üçünün - annem, babam ve amcamın - arasındaki bu ilişki Bermuda Şeytan Üçgeni gibi mübarek! diye geçirdim içimden.

Düşünmekten beynim patlayacaktı, neyse ki o sırada gelen Meltem Yenge düşüncelerimin arasına reklam gibi girdi.

Masaya oturduğunda bana bakarak, "Zaten güzeldin ama şimdi daha da bir güzel olmuşsun," diye iltifat etti ve samimi bir şekilde gülümsedi.

Yanaklarım kızarıırken başımı hafifçe öne eğdim. "Teşekkür ederim," dedim utançla.

"Eee günün nasıl geçti bakalım? Neler yaptınız?" diye sorduğunda tıpkı anneme ve Melis'e yaptığım gibi günümü kısaca özet geçtim. Ben anlatırken sadece Meltem Yenge değil Merih Amca da beni ilgiyle dinledi.

"...sonra da Şebnem beni eve bıraktı," diye sonlandırdım anlatacaklarımı.

"Malum bu evdeki testosteron seviyesi yüksek, o yüzden kız kıza bir gün geçirmek sana iyi gelmiştir eminim."

Benim "kız kıza bir gün geçirmek" en üst kalite SPA'lar, kuaförler ve restoranlarda en üst seviye muamele görmek değildi; Melis'le evde pijamalarımızı giyip dizi maratonu yapmak veya bir alışveriş merkezine gidip mağazalarda alamayacağımızı bildiğimiz kıyafetleri denemek sonra da bir Fastfood restoranında kendimizi yemeğe gömmekti. Ama bunu Meltem Yenge'ye söylememe gerek var mıydı? Bence yoktu.

"Evet, buna ihtiyacım vardı," dedim hak verircesine. Ki dürüst olmam gerekirse gerçekten hak veriyordum. Şu üç gündür 5 - Merih Amca'yı da sayarsak 6 - erkekle aynı evi paylaşmak kızlara da söylediğim gibi yoğun bir deneyim olmuştu. Sanki üç gün değil de üç ay geçmiş gibi hissediyordum kendimi ve bugün hemcinslerimle birlikte vakit geçirmek "Hızlı Oynat" yerine "Duraklat" düğmesine basmak gibiydi.

"Şebnem'le iyi anlaşmanıza gerçekten çok sevindim," dedi içtenlikle. "Şebnem ve Hakan liseden beri birlikteler, biliyordur muhtemelen. Artık oda bu ailenin bir ferdi, öz kızımız gibi oldu. Allah nasip ederse ilerde de gelinimiz olacak inşallah."

Merih Amca ılımlı bir şekilde, "Bu konuda baskı yapmayacaktık hani, unuttun mu?" dedi karısına bakarak. "İkimizin de isteği bu yönde. Ama önemli olan bizim değil; *onların* ne istediği," diye vurguladı.

"Unutmadım. Hakan burada olmadığı için böyle rahatça konuşuyorum zaten," diye yanıtladı.

Lafını bitirmesiyle Hakan salondan içeriye girmesi bir olduğunda '*İyi insan lafının üstüne gelir*' diye geçirdim içimden.

Hakan masadaki yerini almak üzere salonun içinde ilerlerken bakışlarını çekirge misali sırasıyla önce Merih Amca'ya, sonra Meltem Yenge'ye ve en son olarak da bana sıçradı. Sonra ne mi oldu? 'Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar, üçüncü de yakalanır' derler ya hani? Heh, tam olarak öyle oldu işte.

*

BURAYA EN ÇOK YORUM YAPAN KİŞİYE BİR SONRAKİ BÖLÜMÜ İTHAF EDECEĞİM.

*

Aleyna'yı kardeşlerden biriyle shipliyor musunuz? Shipliyorsanız kiminle ve neden?

Sonraki bölümde neler olmasını bekliyorsunuz? İlk bölümden beri hikâyenin kurgusunun temellerini atıyor, aynı zamanda sizlere hikâyemizdeki bütün karakterleri ve onların özelliklerini tanıtmaya çalışıyorum. Bir kitap gibi düşünün... Bu hikâyeyi bir kitap gibi yazıyorum ve her kitapta olduğu gibi bunda da karakter tanıtımları, geçiş bölümleri, inişler ve çıkışlar var. Ama bu bölümleri neredeyse atlattık diyebilirim; sonrasında kurguyla birlikte olaylar da gelişecek. Az sabır...

Favori karakteriniz kim? Ve hangi karakterin ağzından okumayı seviyorsunuz?

Aleyna?

Hakan?

Atahan?

Atakan?

Lodos?

İlker?

**Bu arada önceki bölümdeki oy ve yorumlarınız için teşekkür ederim.
Bu bölüm 2000 oy ve yorum alınca yeni bölüm sizlerle.**

**Bana ulaşmak isteyenler için;
Instagram: dem.irem**

♥

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

YİRMİNCİ BÖLÜM

BU BÖLÜMÜ @@EsmAkman511 , @@alien_gyal3 , @@usengecbirpanda ve @@ilaydacomba 'YA İTHAF EDİYORUM.

*

AHALİ - YİRMİNCİ BÖLÜM

Miley Cyrus - When I Look At You

Bana baktı, baktı ve baktı; o baktıkça bu "yeni ben"e karşı duyduğum memnuniyet hissi azalmaya başladı. Neden öküzün trene baktığı gibi bana bakıyordu? Aklıma iki seçenek geliyordu; ya çok beğenmişti, ya da hiç beğenmemişti. Birincisi olduğunu zannetmiyordum, zira sevgilisi Şebnem olan bir insanın güzellik çıtası epeyi yüksek olmalıydı ve ben hangi saç veya makyaj yapılırsa yapılsın o çıtaya yaklaşabileceğimi düşünmüyordum. Bu durumda ikinci seçenektir.

Kimin umurunda? Önemli olan benim beğenmem, diye geçirdim içimden. Ama umurumdaydı. Her kız süslenip püslendiğinde çevresindekiler tarafından beğenilmek isterdi içten içe. 'İstemiyorum' diyen yalan söylüyordu bence ya da kendini kandırıyordu. Ben bir yalancı değildim ve kendi kendimi kandırmak gibi bir huyum yoktu. Kendime ve size karşı dürüst olmam gerekirse; Hakan'ın bu halimi hiç beğenmemiş olmaması gurur kırıcıydı. Neden beğenmemişti acaba? Belki de olmadığım biri gibi olmaya çalışmamı yadırgamıştı. Ne de olsa ben bu dünyaya ait değildim; buradaki kızlar gibi değildim.

Ben "o" nedeni anlamaya çalışırken Hakan gözlerini bir an olsun üzerimden çekmedi, sonrasındaysa sessizliğini iki kelimeyle bozdu: "Vay canına." Ses tonundaki çıplak beğeni, hayranlık ve şaşkınlık adım adım yüz ifadesine de yerleşirken yavaşça gözleri açılıp kocaman oldu ve üst ve alt

dudağı aralanıp ağzını-kapat-ki-sinek-kaçmasın tarzında bir boşluk bıraktı aralarında.

Bu afallamama neden olurken, 'Vay *canına*' mı? diye geçirdim içimden. Beğendiği anlamına mı geliyordu bu? Beğenmediğinden o kadar emin olmuştum ki beğenisini ve hayranlığını bariz bir şekilde duyup görmeme rağmen emin olamıyordum. Sahiden beğenmiş miydi? İnanamıyordum. Acaba bozulmayayım diye rol mü yapıyordu? Hakan'ı tanıdığım kadarıyla düşünceli bir çocuktü, yani olası bir ihtimaldi.

Derken birden bire Hakan'ın yüzü az önce ne dedim ben ifadesine dönüşünce hemen bu ihtimalin üzerini çizdim. Ben bozulmayayım diye beğenmiş rolü yapmayı bırak beğendiğini belli bile etmemeyi planlıyormuş da işler planladığı gibi gitmemiş gibi bir hali vardı. Numara yapmadığı açıklığa kavuştuktan sonra beni gerçekten beğendiğini - tepkisine bakılırsa çok beğendiğini - idrak ettim ve bunun beni memnun etmediğini söyleyemezdim. Çünkü etmişti.

Buna ek olarak deja-vu mudur nedir o hisse kapılmıştım. Daha bu sabah buna çok benzer bir an yaşamamış mıydık? Arabada? Bana dolaylı yoldan güzel dediğinde? Evet, yaşamıştık.

An itibariyle arabadaki gibi ikimizde sudan çıkmış balığa dönmüş bir şekilde birbirimize bakıyorduk. Arabadakinden farklı olan şeyse Merih Amca ve Meltem Yenge'nin de burada - bizimle - olması ve ikisinin bakışlarını da üzerimde hissetmemdi.

Meltem Yenge başıyla beni işaret ederek, "Sence de çok güzel olmamış mı?" diye oğluna hitaben konuştuğunda Hakan girdiği trans - ya da her neyse ondan - başını iki yana sallayarak çıkarıp bakışlarını benden ayırarak annesine döndü.

Biraz tereddütlü bir ses tonuyla söze başladı. "Evet-" Durup yutkundu ve tekrar denedi: "Evet, çok güzel olmuş." Bu defa sesinde - kendisinde - kararsızlıktan eser yoktu; kendinden emindi. Ama bir şey yanlıştı. Düzeltiyorum; *eksikti*. His? Evet, hissiz bir hali vardı. Sanki bir insanın değil de resim sergisinde gördüğü bir tablonun güzelliğinden bahseder gibiydi. Sanki konuşmadan önce duygularını bir sandığın içine koymuş ve üzerine de kilit vurmuştu. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama öyleydi. Ya da ben öyle hissetmişim.

Hakan konuşurken göz ucuyla annesiyle babasına baktığımda Merih Amca'nın suratının asıldığını görüp durakladım ve onu inceledim. Dudaklarının kenarları hafifçe güneye doğru inmişti, gözleriyse üzüntü ve

sempatiyle karışık bir ifade vardı. İyi de şu anda bu duyguları hissetmesine neden olacak ne vardı ki? Neden üzölmüştü mesela? Veya neden Hakan'a sempati duyuyordu? Hiçbir fikrim yoktu ve bir fikrim olamadan Merih Amca gözlerini ifadesizleştirip dudaklarını kuzeye çıkmaya zorlasa da ekvator çizgisiyle yetindi.

Derken çocuklar - sırasıyla Lodos, Atahan ve Atakan - birbiri ardına salona girdi ve üçü de Aleyna'yı güzelleştirme operasyonunun sonucu hakkında farklı yorumlarda bulundu ya da Atahan'ın durumunda olduğu gibi bulunmadı.

Atakan her zamanki neşeli edasıyla, "Selamun hello ahali!" diye bizi selamlayıp önce anne ve babasına, sonra da bana baktı ve anlık bir duraklamanın ardından sesli bir ısıık çaldı.

Lodos, Atakan'ın çıkardığı ses üzerine kafasını tabletinden kaldırıp merakla önce kardeşine, sonra da kardeşinin bakışlarının odağındaki kişiye - yani bana - döndü. Başını yana yatırıp beni incelerken merakı yerini sırasıyla şaşkınlık ve hayranlığa bıraktı. "Odin'in sakalı, Hulk'un pantolonu ve Marvel dünyasında kutsal olan her şeyin aşkına!" dedi beğeniyle, Marvel karakterlerine gönderme yaparak.

Odin'in sakalı? Hulk'un pantolonu? Beğendiğini ifade etmek için seçtiği kelimeler ilginçti ama Lodos da ilginç bir çocuktu, o yüzden üzerinde durmadım. Minnettar bir şekilde, "Teşekkür ederim," deyip gülümsediğimde Atahan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, oda Lodos gibi inceledi beni. Her ne kadar yüz ifadesi düşündüklerini ayna gibi yansıtısa da düşüncelerini dile dökmedi ve kardeşlerinin yanından geçip giderek masadaki boş koltuklardan birine oturdu.

"Antep fıstığı gibi olmuşsun Aleyna. Hani kır kır ye..." Bunu söyleyenin kim olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerek? İpucu vereyim; baş harfi A, son harfi N.

Melih Amca'nın sesi salonda yankılandı: "Atakan!"

"Ne yani iltifat da mı etmeyek?" diye savundu kendini Atakan.

"Etme!"

"Centilmen de mi olmayak?"

"Olma!"

"Napak ölek mi?"

Meltem Yenge onaylamaz bir edayla başını iki yana sallarken çık, çık, çık yaptı. "Ne diyorsun sen öyle Atakan? Ne ölmesi?" dedi aynı zamanda hem

ayıplayıcı hem de azarlayıcı bir ses tonuyla. "Bir daha ölümü ağzına aldığını duymayam!"

Atakan annesine gözlerini devirdi. "Ne dedim sanki? Alt tarafı ölüm dedim. 'Ölüm' deyince ölünmüyor. Deneyelim mi? Bak, yine diyorum; ölüm. Hadi güzel hatırın için birkaç kere daha deneyelim. Ölüm. Ölüm. Ölüüüm!" diye uzattı yüksek bir sesle ve eğlenerek sırtıttı. Ardından masada duran kanepelerden birine uzanıp ağzına attı ve birkaç çiğneyişte yutmasına kalmadan birden bire sırtışı ve onunla birlikte yüzündeki alaycı ifade silindi ve öksürerek boğuluyormuş gibi sesler çıkarmaya başladı. Sandalyesinde kıvrılırken ellerini boğazının etrafına sararak, "Ne-nefes... Al-alamıyorum..." diye kekeleyişinde panik ve korku içindeydi.

Meltem Yenge başta olmak üzere hepimiz yardım etmek için ayaklanıp onun başına üşüşmüştük ki Atakan ellerini boynundan çekip, "Şaka yaptım!" diye duyurdu. Ardından elleriyle kendini göstererek, "Gördüğün gibi ölmedim anne, sapasağlamım; turp gibiyim, turp, turp!" diye Ajdar'ın Çikita Muz şarkısından alıntı yaptı ve sırtıttı. "Nasıl kandırdım ama sizi..."

Birkaç dakika kadar salonda bir sessizlik oldu. Fırtına öncesi sessizlik...

Fırtına sonrasında Atakan'ın yüzünün bir tarafında bir kızarıklık ve cüzdanında bir hafifleme vardı; Meltem Yenge ne-sert-ne-de-yumuşak bir tokat atmış, Merih Amca ise parasına ve kredi kartlarına el koymuştu.

Atakan limon yemiş gibi ekşimiş bir suratla eliyle yanağını okşarken sızlandı. "Bu nasıl tokat? Kendimi Sevda Demirel'in canlı yayında 'Osmanlı tokadı nasıl atılır?'ı üzerinde uygulamalı gösterdiği Hande Ateizi gibi hissediyorum şu anda. Ya da Kadir İnanır'ın tokadıyla semazen gibi etrafında dönen Türkan Şoray gibi..."

Meltem Yenge'nin yüzüne bir an için pişmanlık ifadesi yerleşir gibi olduğunda 'Ana yüreği' diye geçirdim içimden. Bende annemden birkaç kez tokat yemiştım - hepsini de hak etmişim - ama eminim ki o attığı tokatlar annemin canını, benimkinden daha fazla acıtmıştı. Meltem Yenge'de de durum farklı değildi; her ne kadar Atakan hepimizin yüreğini ağzına getirerek o tokadı sonuna kadar hak etmiş olsa da Meltem Yenge oğluna elini kaldırdığı için pişmanlık duyuyordu. Buna rağmen o ifade yerleşmeden kışkırtılıp yerine acımasız bir tane getirdi ve oh olsun dercesine bir ses tonuyla konuştu: "Müstahak sana!"

Atakan yanağını ovmaya devam ederken, "Hani anneler evlatlarına kıyamazdı? Ne biçim annesin sen?" diye sitem etti. "Seni Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu'na şikayet etsem yeridir!" diye ekledi.

Meltem Yenge'nin ses tonu tehditkâr bir hal alırken, "Anlaşılan tokat sana yetmedi, canın sabun çekiyor!" dediğinde istemsizce bir irkilme geçip gitti bütün vücudumdan. Ah, şu ağzını sabunla yıkama tehdidi... Annemin en sevdiğiydi ve beni her seferinde dize getirirdi. Bence dinsizi imana bile getirirdi.

Atakan annesinin tehdidi üzerine korkuyla oturduğu sandalyeye sindi, bir anda iki büklüm olmuştu. "Yapma, etme..." diye serzenişte bulunmaya başladı ve devam etti: "Ben ettim, sen etme... Acı bana. Bana acımıyorsan çoluk çocuğuma, karıma acı... Onları bari aç açık koyma!"

Meltem Yenge, "Ben bu çocukta neyi yanlış yaptım?" diye kendi kendine dert yandı. Bunun üzerine Merih Amca karısını teselli etmek istercesine elin elinin üzerine koyup okşadı.

Lodos lafa atladı. "Senin bir suçun yok anne. Hani bu Atahan'la Atakan ikiz ya; muhtemelen bunlar anne karnındayken beyin gelişimi için gerekli besinleri Atahan yiyince Atakan da *nanayı* yemiş," dedi vurgulayarak. "Ondan böyle deserebre kurbağa gibi dolaşıyor ortalıkta."

Desereble kurbağa mı? diye geçirdim içimden. Bu da ne demekti? Merakımı cezp etmişti. Lodos'a bakıp, "Deserebre kurbağa ne demek?" diye sordum, merakıma hâkim olamayarak.

Lodos, "Deney hayvanının beyninin ameliyatla alınması ya da beyin sapının kesilmesi ve bunun sonucunda beyinsel faaliyetlerin yerine getirememesi demek," diye giderdi cehaletimi. Keşke gidermeseydi...

Yüz kaslarımı tiksintiyle hareket ettirerek suratımı büzüş büzüş hale getirdim. Zaten sofraya oturduğumda pek iştahım yoktu ama olsaydı da bu muhabbetten sonra iştah mıştah kalmazdı. "Zavallı hayvancıkların beyninden ne istiyorlar?" derken o hayvanlar için hissettiğim acıma, bunu o hayvanlara yapanlar için hissettiğim öfke ve iğrenme duygusu ses tonuma bariz bir şekilde yansımıştı.

"Adı üstünde *deney hayvanları*... Üzerlerinde deney yapıyorlar," dedi masadakilerden herhangi birine ait olmayan bir ses, üstüne basa basa. Başımı sesin geldiği tarafa doğru çevirdiğimde İlker'i salonun kapısının pervasına yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş bir halde bana bakarken buldum; yüzünde veya gözlerinde herhangi bir duygu yoktu, sadece dudaklarında artık bir İlker Arslanoğlu imzası haline gelen sırıtışı vardı.

Ne zamandır orada duruyordu?

İlker'le bakışlarımız orta yolda buluştuğunda Nasıl görüldüğümle ilgili - iyi veya kötü - bir yorumda bulunmasını bekledim ama beklediğim gibi

olmadı; o da Atahan gibi sessiz kalmayı tercih etti. Kardeşlerinin aksine, İlker'in yüz ifadesinden - bakışlarından - ne düşündüğü hakkında bir fikir de edinememiştım; çünkü İlker beni, ben onu görmeden önce görmüştü, bu yüzden beni gördüğünde yüzüne yerleşen ifadeleri, verdiği tepkileri maalesef ki kaçırmıştım.

Maalesef mi? diye geçirdim içimden. *Neden maalesef demiştım ki?* İlker'in hakkımda ne düşündüğünün ne önemi vardı ki? İddia meselesinden sonra benim için İlker'in düşünceleri de kendisi gibi önemsizdi.

İlker'e şu iddia meselesi yüzünden zaten sinirli olmakla birlikte söylediği şey sinir katsayımın iyice artmasına neden olurken hararetle konuştum: "Ne için yaptıkları umurumda bile değil! Bu düpedüz canilik! Hayvanlar bizim üzerimizde deney yapıyor mu? Hayır! E, o zaman biz neden onların üzerinde deney yapıyoruz? Neden masum hayvanların beynini çıkarıyoruz? Hem de *canlı canlı*?" diye vurgulayıp cümleleri birbirinin ardına sıraladığımda nefes nefese kalmıştım, göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Ayrıca fark etmeden ellerimi iki yanımda yumruk haline getirmiştim.

İlker salonun içinde ilerleyip masadaki yerini aldığında konuştu. "Bu deneyler olmasaydı, şu anda bildiğin birçok tedavi var olmazdı, hiç bu açıdan düşündün mü, hayvan sever prenses? Arada bir de olsa pembe panjurlu evlerin ve dallarında şekerleme yetişen ağaçların olduğu, tek boynuzlu atların etrafta cirit koşturduğu kafanın içindeki dünyadan gerçeklik dünyasına adım at."

Ellerimi yukarı kaldırıp havada tırnak işareti yaparak, "Eğer şu *"gerçeklik"* dünyasındakiler hayvanlara eziyet edilmesini destekliyorsa, kalsın; istemez," diyerek geri çevirdim. "Hayvan sevmeyen insan sevemez bir kere... Sen ve senin gibiler oranın tadını doyasıya çıkarabilir."

"Destekliyorum demedim, prenses."

"Desteklemiyorum da demedin!"

Bir süre kimseden çıt çıkmadı ve bende o sürede - tam anlamıyla olmasa da - sakinleştim. Ardından çıt çıkaran tabi ki de Atakan oldu: "Bırak o bıçağı evlat," dedi Rıza Baba edasıyla.

Atakan söyleyinceye kadar bir elimle masayıdiğeriyle de önümdeki bıçağı sıktığımın farkında değildim. *Ne ara elime bir bıçak almıştım ben?*

*

BURAYA EN ANLAMLIL YORUMU YAPAN KİŞİYE BİR SONRAKİ BÖLÜMÜ İTHAF EDECEĞİM.

Favori karakteriniz kim? Ve hangi karakterin ağzından okumayı seviyorsunuz?

Aleyna?

Hakan?

Atahan?

Atakan?

Lodos?

İlker?

Bu arada önceki bölümdeki oy ve yorumlarınız için teşekkür ederim. Bu bölümde de oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen. 2000 oy ve yorum alır almaz yeni bölüm sizlerle, pamuk eller tuşlara!

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Eğer yazılan bir kurgunun içine girebilmek adına bir sihir gücüm olsaydı hayatta en az bir kez mutlu olmak adına bu kitaba girmeyi isterdim. Çünkü çok haz alıyorum. Çünkü bana anlam katan bir hikaye. Çünkü kaleminden çıkanlar mutlu olmak için buradaki herkese olduğu gibi bana da bana mutluluk veriyor..." - *maviboncukbella*

"Lodos'un Marvel'i sevdiği kadar, Şebnem'in parayı ve ünü sevdiği kadar, senin bizi sevdiğin kadar seviyorum seni ve tüm yorgunluğumu alan yerine sevgi heyecan ve mutluluk bırakan cümlelerini." - *Esmerseker001*

"Hayvanlar üzerinde deney yapılmasına karşı çıkılmasının hikaye üzerinde bahsetmen çok güzel olmuş ♥ Kesinlikle masum canlıların hiçbir suçu yokken, canlı bir şekilde, eziyet ederek canlarına kıymak çok canice. Bu konuya duyarlı bir şekilde hikayende değinmen de çok güzel olmuş. Seni bu yüzden çok seviyorum " - *EsilaErgul*

"Neyse, hikaye bence gayet güzel gidiyor. Karakter gelişimleri güzel, karakterlerin düşünceleri de bu 'normal Wattpad' hikayeleri gibi sallantılı değil, inandırıcı. Çok mutluyum ki o saçma hikaye demeye bin şahit yazılardaki gibi bir haklarını savunan kadın, 5 saniye sonra da erkek karşısında eriyen kız olmuyorlar. Şimdi diyeceksiniz ki madem bu 'hikayeleri' beğenmiyorsun, neden buradasın? Ben bu hikaye gibi umut vadeden hikayeler için buradayım işte. Zaten diğer kitabın olan "Ruhumdaki İmza"yı 2 kere bitirdim, hala da çok seviyorum. Yazar, senin anlatışın bir farklı güzel diğerlerinden. Wattpad'te zaten tümce kurmak bile başarıyken, senin gibi kurgusu olan, betimleme yapabilen, gerçekçi hikayeler gerçekten çok zor bulunuyor. İyi ki bu platformdasın ve iyi ki bizlere kurguladığın bu güzel hikayelerini paylaşıyorsun. Çok seviyorum seni, kurgularını ve tarzını, yazma yeteneğini. Umarım bu kitaptan sonra da bırakmazsın bizi de başka bir kurguyla devam edersin." - *Death216*

**BU BÖLÜMÜ BU YORUMLARIN SAHİPLERİNE
(@@maviboncukbella , @@Esmerseker001 , @@EsilaErgul ,
@@Death216 'YA) İTHAF EDİYORUM.**

*

AHALİ - YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

P!nk - Beautiful Trauma

Ne ara elime bir bıçak almıştım ben? Hemen bıraktım.

Başımı önüme eğip sersemlemiş bir halde ellerimle önüme düşen saç tellerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, "B-ben kasıtlı olarak yapmadım. Neyi tuttuğumun farkında bile değildim... Özür dilerim," dedim mahcup bir şekilde ve gevelemeye devam ettim. "Söz konusu hayvanlar olunca... Kontrolümü kaybedebiliyorum bazen."

Şu anda sandalyemin hemen altındaki yer yarılsa da içine girsem ne güzel olurdu! diye geçirdim içimden. *Ya da salonun orta yerinde bir kara delik oluşsa da beni içine çekse!*

Hadi çocukları geçtim, özellikle Merih Amca ve Meltem Yenge hakkımda neler düşünmüştü, kim bilir? Tehlikeli biri olduğumu mu? Şiddete meyilli? Anormal? Psikopat? Bunlardan sadece birini veya hepsini de düşünseler haklılardı. Basit bir tartışma sırasında eline bıçak alan biri hakkında bende bunları düşünürdüm. Acaba şu anda mümkün olan en çabuk şekilde beni evden şutlamanın planları mı yapıyorlardı kafalarında? Büyük ihtimalle. Kim böyle birinin kendi evinde, çocuklarıyla birlikte yaşamasını isterdi ki? Ben değil. Evime dönmeyi istemiyor değildim ama *bu şekilde dönmek istemiyordum.*

Alaycı bir ses tonuyla ve sırıtişla, "Hatırlatın da Aleyna'yı bir daha kızdırmayalım," dedi Atakan. "Malum yarınki gazetelerin ilk sayfalarını süslememize ramak kalmıştı. Manşetleri bile hayal ettim. '7 kişilik bir aile 18 yaşında bir genç kızın gazabına uğradı!' Veya... 'A.Ç. kontrolünü

kaybetti ve Nusret'e özenip kurbanlarının etleriyle adeta bıçak şov yaptı!' Veya... 'Ülkenin en ünlü iş adamlarından biri olan Merih Çamkıran ve ailesi evinde kebab gibi şişlenmiş halde bulundu!'" diye duyurdu, bahsettiği kişi Nusret Gökçe'den başkası değildi.

Utancım ve sıkıntım katlanırken, "Özür dilerim," diye tekrarladım. "İnanın, ben bir bıçak tuttuğumun farkında değildim..." Bakışlarımı sırasıyla salondaki herkeste dolaştırarak ve hepsinin yüzlerinde anlayış gördüğümde rahat bir nefes aldım.

İlker masadaki yerini aldıktan sonra, "Domatese döndün, prenses," dedi neredeyse hemen her an dudaklarında olan sırıtışı genişleyip yüzüne yayılırken. "Derin bir nefes al, ver. Alt tarafı eline bir bıçak aldın diye kimse senin bir seri katil olduğunu falan düşünmüyor. Rahat ol yani, kasma kendini."

Atakan kardeşine hak verdiğini belli edercesine başını sallarken, "Aynen," dedi ve ekledi. "He, birine saplasaydın başka tabi... O zaman düşünebilirdik."

Hakan korumacı bir ses tonuyla, "Kızın üstüne gitmesenize," diye azarladı kardeşlerini. Buna karşılık ben ona teşekkür ederim gibisinden bir bakış yolladım, oda lafı mı olur dercesine bir bakış ve gülümsemeyle karşılık verdi. Bir de baktım, bende gülümsüyorum...

İlker'in gözleri Hakan'la benim aramda mekik dokudu. "Ben bu filmin sonunu biliyorum ya," diye anlamsız bir şeyler geveledi. *Acaba sadece bana mı anlamsız geldi?* Sorumun cevabını almak için meraklı gözlerle tek tek yanımızdakilere baktım ama onların durumu da benden farklı görünmüyordu. *Beyni error veren sadece ben değilmişim. İyi bari.*

Hakan boş gözlerle İlker'e baktı. "Ne filmi? Ne saçmalıyorsun sen?" dediğinde İlker onu duymazdan gelerek konuşmaya devam etti: "Filmin sonunda, başroldeki kız ve erkek kavuşamıyor. Kötü kız ayırıyor ikisini..."

Abisiyle ben - hatta salondaki herkes - İlker'e tip tip baktıysak da herhangi bir açıklamada bulunmadı, biz de üstelemedik.

Lodos boğazını temizleyip, "Sevgili büyüklerim," dedi annesine ve Merih Amca'ya hitaben. "Zamanında az mı dedim size Atakan'ı karantinaya alalım diye... Hepimiz tehlikedeyiz diye... Hadi beni dinlemediniz, bari Oscar Wilde'ı dinleseydiniz. Adam demiş ki: Aptallık, bulaşıcıdır. Daha ne desin? Bakın, görün şimdi İlker ne halde... Atakan'la aynı havayı soluya soluya, beyin hücreleri eridi çocuğun."

Bu Atakan'la Lodos arasında yeni bir laf dalaşını tetiklerken Meltem Yenge bana dönüp yüzündeki ifade gibi anlayışlı bir ses tonuyla konuştu. "Tabi ki sana inanıyoruz Aleynacığım. Senin gibi tatlı, hanımefendi bir kızın kasıtlı olarak böyle bir şey yapmayacağından şüphem yok zaten," diye rahatlatı ben ve samimi bir şekilde gülümsedi.

Samimiyetle, "Teşekkür ederim," derken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı uçlarından. "Ben... Beni kötü biri olarak tanımanızı hiç istemem."

"Aaa olur mu öyle şey? Anlık bir öfkeyle bir hata yaptın diye senin kötü biri olduğunu düşünecek değiliz, merak etme. Herkes hata yapar," diye güvence verdi ve ekledi: "Bu vesileyle hayvanlar konusunda hassas olduğunu öğrenmiş olduk en azından."

"Annen gibi... Onun da yumuşak karnı hayvanlardı. Sokakta bulduğu her hayvanı evine getirir ve bir sahip buluncaya kadar gözü gibi bakardı."

Merih Amca konuşurken Meltem Yenge'nin ona yandan, kaçamak bir bakış attığı dikkatimden kaçmamıştı, ona bakarken gözleri üzgün bir parıltıyla bir an için yanıp sönmüş, sonrada önüne dönmüştü. Neydi onu üzen? Bunu benden başka fark eden var mı diye tek tek Arslanoğlu kardeşlere baktım. Hakan telefonunda mesaj yazıyor, Atakan kimseye çaktırmadan masadaki yemekleri çatallıyor, Lodos tabletinde oyun oynuyor, Atahan ise bedenlen burada olsa da ruhen başka bir yerdeydi. Ama İlker... İlker'in bakışları annesinin üzerindeydi ve yüzünde sanki parçalarını birleştirmeye çalıştığı bir yapboza bakar gibi konsantre olmuş bir ifade vardı. Fark etmişti ve benim gibi annesini üzen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Merih Amca boğazını temizledi. "Her neyse... Eminim sizde benim gibi acıkmışsınızdır, hadi yemeğe geçelim."

Akşam yemeğinden sonra çocuklar PES turnuvası yapmak üzere oyun odasının yolunu tuttu, beni de davet etseler de geri çevirdim ve kendi odama çekildim.

Daha henüz odaya yeni girmiştik ki telefonum bir mesajla titrediğinde cebimden çıkarıp önce Whatsapp'ı, sonra da mesajı açtım.

Lodos: Ne yapıyorsun? J

Odanın içinde ilerlerken cevabımı yazıp yolladım. *Odaya yeni girdim. Sen ne yapıyorsun?*

L: Oyun odasındaayız. Hakan'la İlker PES atıyor şu anda, onları izleyip seninle mesajlaşıyorum. J

Parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirmeden önce yatağa oturdum. Kaç kaç durum?

L: Berabere, daha yeni başladılar.

A: Kimi tutuyorsun?

L: İstatistiksel olarak İlker derim.

Bana mı öyle geliyordu, yoksa buna çok benzer bir cümleyi daha önce de mi kullanmıştı? Bir an durup hafızamı taradım ve bulmam uzun sürmedi. 'Erkeklerin kızlardan daha çok PES oynadığı düşünülürse istatistiksel olarak oranlar İlker'den yana.' Evet, buraya geldiğim ilk gün, İlker'le PES maçımızdan önce kim yener diye sorduklarında tam olarak bu cümleyi kurmuş ve bahsini İlker'den yana kullanmıştı.

Ve o bahsi kaybetmişti.

A: İstatistiklere güvenmemen gerektiğini sana öğrettiğimi sanıyordum ama unuttun galiba. ;)

L: Unutur muyum hiç? O gün altın harflerle aklıma kazındı, merak etme.

L: Bu arada hazır lafı açılmışken, bir gün bir rövanş maçı yapmalıyız seninle.

A: Ben her zaman hazırım.

L: Ben değilim ama.

A: Neden? Yine yenilmekten mi korkuyorsun? :D

L: Sen geç dalganı, geç... Adamda hiç gurur bırakmıyorsun, he! :(

L: Şaka bir yana, ondan değil.

A: Ne o zaman?

L: Seni PES oynarken izlemeye hazır değilim. Hatırlarsan son sefer benim için utanç verici şekilde sonlanmıştı.

A: Hee şu mesele...

L: Her neyse, kapatalım bu konuyu. Diziye devam ediyor muyuz, onu söyle sen? :)

Bir süre telefon ekrana bakakalıp kirpiklerimi kırıştırdım. Dizi mi izlemek istiyorsun?

L: Bir de soruyor musun?

A: Bir dakika... Sen ciddi ciddi dizi izlemeyi, PES oynamaya tercih mi ediyorsun? Türk erkeğinin PES sevgisi, Türk kızının trip atma sevgisine rakiptir bir kere! Hele de senin gibi oyun bağımlısı bir Türk erkeği... Olacak şey değil!

L: Haklısın. Ama bugünlüğüne oyun bağımlısı Türk erkeği kimliğimi bir kenara bırakıyorum.

A: Belli ki dizi sarmış seni.

L: Aynen. Seninle mesajlaşarak izlemek de sardı hani... Kim bilir, kendime yeni bir bağımlılık edinmiş olabilirim. :)

Kafamda çabucak makyajımı ve kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giymenin ne kadar süreceğini hesap ettikten sonra parmaklarımla tuşları yokladım: E, madem öyle... 10 dakikaya bilgisayar başında buluşalım. Hadi marş marş...

L: İstersen benim odama gelebilirsin veya ben seninkine... Birlikte izleriz? Elektrik tasarrufu yapmış oluruz hem.

Mesajı okuduğumda gözlerimi devirdim. Doğru, tasarruf yapmaya çok ihtiyacınız var.

L: Bizim değil ama doğanın ihtiyacı var, Aleyna Hanım. Malum "küresel ısınma" diye bir gerçek var...

A: Tamam, açığımı buldun. Ama "Arslanoğlu kardeşler" diye de bir gerçek var, bunu hiç düşündün mü? Kardeşlerinden biri - İlker mesela - gece vakti bizi birbirimizin odasında görse sadece dizi izlediğimizi mi düşünür sence?

'Başka ne düşünecek ki? :S' diye sorduğunda hemen cevap vermek yerine dank etmesi için zaman tanıdım. Hee... Ben şimdi çaktım! Haklısın, ben kardeşlerimi hesaba katmamıştım.

L: O halde on dakikaya buluşmak üzere Aleyna Hanım. :)

A: Buluşmak üzere Lodos Bey. :)

Lodos'la dün geceki gibi mesajlaşarak art arda birkaç bölüm izledikten sonra saat 11 buçuğa gelirken bu saate kadar bastırduğım günün yorgunluğu çığ gibi üzerime çöktü ve her ne kadar devam etmek istesem de edemedim. Birbirimize iyi geceler diledikten sonra laptopumu kapatıp telefonumu bıraktım. Banyoda dişlerimi fırçalamak için yataktan çıksam da hemen halledip geri döndüm ve göz kapaklarımin gözlerimin üzerine kapanmasıyla çığın altında kalıp uykuya dalmam bir oldu.

İkimiz de yatakta otururken annem eline tarağı alıp saçlarımın arasından geçirmeye başladı. Çocukluğumdan beri yapardı bunu; geceleri odama gelir ve bir yandan saçlarımı tarar bir yandan da bana hikâyeler anlatırdı.

Hevesli hevesli, "Bu gece bana hangi hikâyeyi anlatacaksın anne?" diye sordum. Aynı zamanda sabırsızdım.

"Hımm... Bir düşüneyim," derken tarağı yukarı aşağı hareket ettiriyordu saçlarımda ve bu beni rahatlatıp uykumu getiriyordu. "Buldum!" diye duyurdu. "Başlayayım mı anlatmaya?"

İstekli bir edayla, "Evet!" dedim başımı sallayarak.

"Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde genç bir kız varmış," diye başladı söze. "Bu kızın iki tane de çok yakın arkadaşı varmış. İki erkek... Komşularının oğullarıymış bu ikisi."

"Kardeşler miymiş yani?"

Ona arkam dönük olsa da başını salladığını hissedebilmiştim. "Hı-hı," diye onayladı.

"Eee?" dedim devam et dercesine. Ses tonum meraklı ve bir o kadar da uykuluydu.

"Bu üçü bütün zamanlarını birlikte geçirir, her şeyi birlikte yaparlarmış. Hatta yaşadıkları yerde onlara Üçüzler derlermiş," diye devam etti. "Dostlukları yıllar yılı böyle devam etmiş... Ta ki aşk kapıyı çalana kadar."

"Aşk mı?" dedim kelimeyi ağızımın içinde test edercesine. "Aşk mı bozmuş dostluklarını?"

"Maalesef evet."

"Aşk kitaplarda, dizilerde veya filmlerde falan iyi bir şey gibi anlatıyorlar. Ama dostlukları bozuyorsa kötü bir şey değil midir? Mesela Melis'le benim dostluğumu bozsa dünyadaki en kötü şeydir."

Annemin eli ve onunla birlikte tarağın saçlarımdaki hareketi duraklarken, "Dua edelim de asla öyle bir şey olmasın," dedi annem mırıldanarak, benimle değil de kendi kendine konuşur gibi. Sonrasında taramaya devam etti. "Aşk hem iyi, hem de kötü bir şey. Duruma göre değişir. Üçüzler'in durumunda kötü bir şey mesela çünkü iki erkek kardeş de genç kıza âşık olmuş."

"Kız onlardan birine âşık olmuş mu peki?"

"Olmuş," diye onayladı.

"Hangisine?"

Annem soruma cevap vermedi. "Bu iki erkek kardeş birbirinden çok farklıymış; farklı ve özel. Kız için biri ateşi, diğeryse suyu temsil

ediyormuş." Üstüne basmıştı.

"Ateş ve su..." diye tekrarladım. "Neden ateş ve su?"

Annem saçlarımı taramayı bırakıp, tarağı komidimin üzerine koydu ve saçlarımı üç parçaya ayırıp örmeye başladı. "Kendini deniz kenarında bir bankta otururken hayal et. Kulaklarında dalgaların dansı, burnunda tuz ve yosun kokusu... Kız, kardeşlerden birinin yanında böyle hissediyormuş işte. Huzur veriyormuş kıza, rahatlatıyormuş..."

"Diğeri?"

"Alev alev yanan bir şömine canlandır gözünde. Dışarıda kar, kış, kıyamet... Sense sarmışsın omuzlarına bir battaniye, oturmuşsun o şöminenin tam karşısına... Diğer kardeş de böyle hissettiriyormuş işte kıza. Kızın içinde, varlığından bile haberinin olmadığı yerleri ısıtıyor, dünyasını kırmızıya, turuncuya, sarıya boyuyormuş..."

Merakım da uykumla doğru orantılı olarak gittikçe artıyordu; bir yandan deli gibi hikâyeyi dinlemek istiyor, bir yandan da deli gibi uyumak istiyordum. "Kız hangisine âşık olmuş? Lütfen söyle. Lütfen..."

Annem saçlarımı örmeyi bitirip cevap vermeyeceğine kanaat getirdiğim bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "İkisine de."

Uykudan uyanıp uykulu gözlerimi karanlık odanın içinde dolaştırdım. Neden karanlıktı burası böyle? Bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdiğimde dışarının da öyle olduğunu fark ettim. Hemen telefonumu elime aldım, ekranın ışığı gözlerimi kamaştırdığından birkaç saniye gözlerimi kırptırdıktan sonra saati kontrol ettim; saat gecenin 2'siydi!

Gecenin bir yarısında neden uyanmıştım ki ben? Hem de rüyamın en heyecanlı yerinde?

Buraya geldiğim ilk gece de rüyamda bunu - bu anıyı - görmüştüm fakat o gece bu kadar ilerlememiştim. Ne yalan söyleyeyim, ilerledikçe Üçüzlerin hikâyesine olan merakım artıyordu, tıpkı rüyamda olduğu gibi. Bu hikâye nasıl bitiyordu? Mutlu sonla mı, yoksa mutsuz mu? Daha önemlisi; bu hikâye hayal ürünü müydü, yoksa annemin veya bir tanıdığının başından geçmiş bir şey miydi? Daha da önemlisi; bu hikâyede amcam var mıydı?

Diğer soruları bilmem ama içimden bir ses, son sorunun cevabının evet olduğunu söylüyordu. Üstelik öyle duymazdan gelebileceğim kadar kısık bir ses de değildi; duyulmak istiyor ve bunun için sesini yükseltmekten çekinmiyordu. Ben rüyamda, bu hikâyede amcamın da bir karakter olabileceğine dair herhangi bir ayrıntıya rastlamamıştım ama bilinçaltım - içimdeki ses - benim gözden kaçırdığım bir ayrıntıyı yakalamış gibiydi.

Doğru iz üzerinde olup olmadığını anlamamanın tek yolu anneme sormaktı, o nedenle bir dahaki konuşmamızda sormam gerektiğini aklıma not ettim.

Belki uyursam rüyama - anıma - kaldığım yerden devam edebilirim umuduyla ekranı kilitleyip telefonumu aldığım yere koydum ve yeniden gözlerimi yumup uykuya dalmayı denedim.

Ama ne yazık ki başarıya ulaşamadım.

Habire pozisyon değiştirip yatakta bir o yana, bir bu yana dönüp durmaktan bıkkınlık geldiğinde sesli bir şekilde oflayıp bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtarak kalktım ve pencerenin önüne geçip dışarıyı izlemeye başladım.

Daha dün - pardon, saat gece yarısını geçtiği için *dünden önceki gün* demem gerekiyordu- Atahan'la birlikte içinde saatler geçirdiğimiz orman şimdi ne kadar da korkunç görünüyordu. Korkunç, büyük ve karanlık... *Bir Allah'ın kulu beni bu ormana sokamaz şu anda*, diye geçirdim içimden. İzlediğim dizi ve filmlerden, okuduğum kitaplardan öğrendiğim bir şey varsa oda geceleri ormana gitmemem gerektiği idi. Kurt adamlardan tutun vampirlere her şey olabilirdi şu anda orada. Kendi Jacob Black'ımı bulmak fena olmazdı tabi ben ama Bella değildim; bendeki şansla benim kurt adamım esmer, kaslı bir tip değil de Şahin K gibi bir tip olurdu.

Hayaller, hayatlar...

Birden bire çatıdan gelen sesler duyup düşüncelerimden sıyrıldım. Bu da neydi? Durup kulak kesildim. Bu sesler... Adım seslerine benziyordu. Biri çatıda yürüyor muydu? Biri değil de *bir şey* olmasın? Hani tam da kurt adamlardan bahsediyordum... Başımı iki yana salladım. *Gerçekçi ol Aleyna*, diye geçirdim içimden.

Kurt adam olmasa da bir hayvan olabilirdi. Bir kedi mesela? Hayır, kediler parmak uçları üzerinde, sessizce yürürdü, yani bir kedinin yürürken o kiremitlerden o kadar belirgin bir ses çıkarmasına imkân yoktu. *Ya şişman bir kediye?* diye geçirdim içimden. Baya şişman... Obez bir kedi mesela? Evet, bu ihtimali göz ardı edemezdim.

Aklıma gelen bir diğer ihtimalse bir hırsız olduğuydu - ki bu evin Beyaz Saray gibi korunduğu düşünülürse hırsız girebilmesi pek olası gelmiyordu. Bir hırsız bu evin güvenlik ve alarm sistemlerini, dört bir yanındaki kameraları ve etrafında 7/24 dolaşan güvenlik görevlilerini atlatmış olabilir miydi? Bana sorarsanız imkânsızdı ama yapılmadan önce her şey imkânsız değil midir zaten?

Bu durumda yapabileceğim üç şey vardı. Birincisi; kendimi obez bir kedi olduğuna inandırıp hiçbir şey yapmamak. İkincisi; 'Hırsız var!' diye avazım çıktığı kadar bağırarak. Üçüncüsü; gidip kontrol etmek.

Ve ben doğru olanı yapmaya karar verdim.

Yani üçüncüyü.

*

BURAYA EN ANLAMLI YORUMU YAPAN KİŞİYE BİR SONRAKİ BÖLÜMÜ İTHAF EDECEĞİM.

*

Favori karakteriniz kim? Ve hangi karakterin ağzından okumayı seviyorsunuz?

Aleyna?

Hakan?

Atahan?

Atakan?

Lodos?

İlker?

Bu arada önceki bölümdeki 1200'den fazla oy ve 1900'e yakın yorumunuz için teşekkür ederim. Bu bölümde de oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen. 2000 oy ve yorum alır almaz yeni bölüm sizlerle, pamuk eller tuşlara!

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Öyle bir kurguya sahip ki kaleminden çıkan... Karakterler ve bu olay döngüsü bir yerlerde yaşanıyormuş gibi adeta. Tam yerinde kullandığın betimlemeler fazla olduğu için sıkıyor, mest ediyor insanı ve hiç okumayı bırakması gelmiyor. Bu platformda olduğundan dolayı bizler oldukça şanslıyız. Seni seviyoruz ve bizlerle olduğun müddetçe hep seninleyiz." - *sosislikolaaskina*

"Bu kitabı çok seviyorum çünkü okuduğum birçok kitaba kıyasla her şey gerçek. Duygular gerçek, karakterler gerçek, tepkiler gerçek, olaylar gerçek... Bu liste gider ve devam eder.

Bu kitap bana çok özel geliyor çünkü ben Türkiye'de yaşamıyorum ve bu kitap bana Türkiye'yi hatırlatıyor. Mesela buradaki karakterlerini okudukça Türkiye'deki sınıf arkadaşlarım geliyor aklıma. Yazdığın her olayı hayatımdan bir yer ile eşleştirebiliyorum. Diğer kitaplarını da okudum ve en çok bağ kurduğum hikaye bu oldu. Hatta bu hikayenin temelinin yıllar önce atılmış olduğunu da biliyorum. Living with the Cooper Brothers. Onu da okumuştum ve bayağı beğendim. Seni ve kitaplarını çok seviyorum **" - *zeynephlv*

"Beni okurken alıp bambaşka yerlere götüren, kıyıda köşede kalmış ya da tüm açıklığı ile karşımda duran cümlelerde kendimi buluyorum. 'İnsanoğlunun bütün yaptıkları, düşündükleri, elde ettikleri ve başından geçenler kitapların sayfalarında yatmaktadır.' Diyen bu söz ise sanki benim için bu kitap hakkında söylenmiş gibi. Düşündüğüm şeylerin yazıya dökülmüş hali... Eğlenceli aynı zaman da sürükleyici. Bu kitaba aşığım..." - *_charmingprincess_*

"Ne zaman bu kitabı okumak istesem ya elimde bir basket topu ya da ayağımda bir futbol topu oluyor neden bilmiyorum ama öyle zamanlarda bu kitabın aklıma gelmesi hem kalp atışımı hemde mutluluğumu arttırıyor seni seviyorum AHALI ve aynı zaman da İlker'i." - *isimsizhacker*

"2-3 yılı aşkıdır Wattpad'in içindeyim ve şimdiye dek okuduğum epeyce bir kitap var. Çoğu kitaptaki konu belli ve hepsi artık klişeleşmiş durumda! Ama bu hikaye öyle değil, buradaki karakterlerin özelliklerine -özellikle Hakan gibi birisine- ilk defa rastlıyorum ve görüyorum. Her bölümde Aleyna'da kendimden bir parça görüyorum ve bu çok hoşuma gidiyor ^^ Özellikle toplumumuzdaki bazı yanlış şeyleri hikayende kullanarak doğru ve düzgün bir dille eleştirmen bu hikayeyi diğer hikayelerden 1-0 öne geçiriyor ve aynı şekilde bunları okumakta çok hoşuma gidiyor. Bunun dışında, anlatımının güzelliği... Gerçekten bu konuda fazlasıyla güzel bir yeteneğin var, yazının sadeliği, anlatım biçimin... Diyecek bir söz Yok. Umarım çok çok çok daha başarılı bir yerlere gelebilirsin, çünkü bunu sonuna kadar hakediyorsun :)♥" - *bbitchimrich*

"En anlamlı yorum.. Hm, buldum! Yani, galiba.. "Lodos kadar Marvel'i, Atakan kadar Galatasaray'ı, Atahan kadar ormanı, İlker kadar laubaliliği, Hakan kadar.. Boş versene, nasılsa Şebnem'i sevmiyorum. Ama şundan eminim ki, hayatın gerçeklerini okurlarının birer birer yüzüne vurduğun bu kitabı çok seviyorum. Çünkü hayat, ondan kaçmadığında daha kolay. Hayvanlara yapılan işkenceleri, insanları birbirine düşman kılan aşkı, yeni neslin ön yargılarını görmezden geliyoruz çünkü bu şekilde her şeyin daha kolay olacağını düşünüyoruz. Hataları görmezden gelerek sorumluluklarımızdan kaçmayı tercih ediyoruz fakat sen, bu kitap sayesinde gerçeklerle yüzleşmezsen onun bir çığ gibi büyüyeceğini birbirinden muhteşem olarak yarattığın karakterler ile gösterdin. Bu kitap ve tüm okurlar için verdiğin emek adına şimdi sana herkesin adına teşekkür ediyorum, yazdığın her kelime ile sırf sevenlerin için senden ve kitabından nefret eden herkese katlandığın, okurlarını bilinçlendirdiğin ve en önemlisi gerçekleri yüzümüze vurduğun için. Birde, her bölümün sonunda bize bir kalp hediye ettiğin için."" - *badvelet*

"Burada benim gibi bir sürü insan kitap yazmaya çalışıyor. Bazıları da yalnızca okuyor. İlk kitap deneyimleri fiyasko olur. Ne bir betimleme ne de özgünlük vardır.İşte AHALİ gibi kitaplar da bize yol göstericiliği yapıyor Sanki minik bir çocuğun anne ve babasını örnek alması,idol görmesi gibi.Minik çocuk amatör kitapları,anne ve baba ise bunun gibi orjinal kitabı temsil ediyor. Wattpad'te bunun gibi doğal

kitap bulmak gerçekten çok zor olmaya başladı. Umarım sizi güzel yazarların nesli tükenmez. " - *kikimsii*

BU BÖLÜMÜ BU YORUMLARIN SAHİPLERİNE İTHAF EDİYORUM.

*

AHALİ - YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Armor - Landon Austin

Elimde annemin her daim sırt çantamda bulundurmamı tembihlediği biber gazıyla birlikte odamdan çıkıp koridor boyunca ilerleyerek aynı katta, üst kata çıkan merdivenlerin bitimindeki terasın yolunu tuttum. Henüz bu terasa çıkma fırsatım olmamıştı hiç - ev o kadar büyüktü ki kaç gündür burada olmama rağmen hala ayak basmadığım bir sürü yer vardı. Neden mi oraya gidiyordum? Evin dış dizaynını yanlış hatırlamıyorsam oradan çatıyı görebilirdim de ondan.

Daha doğrusu çatıdaki bir şeyi, diye geçirdim içimden. Ya da birini.

Bu içimden geçenler, doğru olanı yapmaya karar verdiğim andan beri ağzımda atan kalbimin az kalsın ağzımdan dışarı fırlamasına neden olacakken geri geri gitmek ayaklarla koridoru geçip teras kapısının önüne geldiğimde durakladım, duvardan duvara camdan kapı ve pencerelerle karşı karşıya kalmıştım.

Daha önce önünden geçerken yaptığım gibi göz ucuyla bakmak yerine camların ardından dikkatle inceledim terası. Bir arada kullanılan bej ve beyaz renklerin içinde en çok gözüme çarpanlar kahverengi, vizon, fildişi ve vanilya oldu. Hasır koltuk takımı, sehpa ve hamak haricinde başka bir eşya olmamakla birlikte farklı renk, boyut ve şekildeki vazolardaki çiçekler ve bitkiler ve onların dışında daha birçok aksesuarla ortama renk ve canlılık katılmış, fazla aydınlatmayan duvar ve yer lambalarını çeşitli yerlere yerleştirerek hafif bir ışıklandırma sağlanmıştı.

Boştaki elimle kapıyı açmak üzere uzandığımda bir an için duraksadım ve elim havada asılı kalırken bu işe kalkıştığımdan ilk andan beri bilmem kaçınıcı kez ne yaptığımı sorguladım. Sahi, ne yapıyordum ben? Doğru olanı, diye hatırlattım kendi kendime. İşler ters gider de bu işten canlı çıkamazsam mezarıma bunu yazarlardı artık: *Doğru olanı yaptı.*

Uzun bir nefes alıp verdikten sonra içimden, '*Gazam mübarek olsun*' diye geçirerek kapıyı yana kaydırarak açtım ve terasa çıktım. Arkamı dönüp korkulukları sırtıma alarak terasta geriye doğru gitmeye başladım, elim biber gazında, gözüm çatıdaydı. İlk adımım tereddütlüydü, ikincisi daha az tereddütlü, üçüncüsü daha az... Attığım her adımda çatıdan uzaklaşıyor, uzaklaştıkça çatının daha fazlasını görüyordum. Tam onuncu adımında terasın ucuna, korkulukların önüne kadar geldiğimde çatının hemen hepsini görebiliyordum. Düzeltiyorum, bu gecenin karanlığında ne kadarını görebilirim o kadarını.

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak bakışlarımla karanlık çatıyı taradım ama görünürde ne bir hırsız, ne de obez bir kedi vardı. Bu çatıda bir yerlerde saklanmadıkları anlamına gelmiyordu, malum hırsızlar da, kediler de saklanmakta uzmandı.

Parmaklarımla biber gazını sıkıca sarıp sarmaladım ve konuşmadan önce yutkunup boğazımı temizledim. "Hey, çatıdaki!" diye seslendim. "Her kimsen... Bil diye söylüyorum; polisi aradım bile! Birazdan burada olurlar!" diye tehdit ettim hırsız - bir hırsızsa - korkutup kaçırmak için. "Ben senin yerinde olsam hemen tabanları yağlardım!"

Benim oturduğum semt burası gibi güvenli olmadığı için her gün, her saat hırsız tehlikesiyle karşı karşıyaydık. Evimize iki kere hırsız girmişti; bir tanesi babamdan eşek sudan gelinceye kadar dayak yemiş, bir tanesi de annem 'Hırsız var!' diye bütün apartmanı ayağa kaldırarak şekilde bağırınca korkup kaçmıştı. Hani olur da bir gün onlar evde yokken hırsız girer diye annemler beni hırsız tehlikesine karşı hazırlamıştı. 'Ne yaparım? Ne derim?' falan diye... Biber gazı da bu hazırlıklara dâhildi.

Bir süre çıt çıkmadı, yaprak kıpırdamadı.

Sonrasında birden bire bir kedi çatıdan terasa atladığında kalbim tekledi. Düzeltiyorum, *durdu*. Evet, o an için kalbim fişi çekilmiş bir bilgisayar gibi kapandı.

Kedi sanki uykudan yeni kalkmış gibi karnını yere sürterek gerindi ve esnedi, ardından yürüyerek aramızdaki mesafeyi kapatıp hemen ayaklarımla dibinde oturdu ve başını yana yatırıp bana baktı. Bende ona.

Dikkatimi çeken ve içimi burkan ilk şey, bir gözünün kör olmasıydı; gözünün etrafındaki derin tırmık izlerine bakacak olursak bir kedi kavgasının eseri olsa gerekti. *Ne kadar çok acı çekmiştir kim bilir*, diye geçirdim içimden. *Zavallılık...* Bakışlarımla kediye incelemeye devam ettim. Normal bir kediye göre şişmandı; obez değildi ama çok şişmandı. Bir de öyle bir hali tavrı vardı ki burada misafir değil de ev sahibi gibiydi. Belli ki bu evden biri onu besleyip seviyordu; bu hem kilosunu, hem de bu evi yuvası gibi benimsemesini açıklardı. Her kimse, tanımadığım halde gözüme girmişti. Kimdi acaba? Tahminim hizmetçilerden biri olduğu yönündeydi, belki de birden fazlası.

Kedi beni sev dercesine miyavladığında hemen dizlerimin üzerine çöküp biber gazını bir kenara bıraktım ve dediğini yaptım. Baştan ayağa sevdim onu. "Bir an için seni bir hırsız sandım. Az kalsın beni korkudan öldürüyordun, biliyor musun? Bilmiyorsun tabi... Nereden bileceksin? Seni yaramaz seni..." dedim tatlı tatlı. "Bence seninle ikimiz arkadaş olmalıyız. Tamam, bu evde erkek arkadaşlarım var ama bir kız arkadaşaya hayır demem doğrusu... Ne dersin, benimle arkadaş olmak ister misin? İstiyorsan miyavla."

"Miyav."

Duyduğum sesin sahibinin kedi olmadığını anlamam birkaç saniyemi alırken idrak eder etmez bir elimle biber gazını kavrayıp ayağa fırladım ve sesin sahibiyle yüz yüze geldim.

Ve ses İlker Arslanoğlu'na aitti.

Çatının hemen kenarına oturmuş, bacaklarını aşağıya doğru sarkıtmış bir şekilde bizi izliyordu. Ne ara oraya çıkmıştı o? Ve ben neden fark etmemiştim? Kediye konsantre olduğumdan olsa gerekti.

İstemsizce boştaki elimi sol yanıma götürdüğümde kalbim avuç içimi rakibini ringin köşesine sıkıştırmış bir boksör gibi yumruklamaya başladı, nefes alış verişlerim de kalp ritmim gibiydi. Birkaç saniyelik bir zaman dilimi içinde o kadar çok duygu hissetmiştim ki... Hayret, telaş, panik ve rahatlama bunların başını çekendi.

Sanki bir çöl rüzgârı esmişçesine kuruyan ağzımın içinde dilimi güçlükle yuvarlayarak, "Sen... Ne... Ne zaman..." diye anlamsız bir şeyler geveledim, birbirinin ardına.

Dudağının bir kenarı alaycı bir edayla yukarı kıvrıldı. "Korkuttum mu prenses?"

Konuşabilecek hale gelene kadar bekledim. "Nereden çıktın sen?"

Omuzlarını bir silkişle kaldırıp indirerek, "Ben zaten buradaydım," diye yanıtladığında kafamın üzerinde bir ampul yandı, yapbozun parçaları birleşti. "Çatıda yürüyen sendin."

Başını ileri geri sallayarak, "Hı-hı," diye onaylayıp çevik bir hareketle çatıdan aşağı atladı ve iki ayağının üzerine indi. "Sen geldiğinde çatıda uzanıyordum." Başparmağıyla omzunun üzerinden çatıdaki bacalardan birini işaret etti. "Şu bacanın arkasıydım."

Bu onu neden göremediğimi açıklıyordu. He, bir de karanlık... Ama bir şeyi açıklamıyordu: "Seslendiğimde neden kendini belli etmedin ki?"

Sırıtarak, "O zaman işin eğlencesi kaçardı," dedi bana doğru yürürken. "Beni bir hırsız sanıp tehditler savurman *kesinlikle* eğlenceliydi," dedi üstüne basarak, sırtışı dudaklarına ve onunla birlikte yüzüne yayılmıştı. "Sahi... Bir hırsız olsaydım o tehditlerin işe yarar mıydı sanıyorsun?" Aramızda birkaç adımlık mesafe kala durdu.

"İşe yaramazsa diye hazırlıklıydım," dedim elimdeki biber gazını göstererek.

"Hımm..." diye mırıldanarak bana doğru bir adım daha attı. "Hırsız biber gazı manyağı yapacaktın yani," dediğinde bir adım daha atarak özel alanımı işgal etti.

Vurgulayarak, "Hey! Bilmem farkında mısın ama *özel alan* diye bir şey var!" diye uyarıp geri çekildiğimde sırtım korkuluklara değdi.

"Yani?"

"Yani geri bas."

Meydan okuyan bir şekilde, "Çekilmezsem ne olur?" dediğinde bir adım daha yaklaşıp ellerini vücudumun iki yanından korkulukların üzerine koydu. "Farz edelim ki ben bir hırsızım ve seni *tam burada - tam da böyle* - köşeye sıkıştırdım. Ne yapardın? Hadi uygulamalı olarak göster bana," dedi kelimelere vurgu yaparak.

Anlamaz gözlerle ona baktım. "Ne yapmaya çalışıyorsun İlker?" diye sordum.

"Sana başından büyük işlere kalkışmaman gerektiğini öğretmeye çalışıyorum," diye cevapladı. "Çatıda gerçekten bir hırsız olsaydı - olmaz ama olsun - başına gelebileceklerin farkında mısın? Bence değilsin. Aksi takdirde eline siktiriboktan bir biber gazını alıp buraya gelmek yerine gidip dışarıdaki güvenliklerden birine haber verirdin."

"Ortalığı velveleye vermek istemedim, önce hırsız olduğundan emin olmam gerekiyordu," diye açıkladım. "Ayrıca kendimi koruyabilirim."

"Prenses," diye başladı söze ki buna karşılık olarak ona ters ters bakışlar yolladım. *Daha ne kadar bana prenses olarak seslenmeye devam edecekti acaba?* "Ya çok cesursun ya da çok aptal. Ya da ikisi birden... Karar veremiyorum."

Ortaya karışık, diye geçirdim içimden. "Hayır, benim anlamadığımı; neden başıma bir şey gelmesi umurundaymış gibi konuşuyorsun? İkimizde biliyoruz ki *değil*," diye vurguladım ve hemen ardından iğneleyici bir ses tonuyla, "Bu da mı bir iddia yoksa?" diye ekledim.

Konuştduğunda ses tonunda utanç veya mahcubiyete rastlamadım, yüz ifadesinde de öyle. "Bende laf ne zaman şu iddia meselesine gelecek diyordum, Lodos öğrendiğini söylemişti. Anlaşılan zamanı geldi." Lodos'un aksine ne bir özür dilemişti, ne de başka bir şey. E, İlker'den de bu beklenirdi. *Pişkinistan diye yeni bir devlet kurulsa bu çocuk devlet başkanı olurdu!* diye geçirdim içimden.

"Hani anlamadıysan diye söylüyorum; burası özür dilemen gereken kısım," dediğimde başını kabul etmez bir şekilde hareket ettirerek, "Özür dileyecek bir şey yaptığımı düşünmüyorum," diye reddetti.

Alayla, "Bravo, yüzsüzlükte bir dünya markası olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun," diye tebrik ettim, elim dolu olmasa alkışlardım.

"İyilik yaptık, yüzsüz olduk iyi mi?" dedi benden çok kendisiyle konuşur gibi.

Kollarımı önümde çaprazlayıp bir kaşımı alnıma kaldırarak, "Bana iyilik olsun diye mi yaptın, yoksa iddiayı kazanmak için mi?" diye sorguladım.

Omuz silkti. "Ne fark eder? Yaptım mı? Yaptım."

"Fark eder, hem de çok fark eder. Sizin burayı bilmem ama bizim oralarda *niyet her şeydir*," diye üstüne bastım. "İyi niyetli olduğunu düşündüğün bir insanın dediklerine itibar edersin; kötü niyetli olduğunu düşündüğünün her dediğinden şüphe ettiğin gibi."

"Süslü püslü lafları bir kenara bırakırsak... Özetle, iddiayı kazanmak için seni kandırdığımdan şüphe ediyorsun. Doğru muyum?"

Hakan haricindeki Arslanoğlu kardeşler Şebnem'in kötü biri olduğunu konusunda hemfikirdi, bunu biliyordum. Ama İlker'in anlattığı kadar kötü biri miydi? İşte bunu bilmiyordum. Henüz şu 'Bok Böceği' hikâyesi hakkında içlerinden - Atakan, Atahan veya Lodos'tan - biriyle konuşmadığım için hala doğruluğundan şüphe ediyordum; doğruluğundan ziyade *Şebnem'le olan alakasından*. Ne de olsa o kızın başına gelenlerin Şebnem'le bir alakası olduğuna dair somut bir kanıt yoktu ortada, İlker

böyle düşünüyordu sadece. Acaba diğerleri de onunla aynı mı düşünüyordu?

"Kandırmak değil de abartmak diyelim... Mesela şu Bok Böceği hikâyesi senin abartın olabilir mi? Ya da bu hikâyenin Şebnem'le olan alakası?" diyerek şüphelerimi dile döktüm.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama dudakları aralandığı gibi geri kapandı, her ne söyleyecekse söylemekten vazgeçmiş gibiydi. "Ne dersem diyeyim bana inanacağını sanmıyorum, o yüzden bir şey demeyeceğim. İstedigine inan," dedi ve geri çekilerek benden uzaklaştığında sadece fiziksel değil zihinsel olarak da aramıza mesafe koymuş gibiydi. Bunun beni rahatsız etmemesi gerekirdi ama etmişti. Kendimi ona karşı bir yanlış yapmışım gibi hissetmişim ki beni iddia meselesi haline getirerek en başından bana yanlış yapan oydu!

Aniden duyulan bir miyavlama sesiyle İlker'in ortaya çıkışından itibaren şu ana kadar varlığını unuttuğum kediye hatırlayıp bakışlarımı ona döndürdüğümde İlker'in bacaklarına sürtünyordu, bana sevgi göster diyordu resmen. İç çektim. *Sevgiyi yanlış yerde arıyorsun kedicik*, diye geçirdim içimden. *Yanlış kişide...*

İlker'i kedinin duyularını incitmemesi için uyarmak üzere başımı kaldırıp yüzüne baktığımda orada gördüğüm sevgi ifadesi beni duraklattı. Sonrasında dizlerinin üzerine çöküp kediye kucağına alarak sevmeye başlamasıysa afallattı. *Ne?*

"Senden başka bir kızla ilgileniyorum diye kıskandın, değil mi? Kıskaç kızım benim... Merak etme, sen benim favori kıızımsın. Her zaman," diye güvence vererek kediyle ondan daha önce hiç duymadığım kadar tatlı bir ses tonuyla konuştuğundaysa hayal gördüğümü düşünmeye başladım.

Evet, bu bir hayal ya da sanrı falan olmalıydı. Art arda defalarca kez gözlerimi kırıştırdım ve her gözlerimi açıp kapadığımda önümdeki manzaranın değişmesini bekledim. Ama değişmedi. Peki, bu bir rüya olabilir miydi? Pek tabi olabilirdi hatta büyük ihtimalle öyleydi; aslında ben hiç kalkmamıştım uykumdan ve şu anda yatağımda mışıl mışıl yatıp bu rüyayı görüyordum. Kendimi uykudan uyandırmak için boştaki elimle kolumu çimdikledim. Hala aynı manzara...

İlker başını yukarı kaldırıp, "Neden kendini çimdikliyorsun durduk yere?" dedi soru soran gözlerle bana bakarak.

"Bunun bir rüya olup olmadığını test ediyorum," diye yanıtladığımda deli misin dercesine bir bakış yolladı bana. Bende görmezden gelip bir çimdik

daha attım koluma. Hala aynı manzara! Bir çimdik daha... "Hayal değil, sanrı değil, rüya da değil... Ne o zaman bu?" diye kendi kendime konuştum. "Kamera şakası falan mı?"

İlker gözlerini devirdi. "Gerçeğe ne dersin?"

"Ne yani sen *gerçekten* gözümün önünde bir kedi mi seviyorsun? *Kardeşlerine bile sevgi göstermeyen sen? Kendinden başka kimseyi sevmeyen sen?*" dedim üstüne basa basa. "Adolf Hitler'in mezarından kalkıp Yahudiliğe geçmesi gibi bir şey bu! İmkânsız yani!"

"Tara."

Tara mı? Ne diyordu bu? Kaşlarım çatılırken anlamadığımı tek bir kelimeyle ifade ettim. "Ne?"

Kediyi kastederek, "Adı bu," diye açıkladı. Sonrasında, "Ayrıca kendimden başka kimseyi sevmiyor değilim; sadece en çok kendimi seviyorum. Arada fark var," diye ekledi.

Hangisine daha çok şaşırsam bilemedim. İlker'in bir kediye isim verecek kadar sahiplenmesine mi? Yoksa verdiği isme mi? "Hangi akla hizmet bu ismi verdin acaba?"

"Ünlü, büyük beden mankeni Tara Lynn'den esinlendim." Başını eğip kucağındaki okşadığı kediye - pardon Tara'ya - bakarak, "Malum benim kızım da onun gibi kilolu ama güzel..." dedi ve gülümseyerek göz kırptı. *Kediye. Gülümsedi. Ve. Göz. Kırptı!* Buna karşılık olarak Tara sanki ona iltifat ettiğini anlamış gibi miyavlayıp İlker'e sürtündü.

Aralarında özel bir ilişki var gibi, diye geçirdim içimden.

Derken kafamın üzerinde bir ampul yandı. Bu kediye evdeki hizmetçi - veya hizmetçiler - beslemiyordu; *İlker* besliyordu. Bu düşüncemi aklımdan dilime aktararak, "Bu kediye sen besliyorsun, değil mi?" dediğimde her ne kadar sonunda bir soru işareti olsa da bir tespit cümlesiydi bu.

Reddetmedi. "Ben besliyorum tabi ki... Benim kedimi benden başka kim besleyecek?"

Benim kedim dedi, diye geçirdim içimden. "Tara senin kedin yani?" Kendi ağzıyla 'benim kedim' dediği halde neden bu soruyu sorduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Aklıma gelen tek akliselim açıklama; beyin fonksiyonlarımın geçirdiğim şok nedeniyle düzgün çalışmıyor oluşuydu.

İlker gözlerini bana doğrulttuğunda sıkılğan bir ifade vardı göz bebeklerinde. "Hadi geceleri erkeklerin kanı beynine değil *başka bir yere* gider, o yüzden erkek olsan anlarım. Ama sen kızsın, sana ne oluyor? Ne bu

anlama kıtlığı?" diye vurguladı, bıkkın bir ses tonuyla. Ardından sorularına cevap vermeme izin vermeden, "Son kez söylüyorum: Tara benim kedim, ben besliyorum. Capisce?" diye devam etti İspanyolca aksanıyla.

"Ne zamandır?"

Dürüstçe, "Bundan birkaç yıl önce kesişti yollarımız," diye yanıtladı.

İlker yıllardır, tek gözü kör ve kilolu bir kediyi kendi kedisi gibi görüp besliyordu, ona bir ad bile vermişti. Bu benim şu birkaç günde tanıdığım İlker Arslanoğlu'yla o kadar ters düşen bir şeydi ki... Hani 'Arslanoğlu kardeşlerden hangisi bunu kesinlikle yapmaz?' diye sorsalar hiç düşünmeden - direkt - İlker'in adını verirdim.

Ama yapmıştı ve ben bunun - İlker'in - hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. "Ben ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ederken buldum kendimi.

"Ne konuda?"

Amaçsızca ellerimi havada sallarken, "Bu kedi... Sen..." diye geveledim, düşüncelerimi toparlayamayarak. Bir dakika kadar bekleyip tekrar denedim. "Ne yalan söyleyeyim, senin böyle bir şey yapacak tarzda biri olduğunu düşünmemiştim."

Bir omuz silkiş eşliğinde, "İçimden geldi ve yaptım. Büyütülecek bir şey yok bence," dediğinde 'Var!' diye geçirdim içimden. İlker yaptığı şeyi küçültmeye çalışsa da bu büyük bir şeydi. En azından benim için öyleydi. İlker'le ilgili bildiğim - *bildiğimi düşündüğüm* desem daha doğru olur - her şey derinden 9,5 şiddetindeki bir depremle sarsılırken, "He, bu arada," dedi aklına bir şey gelmiş gibi. "Bu aramızda kalsın, bizim ev halkından kimse bilmesin yani," dedi başıyla evi işaret ederek.

Bunun ne anlama geldiği kafama dank eder etmez, "Kimse bilmiyor mu?" dedim şaşkınlıkla. Gözlerimin irileştiğini hissedebiliyordum.

"Bilmiyor."

Hayretim artarken, "İyi de... Neden?" diye sordum.

"Bilmelerini istemiyorum da ondan," dedi ters bir şekilde.

Üstelemedim çünkü ne kadar zorlarsam zorlayayım başka bir cevap alamayacağım hissine kapıldım. "Pekâlâ, nasıl istersen öyle olsun," diyerek kabul ettim.

Dakikalar boyunca ne o bir şey söyledi, ne de ben.

Dilim ne kadar suskunsa beynim de bir o kadar konuşkandı o anlarda; kendi kendime sorular soruyor ve cevap alamıyordum.

Ben İlker'i yanlış tanımış olabilir miydim? İnsanlara gösterdiği yüzünden farklı bir yüzü olabilir miydi? Herkesin - ailesinin bile - olduğunu sandığı düşüncesiz, ağzı bozuk ve umursamaz çocuktan fazlası mıydı? Diyelim ki fazlasıydı, neden kimsenin bunu bilmesini istemiyordu?

Birden beynimdeki seslere İlker'in sesi eklendi. "Saat epeyi geç oldu, hadi odalarımıza dönelim artık," dediğinde onaylama manasında başımı salladım ve birlikte terastan çıkıp kapıyı da arkamızdan kapatarak karanlık koridorda konuşmadan, yan yana ilerlemeye başladık.

*

BURAYA EN ANLAMLILI YORUMU YAPAN KİŞİYE BİR SONRAKİ BÖLÜMÜ İTHAF EDECEĞİM.

*

Favori karakteriniz kim? Bir önceki bölümde İlker-Atahan başı çekiyordu, en çok onları mı seviliyor nedir?

Aleyna?

Hakan?

Atahan?

Atakan?

Lodos?

İlker?

Bu arada önceki bölümdeki 1300'e yakın oy ve 1700'den fazla yorumunuz için teşekkür ederim. Bu bölümde de oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen. 1500 oy ve yorum alır almaz yeni bölüm sizlerle, pamuk eller tuşlara!

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Yazarlığın yazar kelimesinin ötesinde. Beş harften daha fazla değerlere sahip. Kelimelerin bütün zihnimizi altüst edecek kadar iyi. Olması gerekeni yazıyorsun okunması gerektiği gibi yazmıyorsun. Deli gibi kitap okumayı sevsemde Beni çok nadir kitaplar çeker fakat senin hikayelerin mıknaştan farksız. Gerek 'Ahali' gerek 'Tenimdeki İmza' müthiş! Yazılarında kendimden bir parça değil kendimi buluyorum. Acılarıma kadar mutluluklarıma da dokunuyor. Gülümsemek istersem değil gerçek bir kitap okumak istersem senin sayfana ardından kitaplarına tıklıyorum. Her karakterin benim farklı ruh hallerim farklı yaşlarım gibi. Sarp'tan tut Lodos'a kadar yada İlker'e. En kıskanç olduğum zamanlar şebnemden farksız oluyorum. Bazen geçmişti silemeyen Melih gibi oluyorum bazen gece saat kaç olursa olsun kendimi tekrar senin sayfalarının arasında buluyorum. Bu yüzden ; Teşekkürler..." - *N_Efesim_Ol*

"Okumaya doyamamak bu olsa gerek. Kitaplarının bölümü keşke sonsuz olsa bazen diyorum... Çünkü artık senin gibi güzel yazan betimleyen mest eden yazar kalmadı. Sana bu kitabı yazdığın için çok teşekkür ediyorum. Gece uykumdan uyanıp okudum bu gerçekten huzur verici. Çok klasik oldu ama senin gibi yazarların soyu tükenmez umarım iyi ki varsın. İlkerçigimi de öpüyorum " - *manyakkbubeee1*

"Bu yorumu yazarken nasıl anlamlı yazabilirim diye düşünmedim. Belki de ne düşünüyorsam düpedüz yazmak en iyisiydi. Sen -yazarcığımız- kurguları ifade ediş biçiminle birden fazla karakteri gerçeklikle, samimiyetle, özveriyle yazarak bizim kalplerimizi fethettin. Senin biz okurları ne kadar sevdiğini her seferinde göstermen bizi çok mutlu ediyor. Bence bizim de seni mutlu etmemiz gerekiyor. Yazarcığım iyi ki varsın iyi ki buradasın. Eğer bunları okurken yüzünde bir tebessüm bırakabiliyorsak ne mutlu bize, İyi ki varsın ♥♥♥♥♥" - *yaren_zyank*

"Sen fark yaratıyorsun. Seni görünce aklıma gelen ilk şey bu. Bunu bölümü bana ithaf et diye ya da başka bir şey olsun diye demiyorum. Wattpad'de kitaplar klasiktir. Bir bad boy,bir masum kız vardır. Bad boy kıza sürekli kötü davranır ama kız biraz hatta biraz değil fazla salak olduğu için adama aşık olmaya başlar. Adam bunu sevmez ama sonralarda bunu önemsemeye başlar aşık olur sevgili olurlar. Wattpad'de bunun gibi olmayan çok az kitaba, yazara rastladım. Onlardan biri de sensin. Diğer bütün kitaplarını da okumuş biri olaraktan samimi söylüyorum ki farklısın. Kalemim farklı ve bu benim çok hoşuma gidiyor. Fark yaratmanla seviyorum seni " - *isimbenibulsun*

"Bu bölümün sonu ile alakalı bir yorum yapmak istiyorum. İnsanların her zaman başkalarından gizlediği bir yanı vardır. Bence İlker'de böyle biri. Her zaman bir maskeniz olmalı başkalarına karşı. Bu maskeden kastım sahtelik değil sadece kendinizi koruma altına almak. Çünkü herkes menfaatçi en küçük açığınızı kullanmak için bekliyor. İllaki sizlerinde bu konu ile alakalı başınıza bir olay gelmiştir ve ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Uzun lafın kısası kendinizi korumak için bence her insanın bir maskesi olmalı." - *uiclalpakizee*

"Ben bu bölüm üzerinden konuşmak istiyorum. İnsanlar, aslında hiç beklediğimiz gibi olmayabiliyorlar. Kişiliklerini örten bir maskeleri var ve o maskenin altında neler olduğunu birçoğumuz, birçok zaman tahmin edemiyoruz. Çevremizdekilere karşı olan önyargımız her geçen gün kat be kat büyüyor. Ve bizim tek yaptığımız, maskelerinin altında gizledikleri kimlikleri bilmeden eleştirmek oluyor. Kanımca insanoğlunun en büyük acizliklerinden biri de budur. Herkesten tek ve önemli bir ricam var. Kimseyi yeterince tanımadan yargılamayın." - *normlifebebegim1905*

"Okuduğun bir kitap, o kitabı yazan kişinin ruh halini deşifre eder. Bir kitabı okuduğunda, onun sana aşılacağı her türlü düşünceyi kabul etmen gerekir. Çünkü o an yazar ne düşünürse, sende onu düşünürsün. O kitabı okuduğunda onun vereceği hüznü, kederi, acıyı sırtlanır ve bir balonla beraber gökyüzüne yollarsın. Bu kitabı okurken gözlerimin dolduğu her sahneyi birer birer seçiyorum, uçlarına dev kırmızı kurdeleler bağlıyorum ve onları rengarenk balonların ucuna takıp gökyüzüne salıyorum. Gökyüzüne salıyorum ki, melekler, kuşlar, belki çoktan hayatını yitirip birer yıldız olarak gökyüzüne tutunmuş

insanlar da bu satırları okusunlar, ve her birinin kırılan kanatları büyümlü bir dokunuşun etkisi ile tekrar yüreklerinden uzayıp kainatı sarmalasın." - *badvelet*

"İrem abla...seninle Tenimdeki İmza'da tanıştım. Yazış şeklini beğendim, tarzını beğendim. Ama beğenmeyenler kötü yorum yapanlar da oldu. Bunların hepsinin üzerinden gelip bizim için uğraştığın için teşekkürler. Senin her zaman yanında olacağımızı bilmeni isterim. Doğrusunu söylemek gerekirse Ahali favorim. Tenimdeki İmza'dan daha çok sevdim. Ama tabii ki onunda yeri ayrı. Az ağlamadık çılgınlar gibi, az sövmedik değil Sarp'a. Ama Ahali daha bir başka, okudukça okuyasım geliyor. Bölüm gelince seviniyorum. Seni ve kitaplarını seviyorum.Başımı dik tut her zaman, ağlama, yapamam diye düşünme. Sen bir şeyin en kötüsünü yapsan bile seni her zaman destekleyeceğim. Ve bir şey daha yazar, Seni seviyorum...♥ - *ArmyL_River*

"Bir kitabı okursun. O kitapla bir sürü duygu tadarsın . Mesela duygusal bir kitap okuyup hüzmün ya da romantik bir kitap okuyup sevgi. Senin kitabını okudukça her duyguyu zaman zaman tadıyorum. Her duygu geçiyor ve bu bir kitap için bence önemli bir şey. Özellikle heyecan ve merak. Aleyna'nın hangi kardeşle aşk yaşayacağı (ki benim favorim Atahan) merak konusu. Umarım biran önce öğrenebilirim. Bu kitabı okurken yüzümden gülümseme hiç eksik olmuyor ve umarım seninde bu yorumu okurken yüzünden gülümseme hiiiç eksik olmaz. İnşallah bir an önce yeni bölüm gelir heyecanla bekliyorum, bekliyoruz. Böyle devam etmen dileğiyle..." - *Seher_Bsk*

"Tek bir şey söylemek istiyorum beni yine şaşırtın her geçen bölüm daha güzel daha anlamlı yazıyorsun , nasıl geliyor bu fikirler gerçekten anamıyorum. Her bölümü beklerken acaba ne olacak diye merak ediyorum ve her seferinde güzel sonuçlar alıyorum , gerçekten tebrik ederim inşallah yazmayı bırakmasın çünkü sen gerçek bir yazarsın." - *TubaAltunkaynak*"Kimse görüldüğü gibi değildir. İlker'i çözümleyen bir Aleyna bekliyoruz. Hayat süprizlerle ve kasislerle doludur. Fakat her kasis aşılır. Belki, Aleyna'nın da bir kasisi olur. Ve onu aşamaz. Onda takılı kalır. Güzel bir yazarsın. Başarılar dilerim... " - *-Buse1-*

BU BÖLÜMÜ BU YORUMLARIN SAHİPLERİNE İTHAF EDİYORUM.

*

AHALİ - YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

New Empire - ACROSS THE OCEANS

İlker'in odası koridorun sonunda olduğu için önce benim odama vardık ve İlker de benimle birlikte odamın önünde durdu - ki bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim tanıdığım İlker, benim odaya girmemi falan beklemek yerine direkt kendi odasına gidecek tipte biriydi.

Ne yapıyor bu çocuk? diye geçirdim içimden. Bu gece onunla ilgili bildiğimi düşündüğüm şeyleri yerle bir etmeye yemin mi etti, nedir?

Hayretimi dışarı yansıtmadan odamın kapısını açarken, "İyi geceler," dediğimde cevap vermeyeceğine kanaat getirdiğim bir süre boyunca sessiz kaldıktan sonra tam odamdan içeriye girmek üzere hareketlendiğim sırada, "Prenses," diye seslenmesiyle kapının girişinde durakladım.

Başımı döndürüp omzumun üzerinden ona bakmadan önce 'Bana prenses demeyi bırak artık' demeyi planlıyordum fakat suratında gördüğüm ciddiyet kelimeleri boğazıma dizdi, bende yutkunarak onları geldiği yere geri gönderdikten sonra başka bir şey derken buldum kendimi. "Efendim?"

"Annelerimiz nereden tanışıyor?" diye sorduğunda sorusu beni hazırlıksız yakaladığı için birkaç saniye sadece ona bakakaldım, ardından hemen topuklarımın üzerinde dönerek onunla yüz yüze geldim ve "Nereden çıktı?" diye sordum.

"Annen sana annemden bahsetti mi hiç? Birbirlerini nereden tanıdıklarından falan?" diye yineledi sorusunu.

Dürüstçe, "Bahsetmedi. Aslını istersen buraya gelinceye kadar tanıştıklarını bilmiyordum, onu da Meltem Yenge'den öğrendim," diye yanıtladım, annemin konusu açıldığında Meltem Yenge'nin onu tanıyor gibi konuşmasından anlamıştım tanıştıklarını da. "Nereden çıktı şimdi bu?" diye yineledim. İçimden bir ses, İlker'in bunu sormasının akşam yemeğinde

sadece onun ve benim fark ettiğim o anın - annesinin üzüntüsünün - bir etkisi olduğunu söylüyordu. Ama yanılıyor da olabilirdim tabi...

Bir omuz silkme hareketiyle birlikte, "Merak ettim," diye geçiştirme bir cevap verdi ve başka bir soru yöneltti. "Hakan, sen buraya gelmeden önce bize Merih Amca'yla baban arasındaki küslükten az buçuk bahsetmişti. Ona da Merih Amca söylemiş. Neden küs olduklarını biliyor musun?"

"İşte o bir aile sırrı."

Bir kaşı sorgulayıcı bir edayla alnına yükseldi. "Aile sırrı derken?"

"Babamla amcamın küs olduğunu yıllardır biliyorum. Ama sadece bunu biliyorum. Babam, annem, Merih Amca... Hiçbiri nedenini söylemiyor. Bir sır gibi saklıyorlar," dediğimde eliyle düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. Ne düşünüyordu acaba? Aklından neler geçiyordu? *Ah, şu anda akıl okuyabilme gibi bir özel yeteneğimin olması için neler vermezdim...*

Başını hafifçe sallayarak, "Anladım," dedi sonrasında. "İyi geceler, prenses. Sabah görüşürüz," deyip ben bir şey söyleyemeden arkasını dönüp yürümeye başlayarak odasının yolunu tuttu.

Ben arkasından bakakalırken karanlık koridorda gözden kayboldu.

1 hafta sonra...

ALEYNA,

Aniden vücuduma Atlas Okyanusu soğukluğunda bir ıslaklık yayılırken çok etkisiyle uykumdan kalkıp yatakta dikildim, istemsizce ürperip kollarımı etrafıma sararken Titanik filminde Rose'un tahtanın üzerine almadığı Jack gibi hissediyordum kendimi. Burnumun ucundan su damlaları aşağıya doğru akarken, '*Ne... Ne oluyor?*' diye geçirdim içimden. Sırılsıklamdım. Ama neden? Nasıl?

Ne kadar zaman sonra bilmiyorum, şokun etkisi biraz hafifleyince nemli kirpiklerimin ardından etrafıma bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştığımda görüş açıma giren ilk şey Atakan oldu, elinde bir kovayla yanı başımda durmuş bana bakıyordu.

Kova mı? diye geçirdim içimden. Kovayla ne işi vardı ki?

Uyku... Soğuk... Su... Kova... Beyin hücrelerim henüz uykudan uyanmadığı için parçaları bir araya getirip bir bütün oluşturmam zaman

alırken sonunda sorumun cevabını buldum ve bulmamla içimde, pimi çekilen öfke patladı.

Bu patlamaya sebep olan kişi - Atakan - ise içimde olup bitenlerden habersiz bir şekilde, zafer kazanmışçasına bir coşkuyla konuştu. "Ve test başarıyla sonuçlanır!"

"Ne testi?" diye sorarken buldum kendimi.

Normal bir şeymiş gibi, "Suyun kaldırma kuvvetini test ediyorum da... Anında kaldırdı valla," dedi sırtarak.

Tehditkâr bir ses tonuyla, "Atakan," diye söze başladıktan sonra, "Şimdi bu yataktan kalkıp üzerinde seri katil kesilmemem için tek bir neden söyle bana," diye tane tane konuşurken ses tonum tehditkârdan, ölümcüle geçiş yapmıştı. Kafamda Atakan'ı nasıl öldürecekimle ilgili planlar yaptığım düşünülürse bu gayet normaldi. *Nasıl öldürmeli?* diye geçirdim içimden. *Dexter Morgan gibi özel bir odada ve özel alet edevatlarla, bir ritüelle birlikte mi öldürsem, yoksa Hannibal Lecter gibi bodoslama dalsam mı?* Karar veremiyordum.

Tedirgin bir şekilde, "Şu anda gözüme çok tehlikeli gözüküyorsun," dedi ve belki istemsizce, belki de kasıtlı olarak bilmiyorum ama bir adım geriledi.

"Ne kadar tehlike olduğumu tahmin bile edemezsin," dedim ve hemen ardından ekledim: "Ben sana hiç bizim mahalledeki çocukların küçükken bana taktığı lakaptan bahsetmiş miydin?"

Bu da nereden çıktı şimdi dercesine bir ifade yerleşti gözlerine - yüzüne - ama sonrasında nereden çıktıysa çıktı bana ne gibisinden omuz silktili. "Hayır. Neymiş?"

"Çük düşmanı," diye cevapladım. Bu şimdi uydurduğum bir şey değildi; gerçekte.

Bir duraksamanın ardından, "Çük düşmanı..." diye tekrarladı, kelimeleri ağzında yuvarlayarak. "Bildiğimiz çük mü bu? Hani sizde olmayıp da bizde olan?"

Benim bilmediğim başka bir çük mü var? diye geçirdim içimden. "Bildiğimiz," diye onayladım.

Bariz bir endişeyle, "Neden ki?" diye sordu, bende başladım anlatmaya.

"Bir keresinde bizim mahalleden çocuklarla top oynarken çocuklardan biri benimle dalga geçmeye başladı. Kız gibi vuruyorsun topa, kız gibi koşuyorsun falan diye... Bir sabrettim, iki sabrettim. Ama üçüncüde..." Kasıtlı olarak cümlemin ucunu açık bıraktım.

"Üçüncüde ne?" dedi devam et dercesine. "Ne oldu?"

"Maç sırasında top ayağıma geldiği gibi çocuğu hedef alarak tüm gücümle vurdum ve bil bakalım neresine isabet etti?"

Atakan çocukla empati kurup, onun acısını hissetmiş gibi yüzünü buruş buruş hale getirerek konuştu. "Çüküne," diye yanıtlayıp alt dudağını ısırdı.

Başımı onaylama manasında ileri geri hareket ettirirken, "Tebrikler, doğru cevap!" deyip alkışladım. "E, çocuk darbeyi aldığı anda yere yığıldı tabi ve kalkamadı."

"Kalkamadı mı?"

"Kaldı orada. Ahlayıp vahladı, dansöz göbeği gibi şekilden şekile girdi yerde... Baktık bunun kalkacağı yok, bizde annesini, mahallenin büyüklerini falan çağırdık, onlar götürdü. Sonrasında çocuğu bir ay kadar görmedim. Sırt üstü pozisyonda dinlenmesi gerekiyormuş, o yüzden evden çıkamadı çocuk. Ayıptır söylemesi bununki şişip, patlıcan gibi morarmış, küçük tuvaletini yaparken kan geliyormuş falan filan... He, bir de duyduğum kadarıyla darbenin etkisiyle eğrilik olduğu için ilaç tedavisi görüp, ameliyat olmuş," diyerek sözümü bitirdiğimde Atakan'ın suratındaki ifade dehşetin şekil bulmuş hali gibiydi.

Nusret Gökçe'yi kastederek, "Hani çocuğun çükünü Nusret gibi tokatlayıp kestikten sonra kıyma makinesinden geçirseydin, üstüne bir de kavurmasını yapıp son lokmasına kadar ona yedirseydin bile daha insafli olurdu!" diye yorumda bulunduğunda duymazdan gelmeyi tercih ettim.

"Bunu sana neden anlattım biliyor musun?" dedim ve birkaç saniye arayla, "Ne kadar tehlikeli olduğum hakkında ufak da olsa bir fikrin olsun diye," diyerek kendi soruma kendim cevap verdim. "Ki bu sana yapacaklarımın yanında az kalır..."

"Demek öyle..." Bu sefer geriye doğru iki adım attı. "Beni aydınlattığın için teşekkür ederim Aleynacığım," dedi hiç de teşekkür etmeyen bir ses tonuyla, sonrasında hemen kovayı yere atıp hızla odanın kapısına yöneldi. Kaçıyordu.

Arkasından, "Hey, kaçma! Gel buraya!" diye bağırarak yataktan fırladım ve peşine takıldım.

Atakan odadan çıktığında bende peşinden gidip aynısını yaptım fakat fazla uzağa gidmeden - koridora adımımı atar atmaz - duvara tosladım. Ama normal bir duvar değildi bu; etten, kemikten ve ıslak bir duvardı.

Adı bile vardı: İlker Arslanoğlu!

Duvara - pardon *İlker'e* - çarpmamla birlikte vücudum darbenin etkisiyle geriye doğru sendelerken dengemi kaybettim ve beynimin bir pilot edasıyla yaptığı 'Düşüyoruz! Çarpma için hazır olun!' anonsu kafamın içinde yankılanırken düşüşe geçtim.

Etrafımdaki her şey yavaş çekim hareket ederken iki şeyi fark ettim. Birincisi; Atakan koridorda koşar adımlarla ilerleyerek gittikçe benden uzaklaşıyordu. İkincisi; İlker dudaklarında bir sırıtışla öylece durmuş benim düşüşümü izliyordu ve bu düşüşe bir dur demeye, bana yardım etmeye hiç niyeti yokmuş gibiydi.

Pislik! diye geçirdim içimden. *Kışın buza basıp kışının üstüne düşer ve çanağı kırarsın inşallah! Kimse de sana yardım etmez inşallah!*

İlker'e beddua ederek popomun üstüne zorunlu iniş yaptığımda hissettiğim acıyla istemsizce yüzümü buruşturdum ve inledim. "Ahh!" Hemen ardından bir kıkırdama sesi duyup kafamı yukarı kaldırarak sesin kaynağına kısık gözlerle tip tip baktığımda İlker'in gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. "Ne gülüyorsun?" diye sormamla birlikte dudakları aralandı ve bir elini dizinin üstüne koyup hafifçe eğilerek kahkahalar atmaya başladı - kahkaha demek ne kadar doğrudu bilemiyorum gerçi, daha çok *anırıyor* gibiydi.

Neden İlker'in önünde düşmüştüm ki? Neden o yani? İlker haricindeki herhangi bir Arslanoğlu erkeğine razı olabilirdim ama anlaşılan hayat beni sadece yere düşürmekle kalmamış, bir de düştüğümde tekme atmıştı. *Ben bu hayatın gelmişine geçmişine...*

Kahkahaların ardından, *"Kıç üstü düşmek"* deyimini uygulamalı olarak gösterdiğin için teşekkürler prenses," deyip elleriyle havada tırnak işaret yaptı, sırıtıyordu. "Tüh ulan, keşke telefonum yanımda olsaydı da videoya çekseydim! Youtube'a yüklesem tıklanma rekoru kırardı şerefsizim..." diye kendi kendine hayıflanmayı da ihmal etmedi.

İlker'in önünde düşmekten utanmış mıydım? Evet. Bunu ona belli edecek miydim? Tabi ki hayır! "Sanki dünya üzerinde düşen tek insan benim," dedim umursamaz bir tavır takınarak.

Dudaklarındaki sırıtış genişlerken, "Kendini görsen böyle demezdin. Ben gördüm. Hem de her bir saniyesini... Nasıl desem... Hani böyle... Alaturka tuvalette sıçma pozisyonu alır gibi yavaş yavaş çömeldin önce, sonra da *cuuuk* diye oturdun kışının üstüne. Efsaneydi, *efsaneeee...*" dedi uzatarak.

Kahretsin! İlker'in ağzından çıkan her kahrolası kelime utancıma utanç katarken yanaklarımin - ya da herhangi bir yerimin - kızarmamış olması

için dua ederek bir an önce buradan - İlker'den - uzaklaşma isteğiyle ayağa kalktım. Düzeltiyorum, ayağa kalkmaya çalıştım fakat başaramadım. *Kahretsin çarpı iki!*

Hareket ettiğimde aniden kalçama saplanan, otur oturduğun yerde dercesine ağrıyla yüzüm istemsizce buruş buruş olup olduğum yerde kalakaldığımda içimden elimle kalçamı ovalamak gelse de bunu İlker'in önünde yapmayı reddediyordum. Ama kendimle baş başa kaldığım ilk saniye yapacaktım. *Canım popom...*

"Tampon hasar mı görmüş prenses?" diye sordu İlker. Bu sorudan çok bir tespit cümlesiydi.

Homurdanarak, "İyiyim ben, yok bir şeyim," diye yalan söyledim. Vardı. Bir yerim kırılmış olabilir miydi acaba? *Abartma, diye geçirdim içimden. Kırık olsa yerinde duramazsın.*

Beni duymazdan geldi ve dudaklarını öne doğru büzerek, "İstersen öpeyim geçsin?" diye teklifte bulundu. "Benim dudaklarım şifalıdır. Daha doğrusu, *şifalıymış,*" diye kendi kendini düzeltti. "Kızlar öyle diyor," deyip göz kırptı.

"İstemez!" diye reddettim hemen. "Şifalıymışmış... Anca zehirli olur senin dudakların!"

Alaycı bir şekilde, "Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra aramızda özel bir bağ kurulmuştur diyordum ama bir öpücüğü bile çok gördüğüne göre yanılmışım," dediğinde *'Birlikte geçirdiğimiz gece mi?'* diye geçirdim içimden. Terastaki geceyi kastettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı, öyle bir bahsediyordu ki biri duysa yanlış düşüncelere kapılması içten bile değildi!

Terastaki gecenin üzerinden birçok gece - gün - geçmişti ve tıpkı buradaki ilk 3 günüm gibi onlarda kelimenin tam anlamıyla yoğundu; hemen her sahnesinde hoplatıp zıplatacak türden bir aksiyon filminin içinde olmak gibi bir şeydi Arslanoğlu kardeşlerle aynı evde yaşamak.

Bu sürede benim için alışkanlık haline gelen iki şey vardı. Öğlen saatlerinde Atahan'la ormanda buluşmamız ve gece saatlerinde Lodos'la dizi izlememiz. Evet, bu ikisini geçtiğimiz günlerde her gün, eksiksiz bir şekilde, yapmış ve birlikte geçirdiğimiz özel zamanlarda her iki kardeşle de birbirimizi daha yakından tanıma, yakınlaşma fırsatı bulmuştum. Atakan'la da öyle... Her ne kadar onunla kardeşleriyle olduğu gibi özel vakit geçirme şansımız olmasa da kendisi özel olarak nasılsa toplu olarak da öyle olduğu, yani içi dışı bir olduğu için gerek olmamıştı, hem onunla yakın olmamak

imkânsız bir şeydi. Hakan ise... Onunla da yakınlaşmıştık tabi ama diğer üçüyle olduğu gibi değil. İlişkinin en yüksek seviyesinin - 10. seviyesinin - en yakın arkadaşlık, en düşük olanın - 1. seviyenin - ise tanıdıklık olduğunu düşünürsek Atakan, Atahan ve Lodos'la 5. seviyede, Hakan'la ise 3 ila 4 arası bir yerdeydik. Anlatabildim mi? Neden diye sorduğunuzu duyar gibiyim fakat bende bilmiyorum. Kızlar gününde aramızda yaşanan "o" iki andan sonra Hakan'la ilişkimizde bir tutukluk var gibiydi, sanki ilişkimizi bir üst seviyeye taşımamıza engel olan bir şey vardı. İlker'e gelecek olursak; onunla 1. seviyedeydik. Birbirimizi tanıyorduk, işte hepsi bu. İlişkimizde herhangi bir ilerleme olmamıştı, hala yerimizde sayıyorduk. İlker hala benimle uğraşüyor, bulduğu her fırsatta dalga geçip laf sokuyordu, bende altta kalmıyordum. Anlayacağınız o geceden önce nasıl anlaşıyorsak hala anlaşıyorlardık, özel bir bağ - ya da herhangi bir bağ - kurmaktan çok uzaktık yani.

"İkimizin arasındaki tek bağ geçici bir süreyle aynı evde yaşıyor olmamız," dediğimde, "Ah, leydim..." dedi elini göğsünün üzerine koyarak. "Kılıç gibi keskin kelimelerinizle kalbimi lime lime ediyorsunuz..."

Bakışlarım benim kontrolümün dışında elinin hareketini takip ederken gözlerim göğsüne indiğinde bir şeyi fark ettim; çıplaktı! Üst vücudu çıplı çıplı, altındaki mayoyu saymazsak altı da öyle. Ayrıca ıslaktı. Evet, tepeden tırnağa ıslaktı.

Düzenli spor yapıyor belli ki. Bu vücudun başka bir açıklaması olamaz, dedi içimden bir ses. Kafamın içinde bu cümleleri duyar duymaz hayret ve utanç karışımıyla, *'Hey, bilinçaltım! Sen niyeti bozdun galiba!'* diye geçirdim içimden ve çabucak bakışlarımı İlker'in vücudundan çekip yüzüne odakladım.

Kıvrık dudaklar ve alaycı bir ses tonuyla, "Ah, nihayet... Bende ne zaman fark edecek diyordum," dedi çıplaklığını kastederek. Ardı sıra elleriyle vücudunu göstererek, "Kabul et, iyi değil mi?" diye devam ettiğinde sesi kendini beğenmiş bir tona dönüşmüştü.

Devam edecek...

*

BURAYA EN ANLAMLI YORUMU YAPAN KİŞİYE BİR SONRAKİ BÖLÜMÜ İTHAF EDECEĞİM.

Hikayemizi okumaya nasıl başladınız?

Favori karakteriniz kim? Bir önceki bölümde de İlker-Atahan açık ara öndeydi, Aleyna'nın 2'sinden biriyle olması isteniyor sanırım?

Aleyna?

Hakan?

Atahan?

Atakan?

Lodos?

İlker?

Bu arada önceki bölümdeki 1400'e yakın oy ve 9300'den fazla yorumunuz için teşekkür ederim. Bu bölümde de oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen. 1600 oy ve yorum alır almaz yeni bölüm sizlerle, pamuk eller tuşlara!

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA YAZIN.

*

"Bundan sonraki paragraf içinde konuşuyorum. Hikayelerini okumaya bir arkadaşım sayesinde başladım. Bana Tİ'den bahsetti, bende merak ettim. Kitabı kütüphaneme ekleyip okudum ve bir şey fark ettim. Farklıydı. Kesinlikle kelimesi kelimesine kadar farklıydı. Her insan kitap yazmayı beceremez ve becerse bile duygularını karşısındaki insana anlatabilmeyi pek iyi beceremez. Bu platformda bir çok insan başkalarını etkileyip kitap basmaya çalışmak ve bu kitaplardan para kazanmak için buraya bir şeyler yazıyor. Çoğu kitap yazarken hissetmiyor ve hissettiremiyor da. Ama sen öyle değilsin. Doğru, bu platformda en sevdiğim yazar belki sen değilsin ama her kelimesi harfi harfine okunmaya değerlerdensin. Farklı, özgün bir tarzın, insanın kafasını yarım saat alakasız konularla karıştırmayacak ama basit de sayılmayacak bir betimlemen ve güçlü, ayakları yere sağlam basan karakterlerin var. Tam anlamıyla yazar diyebildiğim nadir insanlardansın. İnsanların salak saçma kitaplar yerine Ahali gibi Tİ serisi gibi kitaplar okuması lazım. Ya söyleyin bana, kaç tane güçlü, ne istediğini bilen ve özgün karakter kaldı bu platformda? Klişelikten uzak kaç kitap var ki burada? İnsanların senin kitapların gibi kitaplar okuması gerek. Seni seviyorum ve destekliyorum. Umarım her daim böyle başarılı olursun. ♥" - *Nocte_Immortalem*

"Ya bu nasıl güzel bir kitaptır.. Wattpad'de okuduğum şüphesiz en güzel ve en gerçekçi hikaye Ahali. insana aynı zamanda hem parıltılarla dolu bir peri masalındaymış hissi veriyor, hem de hayatın tam içinden bir hikaye, ki bence bu sınırı yakalamak zordur. sürekli

içip kızın vücudunda sigara söndüren badboy'lar yok, erkeğin k*çında kuyruk olan aptal kızlar yok, 2 günde başlayan aşklar yok, klişeler yok ve görüldüğü üzere çok güzel ve keyifli bir hikaye. bu yüzden seni canı gönülden tebrik ediyorum. bu kadar gerçekçi olduğun halde sıkmadığın için de teşekkür ediyorum. bence Ahali'nin her şeyi tam tadında. ne çok sıkıyor ne de çok aksiyonlu. ne vıcık vıcık aşk dolu ne de çok buz gibi. harika bir iş çıkarıyorsun, sonuna kadar böyle gitmeni temenni ederim. dediğim gibi çok aksiyon dolu olmasa da Ahali'de bir sonraki bölümü heyecanla beklemeni sağlayan bir büyü var bence :D buna İlker'in egosu mu, yoksa Hakan'ın naifliği mi, ya da Atahan'ın gizemi ve Atakan'ın şebekliği mi, veya Lodos'un zekiliği mi sebep oluyor bilmiyorum ama, iyi ki oluyor. böyle güzel bir hikaye yazdığın için çok teşekkür ederiz, sevilyorsun. <3" - *eysalala*

"Senin kitaplarını okumak, şey gibi... Hani bir rüya görürsün de o rüyada annen, baban, arkadaşların yani değer verdiğin birisinin ölümünü görürsün sonra uyanınca yanında rüyanda gördüğün kişiyi görüp ona sarılırsın ve içinde bir mutluluk olur. Gerek Ahali olsun, gerek Tenimdeki İmza, gerek Ruhumdaki İmza ben senin kitaplarını okurken aynen böyle hissediyorum ve biliyorum ki yalnız değilim..." - *pichacuu*

BU BÖLÜMÜ BU YORUMLARIN SAHİPLERİNE İTHAF EDİYORUM.

*

AHALİ - YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gülhüm Çahan - Film

Kıvrık dudaklar ve alaycı bir ses tonuyla, "Ah, nihayet... Bende ne zaman fark edecek diyordum," dedi çıplaklığını kastederek. Ardı sıra elleriyle vücudunu göstererek, "Kabul et, iyi değil mi?" diye devam ettiğinde sesi kendini beğenmiş bir tona dönüşmüştü.

Yalan söylemek istemiyordum. Doğruyu da... Bu nedenle sorusunu cevapsız bırakmayı tercih ettim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Yerleri ıslatmamalısın."

Dudakları iyice kıvrılırken aralarında oluşan boşluktan dişleri bana cee-eee yaptığında, "Kurulamak ister misin prenses?" deyip boynundaki havluyu eline aldı ve bana doğru uzattı.

Hiç düşünmeden, "Hayır!" diye cırladığımda '*Bu ses benim sesim mi?*' diye geçirdim içimden. *Sanki ağzımdan değil de kışkımdan çıkıyor gibi...* "Hangi akla hizmet seni kurulamak isteyeyim?"

Sen bilirsin dercesine omuz silkip havluyu kucağıma fırlattı. "Beni değilse bile bari kendini kurula... Sahi sen niye ıslaksın?" diye soruncaya kadar ıslak olduğumu ve neden ıslak olduğumu unutmuştum, darbenin ve hemen ardından gelen düşüşün etkisi olsa gerekti - en azından bu sefer ıslanınca iç gösterecek türden bir şey giymemiştım, buna da şükürdü. Ayrıca bu geçici unutkanlığımın İlker'in ıslak çıplaklığıyla hiçbir alakası yoktu, bunu kesinlikle - şiddetle - reddediyordum!

Konuşmak için dudaklarım aralandığı sırada açılan bir kapıyla birlikte Hakan'ın odasından, koridora çıkmasıyla geri kapandı. Kapıyı arkasından kapatırken önce İlker'i, sonra da beni fark edip durakladığında merak ve hayretle, neler olduğunu anlamaya çalışırcasına bir ona, bir bana baktı fakat başarılı olamamış olacak ki anlamaz bir edayla kaşları çatarak yanımıza yöneldi.

"İkinize de günaydın," diye söze başladı, nezaketinden ödün vermeyerek.

İlker sessiz kalırken ben konuştum: "Sana da."

Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken, "Bu sabah böyle bir manzara görmeyi beklemiyordum doğrusu," diye itiraf etti. *Ben de kendimi böyle bir manzaranın içinde bulmayı beklemiyordum,* diye geçirdim içimden. *Ama hayat işte...* Birkaç saniyenin ardından, "Ne oldu sana? Neden yerdesin?" dedi gözleri bende mola verdiğinde. "Ve neden ıslaksın?"

Elimi havada boş ver gibisinden sallayarak, "Uzun hikâye," diye geçiştirdim. Daha doğrusu, geçiştirmeye çalıştım ama İlker buna izin vermedi.

İlker bir sırıtiş eşliğinde, "Atakan'ı kovalarken bana çarpıp kış üstü yere çakıldı," dediğinde '*Tamam, kısa bir hikâyeymiş*' diye geçirdim içimden. "İzlemesi çok eğlenceliydi," diye eklediğinde Atakan'a olan hıncımı ondan çıkarmamak için kendimi tutmam gerekti ki yerimden kalkamadığım

düşünülürse bu pek zor olmadı. "Neden ıslak olduğuna gelecek olursak... Onu bende bilmiyorum işte."

İlker de abisi gibi soru soran gözleriyle bana dokunduğunda, "Atakan'ın marifeti!" diye ikisine hitaben konuştum, sızlandım. "Beni üzerime su dökerek uyandırdı!" dediğimde kelimelerimin her iki kardeşte de etkisi farklı oldu; biri güldü, diğeriye somurttu.

Hakan sert bir şekilde kardeşine bakıp, "Kes gülmeyi," diye tısladı sıkıdığı dişlerinin arasından. Peki, İlker kesti mi? Hayır. Bunun üzerine onaylamaz bir edayla başını iki yana hareket ettirmekle yetinip bakışlarını bana döndürdüğünde Hakan'ın gözlerindeki ifadenin demirden pamuğa dönüşmesine şahit oldum, çenesi bariz bir şekilde gevşedi. "Aleyna... Lütfen kardeşimin kusuruna bakma. Ben onun adına özür dilerim senden," dedi yumuşak ve bir o kadar da mahcup bir ses tonuyla. "Bazen şakayla kakayı birbirine karıştırıyor. Ama sana söz veriyorum, bir daha bu kadar ileri gitmeyecek. Onunla konuşacağım."

Onunla işim bitince istese de gidemeyecek zaten, diye geçirdim içimden. *Çünkü ölü olacak...*

İlker gözlerini devirerek, "Juliet'ini etkilemek istediğini biliyorum Romeo. Ama tutamayacağın sözler vermemelisin," diye lafa atladı. "Atakan'ın bir şeyi yapacağını veya yapmayacağını garanti edemezsin, kimse edemez. Kendisi bile... Sağı solu, doğusu batısı, kuzeyi güneyi belli olmaz onun."

Hakan onu duymazdan gelip öne doğru bir adım atarak, "Bu arada yerde kaldın. Elimi tut, kaldırayım seni," dedi ve elini uzattı bana.

Bakışlarım pinpon topu misali Hakan'ın suratıyla, havada kalan eli arasında gidip gelirken ne diyeceğimi bilemez bir şekilde, "İhım, şey... O mesele..." diye geveledim, elim yine istemsizce saçıma gitmişti. "Üzgünüm ama tutamam."

Elini yanına düşürürken suratında anlayış vardı ama gözlerinde saniyenin yüz binde biri kadar bir süre için hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirdim. "Bugün yatağın tutucu tarafından mı kalktın sen?"

Anlamayarak, "Hı?" dediğimde, "Tutucu kızlar erkeklerin elini tutmak istemez ya hani..." diye açıkladı.

Bunu da nereden çıkarmıştı? Elini tutmama nedenim elini tutmak istemem değil; kalkmak istemememdi. Hemen bu yanlış anlaşılmayı düzeltme ihtiyacıyla, "Kalkamıyorum!" dedim biraz yüksek bir sesle.

"Ne?"

"Bas baya kalkamıyorum işte. Kalkmaya çalıştığım da ağrı saplanıyor..." diye itiraf ettim. *Nereye* ağrı saplandığını kasıtlı olarak dile getirmemiştim fakat İlker benim yerime getirdi.

Hakan'a hitaben konuşarak, "Geminin *kıç tarafında* hasar var, çıktın mı köfteyi?" diye üstüne bastığında, '*Ben sana şimdi bir çakacağım...*' diye geçirdim içimden.

Hakan'ın suratı asıldı, kardeşinin bu laubali konuşmasından hoşlanmamıştı. "İlker," dedi aynı anda hem ayıplayıcı, hem azarlayıcı, hem de uyarıcı bir ses tonuyla. "Hadi odana git sen. Belli ki bir yararın olmayacak, bari zararın da olmasın. Ben Aleyna'yla ilgilenirim."

"Hee, *"rol çalma"* diyorsun yani," dedi ellerini havaya kaldırıp tırnak işareti yaparak. "Pekâlâ, öyle olsun. Sahne senindir Romeo. Ben kaçır," deyip vakit kaybetmeden yanımızdan geçip gitti.

Hakan'la ikimiz yalnız kaldığımızda, "Sen de gidebilirsin. Kendini benimle ilgilenmekle sorumlu hissetme, başımın çaresine bakarım ben," dedim samimiyetle.

"Burada kaldığın sürece benim sorumluluğumdasın ve ben sorumluluklarımı yerine getirmeye özen gösteririm," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Ama-" diye söze başlamıştım ama bitirmeme izin vermeyip üstüne basarak, "Âmâsı falan yok; *öylesin*," dedi itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, şimdi seni yerden nasıl kaldıracağımızla ilgilenelim. Doğru anladıysam, hareket ettiğinde kalçana ağrı saplanıyor, değil mi?" Başımı onaylama manasında salladım. "Madem öyle... Seni hareket ettirmemiz gerekiyor."

"Nasıl olacak o? Bilmem farkında mısın ama kalkmak için hareket etmem gerekiyor."

Kısa süreli bir düşünme sürecinin ardından aklında bir şimşek çakmış gibi parmağını şıklatarak, "Bir fikir var!" dediğinde soru soran gözlerle ona baktım. "Bence söylemek yerine uygulamalı olarak göstersem daha iyi." Cümlesini bitirmesiyle aramızdaki mesafeyi 0'a indirmesi ve bir eliyle sırtımı, diğeriyle bacaklarımın arkasını kavrayıp beni kucaklayarak havaya kaldırması bir oldu, bunu yaparken hızlı olduğu kadar nazikti.

Birden bire kendimi Hakan'ın kollarının arasında, ellerimi omuzlarında buluverdiğimde, '*Hakan Arslanoğlu'nun kucağından bildiriyorum; burası oldukça sıcak ve rahat*' diye bir ses duydum kafamın içinde. Bilinçaltım bu

düşüncesini dile getirmeye cüret ettiği için benden bir çimdik, bir de azar yedi. *Hayırdır, ne oldu bugün sana böyle? İyice azıttın he!*

"Umarım canını acıtmamışımdır."

Hakan'ın sesiyle birlikte bilinçaltımı - teknik olarak kendi kendimi - azarlamaya bir son verip dikkatimi ona verdim. "Acıtmadın," dedim dürüstçe. Her şeyin bir anda olup bitmesinden mi, Hakan'ın sihirli ellerinden mi yoksa ilk kez - yanlış duymadınız, ilk kez! - bir erkeğin kucagında olmanın verdiği şok hissi acı hissine baskın çıktığından mı bilinmez ama gerçekten canım acımamıştı. Hala da acımıyordu.

İçten bir şekilde, "Buna sevindim," deyip gülümsedi. İlk defa gülümsemesini bu kadar yakından görüyordum ve bu mesafeden üzerimdeki harekete geçirici etkisi daha da büyüktü, öyle ki dudakları yukarı kıvrılır kıvrılmaz - anında - beynim, dudaklarıma 'Kıvrıl!' komutu vermiş ve onlar da yerine getirmişti.

"Hiç zorluk çekmiyor gibisin," diye gözlemimi aktardım. "Beni taşımakta yani..."

"Antremanlıyım ben, ondandır. Şebnem'in topuklu ayakkabıları ne zaman ayağını vursa - ki bu da hemen hemen her zaman oluyor - onu taşıdığım için..." deyip odama yöneldi.

Bir an için Şebnem'i gözümün önüne getirdim. Bir Barbie bebek hayal edin... Heh, işte aynen öyle bir vücudu vardı. Beli o kadar inceydi ki iki elimin baş ve işaret parmaklarıyla etrafını çevreleyebilirdim. O göbek... Kızda şu Instagram'da moda olan 'karın kası' bile vardı!

İddiaya varım ki McDonalds'ta bir oturuşta birden fazla, süper boy Mega Mac menüyü mideye indirse bile göbek möbek olmazdı kızda. *Aynısını ben yapsam ayva göbeğim olurdu bira göbeği! Ya da Noel Baba göbeği...*

"İkimizi taşımak aynı şey değil."

Beni kapının eşiğinden geçirirken, "Kilodan bahsediyorsan pek fark olduğunu sanmıyorum," dediğinde inanmadığımı belli eden bir ses çıkardım. "Zayıf olduğu halde kendini şişman gören kızlardan biri olduğunu söyleme bana."

"Şişman olmadığımı biliyorum. Ama Şebnem gibi anoreksiya sınırında dolaştığım da söylenemez." Kırdığım potu fark edip, "Yanlış anlama, Şebnem'e laf sokuyor falan değilim. Kötü bir zayıflığı olduğunu ima etmedim. Ben sadece... Gördüğümü söyledim." diye toparlamaya çalıştım.

Sakinleştirici bir ses tonuyla, "Rahat ol, yanlış anlayacak bir şey yok," dedi ve yatağın yanında durup yavaşça beni üzerine bıraktı. "Doğru

söylüyorsun, Şebnem fazla zayıf. Biraz kilo almasına hayır demezdim... Senin gibi olsa iyi mesela."

Ne? Benim gibi mi? "Dünya üzerinde benim fiziğimin Şebnem'kinden iyi olduğunu düşünen tek kişi sensindir herhalde!" dedim kulaklarıma inanamayarak. "Allah'ı var, kız manken gibi... İdeal vücut resmen!"

"Kime göre? Neye göre? Ben şu 'ideal vücut' saçmalıklarına inanmam. Herkesin gözüne hoş gelen farklıdır, zevk meselesi yani," dedi omuz silkerek. *İdeal vücudu bilmem de sen ideal erkeksin sanırım*, diye geçirdim içimden. Her sözü, her davranışı - aslını isterseniz, her şeyi - beni bunu düşünmeye itiyordu. "Ben kızların hafif etli butlu olmasından yanayım mesela," diye devam ettiğinde gülümsemesi dudaklarına ve onlarla birlikte yüzüne iyice yayılırken dişleri meydana çıktı ve kendimi Colgate reklamı izliyormuş gibi hissetmeme neden oldu. "Ama bu aramızda kalsın. Şebnem yıllardır, düzenli olarak yaptığı bütün o diyet ve spordan sonra kilo almasını istediğimi duyarsa çıldırır," diye ekledi. Uyarmaktan çok rica eder gibiydi.

"Merak etme... Aramızda," diye bir sır verircesine fısıldadım.

Benim gibi alçak sesle konuşarak, "*Aramızda...*" diye tekrarladı. "Her neyse... Ben gidip kahvaltını yatağa getirmelerini söyleyeyim. He, bir de kompres yapman için buz torbası... Atladığım bir şey var mı?"

"Aklıma gelen başka bir şey yok," dedim hayır dercesine başımı sallayarak. "Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok, sen iyi ol yeter," dediğinde bunu laf olsun diye değil, gerçekten içinden gelerek söylediğini hissetmiştim. "Hadi gidiyorum ben. Kahvaltıdan sonra gelip seni kontrol ederim."

"Bu kadar üstüme düşmene gerek yok," diye karşı çıktım. "Alt tarafı-"

İşaret parmağını dudağımın üzerine koyup, "Şişşt," diyerek beni susturdu. "Bunu konuşmuştuk. Sen benim sorumluluğumsun, unuttun mu? Bırak görevimi yapayım..." Birkaç saniye durdu. "Anlaştık mı?"

Hakan'ın suratının her bir metrekaresine, nakış gibi ilmek ilmek işlenmiş kararlılığa ve gözlerinde selektör yapan bir araba misali yanıp sönen inatçı ışığa bakılacak olursa ben ne dersem diyeyim bildiğini okuyacakmış gibi görünüyordu, o nedenle kelimelerimi boşa tüketmek yerine kabullenmeyi tercih ettim. "Anlaştık."

*

Ahali, siz söylemeden ben söyleyeyim; evet, bu bölüm kısıydı. Ama üniversite son sınıftayım ve finallerim kapıda, yumurta kapıya dayandı yani. Aslında yayınlamayacaktım ama yine de bu hafta sizi bölümsüz bırakmak istemedim, o yüzden yayınladım.

Her neyse... Birkaç sorum olacak sizlere.

Hikayemizi okumaya nasıl başladınız?

Favori karakteriniz kim? Önceki bölümün favorisi (6700 yorumla) İlker idi. Bakalım bu bölümde favori kim olacak?

Hakan?

Lodos?

Atakan?

İlker?

Aleyna?

Atahan?

Bu arada yaklaşık 1300 oy ve 15000 yorum için hepinize sonsuz teşekkürler! Bu bölümde de oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen!

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA YAZIN.

*

AHALİ - YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

J Rabbit () - Monday To Sunday ()

ALEYNA,

Sen benim sorumluluğumsun.

Hakan'ın gidişinden sonra bu kelimeleri, kahvaltımı ederken, popoma buz kompresi yaparken, annemle ve Melis'le telefonda konuşurken, Instagram hesabımda gezinirken aklımdan çıkmamıştı.

Bir süredir telefonumdan - Wattpad'ten - hikaye okuyordum ve hala aklımdaydı.

Neden aklımdaydı?

Kendi kendime bu soruyu bilmem kaçınıcı soruşumdu ama daha önce olduğu gibi yine askıda kalmıştı. Ne kelimeler özeldi, ne de özel bir anlamla söylenmişti, o halde bu sözcükleri düşünmem ve düşündükçe içimde daha önce varlığını bile bilmediğim bir yerde, adını koyamadığım bir şey hissetmem hiçbir neden yoktu. Ne miydi 'o şey'? Kötü bir şey değildi ama daha önce hissettiğim hiçbir iyi şeye de benzemiyordu. Sahi neyin nesiydi bu? Bir... Sıcaklık belki?

Hadi ateistler bunu da açıklayın! diye geçirdim içimden.

Hissettiğim duyguyu anlayamamanın verdiği sıkıntıyla dudaklarımı öne doğru büzerek oflamamla birinin kapıyı tıktıklaması bir oldu. Bu da kimdi? Kahvaltıdan sonra gelip beni kontrol edeceğini söylediği için aklıma gelen ilk kişi Hakan oldu. Muhtemelen odur diye düşünerek çabucak Wattpad

uygulamasından çıkıp ekranı kilitledikten sonra telefonumu elimden bırakıp, "Gir," diye seslendim.

Hakan olduğunu farz ettiğim kişi kapıyı açmak yerine hafifçe aralamayı tercih ettiğinde neden böyle bir şey yaptığına anlam veremeyerek kaşlarımı çattım. Derken kapıdaki aralıktan bir kol uzandı ve elinde tuttuğu beyaz mendili havada sallamaya başladı. "Ateşkes teklif ediyorum."

Atakan'ın sesini duymamla kaşlarımın arasındaki çizginin derinleşmesine neden olurken, "Teklifin reddedildi. Git buradan," diye başımdan savdım. Sabahkine oranla sinirim azalmıştı, artık Atakan'ı öldürmek istemiyordum mesela, ama hala tam anlamıyla geçmiş değildi. Elbet geçecekti ama o zamana kadar Atakan'la konuşmayı düşünmüyordum.

Kapıyı biraz daha aralayıp başını boşluktan içeri uzattığında küçük bir çocuk gibi alt dudağını öne düşürerek özür dileyen, suçlu gözlerle baktı bana. "Biliyorum fazla ileri gittim... Aslını istersen, bilmiyordum ama Hakan sayesinde öğrendim. *Öğretti*," dedi vurgulayarak. "Hakan demişken... Onu üzerime salmana gerçekten gerek var mıydı? Aklında bulunsun Hakan'ı sakın sinirlendirme. Kolay kolay sinirlenmez ama sinirlendi mi o medeni insandan eser kalmıyor, tam bir Terminatör'e dönüşüyor şerefsizim."

"Ne yaptı? Dövdü mü seni?"

Kimse beni dövemez dercesine bir yüz ifadesi takınıp, "Kimi? Beni mi? Mümkün mü öyle bir şey? Sen bunu söylememiş, bende duymamış olayım..." diye reddetti. Sonrasında, "Dövmek değil de *tartaklamak* diyelim," dedi üstüne basarak ve devam etti. "Hani tartaklama konseptine yeni bir boyut kazandırdı. Burnum bile kanamadı ama şimdi tuvalete gidip sıçsam götümünden kan gelir, anlatabiliyor muyum? İçime içime kanadım anasını satayım... Allah kimseye yaşatmasın."

"Üzüldüğümü söylemeyeceğim," dediğimde bu %50 yalan, %50 doğrudu. Bir yanım sabah bana yaptığı şeyden sonra bunu hak ettiğini söylüyordu. Diğer yanımsa her şeye rağmen ona üzülüyordu. *Biri yufka yürekli mi dedi?*

"Haklısın, hak etmiştim ama ben gerçekten dersimi aldım. Bir daha asla böyle bir şey yapma-yapmamaya çalışacağım." Lafını yarıda kesip, anlık bir duraklamanın ardından söyleyeceği şeyi değiştirmişti.

Bir kaşım sorgulayıcı bir edayla alnıma yükseldi. "Yapmamaya çalışacağım mı?"

"Aslında yapmayacağım diyecektim ama son anda vazgeçtim. Ama bir sor bakalım, neden vazgeçtim," dediğinde ben soruyu sormadan cevaplamaya başladı. "Ben ne zaman böyle büyük laflar etsem hep tükürdüğümü yaladım da ondan... Hem de öyle böyle yalamadım. Lickitung diye bir Pokemon vardı ya hani? İşte onun gibi yaladım... Tabiri caizse bal, dök, yala yaptım."

"Anladım," diyebildim. Başka ne denirdi ki?

"Birbirimizi anladığımıza göre kendimi sana affettirmek için ne yapabilirim onu konuşalım. Özür dilersem?"

Burun kıvırdım. "Bir özürle her şey halolsaydı..."

"Salya sümük ağlayıp yalvarıp yakarsam? Ayaklarına kapansam?"

"Yok ben almayayım canım, sümük sevmiyorum," diye geri çevirdim.

"Peki, odanın önünde kamp kursam? Orada yatıp kalksam?" dediğinde gözlerimi devirerek, "Romantik komedi filminde oyuncu falan mı sandın kendini?" dedim alayla.

Dudaklarının titreşmesine neden olacak şekilde ofladı. "Başka ne yapabilirim ki?" dedi hayıflanırcasına.

Bir silkme hareketiyle omuzlarımı yukarı aşağı oynatıp, "Valla onu da sen düşüneceksin artık," diyerek topu ona attım. "Benden tüyo müyo yok..."

Atakan benden ipucu alamayacağını anlayınca suratı asılsa "sonrasında düşünceli bir hale büründü. "Ne yapabilirim? Ne yapabilirim?" diye kendi kendine aynı şeyi tekrarlardı bir süre. Ardından yüksek ve coşkulu bir sesle, "Buldumbuldum.com!" diye duyurup konuşmayı sürdürdü. "Hani buraya geldiğin ilk gün, sana hayatının en eğlenceli gününü yaşatacağıma söz vermiştim, hatırladın mı?"

Durup hafızamı kurcaladım. *Hee şu söz!* Atakan bahsedinceye kadar aklımdan tamamen çıkmıştı. Başımı onaylama manasında hareket ettirerek, "Hı-hı," diye mırıldandım.

"O günü yaşamaya hazır ol!"

2 gün sonra...

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin artık?"

"Prematüre bebek misin kızım sen?" dedi alayla. "Sabırlı ol. Az kaldı, birazdan öğreneceksin."

Atakan'la ikimiz ayrı - karşılıklı - koltuklarda oturmuş onun için bilinen, benim içinse bilinmeze doğru yolculuk ederken limuzine bindiğimizden beri nereye gittiğimizi öğrenmeye çalıştığım fakat başarılı olamadığım için birden fazla duyguyu aynı anda yaşıyordum. Heyecan, merak, sabırsızlık, bıkkınlık...

Bundan tam 2 gün önce Atakan beni üzerime su dökerek uyandırmış, ben onu kovalayayım derken İlker'e çarpıp popo üstü yere düşmüş ve yerden kalkamayınca Hakan beni yatağıma taşımıştı. Sonrasındaysa Atakan kendini bana affettirmek için şu bana "hayatımın en eğlenceli gününü" yaşatma sözünü yerine getirmeye karar vermişti ki bunu yapabilmek için popomun iyileşmesini beklememiz gerekmişti.

Ve o gün gelip çatmıştı.

Bugün.

"Kaç dakika?"

Atakan bir tuşa basıp, "Kaç dakikalık yolumuz kaldı?" diye sordu şöfore. Limuzinin ön ve arka tarafı birbirinden ayrı iki dünya olduğu için telsiz - tabi daha teknolojik hali - gibi bir cihazla iletişim kuruyorlardı.

"On dakika kadar efendim."

Şöfore hitaben, "Teşekkürler," deyip bana döndü. "Aldın mı cevabını?"

"Aldım," diye homurdanarak cebimden telefonumu çıkardığımda ekranda 1 yeni mesaj yazısını gördüm ve mesajı açtım. Lodos, 'Hey, ne yapıyorsunuz? :)' diye soruyordu.

A: *Hala yoldayız.*

L: *Hala mı? Nereye götürdüğünü söyledi mi?*

A: *Söylemiyor! :(*

Oktay Bey'i haklı çıkararak Lodos'la mesajlaşarak geçen bir on dakikanın sonunda limuzin durduğunda telefonumla ilgilenmeyi bırakıp başımı kaldırarak pencereden dışarı baktım ve deniz kenarı bir yerde olduğumuzu fark ettim. Aslını isterseniz bir marinadaydık.

Atakan, "İşte geldik!" dedi hevesle ellerini birbirine sürterek.

Oktay Bey limuzinin kapısını açıp, "Buyrun efendim," dediğinde Atakan kendini arabadan dışarı attı. Bende onu takip ettim.

"Bütün hazırlıklar tamam mı?" diye sordu Atakan.

Oktay Bey ikimizin arkasından kapıyı kapatıp, "Evet, efendim. Sizi bekliyorlar," dedi başını onaylama manasında sallarken.

"E, daha fazla bekletmeyelim o zaman... Bizim işimiz uzun sürer, sen bizi bekleme. Ben gelmeden önce ararım seni. Hadi görüşürüz," deyip denizci selamına benzer bir şey yaptıktan sonra bana Oktay Bey'e veda etme şansı bile vermeden elimden tuttuğu gibi peşinden sürüklemeye başladı.

Atakan'ın adımlarına ayak uydurmaya çalışırken omzumun üzerinden mahcup bir yüz ifadesiyle Oktay Bey'e bakıp özür dileyen bir bakışlar yolladım, sonrasında önüme döndüm. "Mağara adamı gibi beni oradan oraya sürüklemek kendini affettirmek için iyi bir yol mu sence?"

"Sürüklemiyorum ki... *Geride kalmadığından emin oluyorum,*" diye düzeltirken marinada yürümeye, teknelerin ve yatların yanından geçmeye devam ediyordu. Bir süre daha ilerledikten sonra durup elimi bıraktı, onunla birlikte bende stop ettim. Ardından iki eliyle marinadaki - tartışmasız - en büyük yatı işaret ederek, "Tanıştırayım; ailemizin kızı Belis, Aleyna. Aleyna, Belis," diye takdim ettiğinde, *'Evleri saray ise yatları da yüzen saray!'* diye geçirdim içimden.

Sonrasında bir şeyi idrak edip durakladım. *Belis mi dedi o?* Yatın büyüklüğünü gördüğümde şaşırılmış, adını duyduğumdaysa şaşkınlığım şoka dönüşmüştü. Yusufçuk böceğine dönen gözlerimi kırpıştırıp açık kalan ağzımı hareket ettirerek, "Kim koymuş bu adı?" derken buldum kendimi, sanki ben kelimeleri konuşmamıştım da onlar beni konuşturmuştu.

"Merih Amca tabi ki," dedi başka kim olacak dercesine bir ses tonuyla. "Bir yat için alışılmamış bir ad, değil mi? İlk duyduğumda garibime gitmişti, bende Merih Amca'ya ne anlama geldiğini sormuştum. Belis; güzel bir kız demekmiş, he bir de aşkın-"

"-ilk meyvesi," diye tamamladım cümlesini, ondan önce davranarak. Maksimum bir beş saniye kadar sonra, "Benim ikinci adım Belis," dedim pat diye.

İnanamaz bir şekilde, *"Yok amınaaa!"* dedi uzatarak, Kolpaçino'dan alıntı yapmıştı. Ardından ciddiyetle, "Harbi mi lan? Bak, bana ayak yapma... Kol yap... Ne bileyim, bacak yap. Ama ayak yapma!" diye uyardı.

"Ayak falan yapmıyorum," dedim dürüstçe.

"İkinci bir adın olduğunu bilmiyordum," dediğinde, "Aleyna'yı kullandığım için düzgün kimse bilmez zaten," diye açıkladım. "Annem adımla Belis koymak istemiş, babam da Aleyna... Anlaşamayınca ikisini de koymuşlar."

"Tesadüfe bak lan!"

Burada sorulması gereken soru: Bu gerçekten bir tesadüf müydü? İçimden bir ses olmadığını söylüyor, bu kadarı tesadüf olamaz diyordu. Diyelim ki tesadüf değildi, o zaman bir diğer soru: Neydi bu? Anneme, eve dönene kadar geçmiş mevzuları kurcalamayacağıma dair söz verdiğimi biliyordum ama günden güne bu sözü tutmak zorlaşıyordu.

Atakan'la birlikte yata bindiğimizde kaptan ve diğer personel, "Hoş geldiniz efendim" ve benzeri cümlelerle karşıladı bizi.

Nasıl ki evdeki çalışanlar - hizmetçiler vb. - Atakan'ın gözünün içine bakıyorsa buradaki çalışanların durumu da aynıydı. En basitinden, benim buraya gelinceye kadar daha önce hiç - hiç kimseden- duymadığım bir ses tonuyla konuşuyorlardı; sadece zenginlere karşı kullanılan bir ton olsa gerekti.

İçi de dışı gibi görkemli olan yat her şeyiyle para diye bağıyordu. Evet, bu üç katlı yatın özenle tasarlanmış her bir ayrıntısında liralari görüyordunuz hatta dolarlar, marklar, sterlinler ve daha nicelerini... Ki evlerinin de böyle olduğu düşünülürse bu beni şaşırtmamıştı, daha doğrusu şaşırtmamalıydı ama hayatımda ilk kez - ve muhtemelen son kez - bir yata bindiğim için kendimi UFO gören masum köylü gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Hele de böyle bir yata...

İkinci kata çıkıp bizim için hazırlanmış açık büfeden, istediğimiz yemeklerden kendimize bir tabak yapıp yatın arka tarafında, gölgenin altındaki masadaki yerimizi aldık, çalışanlar da arzu ettiğimiz içecekleri getirdi ve yat anbean kıyıda uzaklaşırken bir yandan yiyip içip, bir yandan da denizi, pervanelerin suyu yarışını izledik.

"Büyük planın bu mu yani? Bir yat gezisi mi?" dedim dudak bükercesine. *Tavra bak!* dedi iç sesim. *Hani gören de hayatın yatlarda geçti sanır...* Haklıydı, normal koşullar altında böyle bir yata binip gezmeyi bir kenara bırak rüyamda bile göremezdim. Evet, geçici bir süreliğine anormal koşullardaydım ama nereden geldiğimi unutmamıştım ve unutmayacaktım. Böyle davranmamın sebebi bana yaptığı şeyden sonra ona kök söktürmeden Atakan'ı affetmeyecek olmamdı.

"Bu daha başlangıç," dedi kendinden emin bir şekilde. Eliyle tabağını, tabağındakileri, işaret ederek, "Bol bol ye, iškembeyi doldur... Enerjiye ihtiyacın olacak," deyip sen görürsün gibisinden sırtarak göz kırptı. *Bu sırtıştan hoşlanmadım*, diye geçirdim içimden. *Hiç hoşlanmadım hem de...* Hemen sonra, birden bire aklına gelmiş gibi, "Fazla da doldurma... Ne olur ne olmaz, maazallah mideni falan bozarsan bütün günün tuvalette geçer... Osuruk seslerin yatın öbür ucundan bile duyulur *zaaart zuuurt* diye..." diye ekleyip uyarmayı ihmal emedi, uzatmıştı.

Bunu cidden söyledi mi? diye geçirdim içimden. O Atakan Arslanoğlu'ydu; tabi ki söylemişti. "Bu kadar ayrıntı vermeye gerek var mıydı sence?"

Omuz silkti. "Verdim gitti!"

Hiç acele etmeden, sindire sindire yemeklerimizi yiyip içeceklerimizi içtikten sonra Atakan aniden ayaklanıp, "Hadi gel," dedi elini bana doğru uzatarak. Uzattığı eli tuttuğumda beni tek hamlede ayağa kaldırıp, "Beni takip et," diyerek topuklarının üzerinde 180 derece döndü ve hızla - hevesle - alt katın yolunu tuttu, bende arkasından gittim.

Alt kata vardığımızda Atakan tek kelime etmeden soyunmaya başladı. Evet, soyunmaya! Üzerindeki tişörtü başından çıkarıp yere fırlattığında şoka girerek bir şey söyleyemesem de şortuna uzandığında çıkıp kelimelerin yolunu bulabildim. "Hoop, dur yolcu! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Eli şortunun düğmesine gidip çözerken, "Ne yapıyor gibi görünüyorum? *Soyunuyorum*," dedi üstüne basarak. Sanki bu normal bir şeymiş, kuşlar uçar, balıklar yüzer, Atakan'lar da soyunurmuş gibi konuşmuştu!

Fermuarını aşağıya indirdiğinde hemen geriye doğru bir adım atıp gözlerimi yumdum hatta onunla da kalmayıp ellerimi gözlerimin üzerine kapattım. "Kızlarla birlikte ıssız koylara demirleyip yataınızda çırılçıplak dolaşmak zengin eğlencelerinden biri falan mı? Eğlence anlayışınız bu mu sizin?" dedim yüksek, ayıplayıcı ve bir o kadar da azarlayıcı bir ses tonuyla.

"Ne?" Sesi anlamaz bir tondaydı. "Ne diyorsun kızım?"

"Anlamazdan gelme!" diye bağırdım. "Bak, ben senin bildiğin kızlardan değilim! Beni bu sapkınlığa alet edemezsin!"

"Ulan ne oluyor burada? Niyetin beynimin ırzına geçmekse - tebrikler - başardın. Beyin hücrelerimi üst üste dizip siktin anasını satayım!" diye sitem etti. "Ayrıca neden gözlerini kapatıyorsun?"

İğneleyici bir şekilde, "Bil bakalım neden? Seni *çıplak* görmek istemediğim için olabilir mi acaba?" deyip vurguladım.

"İyi de çıplak değilim ki altımda mayo var."

Anlık bir duraklamanın ardından, "Değil misin?" diye sorduğumda, "Değilim," diye cevapladı.

Tereddüt parmaklarımı aralayıp oluşan boşluklardan temkinli gözlerle baktığımda derin bir oh çektim. Doğruyu söylüyordu. Ellerimi iki yanıma düşürürken, "Neden bana soyunuyorum dedin o zaman? Aklımı kıcımdan çıkacaktı az kalsın!" diye çattım.

"Kıyafetlerimi çıkarıyorum demek istemiştım, nereden bileyim senin çıplaklar partisi düzenlediğimi düşüneneğini... Sende az fesat değilsin! Bence bundan böyle sana Bayan Fesat diyelim! Nasıl fikir?" deyip sırtıttığında gözlerimi kısıp berbat bir fikir dercesine bir bakış attım. Peki, Atakan bunu umursadı mı? Hayır. "Eee söyle bakalım Bayan Fesat, daha önce hiç jet-skiye bindin mi?" diye sorarken eli ve başıyla hemen yanımda, yatın kenarına yanaştırılmış şekilde suyun üzerinde yüzen 2 adet jet ski'yi işaret etti. O gösterinceye kadar orada olduklarını fark etmemiştim bile.

Dürüstçe, "Hayır," diye yanıtladığımda yüzünde bir hayret ifadesi yer edinirken bana başka bir soru yöneltti. "Cidden mi? *Hiiiç* mi?" Uzatmıştı.

"Hı-hı."

"Ne yalan söyleyeyim, lafın gelişi sormuştım. Evet demeni bekliyordum," diye itiraf etti. Sonrasında bir sırtışla, "Desene jetski bekaretini bozmak bana kismetmiş!" diye ekledi.

Ağzından çıkanı kulağı duymamak deyimi Atakan için söylenmiş olsa gerek, diye geçirdim içimden.

*

Devam edecek...

*

Önceki bölümde de söylediğim gibi finallerim var, dolayısıyla yoğunluktan yazmaya düzgün vaktim olmuyor hatta neredeyse hiç olmuyor. Ama yine de sizin için vakitsizlik içinde kendime zaman yaratıp yazdım ve bu sefer öncekinden daha uzun bir bölümle geldim.

Bunu aradan çıkardığımıza göre sorulara geçelim madem...

Hikayemizi nasıl keşfettiniz?

Favori karakteriniz kim? Önceki bölümün favorisi (6740 yorumla) Atahan oldu ama bu sefer sürpriz bir şekilde Lodos'la kapışıyorlardı. Bakalım bu bölümde birinci kim olacak?

Hakan?

Lodos?

Atakan?

İlker?

Aleyna?

Atahan?

Bu arada 1400'den fazla oy ve 15000'den fazla yorum için hepinize sonsuz teşekkürler! Bu bölümde de oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin lütfen!

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA YAZIN.

*

AHALİ - YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

HEIZE X KO YOUNG BAE - DID YOU COME IN A UFO?

Atakan bana önce sözlü, sonra da uygulamalı olarak jet-skiyi nasıl kullanacağımı öğretti bir süre, sonrasındaysa işin teknik kısmını bir kenara bırakıp eğlenceli kısmına geçtik.

Ben henüz acemi olduğum için bebek adımlarıyla, normal bir hızda ilerlerken yılların tecrübeli jetski sürücüsü olan Atakan anormal - aşırı - bir hızdaydı ve buna ek olarak adeta jet-ski şov yapıyordu.

Jetskisini benimkinin yanında durdurup, "İlk jet-ski deneyimin nasıl gidiyor? Eğleniyor musun Bayan Fesat?" diye sordu bana.

Fevkaladenin fevkinde! diye geçirdim içimden. Dışındansa, "Fena değil," diye yalan söyledim. Kendini affettirme yolunda emin adımlarla ilerlediğini bilmesine gerek yoktu.

Bir kaşını alnına yükselterek, "Fena değil, he?" dedi inanmaz bir şekilde. "Fiyonk olan ağzın öyle demiyor ama..." diye devam ettiğinde ne reddettim, ne de kabul ettim, o da üstelemedi. "Neyse, sen öyle diyorsan öyledir. Onu boşver de gel karşı adaya kadar yarışalım?"

Bakışlarım kastettiği adayla onun arasında gidip geldiğinde anlık bir duraksama yaşasam da '*Neden olmasın?*' diye geçirdim içimden. Bir daha ne zaman jet-skiye binecektim, kim bilir? Elime fırsat geçmişken elimi korkak alıştırırmamalıydım, o nedenle, "Bana uyar," diyerek razı geldim.

"İşte bu yüzden senin gibi kızların nesli tükenmemeli!" dedi coşkuyla. "Bizim buradaki kızlar anca türlü türlü kremler, yağlar sürüp güneşin

altında malak gibi yatıp bronzlaşsın, Arap taşığına dönsün... Yürü be kızım kim tutar seni!"

"Konuşacak mıyız, yoksa yarışacak mıyız?" derken sabırsız ve hevesliydim. Neden mi? Bir an önce bu jet-skinin - ve tabi kendimin - sınırlarını zorlamak istiyordum da ondan. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, bu yarış kazanma ihtimalim çok düşüktü hatta yerlerdeydi. Bu kazanmak için elimden gelenin en iyisini yapmayacağım anlamına gelmiyordu; tabi ki yapacaktım. Ama daha çok eğlenecektim.

"Madem yarışmak istiyorsun, 3 deyince başlıyoruz," deyip saymaya başladı. "1... 2... 3!"

Kendi sınırimi zorladım fakat Atakan'ın sınırı benimkinin ötesinde olmalı ki yarış o kazandı. Her ne kadar yarış öncesinde kendimi kaybetmeye hazırlanmış olsam da içten içe yenilgiyi tam anlamıyla hazmedebilmiş sayılmazdım yani. Ama olmuşla ölmüşe çare var mıydı? Maalesef ki yoktu, o yüzden 'Önümüzdeki maçlara bakacağız' klişesiyle teselli ettim kendimi.

Yarışın ardından jet-skiyi bırakıp başka su sporlarına geçtik; sırasıyla kano, flyboard, hamburger ve su kayağı - evet, bütün bunlar amcamın ailesinde mevcuttu - yaptık. Hepsi birbirinden zevkli olmakla birlikte bana göre içlerinde en eğlenceli olan hamburgerdi, en az beceri gerektiren, emek ve efor sarf ettiren aktivite olduğu için öyle gelmiş de olabilirdi tabi.

Diğerlerinin aksine hamburgerde bir sürat teknesinin arkasına bağlanan ve şekli hamburgeri andıran bir şişme botun üzerine binmekten ve üzerinde kalmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordunuz. Bütün işi tekneyi kullanan kişi yapıyordu; hızlı ve keskin hamlelerle sizi botun üzerinde oradan oraya savurup - tabiri caize - hoplatıp zıplatarak denize düşürmeye çalışıyor, eninde sonunda düşürüyor ve düştüğünüzde tekrar bota çıkmanız için tekneyi durdurup bindiğinizde düşürmek için tekrardan kolları sıvıyordu.

Benim kaç kere düştüğümü soracak olursanız... Denizde, hamburgerin üzerinde geçirdiğimden daha çok vakit geçirdim, yeterince açık oldu mu?

İkimizde sıırıslıkam olmuş ve kendi adıma konuşmam gerekirse yorulmuş bir şekilde yata geri döndüğümüzde çalışanlar hemen bize havlu getirdi. Atakan havlulardan birini alıp kurulanırken, "Bence denizde yeterince vakit geçirdik, sen ne dersin Bayan Fesat?" dedi bana hitaben.

"Bencede," diye onaylarken bende bir havlu alıp kurulanmaya başladım. Bana bakıp gülümseyerek, "Kabul et, iyi vakit geçiriyoruz. Eğleniyorsun," diye iddiada bulundu. Haklı bir iddia mıydı? Kesinlikle.

İçimden yalan söylemek gelmediği için haklı olduğunu inkar etmedim. "Kabul, eğleniyorum," diye itiraf ederken dudaklarımın onunki gibi yukarı kıvrılmasına izin verdim.

Uzatarak, "Hobarey *hobareeey!*" diye bağırırken bir eliyle elimden tutup, diğeriyle boynundaki havluyu alıp mendil gibi havada sallayarak Mahmur Tuncer edasıyla halay çekip şarkı söylemeye başladı. "Le-le leydida, se-se seydidada, ha-ha haydidada... Mine gumbuda, mine rencidada, mine le-le leydidada..."

Ne zaman, neden ve nasıl oldu bilmiyorum ama birden kendimi Atakan ve çalışanlarla birlikte halay çekerken buldum. *Biri bizi durdursun!* diye geçirdim içimden.

"Giderken tutti beni, oynadı yutti beni... Ne heyırsız yarmışsan lo, ne tuz unutti beni... Altın dişli Hayriye, hıldır hıldır yeriye... Can-i omri çürüye, gel beriye beriye..."

Halayın ardından bir saat kadar güneş ve müzik eşliğinde yiyip içip, şarkılar söyleyip dans ederek yatta keyif çatıp bir nevi iki kişilik bir parti verdikten sonra güneş yavaş yavaş batışa geçerken Atakan'la sürat teknesine atladığımız gibi kıyının yolunu tuttuk, Atakan tekneyle kıyıya daha çabuk varacağımızı söylemişti. Sürat teknesi adının hakkını vererek rekor bir sürede bizi marinaya getirdi ve orada, bizi bıraktığı yerde bekleyen limuzine bindik.

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordum.

Atakan başını hayır anlamında bir o yana bir bu yana sallayarak, "Henüz değil," diye cevapladı. Birkaç saniye sonra, "Senden istediğim bir şey var," dedi pat diye.

Merakla, "Seni dinliyorum," dedim, kulak kesilmiştim.

Limuzindeki çekmecelerden birine uzanıp açtı ve içinden bir kumaş parçası çıkardı. *Bu da nesiydi?* "Bununla gözlerini bağlayabilir miyim?"

Tövbe bismillah! diye geçirdim içimden. Grinin Elli Tonu kitabını okuyan bir kız olarak gözlerini bağlamak deyince aklıma hiç de masum

şeyler gelmiyordu. Tedirgin bir şekilde, "Neden?" dedim koltukta kıpırdanırken.

Sırıtarak, "E, ben boşuna demiyorum Bayan Fesat diye..." dedi aklımı okumuş gibi. "Sen yine şu 'Ben senin bildiğin kızlara benzemem' triplerine girmeden önce söyleyeyim; Christian Greycilik oynamak gibi bir niyetim yok. Sadece yapacağımız şeyin son ana kadar sürpriz olsun istiyorum," derken dürüst davranıyor gibiydi.

Ne kadar zaman kararsızlıkla alt dudacağımı dişledim bilmiyorum ama sonrasında en kötüsü ne olabilir ki diyerekten, "Beni buna pişman etme," diyerek kabul ettim.

ATAKAN,

Kısa - on beş dakika belki daha bile az - süren bir yolculuktan sonra Dr. Watson limuzini durdurup indi ve bizim inebilmemiz için kapımızı açtı.

Merak edenler için söyleyeyim; Oktay Bey'e, yani şoförümüze, böyle sesleniyordum. Neden mi? 2009 yapımı Sherlock Holmes filmindeki Dr. Watson'u hafiften andırıyordu da ondan. Trençkotları, takım elbiseleri, özellikle de bıyıkları... Hele bir de eline bir baston alıp kafasına şu melon şapkalarından taksa tam benzerdi. Filmde karakteri Jude Law'ın canlandırıldığını düşünecek olursak, onun baya baya yaşlanmış ve yandan yemiş hali gibiydi ama olsun. Sonuç olarak andırıyordu işte.

Hemen limuzinden indim ve Dr. Watson'la birlikte kapının önünde, Aleyna'nın da aynısını yapmasını beklemeye başladım. Bekledim, bekledim ve bekledim. Ama dışarı çıkmadı. Bunun üzerine, "Aleyna elma dersem çık armut dersem çıkma..." dedim alayla. "Elma!"

"Unuttun mu bilmiyorum ama *gözlerim bağlı!*" dedi limuzinin içinden, üstüne basa basa. "Kendi kendime inmemi beklemiyorsun herhalde!"

Elimle alnıma vurdum. Nasıl unutmuştum ben bunu? *Beynimin temporal lobundaki hipokamp bölgesini sikeyim*, diye geçirdim içimden.

Bildiğim bu biyolojik bilgi için kendimle gurur duyduktan sonra Aleyna'ya yardımcı olmak üzere limuzine geri bindim. Birlikte dışarı çıktığımızda bir elimle elini tutarken diğerini de sırtına koyarak onu yürüttüm ve gözüme uygun gelen bir yerde durdurdum.

Sonrasında ellerimi omuzlarına koyarak, "Hazır mısınız?" diye sordum, arkasında duruyordum.

"Hazırım."

Dudaklarımda bir gülümsemeyle, "Seni duyamıyorum," diye dalga geçtim. Sanki duymamam mümkünmüş gibi... Değildi. Bunu o da bilmesine rağmen eğlencemi bozmadı ve daha yüksek bir ses tonuyla, "Hazırım," diye yineledi.

"Hala duyamıyorum," dedim sırtarak. Onunla oynuyordum.

"Hazırım!" Bu sefer bağırırmıştı, bir an önce bu oyunu bitirip sürprizi öğrenmek istiyor gibi bir hali vardı.

"Heh, işte şimdi duydum seni! Açıyorum o zaman..." dedim gözlerindeki bağı kastederek.

Heyecan ve sabırsızlık karışımı bir duyguyla konuştu. "Aç artık yoksa ben açacağım!"

Henüz cümlesini bitirmeden bağı çözüp onu sürprizimle karşı karşıya getirdiğimde dakikalar boyu buzdan bir heykel gibi dondu kaldı, yavaş yavaş buzları eridiğindeyse gözlerini art arda kırıştırdı hatta onunla da yetinmeyip elleriyle ovaladı.

Biraz önce bir yatta olduğu düşünülürse bunun onu şaşırtmaması gerekirdi ama gerektiği gibi olmamıştı, aksi takdirde çenesi neredeyse yere değecek, gözleri de cadı maki maymunu gibi beyninden büyük hale gelmezdi.

Bir karış açık kalan ağzını hareket ettirerek, "Bu... Bir... Helikopter..." diye geveledi.

Gülerek, "Aferin, Einstein. Nasıl da anladın hemen..." diye takıldım.

"Şimdi biz... Bununla... Uçacak mıyız?"

Ciddi bir tavır takınarak, "Hayır. Sadece sana helikopterimizi göstermek için getirdim buraya ve gördün işte. Artık eve dönebiliriz," diye yanıtladığımda başını döndürüp bana baktı, şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Ciddi kalmaya çalıştım ama benden bahsediyorduk; ben ve ciddiyet birbirimizden uzak olmaya bile uzaktık, o nedenle başaramadım. "Uçacağız lan tabi! Denizde yeterince vakit geçirdik, sıra havada..." Elimle helikopteri işaret ederek, "Bu arada adı Tarçın," diye tanıttım.

Kelimeyi dilinde test edercesine, "Tarçın," diye tekrarladı. "Bir helikoptere değil de evcil hayvana verilecek tarzda bir isim gibi sanki..."

Başımı haklısın dercesine sallayarak, "Bence de öyle," diye katıldım. "Aslında helikopteri aldığımızda biz çocuklarla başka bir isim koymak istemiştik ama Merih Amca bu isimde ısrarcı oldu. E, parayı veren de o olunca onun dediği oldu tabi. Ne derler bilirsin; parayı veren davulu çalar,"

deyip iç çektim. Üzüntüm isyana dönüşürken protesto ederek, '*Kahrolsun kapitalizm ve kahrolmamış kahrolması gereken diğer bütün şeyler!*' diye geçirdim içimden.

"Düdük olmasın o?" dediğinde bön bön ona baktım. *Ne diyor bu kız? Ne düdüğü?* Birkaç saniye sonra bir nevi bir aydınlanma yaşayıp, "Hee! Ben parayı veren düdüğü çalar sözüyle davul dengi dengine çaları kombo yapmışım," diye açıkladım, sırtıyordum. Bir de üstüne, "Lanet olsun, yine yaratıcılığım üstümde," diye böbürlendiğimde gözlerini devirdi.

"Uçsak mı artık?"

"Uçalım!"

Kulaklarımızda kulaklıklar, ağızımızda mikrofonlarla havada dolaşıyor, insanlara, evlere, apartmanlara, yüksek katlı binalara, kısacası bütün şehre yukarıdan bakıyorduk.

Zamanlama helikopter turu yapmak için idealdi; güneş ufuk çizgisinde kaybolurken bütün gökyüzü mavi, turuncu ve pembemsi bir renge boyanmıştı ve şu anda bu şehirde, bu rengi en yakından gören insanlar bizdik belki de. Havada olmak için daha iyi bir saat düşünemiyordum.

"Bu ilk helikopter deneyimin... Nasıl hissediyorsun?" dedim mikrofona konuşarak.

Bakışlarını helikopterin penceresinden saniyenin binde biri kadar bir süre için ayırıp bana bakarak konuştu. "Bu da soru mu? Fevkalenin fevkininde fevkinde!" dedi Bülent Ersoy'dan alıntı yaparak.

Bunu daha önce defalarca, farklı farklı kişi ve kişilerle yapmış olsam da Aleyna'yla birlikte yapmak bambaşkaydı. Nedenini soracak olursanız; daha önce yanımda olan insanlardan hiçbiri ilk kez benimle birlikte helikoptere binmemişti, dolayısıyla bu onlar için büyük bir mesele değil de alışılmış bir şeydi.

Aleyna içinse büyükten de büyüktü.

Hayreti, heyecanı, neşesi, beğenisi ve minnettarlığı gözlerinden, yüzünden adeta bir kitap gibi okunurken ona bunları - bir ilki - yaşatabilmenin verdiği memnuniyet kelimelerle anlatılamazdı. Ama illa 'Anlat Atakan!' diyorsanız deneyebilirim. Hani Victoria's Secret mankenlerinden - evet, hepsinden - kendime bir harem kursam bu kadar memnun olurum herhalde.

Ben Aleyna'yı, oda pencereden dışarıyı izlerken, "Buradan bakınca o koca koca gökdelenler bile nasıl da küçük görünüyor... Her şey küçücük..." dedi bariz bir hayranlık içinde. "İlk kez gökyüzüne bu kadar yakınım. Sanki elimi uzatsam bulutlara dokunabileceğim gibi..." derken istemli mi yoksa istemsiz olarak mı bilmiyorum ama bir elini uzatıp pencerenin camına dokundu, bakışları pür dikkat bir şekilde, hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyormuşçasına dışarıya odaklanmıştı. "Bu... İnanılmaz."

Hayır, inanılmaz olan bizim dünyamızda küçük olan şeylerin başka insanların dünyasını sarsabilecek kadar büyük olmasıydı. Belki de bizim çocuklarla - İlker'den emin olmamakla birlikte - hepimizin Aleyna'yı bu kadar çabuk benimsemesinin nedeni buydu; abartılı hayatımıza sıradanlığıyla yeni bir soluk, yeni bir kan getirmişti.

İçimden '*Aranan kan bulundu!*' diye geçirip güldüm. Düzeltiyorum, içimden söylediğimi sandım ama Aleyna başını çevirip bana kafan mı güzel dercesine bir bakış attığında öyle olmadığını anladım. Bu durumu sık sık yaşıyordum, içimdekileri içimde tutumama durumunu yani. Böyle deyince sanki bokumu tutamıyormuşum gibi gelmişti kulağa ama neyse... Konumuz bu değildi. "Kendi kendime konuşuyordum," diye açıkladım durumu.

Aleyna konuyu didiklememeyi tercih etti. "Bunun için... Aslını istersen, bugün yaptığın her şey için teşekkür ederim Atakan. Söz verdiğin gibi hayatımın en eğlenceli gününü yaşattın bana. Hiç unutmayacağım bir gün... Affedildiğini söylememe gerek yoktur herhalde?"

"Sen yine de söyle," diye talepte bulundum.

Beni kırmadı. "Affedildin."

"Bir daha söyle!"

"Affedildin!" diye yineledi.

*

BURADA KENDİNİZİ KISACA TANITIN, SONRA DA BİRBİRİNİZLE TANIŞIP KAYNAŞIN! BEN BAŞLIYORUM; BEN İREM DEMİRBAŞ, 23 YAŞINDA, ÜNİVERSİTE SON SINIFTAYIM.

*

Final sınavlarım devam ediyor ama ben yine de sizin için yazmaya devam ediyorum. Elimden geleni yapıyorum ama bölümleri kısa

tutmak zorundayım bu ara. Bu konuda affınıza sığınıyorum... İnşallah bu yoğun dönemi atlattıktan sonra daha uzun bölümlerle sizlerle olacağım diyorum ve sorulara geçiyorum.

Hikayemizi ilk nerede gördünüz?

Favori karakteriniz kim? Önceki bölümün favorisi (7200 yorumla) İlker oldu, hemen arkasında da sırasıyla Atahan ve Lodos vardı. Bakalım bu bölümde birinci kim olacak? Hakan, Atakan ve Aleyna severler neredeler bu arada?

Hakan?

Lodos?

Atakan?

İlker?

Aleyna?

Atahan?

Bu arada önceki bölümdeki 1400'e yakın oy için hepinize teşekkür ederim, bu bölümde 1500 oy olur mu ki? Olursa ne yapıp edip upuzuun bir bölüm yazayım bence... Ne dersiniz? Evet diyorsanız, pamuk eller tuşlaraa!

*

Bana ulaşmak isteyenler için;
Instagram: dem.irem

*

Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

OKUMAYA BAŞLADIĞINIZ TARİHİ VE SAATİ BURAYA YAZIN.

*

AHALİ - YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

BTS () 'DNA' Official MV

6 gün sonra...

LODOS,

Bu sabah da benim için her sabah gibi başladı.

Telefonumun alarm sesiyle birlikte uykumdan dinç ve enerjik bir şekilde uyandım. Evet, ben bir sabah insanıydım.

İlk iş olarak pijamalarımın kurtulup üzerime spor kıyafetlerimi ve ayakkabımı geçirdiğim gibi odamdaki koşu bandında, bir yarım saat kadar yer yer hızlı yer yer yavaş bir tempoda yürüyüp bir yandan da telefonumdan sesli kitap dinledim.

Sonrasında soğuk bir duş alıp giyinerek aşağı indiğimde mutfığa gidip hizmetçilerin benim için önceden hazır ettiği enerji içeceğimi içtim ve havuz başına kurulmuş kahvaltı masasına oturup tabletimden oyun oynayarak diğerlerinin bana katılmasını bekledim.

Neden onları bekliyordum? Bu küçüklükten gelen bir aile geleneğiydi de ondan. Kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerini, o sırada evde, aileden ya da misafir olarak kim varsa onlarla hep birlikte yerdik. Ayrı ayrı yemek yeme gibi bir adetimiz yoktu, ara öğünler hariç tabii...

İlk önce Hakan, sonra sırasıyla Atahan, İlker ve Atakan masadaki yerini alırken hep birlikte oturup makara kukara yapmaya başladık. Evin en geç uyananı Aleyna olduğu için henüz aramızda değildi.

Derken telefonumun Merve alarmı ötmeye başladı ve ben kahvaltıyı falan boş verip masadan fırladım. Kendimi odama attığım gibi kapımı kilitledim hatta onunla da yetinmeyip odamın pencerelerini ve balkon kapısını da kapattım.

Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir, diye geçirdim içimden.

Merve alarmını en basit dille açıklamam gerekirse; bir yüz tanıma sistemiydi. Bizzat benim kurduğum, ana bilgisayarımda yüklü ve telefonumla bağlantılı olan bu sistem evimizin dışındaki bütün canlı kamera görüntülerini inceliyor ve görüntülerdeki kişilerden biri Merve'yle eşleşirse beni uyarıyordu.

Abartı mıydı? Evet. Peki, gerekli miydi? Kesinlikle evet!

Adından da tahmin edebileceğiniz gibi bu sistemin kuruluşunun tek amacı Merve idi. Pardon, Merve'den korunmak desem daha doğru olurdu. Bilgisayarlardaki antivirüs programı gibi düşünün... Nasıl ki bilgisayara virüs bulaşırsa bilgisayarınız düzgün çalışmazsa Merve benim yanımda, yakınımda veya çevremde olduğunda bende düzgün çalışmıyordum; düşünün ki aynı anda 2 işi birlikte yapmadan rahat edemeyen beynim, tek bir işi bile yapmakta zorlanır hale geliyordu.

Merve beni bu hale getirmek için ne mi yapıyordu? Aslını isterseniz hiçbir şey, yani onun için hiçbir şeydi; sadece kendisi olması yeterliydi.

Neden bilmiyorum ama kızın bana karşı bir ilgisi vardı. Aynı ortamda bulunduğumuzda ilgisinin odağındaki kişi direkt ben oluyordum ve bu beyin yakıyordu. Lafın gelişi değil, gerçekten neden bana ilgi duyduğunu bilmiyordum. Neden İlker, Atakan veya Atahan değil de ben? 4'müz arasında ben ne en yakışıklı, ne en komik, ne de gizemli olandım; ben zeki olandım. Merve gibi bir kızın zeki olandan ziyade bu tarz erkeklerden birini ilgi çekici bulması gerekmez miydi? Hadi bunu geçtim, ikimizin herhangi bir ortak noktası yoktu, yani varsa bile ben göremiyordum. Hele benden iki yaş büyük olmasından bahsetmiyorum bile...

Bütün bunlara rağmen neden ben? diye geçirdim içimden. *Tek suçum zeki olmak mı?*

Merve'yle aynı evde olmanın verdiği rahatsızlıkla oyun bile oynayamıyordum. Aslını isterseniz, hiçbir şey yapmıyor, odamda boş boş oturuyordum. *Neden geldi ve ne zaman gidecek bu kız?* diye geçirdim içimden. Acaba şu an ne yapıyordu? Bizim çocukların yanında mıydı? Hem sorunun cevabını almak, hem de bir şeyle meşgul olmak için telefonumu elime alıp çocuklarla olan Whatsapp grubumuza bir mesaj yazıp yolladım.

L: Adı-anılmaması-gereken-kişi yanınızda mı?

Atakan: Evet, bizimle oturuyor. Senin nerede olduğunu sordu.

L: Ne dediniz?

A: Hasta, odasında yatıyor diye salladık ama şimdi de odana gelip geçmiş olsun dilemek istiyor. Zor tutuyoruz...

Merve'yle odamda baş başa kalmak mı? Bu dünyada istediğim son şey bile değildi! Aceleyle cevap attım. Sakın izin vermeyin! Sakın bak!

A: Ne kadar tutabiliriz bilmiyorum. Kız senin odada tek olduğunu duyunca yüzüne gazozların efendisi Nuri Alço ifadesi yerleşti resmen. Sana tecavüz etmeyi planlıyor galiba. Tutabilene aşk olsun yani...

L: Doğru mu söylüyorsun?

A: İki gözüm önüme aksın. Bir görsen... Hayali bıyıklarını okşamadığı kaldı bir tek.

Beyler doğru mu söylüyor? Bu mesajım diğer kardeşlerime hitaben yazılmıştı.

İlker: Maalesef doğru. Kızgınlık dönemindeki dişi kediler gibi görünüyor şu anda.

L: Ne yapacağım ben?

A: Ne yap ne et, iffetini koru Lodos! #StayStrongLodos

Hakan: Bakma sen onlara, seninle dalga geçiyorlar. Kızları az önce yolcu ettim, gittiler. Aşağı inebilirsin yani.

İ: 2 dakika eğlenelim dedik, içine sıçmasan olmazdı. Bay Doğru için kocaman bir alkış alalım...

A: Hakan, sen haksızsın ibne. Seni kınıyorum ve sana bu lafları hazırladım. O lafları benden belledin. Dedemin sikini elledin. Dedem seni sikince nohut gibi terledin.

H: Ayarların bozulmuş senin iyice. Bekle, geliyorum oraya... Fabrika ayarlarına döndüreceğim seni.

A: Hakancığım, sen beni yanlış anladın. Turkishmusic.org'daki Sezen Aksu tartışmasına gönderme yaptım ben, yoksa sana öyle şeyler söyler miyim hiç?

A: Senin benim favori kardeşim olduğunu söylemiş miydin Hakancığım? Çünkü favorimsin.

Merve'nin evden gittiğini öğrenmemle birlikte rahatlarken İlker'le Atakan'a beni dalgaya aldığını öğrenmemle sinirlendim. Büyük değil küçük bir öfkeydi bu, aynı zamanda geçiciydi.

L: *Adı-anılmaması-gereken-kişi'nin kriptonitim olduğunu biliyorsunuz. Kardeş kardeşi zayıf noktasından vurur mu? Ayıp be...*

İ: *Caz yapma lan... Aleyna'yı da alıp aşağı gel hadi. Kahvaltı edelim.*

Hey, o benim görevim! Bu jet hızında gelen mesajın sahibi Atakan'dan başkası değildi, her sabah Aleyna'yı kahvaltı sofrasına çağırmayı kendine görev edinmişti.

Üst tarafta 'Hakan yazıyor...' yazısı çıktı, hala bizimkilerin yanına varamamış olmalı ki mesaj yazıyordu. Büyük bir evde oturmanın zorlukları...

H: *Aleyna kahvaltı etmeyecek, az önce gitti.*

Atahan: *Nereye?*

Atakan: *Nereye lan?*

Bu eş zamanlı mesajlardan birinin Atahan'dan olduğunu görünce bir an ekrana bakakaldım, sanırım gruptaki diğerlerinde de durum aynıydı çünkü bir süre kimse bir şey yazmadı. Nasıl ki normal konuşmalarda Atahan dinler ama nadiren konuşursa Whatsapp konuşmalarında da okur ama nadiren bir şey yazardı, ondandı bu durumumuz.

Atakan: Oo Atahan Bey... Uzun süren sessizliğinizi bozdunuz bakıyorum. Whatsapp durumuna 'Uzun zamandır yoktum biri demiş öldü; şimdi de yazsınlar kral geri döndü' yaz bence.

Hakan Atahan'ın - aslını isterseniz dördümüzün - sorusunu cevapladı. *Kızlarla birlikte gitti, onu alışverişe çıkacaklarmış.*

İ: *Ne alışverişi?*

Bizimkilerin - İlker, Atakan ve Atahan - benim gibi olan bitenden haberinin olmamasının nedeni evin dışında, arka bahçede olmaları olsa gerekti, gerçi evin içinde, herhangi bir oda da olsalar bile büyüklüğünden dolayı yine olmazdı ama neyse...

H: *Doğum günü partisi için.*

Bu sabah Şebnem ve meleklerinin evimize getiren sözde neden buydu demek; Aleyna'yı doğum günü için alışverişe çıkarmak. Asıl soru: Bu nedenin altında yatan asıl neden neydi? İçimi bir endişe kapladı. Allah bilir, o şeytanın aklında hangi şeytani plan vardı? Peki, Aleyna ne demeye bu plana neden uymuştu? Üstelik kardeşlerimle benim uyarılarımıza, en basitinden "Bok Böceği" hikayesi hakkındaki fikirlerimizi bilmesine rağmen...

Atakan: *Anlaşılan Ganyotçu'nun dayı çocuklarından biri Aleyna.*

H: *Ne alaka?*

Atakan: Mermiye kafa atıyor ya ondan dedim. :D

Bu mesajlarla birlikte grup konuşmasından çıkıp Aleyna'yla olan konuşmamıza tıkladım ve bir mesaj yazmaya koyuldum.

ALEYNA,

Bugün, günler sonra ilk kez Atakan tarafından değil de başka biri, daha doğrusu birileri tarafından uyandırıldım. Kimler dersiniz? Bir ipucu vereyim; içlerinden birinin isminin baş harfi Ş son harfiyse M. Doğru cevabı açıklıyorum: Şebnem!

Evet, Şebnem ve melekleri Türk Halk Müziği Korosu edasıyla aynı anda 'Aleyna! Aleyna! Aleyna!' diye üç kere bağırarak sanki Selena'yı çağırıyormuş gibi uyandırdı beni, bir de el ele tutuşsalar tam olurdu.

Bağırış sesleriyle göz kapaklarım yukarı kalktığında görüş açıma ilk giren Şebnem, sonrasındaysa sırasıyla Merve ve Simay olurken üçünü de yatağımın yanında durmuş bana bakarken buldum. Beynim Instagram'daki gibi 'Üzgünüz, bu sayfaya ulaşılamıyor' hatası verirken tek yapabildiğim gözlerimi kırıştırmak oldu bir süre.

Saat kaçtı? Elimi yastığımın altına atıp telefonumu çıkardım ve saate baktım: 10.05. Sabahın bu saatinde kızlar neden benim odamdaydı? Ve neden beni uyandırmıştı?

Merve ve Simay eş zamanlı olarak İngilizce konuştu. "Rise and shine Aleyna!"

Onların ardından Şebnem, "Günaydın," dediğinde, "Size de günaydın," diyerek yatakta dikleşip sırtımı yatak başlığına dayadım. "Ne... Ne yapıyorsunuz burada?" dedim elimi ağzıma götürüp kelimelerin arasında esneyerek.

Soruma cevap veren Şebnem oldu. "Seni uyandırmaya geldik." Sanki bu her zaman yaptıkları bir şeymiş gibi bir hal ve tavır içindeydi. Sanki normal bir şeymiş gibi...

Ben bir şey mi kaçırdım? diye geçirdim içimden.

Kızlarla en son iki hafta hatta belki daha önce "kızlar günü"nde bir araya gelmiş ve o günden beri Şebnem'i sık sık evde görsem de Merve ve Simay'ı ise hiç görmemiştim. Şebnem her Hakan'ı görmeye gelişinde beni görmeden gitmemiş, genelde ayaküstü sohbet etsek de birkaç sefer oturup uzun uzun muhabbet etmiştik.

Buraya bir not düşüyorum; bizim çocukların söylediğine göre - ben onların yalancısıyım - bu sık ziyaretler alışılmış bir durum değildi ve nedeni bendim, yani benim bu evde yaşıyor oluşum. Öyleyse bile, onlara da söylediğim gibi bunu yadırgamıyordum. Benim olmayan - altını çiziyorum, olmayan - sevgilimin bir kızla aynı evde kalması düşüncesi bile beni cinayete teşvik ederken yadırgayamazdım zaten.

Demem o ki Şebnem'i anlıyordum ama ona güvenmiyordum. Bu güvensizliğin sebebi; şu 'Bok Böceği' hikayesi hakkında Hakan dışındaki Arslanoğlu kardeşlerle konuşup hepsinin İlker'le aynı fikirde olduğunu öğrenmemdi. Artık Şebnem'e karşı daha temkinli yaklaşıyordum, mesela geçen haftalarda da beni "kızlar günü"ne çağırmıştı ama ben gitmemiştim. He, bu demek değildi ki kıza karşı kılıçlarımı kuşanmışım, sadece kalkanımı hazırda bulunduruyordum diyelim.

"İyi de neden?" diye sorarken buldum kendimi.

"Dün gece bir rüya gördüm, yoksa kabus mu demeliyim?" diye başladı söze. "Kabusumda doğum günü partimdeki en rükuş kız sen oluyordun... Hani öyle böyle değil, bildiğin bir moda katliamıydın. Hatırlayınca bile tüylerim diken diken oluyor... İnanır mısın, seni öyle görünce kan ter içinde uyandım uykumdan ve 'Bu bir işaret!' dedim kendi kendime. Evet, sana yardım etmem için bir işaretti bu... Ve işte yardım burada, yani *biz*!" dedi üstüne basa basa, elleriyle kendini ve meleklerini işaret ederek.

Kulaklarıma inanamayarak, "Bana yardım etmeye mi geldiniz?" dediğimde başını onaylama manasında hareket ettirdi. "Neden zahmet ettiniz ki? Bulurdum ben bir şeyler..."

"Ne zahmeti? Arkadaşlar bugünler için var." *Arkadaş mı?* Biz arkadaş mıydık? Birlikte bir gün geçirmiş olmamız ve kısıklı uzunlu sohbetlerimiz bizi arkadaş sıfatına sokar mıydı? Bilemiyordum. Sanmıyordum. Bir şekilde düşüncelerimi ele vermiş olmalıyım ki suratı asılırken, "Biz arkadaşız, değil mi?" diye sordu.

Bana öyle bir bakıyordu ki şu anda ona değiliz demek yavru bir köpeği teklemekten farksız olurdu. Peki, ben yavru bir köpeği tekmeler miydim? Asla! "Arkadaşız tabi," diye onayladım.

"E, o halde hemen hazırlan çünkü alışverişe çıkıyoruz!"

Alışveriş de nereden çıktı? diye geçirdim içimden. Kimse bana alışverişten bahsetmemişti!

*

**BURADA BİR ÖNCEKİ SATIRDAKİ KİŞİYE 'SLM NBR' YAZIP
TANIŞIP KAYNAŞIN!**

Favori karakteriniz kim? Önceki bölümün favorisi 3000'den fazla yorumla Atahancılar oldu, hepinize helal olsun valla! Bu bölümde diğerlerinden de favori karakterlerini desteklemelerini bekliyorum!

Hakan?

Lodos?

Atakan?

İlker?

Aleyna?

Atahan?

Bu arada önceki bölümdeki 1400'den fazla oy ve 7000'e yakın yorum için hepinize teşekkür ederim. Aynen böyle devam edelim!

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

AHALİ - YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Built This Way - Samantha Ronson (Mean Girls Soundtrack)

Kızlar kendi kendime hazırlanmama bile izin vermeyip benim yerime dolabımdan giyeceklerimi – iç çamaşırlarımı bile! – benim için seçip çıkardı hatta bununla da yetinmeyip çantamı da düzenledi. Benim üzerime düşense çıkardıklarını giymek ve sırt çantamı sırtıma takmak oldu.

Ben hazır olduğumda dördümüz birlikte odamdan çıktık ve koridorda Hakan'la karşılaştık.

Hakan aradığını bulmuş gibi, "Ah, demek buradasın," dedi Şebnem'e bakarak.

Şebnem coşkuyla, "Hakooo!" diyerek aralarındaki mesafeyi göz açıp kapama gibi gelen bir sürede kat ederek kendini sevgilisinin kollarına attı.

İkisi uzun uzun sarıldıktan sonra ayrıldıklarında Hakan hepimizi, "Günaydın," diye selamladı. Ardından sadece kızlara hitaben, "Hoş geldiniz," diye ekledi, malum benim hoş gelecek bir durumum yoktu. "Hizmetçiler geldiğini söyleyince seni karşılamaya geldim. Deminden beri evin içinde seni arıyorum... Bugün geleceğinden bahsetmemiştin."

Şebnem'in suratı asılırken en sevdiği Barbie bebeği elinden alınmış ufak bir kız çocuğu gibi dudaklarını öne doğru sarkıttı. "Ne o beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa?"

Hakan sevgilisinin gönlünü almak için hemen kolunu Şebnem'in omzuna atıp kendine doğru çekerken, "Olur mu öyle şey? Benim sevinç kaynağımsın sen," dedi ve saçlarının üzerine bir öpücük kondurdu. Hakan'ın bu hareketine karşılık olarak Merve ve Simay eş zamanlı olarak sesli bir çekilde iç çekti, imrenmişlerdi belli ki. Her ne kadar ben içimde yaşasam da aynı duyguları paylaşıyorduk. "Ee napıyorsunuz burada? Bir yere gidiyor gibisiniz?" dedi bakışlarını hepimizin üzerinde dolaştırarak.

"Alışverişe," diye yanıtladı Şebnem. "Aslını istersen ben bugün buraya senin için değil *Aleyna için geldim*," dedi vurgulayarak. "Doğum günü partim için onu alışverişe çıkarıyorum," diye devam etti.

Hakan bana döndü. "Nedense Aleyna'nın bunu kendi isteğiyle kabul ettiğine şüpheliyim," deyip gülümsediğinde aynı şekilde karşılık vermemek için alt dudakımı ısırdım. Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum, neden gülümsemediğimi yani... Normalde olsa çekinmezdim ama nedense o anda, Şebnem'in yanımda olması utanmama neden olmuştu. Neden utanıyorsam? Gülümsemek utanılacak bir şey miydi? Hiç de bile...

Şebnem'in dikkatli bakışları bir süre Hakan'la benim aramda gidip geldikten sonra sevgilisinde stop etti ve bir kaşı sorgulayıcı bir edayla yukarı kalkarken, "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Aleyna'nın sizin gibi alışverişi sevdiğini sanmıyorum da ondan," derken hala yukarı bükülmüş dudaklarla bana bakıyordu. "Yanılıyor muyum?" Bu sorunun hitabı bendim.

"Hayır, yanılmıyorsun," diye onayladığımda haklı çıkmanın verdiği mutlulukla gülümsemesi genişlerken dudaklarımın kenarları annesini yerinde dur dediği halde oturduğu yerde bile sabit duramayan hiperaktif bir çocuk gibi kıpırdanıyor, yukarı kalkmak istiyorlardı. *Alt tarafı bir gülümseme*, diye geçirdim içimden ve onlara istediklerini verdim.

Karşılıklı gülümsememizin ardından Hakan bakışlarını sevgilisine çevirip konuştu. "Bak, gördün mü? Aleyna'yı tanıyorum artık..."

Şebnem, "Gördüm, gördüm..." diye yanıtladığında sanki Hakan'la aynı şeyden bahsetmiyormuş gibi bir hali vardı. Ama başka neden bahsediyor olabilirdi ki? "Bence alışveriş sevmeyen kız yoktur; henüz alışverişi sevdirecek yerlerden alışveriş yapmamış kız vardır," diye devam etti. "Bakalım bugünden sonra da sevmeyecek mi..."

Hakan'ın suratına bekleyip göreceğiz gibisinden bir ifade yerleşirken, "Bakalım..." diye tekrarladı.

"E, hadi artık bize müsadee. Malum gün kısa, işimizse uzun..."

"Tamam. Ben sizi kapıya kadar geçireyim."

Hakan bizi yolcu ettikten sonra arabalara – ben Şebnem'in arabasına, kızlarsa kendi arabalarına – binip yola koyulmuştuk ki telefonuma bir mesaj geldi.

L: Bilmem farkında mısın ama şeytanla dans ediyorsun.

A: Abartıyorsun.

L: Sende küçümsüyorsun.

A: Küçümsemiyorum.

'O zaman neden onunla alışverişe çıkmayı kabul ettin? :S' diye sorduğunda, 'Gafil avlandım diyelim...' diye cevapladım, ardından da sabah olanları özet geçtim.

L: Zaten bir şey planladığından şüpheleniyordum, şimdi iyice kıldandım.
>_<

A: Hemen felaket senaryosu yazma...

A: Allah için bu kadar zamandır bana karşı hiçbir kötülüğü olmadı kızın.

L: Pollyanna olma, dikkatli ol. Kötü bir şey olursa hemen beni ara, tamam?

A: Tamam.

L: Söz mü?

A: Söz.

Şebnem ve kızlar, her iki tarafında da hepsi birbirinden kaliteli mağaza, restoran ve kafenin olduğu bir caddeye getirdi beni.

Arabalarını valeye bıraktıktan sonra ilk iş olarak kahvaltı etmek üzere bir kafeden içeriye girdiğimizde dizaynına şöyle bir göz gezdirdim; duvarlarda siyah ve beyaz renklerde düz ve yer yer kareli mermer, zeminde ise küllü kahverengimsi ahşap kullanılmakla birlikte farklı farklı yerlerde sütunlar, tavadan sarkan çan şeklinde lambalar, yuvarlak masalar ve onları çevreleyen yarım ay koltuklar gibi bir sürü ayrıntı vardı. Bütün ayrıntıların içinde benim en çok dikkatimi çekense vitrindi. Fakat bunun tasarımıyla falan alakası bile yoktu; tamamen vitrinde sergilenenlerle ilgiliydi. Poğaçalar, açmalar, kruvasanlar, pastalar, tartlar, muffinler... Hani yok yoktu.

İştahla dudaklarımı yalayıp yutkundum. Zaten açtım ama bunları görünce açlığım tavana vurmuştu, kendimi ekmekten ve şekerden yapılma evi gören Hansel ve Gretel gibi hissediyordum. *Bunların tadına bakmak için fırında yana yana ölmeye razıyım*, diye geçirdim içimden.

İçimden geçenleri duymuş gibi, "Hepsi birbirinden leziz görünüyor, değil mi?" diye sordu Şebnem.

Leziz de ne kelime! Bakışlarımı vitrinden güçlkle ayırıp ona baktığımda gülümsüyordu. Başımı sallayarak, "Kesinlikle," diye onaylarken dudaklarım onunkiler gibi yukarı kıvrılmıştı.

"Hamur işi ve tatlı da buranın üstüne tanımam. Buraya kadar gelmişken hepsinin tadına bakmalısın," dedi övgüyle. Hepsinin mi dedi o? Ben ardına kadar açılmış bir ağız ve gözlerle ona bakarken Şebnem çalışanlardan menüdeki her şeyi masamıza servis etmelerini istedi. Bu midemin sevinç dansı yapmaya başlamasına neden olurken, "Her şeyin en lezzetlisini getirin lütfen... Arkadaşım buraya ilk kez geliyor ve her şeyi beğenmesini istiyorum," diye talepte bulundu. Bulunmasa da bunu yapacaklarından hiç şüphem yoktu, birlikte gittiğimiz her yerde olduğu gibi burada da herkes hayatlarının gayesi Şebnem'i memnun etmekmiş gibi davranıyordu ne de olsa...

Minnettarlığım ve mahcubiyetim şaşkınlığımı tahtından ederken konuştum. "Teşekkür ederim. Gerçekten... Ama bu kadarına gerek yoktu."

"Tabi ki vardı!" diye karşı çıktı. "Benim arkadaşımın canı bir şey istemişken ve benim bu isteğini yerine getirebilecek imkanım varken yapmazsam kendime nasıl arkadaş derim ben?"

Ah, yine şu arkadaş meselesi...

Her ne kadar onu kırmamak için, ona aksini söylemiş olsam da ben ikimizi arkadaş olarak falan görmüyordum, bu yüzden benden her

"arkadaşı" olarak bahsettiğinde kendimi suçlu hissediyordum. Üstelik ben bizim çocuklar yüzünden ister istemez ondan her an bir kötülük yapmasını beklerken o bana o kadar iyi yaklaşıyordu ki... Kahretsin, neden bana bu kadar iyi yaklaşıyordu?

"Arkadaş olmamız benim isteklerimi yerine getirmen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Bunu biliyorum ama yapmak içimden geliyor. Bunun nesi kötü?" dedi ve sorusunu cevaplamama izin vermeden konuşmaya devam etti. "İçimden geliyor ve yapıyorum. Ve yapmaya da devam edeceğim. Bu konuda itiraz istemiyorum," diyerek konuya noktayı koydu.

Hani amcamın evindeki kahvaltı 10 numaraysa 11 numara olan bir kahvaltıdan sonra ağzımla değil tabir-i caize kıcımlla yediğim için iğne batırsan patlayacak bir balon gibi şişmiş bir şekilde alışveriş için mağazaların yolunu tuttuk.

Bana kalsa "kahvaltıdan sonra" diye bir şey olmayacaktı çünkü kahvaltı hiç ama hiç bitmeyecekti, sonsuza dek orada kalıp yemeye devam edecektim. Evet, hayatımın geri kalanını orada yemek yiyerek geçirmeye dünden razıydım ama kızlar bu kötü gidişe bir dur demeleri gerektiğini anlayıp beni zorla masadan kaldırmış ve kafeden dışarı sürüklemişti. Ki işlerini hiç de kolaylaştırmamıştım...

Mağazalardan birine girdiğimizde mağaza çalışanları kan kokusu almış köpekbalıkları gibi başımıza üşüştü ki bu beklendik bir şeydi. Beklemediğim şeyse bu mağazaydı, gerçi buraya mağaza demek hafif kalırdı çünkü burası ancak bir deve ait olabilecek bir gardrop gibiydi. Evet, çok büyüktü! Fazla! Bu yüksek tavanlı, iki katlı gardrobun her bir katında raf, vitrin ve benzeri şeylerde bir gökkuşağı gibi renk renk, çeşit çeşit giysiler sergileniyordu, o kadar çoktu ki buradaki giysilerle ülkemizde giysi ihtiyacı olanların ihtiyacı rahatça karşılanabilirdi. Merdivenlerdeki demir korkuluklardan tutun pencerelerdeki perdelere kadar beyaz ve altın renginin bariz hakimiyetinin haricinde insanın gözünü alan türden bir ışıklandırması

vardı – adım başı ışık koymuşlardı – öyle ki içeriye girdiğimizde kendimi güneşe bakıyormuş gibi hissetmişim.

Buranın elektirik faturası el yakar, diye geçirdim içimden.

Şebnem çalışanlara hitaben, "Arkadaşımı doğum günü partim için *tepeden tırnağa* hazırlamanızı istiyorum," dedi eliyle beni göstererek, üstüne basmıştı. "Benimle nasıl ilgileniyorsanız onunla da öyle ilgilenmenizi bekliyorum sizden," diye ekledi.

Bu kelimelerle birlikte mağazanın içinde adeta bir fırtına başladı ve bilin bakalım, bu fırtınanın tam ortasında kim vardı? Ta ta tam, Aleyna Çamkıran!

Mağaza çalışanları hiç vakit kaybetmeden bizi deneme kabinine götürdü. Deneme kabini deyince gözünüzün önünde her ne canlanıyorsa hemen o görüntüyü silip atın çünkü bunun normal mağazalardaki normal kabinlerle uzaktan akrabalığı bile yoktu. Kabin deyince insanın aklına 1 – taş çatlasa 2 – metrekarelik bir odacık geliyordu, değil mi? Burasıysa tahminimce 50 metrekare kadar falan bir odaydı!

İçimden, *'Zenginlerin her şeyi büyük galiba'* diye geçirdiğimde aynı yerden bir ses konuştu. *Her şeyi mi bilemeyiz tabi... Malum temiz aile kızıyız.*

Bilinçaltımı kulak arkası etmenin en iyisi olacağına karar vererek bakışlarımı dört bir yanı aynalarla çevrili odada gezdirdiğimde kendimi daha önce hiç görmediğim, farklı farklı açılarda gördüm ki hiç görmemiş olmayı tercih ederdim. Halı o kadar temizdi ki basarken içim sızlıyor, ayakkabılarımı çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum. Tavandan zemine kadar olan dore tonundaki perde odayı ortasından ikiye bölüyordu; bir tarafında duvardan duvara tekerlekli boş askılıklar, diğer tarafında da koltuk takımıyla sehpa vardı.

Kızlar odanın içinde ilerleyerek koltuk takımındaki yerini alırken çalışanlar beni odanın diğer tarafına iteledi ve perdeyi ardına kadar çekti. İç çamaşırlarıma kadar soyup vücut ölçülerimi aldıktan sonra hem ölçülerime

hem de günün anlam ve önemine uygun kıyafetler getirilip askılıklar doldurulduktan sonra deneme faslına geçtik.

Birkaç saat içinde şu 18 yıllık hayatımda görmediğim kadar güzel ve denemediğim kadar çok kıyafet denedim, çalışanların yardımıyla (her ne kadar yardıma ihtiyacım olmadığını söylesem de) kıyafeti giyip kızlara gösteriyor ve onlar yorumladıktan sonra diğer kıyafeti giyiyordum. Bitmek bilmiyordu, tam askılıklardaki kıyafetler bitti derken yerine yenilerini getiriyorlar ve her şey baştan başlıyordu. Sanırım Şebnem 'İşte bu!' deyinceye kadar da devam edecekti...

Allah'ım yardım et!

Bunun sonuncu olması için dua ettiğim kıyafeti giyip aynada göz ucuyla kendime bakarak kızlara göstermek üzere arkamı döndüğümde perdeyi açmadan durakladım ve daha dikkatli bakma ihtiyacıyla tekrar aynayla yüz yüze geldim.

Bugün birçok elbise denemiştım ama onlar prenses ise bu kraliçeleriydi ya da bendeki duruşu öyleydi. Elbise vücudumda ortaya çıkarması gereken yerleri çıkarırken ortadan kaybetmesi gereken yerleri de kaybetmişti, nasıl yapmıştı bilmiyorum ama yapmıştı işte. Pembe renkli ve çiçek desenliydi, boynumun iki tarafından pembe kumaş parçalarıyla ensemde bağlanan halter yakasının üzerinde gülü andıran kocaman bir motif vardı ve kalçamın on parmak kadar altına gelen eteği balon modeldi.

İstemsiz bir şekilde ellerimi, bu elbisenin gerçekten var olduğundan ya da üzerimde olduğundan emin olmak istercesine elbisenin kumaşının üzerinde gezdirip aynadan bakışlarımla ellerimin hareketlerini takip ederken, '*Bu benim elbisem*' diye geçirdim içimden.

Kızların, özellikle de Şebnem'in de elbiseyi en az benim kadar beğenmesini dileyerek perdeyi araladım ve karşısına çıktım. Üçü daha önce defalarca yaptıkları gibi oturdukları yerden beni baştan aşağı süzdü, süzdü ve süzdü.

Kalbim umut, heyecan ve korkuyla kelebek misali kanat çırparken dakikalar saatler gibi geçti, sonrasında Şebnem sihirli sözcükleri söyledi. "İşte bu!"

Elbiseyle uyumlu ayakkabı, çanta ve diğer aksesuarların seçimlerini de hallettikten sonra ödemeyi yapıp yanımda poşetlerimi taşıyan bir çalışanla birlikte mağazadan ayrıldık.

Ödeme deyip geçmemek lazım, kasada ödenecek tutarı gördüğümde az kalsın bayılıp kalacaktım öyle ki bu tutarla kendime, anneme, babama, Melis'e hatta üstüne onun anne ve babasına yeni bir dolap yapabilirdim. Benim için bu kadar para harcamasını istemediğim için Şebnem'i almaktan vazgeçirmek için elimden geleni yapsam da fayda etmemişti.

Poşetler Şebnem'in arabasının bagajına koyulurken, "Acıktınız mı?" diye sordu Şebnem, hepimize hitaben konuşsa da bana bakıyordu.

"Yeap."

"Yes."

Merve ve Simay İngilizce konuşurken ben Türkçe'ye sadık kaldım. "Ben artık eve dönsen iyi olur, orada bir şeyler yerim. Sana yeterince masraf çıkardım zaten..."

"Alt tarafı bir yemek yiyeceğiz."

Ellerimle poşetleri işaret edip, "Bu kadar şeyden sonra olmaz," dedim başımı hayır anlamında iki yana sallarken. "Daha fazlası gerçekten olmaz... Artık benim için harcayacağın 1 kuruşu bile kabul edemem," derken ses tonum kararlıydı. "Size afiyet olsun," diye ekledim.

Israr ederek beni ikna edemeyeceğini anlamış olacak ki başka bir alternatif sundu. "Pekala, o halde şöyle yapalım... Bana gidelim?"

"Sana?" dedim şaşırarak, bu teklifi beklemiyordum.

"Benim evime yani," diye açıkladı ve devam etti. "Ben şimdi arayıp misafirlerimin geleceğini haber vereyim, bize sofrayı hazırlasınlar. Böylelikle cebimden tek kuruş çıkmamış olur. Nasıl fikir?" Gülümsedi.

Ne desem diye düşünerek saçımınla oynarken, "İhımm, bilemiyorum..." diye geveledim. Bugün benim için yaptıklarından (kahvaltı + alışveriş) sonra geri çevirmek istemiyor, aynı zamanda yorulduğum için artık eve gidip dinlenmek istiyordum.

Dudaklarının kenarları aşağı kıvrıldı, suratı asılmıştı. "Bizden sıkıldın mı yoksa?"

Hayır. Belki. Evet... "Sıkılmadım," dediğimde ne tam anlamıyla yalan, ne de doğrudu. "Sadece sana daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Saçmalıyorsun," dedi gözlerini devirerek. "Böbürlenmek için söylemiyorum ama bugün senin için harcadığımı bir yıl hatta on yıl boyunca her gün harcasam yine de bana yük olamazsın." *'Bende para çok' demenin metaforik yolu,* diye geçirdim içimden. "Rahat ol yani," diye ekledi.

"Ama-"

Lafımı yarıda kesip, "Aması falan yok. Hadi yürü, gidiyoruz!" diyerek koluma girdi ve beni arabasına doğru sürüklemeye başladı.

*

BURADA BİR ÖNCEKİ SATIRDAKİ KİŞİYE 'SLM NBR' YAZIP TANIŞIP KAYNAŞIN!

*

Final sınavlarım da, bütünleme sınavlarım da çok şükür ki bitti. Ben de bittim, orası ayrı... Benim için uzun bir maraton oldu ve bu sürede sınavlarıma ağırlık verdiğim için, üstüne bir de Wattpad bazı teknik sorunlar yaşadığı (hikaye bölümlerinin açılmaması vs. gibi) bölümlerin arası biraz açıldı. Ama bugünden itibaren eski tempomuza geri dönüyoruz, merak etmeyin. Bu arada önceki bölüm gelen 1500'e yakın oy ve 16000'e yakın yorum için hepinize çok ama çok teşekkür ederim. Aynen böyle devam edelim lütfen! Umarım geri dönüşümüzün şerefine bu bölümde oy ve yorumları yine coşturursunuz!

Bu soruyu sormazsam olmaz: Favori karakteriniz kim? Önceki bölümde İlker-Atahan rekabeti vardı ama bölüm favorisi 7300'den fazla yorumla yine Atahancılar oldu!

Hakan?

Lodos?

Atakan?

İlker?

Aleyna?

Atahan?

**Bana ulaşmak isteyenler için;
Instagram: dem.irem**

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

AHALİ - YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hizmetçiler bizi "hoşgeldinizlerle" kapıda karşıladı ve antreden yemek odasına kadar eşlik etti.

Burası amcamınkine boyut olarak en yakın - ama yine de uzak - evlerden biri olmakla birlikte beyaz ve büyük pencereliydi. Özel hayatına düşkün biri bu evde yaşamazdı çünkü pencereler sayesinde içeride olup biten birçok şeyi dışarıdan görmek mümkündü.

Boydan boya çimenle kaplı olan ve palmyeler başta olmak üzere çeşitli süs bitkileriyle süslenmiş ön bahçesinin, bahçe kapısından ev kapısına ulaşmak için önce yeni çilalanmışçasına parlayan mermerden yapılma ince yolda yürümeniz sonra da merdivenlerin basamaklarını çıkmanız gerekiyordu.

Dış mimarisindeki modern çizgi evin içinde de izlenmiş, siyah-beyaz renkler ve onların tonlarından dışarı çıkılmamıştı. Mermer çılgınlığı evin girişinde de devam ederken eşya kullanılmamış, alan boş bırakılmıştı. Yüksek tavanının tam ortasındaki bir kısım camdan yapıldığı için güneş ışığı oradan içeri sızıyor, etrafı aydınlatıyordu.

İçeri girer girmez odanın ortasında konumlanmış, bir düzine kişilik masaya ve masanın üzerinde, bir uçtan diğer uca, dizilmiş çeşit çeşit Türk ve yabancı karışık diyet yemeklerine bir ok gibi saplandı bakışlarım.

Oh, maşallah! diye geçirdim içimden.

Şebnem yola çıkmadan hemen önce arayıp geleceğimizi haber vermesine ve buraya gelmemiz on beş dakika bilemedin yirmi dakika sürmesine rağmen böyle bir sofraya... *Pes doğrusu!* Bu kadar kısıtlı bir zamanda nasıl bu kadar çok çeşit hazırlamışlardı ki? Her an bir misafir gelme ihtimaline karşılık olarak yapıp hazırda mı bekletiyor olabilirler miydi acaba? Öyle olmalıydı.

Oku saplandığı yerden çıkarıp gözlerimle yemek odasını taradım. Uzun cam masanın etrafını eames tarzı sandalyeler çevrelerken üzerinde tavandan asılmış üç tane hasır top lamba, altında da pişmaniyeyi andıran, gerçek mi yoksa değil mi diye sorup yapay olduğunu öğrendikten sonra rahat bir nefes aldığım tüylü bir halı duruyordu, aksi takdirde bu odada oturup yemek yiyebileceğimi zannetmiyordum.

Masanın başındaki sandalyeye Şebnem oturup beni de yanındaki sandalyelerden birine oturttuğunda kızlar da Şebnem'in yanında oturmak istediği için diğer sandalyeyi aralarında paylaşamadı ve küçük çocuklar gibi kavga etmeye başladı.

Merve sandalyeyi çekiştirip oturmaya çalışırken, "Ben oturacağım!" diye çığırıldı, bir yandan da Simay'ı itekliyordu.

Simay da aynı şekilde davranıyordu. "Over my dead body!" dedi İngilizce konuşarak. "It is mine bitch!"

Kızlar bu itme-çekme ve laf dalaşına bir süre daha devam ettikten sonra kimin oturacağını taş-kağıt-makas oynayarak belirlemeye karar verdi. Kazanan Merve olurken hizmetçiler sofradaki yemeklerin hepsinden tadımlık olarak, az az tabaklarımıza servis etmeye başladı.

Birden bire, "Durun!" dedi Şebnem paniklemiş bir şekilde. Ardından eliyle alnını sıvazlayıp, "Ah, ben nasıl unuttum..." diye hayıflandı, sonrasında bana dönerek konuştu. "Senin hardala alerjin vardı, değil mi?"

Başımı onaylama manasında sallarken alerjimi benim değil de Şebnem'in hatırlamış olmasına gülsem mi ağlasam mı bilemedim. *Alerji krizi geçirmeden dersimi almayacağım galiba ben*, diye geçirdim içimden.

Bunun üzerine, "Sofrada içinde hardal olan bir şey varsa hemen kaldırın lütfen," dedi hizmetçilere hitaben.

Hizmetçiler sofrada birkaç küçük değişiklikler yaparken Şebnem'e bakarak, "Teşekkür ederim," dedim minnetle, gülümsüyordum. "Beni benden çok düşünüyorsun resmen," diye ekledim.

Bir gülümsemeyle birlikte, "Arkadaş olmak bunu gerektirir," deyip göz kırptığında *'Benim de onu arkadaşım olarak görmeye başlamanın vakti gelmiştir belki de'* diye geçirdim içimden.

Bir şeyler yedikten sonra oturma odasına geçip kahvelerimizi yudumladık bir süre. Üstelik öyle bildiğiniz kahvelerden de değil adı Kopi

Luwak olan ve kızlara çaktırmadan telefonumdan, internette, aratarak öğrendiğim kadarıyla dünyanın en pahalı kahvesi...

Dikkat ettim de amcamların hayatı başka bir dünya ise Şebnemlerinki başka bir boyuttu. Nasıl mı? Merih Amca ve ailesinin hayatı servetlerine göre (Merih Amca'nın bu semtteki hatta belki de ülkedeki en zengin adam olduğunu düşünürsek) mütevazı bile sayılabilirdi fakat Şebnemler biraz gösteriş budalası gibiydi. Meyve suyu değil Organic Avenue Juice, kahve değil Kopi Luwak kahvesi içiyordu mesela...

Kahve bardağımı önümdeki sehpaıa bırakırken, "Ee kahvelerimizi de içtiğimize göre ben artık eve döneyim..." derken ilkokulda tuvalete gitmek için öğretmeninden izin isteyen bir çocuk gibi hissediyordum kendimi.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi ğretmenim. "Neden burada kalmıyorsun?"

"Hı?"

"Kızlarla bu gece pijama partisi yapıyoruz, sende bize katıl." *Pijama partisi mi?* "Hem kuaförler, makyözler falan filan hepsi buraya yarın gelecek, burada olursan partiye hazırlanmak da kolay olur senin için."

Merve sevinç ve coşkuyla ellerini çıırttı. "Evet, bize katılmalısın!"

"Absolutely!" İngilizce konuşan Simay'ın sesi hevesli bir tondaydı.

Üçü de bana yavru köpek bakışları yollarken hayır demek hiç de kolay değildi, bende aklıma gelen ilk bahaneyi söyleyiverdim. "Benim yanımda pijamam bile yok ki..." Dedikten hemen sonra bunun ne kadar zayıf bir bahane olduğunu anlamıştım ama iş işten geçmişti.

Bikini getirmediğim için birini gönderip bana bikini aldırın kızıdan bahsediyorduk, bu sorunu da kolayca çözerdi. Belki bunu daha bile kolay çözerdi çünkü şu anda onun evindeydik ve Şebnem gibi birinin hiç giyilmemiş, etiketi bile hale üstünde duran kaç tane pijaması vardır Allah bilir...

Henüz daha savaş başlamadan zaferini ilan etmiş bir edayla gülümsedi Şebnem. "İstedğin pijama olsun arkadaşım."

Kızlar ne yapıp ne edip beni birlikte pijama partisi yapmaya ikna etti.

Partiye başlamadan önce rahatlamak için jakuziye girme fikri ortaya atılınca birden bire kendimi bir bikiniyle köpüklü suyun içinde, sımsıcak

suya inat sopsoğuk olan Canti Juice adında bir alkolsüz şarap içerken buluverdim.

"Ee söyle bakalım Aleyna," diye söze başladı Simay. "Arslanoğlu kardeşlerden en iyi hangisiyle anlaşıyorsun?"

Ben bir şey söyleyemeden, "En iyisini bilmem ama en kötüsü İlkerdir kesin," diye lafa atladı Şebnem, kendinden emin bir şekilde konuşmuştu.

Merakla ona bakıp, "Neden öyle dedin?" diye sordum.

Bana cevap bariz değil mi dercesine bir bakış attı. "Anlaşılması kolay biri değil de ondan."

"Hep böyle miydi peki?" Hazır konusu açılmışken bunu sormasam içimde kalırdı. "Duyduğuma göre bir zamanlar arkadaşmışsınız, ondan sordum," diye ekledim.

Üzüntüyle, "Öyleydik," deyip iç çekti. "Hiçbir zaman anlaşılması kolay biri değildi. Ama bu kadar zor da değildi. En azından bana karşı..."

"Özel olmayacaksa, aranız neden bozuldu?" Hele bu içimde patlardı.

"Keşke bilsem ama bende bilmiyorum," dedi az öncekinden farksız, neşesiz bir ses tonuyla. "Birden bire arkadaşlığımızı bitirip, beni hayatından çıkardı. Nedenini defalarca sordum ona. Ama ne bir cevap, ne bir açıklama... Hiçbir şey alamadım. Bir zaman sonra bende sormayı bıraktım, oluruna bıraktım..."

İlker'e duygusal bir çocuk diyemezdim ama ortada hiçbir neden yokken biriyle arkadaşlığını kesecek kadar duygusuz olduğuna inanmayı reddediyordum. O tek gözü kör, şişman kediye yıllardır besleyip baktığını öğrendikten sonra nasıl inanırdım ki? Mutlaka bir nedeni olmalıydı. Ama ne?

Biraz daha üvey kuzenlerim hakkında, sonrasında da sabahtan beri yaptığımız gibi benim için önemsiz fakat kızlar için önemli olabilecek konular (magazin haberleri gibi mesela) hakkında konuşarak uzun bir süre keyif çattık.

Jakuzi sefamız bittiğinde duş almak üzere bir hizmetçi eşliğinde evdeki misafir odalarından birine götürüldüm, odanın banyosunda duş alıp kurulandıktan sonra yatağın üzerine benim için bırakılmış iç çamaşırı ve pijamayı giydim.

Telefonumu elime aldığımda Lodos'tan bir mesaj geldiğini gördüm. *Hala hayatta mısın?*

A: Hayattayım.

L: Eve gelmeyi düşünüyor musunuz artık Aleyna Hanım?

A: Maalesef gelemiyorum... L

L: Neden?

L: Kaçırıldın mı?

L: Alı mı koyuluyorsun?

L: Spiderman'ın Mary Jane'i sokak serserilerinin elinden kurtardığı gibi, gelip seni Şebnemlerin elinden kurtarmalı mıyım?

Mesajlar art arta gelirken Lodos'un benim endişelendiği barıydı ki beni önemseydiğini gösterirdi. Bu gururumu okşarken istemsizce gülümsedim. *Arkadaş dediğin...* Şebnem'in bana kötü bir şey yapmasından korkuyordu, oysa bir bilse kızın bana sadece iyiliği dokunuyordu. Endişesini gidermek için çabucak tuşlara asıldım. *Korkma, Peter Parker. Ne kaçırıldım, ne de alıkoyuluyorum... Bu gece burada kalacağım.*

L: Burada derken?

A: Şebnem'in evinde.

L: Şebnem'in evinde mi? :O

A: Evet, kızlarla pijama partisi yapacağız. Yarın da partiye birlikte hazırlanacağız.

L: Gwen Stacy öldüğünde bile bu kadar şaşırmamıştım ben...

"Kime gülümsüyorsun böyle?"

İrkilerek kafamı telefondan kaldırıp bakışlarımı sesin geldiği yere döndürdüğümde Şebnem ve melekleri üzerinde pijamalarıyla, misafir odasının açık kapısının önünde dikilmiş bana bakıyordu. Ne kadar zamandır oradaydı? Mesajlaşırken kapının açıldığını bile fark etmemiştim!

Banyoda tarayıp, fön makinesiyle tam değil biraz kuruttuğum için hala nemli olan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Şey..." diye ağzımın içinde mırıldandım. Kararsızlık içinde dişlerimi alt dudağıma geçirirken 'Doğru mu söylemeli, yoksa yalan mı?' diye geçirdim içimden. Beni böyle tereddüde düşüren, Merve'nin Lodos'a olan ilgisiydi. Onunla mesajlaştığımı söylersem nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum ve olumsuz olması ihtimaline karşılık olarak, "Arkadaşım Melis'le," diye yalan söyledim. Bir yandan da telefonumu pijamamın cebine tıktırıyordum.

"Hımm demek öyle..." derken Şebnem bana inanmış mıydı yoksa inanmamış mıydı kestirememiştim. "Her neyse, mesajlaşmayı bırak da film izleyelim!"

Karnımız acıncaya kadar - saatlerce - Notebook, P.S. I Love You, One Day tarzı romantizmin ve dramın dibine vuran filmler izleyip kendimizi güzelce ağlattık.

Sonrasındaysa biraz gülelim diyerekten son ses şarkılar açıp sözlere eşlik ederek, saçma sapan bir şekilde yoruluncaya dek dans edip kendimizce eğlendik, yorulunca da oturup havadan sudan muhabbetler yapmaya başladık. Bir ara muhabbet nasıl olduysa partiye gelecek çocuklara geldi ve kızlar bana içlerinden bekar olanları, Instagram hesaplarını açıp tek tek gösterdi. Allah'ı var, çocuklar bir içim suydı... Hele içlerinde Kaan diye bir çocuk vardı ki akıllara zarar.

Son olarak hepimiz yüz maskesi yapıp - Şebnem'in deyimiyle - güzellik uykumuzu almak için saat 11 gibi odalarımıza çekildik. Aslını isterseniz, yabancı bir yerde uyumakta zorluk çekerim diye düşünmüştüm ama düşündüğüm gibi olmadı ve yatağa yattığım gibi uykular diyarına geçtim.

Ertesi gün hizmetçilerden biri beni kahvaltıya çağırmak için uyandırdığında 'Artık yeter!' diye avazım çıktığı bağırmamak için çok zor tuttum kendimi. *Bir Allah'ın günü de istediğim saate kadar uyayamayacak mıyım ben ya!* diye geçirdim içimden. Bu zenginler neden erken kalkıyordu? Hele de yaz tatilinde?

Yaz tatili ölene kadar uyumak içindi bir kere!

Ayılmak için elimi yüzümü yıkayıp alt kata indiğimde evde tam anlamıyla bir kaos vardı, bütün çalışanlar parti hazırlıkları için bir yerlere koşturuyordu. Kızların nerede olduğunu sormak için hizmetçilerden birini durdurduğumda her neyle meşgulse onu yarıda bırakıp beni oldukları yere, yani arka bahçedeki çardağa götürdü.

Masanın başındaki sandalyede oturan Şebnem beni görünce, "Ah, sonunda gelebildin! Biz de seni bekliyorduk... Otur otur," dedi eliyle yanında benim için ayırdığı sandalyeyi işaret ederek.

Amcamın evinde de herkes masaya gelmeden başlamadıkları için *'Bu yemekleri birlikte yemek zengin adeti falan mı acaba?'* diye geçirdim içimden. Mahcup bir şekilde, "Neden beni beklediniz ki? Başlasaydınız siz," dedim sandalyeyi çekip otururken.

"Birlikte yemek istedik," dedi gülümseyerek. "Bir an önce yiyelim. Ekip yakında burada olur."

"Ekip?"

"Kuaförler, makyözler falan filan işte..." dedi elini havada sallayarak. Hazırlanmaya başlamak için saat daha erken değil miydi? Parti akşamdı! "He, bu arada senin için ağıdacı da çağırdım. Dün kıyafet denerken ağda vaktinin geldiğini fark etmedim sanma, benden kaçır mı hiç?" diye eklediğinde 'Bana bir jilet verseniz hallederdim ben' demek için ağzımı açtım ama konuşmama izin vermedi. "Teşekküre gerek yok..."

Hazırlanmaya başlamak için saatin erken olduğunu düşünmüştüm ama başladıktan sonra zaman su gibi akıp geçti ve bir de baktım ki parti saati gelip çatmış...

Davetliler birbiri ardına gelirken, "Parti sahibi olarak aşağı inip gelenleri karşılayan gerekmiyor mu?" diye sordum Şebnem'e.

Dördümüz de hazır olmamıza karşın üst katta, Şebnem'in odasında bekliyorduk. Neyi bekliyorduk? *Ah, keşke bilsem...* Kapının ilk çalışında bir şey dememiştim. İkinci çalışında, üçüncüde, dördüncüde de... Ama onuncu da artık dayanamamıştım.

Sorumun hitabındaki kişi başını hayır anlamında hareket ettirdi. "Daha öğreneceğin çok şey var Aleynacığım..." dediğinde anlamadığımı belli eden bir yüz ifadesiyle ona baktım.

Simay açıklamaya girişti. "Şebnem partiye en son teşrif eder ki-"

Lafa atlayıp, "Ki girişini herkes görsün," diye tamamladı cümlesini Merve.

Başımı sallayarak, "Hımm... Anladım," diye mırıldandım. Aslını isterseniz, anlamamıştım. Ama ben zenginlerin yaptığı birçok şeyi anlamıyordum zaten, o yüzden üzerinde durmadım.

İnsanın geçim derdi olmayınca kendine abuk sabuk dertler ediniyor galiba, diye geçirdim içimden.

Şebnem bana baktı. "Onu boş ver de..." Beni baştan ayağa süzdü. "Deminden beri bakıyorum ama şimdi şöyle bir alıcı gözüyle baktım da... Çok güzel olmuşsun," dedi samimiyet ve tatlılıkla, gülümsüyordu.

Merve ve Simay'ın aynı anda, daha önce hiç duymadıkları - ya da nadiren duydukları - bir şey duymuş gibi şok içinde ona bakmasından Şebnem'in

kolay kolay iltifat eden biri olmadığı kanısına varmışım ve Şebnem gibi birinden böyle bir iltifat almak başlı başına büyük bir şeyken bununla daha da büyük bir şey haline gelmişti. Bu nedenle hem minnet, hem de utanç duyarak, "Teşekkür ederim," deyip hepsine hitaben şunu ekledim. "Siz de öylesiniz..."

"Neredeyse benim doğum günümde beni gölgede bırakacaksın!"

İnanmaz bir ses tonuyla, "Yok artık..." deyip gözlerimi devirdim ve güldüm. Eğriye eğri, doğruya doğru, bana dünyaki en güzel saç-makyajı da yapsanız, en güzel elbise ve ayakkabıyı da giydirderseniz Şebnem'i gölgede bırakamazdım. Güneşin her akşam batacağı, her sabah da doğacağı kadar kesin bir şeydi bu. "Abartmayalım."

Ciddiyetle, "Abartmıyorum," diye karşı çıktı. "Partideki bekar erkekler sana hayran kalacak, seni kapabilmek için birbirleriyle yarışacak... Göreceksin!" Meleklerine dönüp, "Öyle değil mi kızlar?" diye sorduğunda cevapları gecikmedi.

"Of course!"

"E, yani!"

Sizin aranızda beni fark edeceklerini bile sanmıyorum, diye geçirdim içimden. Ne de olsa Simay ve Merve de Şebnem kadar olmasa da çok güzel kızlardı, bense olsa olsa güzel olurdum. "Sen öyle diyorsan öyledir," dedim omuz silkerek.

Şebnem, "Öyle öyle," derken benim bilmediğim bir şey biliyor gibiydi.

Hizmetçilerden biri Şebnem'in odasına gelip davetli listesindeki herkesin geldiğini haber verinceye kadar bekledik.

Doğum günü kızı, "İşte şimdi inebiliriz!" diye duyurduğunda tam hep birlikte alt kata inmek üzere, odadan çıkacaktık ki, "Aa durun!" dediğinde durup ona baktık. "İnmeden bir fotoğraf çekilelim!"

Hizmetçinin eline telefonunu tutuşturup, fotoğraflarda kızlardan biri kendini beğense, diğeri beğenmediği için sayısız çekim yaptıktan sonra çok şükür ki bir fotoğrafta üçü de kendini beğendi.

Şebnem fotoğrafı 'Üç Silahşörler partiye hazır! ;)' açıklamasıyla Instagram hesabında paylaştığında sanırsam ben Dartanyan oluyordum. Bu

vasıtaıyla Şebnem'in bir Instagram fenomeni olduğunu da öğrenmiş oldum, kızın 6 rakamlı takipçileri vardı. *Hey, anam hey...*

*

EVEET, DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ GELDİ ÇATTI! Heyecan var mı heyecan? Ben çok heyecanlıyım! Bazıları bölümü burada kestiğim için bana kızacaktır ama onlar da hem bu bölümü 3 gün sonra yayınladığımı, hem de +2000 kelimelik bir bölüm olduğunu göz önünde bulundursun lütfen. Yoksa...

Favori karakteriniz kim? Önceki bölümde de Atahan favori olmakla birlikte İlker hemen arkasındaydı. Hakancılar, Atakancılar, Lodoscular, Aleynacılar neredeler? AHALİ ses ver!

Hakan?

İlker?

Atakan?

Atahan?

Lodos?

Aleyna?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

*

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

OTUZUNCU BÖLÜM

*

İLKER,

The Wanted - Walks Like Rihanna

The Vamps - Somebody To You ft. Demi Lovato

Lemonade Mouth - Somebody

Kardeşlerimle ve diğer davetlilerle birlikte şeytanın evindeydik.

Arslanoğlu kardeşler olarak geleneği bozmamış ve aynı anda, ayrı ayrı arabalarla gelmiştik buraya. İddiayı kaybettiğim için Lodos'un sikik Range Rover'ıyla gelmem gerekmişti ki bundan hiç ama hiç memnun değildim.

Bir on dakika kadar önce varmıştık, partiye en son katılanlardan hatta en sonuncuyduk. Bay Doğru'ya kalsa tam parti saatinde burada olurduk ama Şebnem'in huyunu - partiye en son katılma huyu - bildiğimizden diğer kardeşlerimle geç gelmekte ayak diremiştik ve o da istemeye istemeye razı gelmişti.

Erken gelip o kızı mı bekler miydim hiç?

Evin üst kata çıkmak her doğum gününde olduğu gibi bu sefer de yasak olduğu için herkes alt kattaydı, tanıdık yüzler vardı etrafımızda. Bizimle aynı semtte oturan, aynı liseye hatta üniversiteye giden insanlar falan filan... Zaten bizimle aynı sınıfta olmasalar burada olamazlardı. Burada "bizden" olmayan tek insan Aleyna olsa gerek.

Aleyna demişken, o nasıldı acaba?

Dün Aleyna'nın Şebnem'lerle birlikte alışverişe çıktığını öğrendiğimden beri kötü bir haber almayı bekliyordum. Başına kötü bir şey gelse şimdiye çoktan duyacağımızı biliyordum, ne de olsa bu semtte kötü haberin yayılma hızı ışıktan daha hızlıydı. Bu da demek oluyordu ki iyiydi.

Bu kadar zamandır Şebnem ve melekleriyle yalnız olmasına rağmen nasıl iyi olabilirdi? Şebnem'in onu alışverişe çıkarması, evine çağırması falan filan iyi kalpliliğinden değildi, bunu yapması için önce kalbinde iyilik olması gerekirdi. Hayır, kesinlikle bir şeyler planlıyordu. Ama ne? Daha önemlisi: Neden eline altın bir fırsat geçtiği halde planını uygulamamıştı?

Söylesene şeytan, nasıl bir şeytanlık peşindesin yine?

Birden bire arka planda, hopperlörlerden çalan müzik kesilip ışıklar kapandığında 'İti an çomağı hazırla' diye geçirdim içimden.

Tavana monte edilmiş spot ışıkları antredeki merdivenlerin üst tarafına vurduğunda Şebnem ve meleklerini aydınlattı.

İnsanlar ışığa gelen böcekler gibi oraya doğru ilerlerken biz oturduğumuz yerden kıpırdamadık. Zaten buradan orayı görebiliyorduk, ayrı mesele göremiyor olsaydık bile Şebnem için tırnağımı kıpırdatmazdım.

Merakla, "Aleyna nerede lan?" diye aklımdaki soruyu sordu Atakan.

Bakışlarımı kardeşlerimin yüzlerinde dolaştırdığımda ifadelerinde aynı merakı gördüm. Neredeydi bu kız? Neden Şebnemlerin yanında değildi? Kötü düşünmek istemiyordum ama söz konusu Şebnem olunca aklıma kötülükten başka bir şey gelmiyordu ki...

"Bizim kızlarla birlikte giriş yapmak istememiştir belki. Aleyna böyle şeyleri seven bir kız değil, biliyorsunuz..." diye cevapladı Hakan.

Umarım öyledir, diye geçirdim içimden.

Şebnem elindeki mikrofona konuştuğunda hoparlörlerden duyduğumuz sesi coşkulu ve heyecanlıydı. "Hepiniz doğum günü partime hoş geldiniz!" Gülümsedi. "Sizi çok beklettim biliyorum ama size yılın en eğlenceli partisini yaşatarak gönüllerinizi alacağım, söz veriyorum," diye devam etti tatlı tatlı.

Gözlerimi devirirken, *'Her yıl aynı şeyleri söylüyorsun be kızım'* diye geçirdim içimden. *Özgünlüğün acınası...* Buna karşılık olarak aynı yerden, bilinçaltımın sesi duyuldu. *Her yıl aynı şeyleri söylemesi mi daha acınası? Yoksa senin her yıl burada olman mı?* Elimdeki içki bardağını tutan elim sıkılaşıırken dişlerimi birbirine bastırdım. *İkincisi.*

"Eğlence faslına geçmeden önce burada olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Bugün beni yalnız bırakmadığınız, heyecanıma ve mutluluğuma ortak olduğunuz için teşekkür ederim. En başta da şu an yanımda duran arkadaşlarıma..." deyip başını yana çevirdiğinde durakladım ve şaşırarak kaşlarımı çattım. Arkadaşlarına teşekkür etmek mi? İşte bu yeniydi ve Şebnemlik bir hareket değildi. Bir kraliçe kölelerine ona hizmet ettikleri

için teşekkür eder miydi? Etmezdi. O zaman neydi bu? "Merve ve Simay'ı tanıyorsunuz zaten ama bugün burada bir arkadaşım daha var, yeni bir arkadaş..." diye devam etti. "Nerede bu arkadaş?" dediğinizi duyar gibiyim... Aslında dördümüz birlikte çıkacaktık karşınıza ama son anda saklandı kendisi. Biz onu saklandığı yerden çıkarabiliriz bence, ne dersiniz? Hadi hep birlikte... Aleyna! Aleyna!" diye tezahürat yaptı.

Aleyna! Aleyna!

İnsanlar da tezahüratına eşlik ederken Aleyna ismi evin duvarlarında yankılanıyor, herkes merak içinde Aleyna'nın ortaya çıkmasını bekliyordu. Şaşkınlığım yerini şüpheye bırakırken Şebnem'e bakan gözlerim kısıldı. *Neyin peşindesin?* diye geçirdim içimden. Her şeyi anlayabilirdim ama onun gibi ilginin sürekli üzerinde olmasını isteyen birinin, Aleyna'yı ilgi odağı yapmasını anlayamazdım. Hele de kendi doğum gününde...

Rica eden bir ses tonuyla, "Aleyna, bak, herkes senin adını haykırıyor... Bu kadar insanı kırmayacaksın, değil mi? Buraya gel, lütfen kırma bizi," diyerek eliyle yanına çağırdı.

Aleyna saklandığı yerden çıkıp kızların yanına gittiğinde isteksiz ve bir o kadar da rahatsız olduğu her halinden belli oluyordu, öğretmenin tahtadaki soruyu cevaplaması için kaldırdığı bir öğrenciyi andırıyordu.

İnsanlar onun bu halinin farkında bile değildi ya da farkındaysa bile umurlarında değildi. Umurlarında olan tek bir şey vardı; dedikodu. E, yeni kızdan daha iyi bir dedikodu malzemesi var mıydı? Hemen fısıldaşmalar başladı. *Bu kız da kim? Nereden çıktı? Hangi aileden acaba? Şebnem'le ne zamandır arkadaşlar?*

Her kafadan bir ses çıkarken hemen yanıımızdaki kızlı-erkekli gruptaki çocuklardan birinin Aleyna için, "Çok güzel kız," diye yorumda bulunduğunu duydum.

Burun kıvrırcasına, "Abartma," diye karşı çıktı, aynı gruptan bir kız. "O kadar da güzel değil..."

Kız yanılıyordu ya da kışkanıyordu.

Aleyna zaten güzel bir kız olsa da bugün çok güzeldi.

Normaldeki o salaş, doğal Aleyna gitmiş, yerine özenli, bakımlı Aleyna gelmişti. Buraya geldiğinden beri ilk kez onu bir elbise ve topuklu ayakkabılarla görüyordum ki bunların birleşiminin ortaya çıkardığı görüntüyü sevmiştim. Hangi erkek, güzel bir kızın bacak dekoltesini sevmezdi ki? Hele de söz konusu kızın bacakları topuklu ayakkabıyla daha da güzelleşmişse sevmemesi mümkün bile değildi.

Ben de bir erkektim.

Buna rağmen bana hangi Aleyna'yı tercih ettiğimi soracak olursanız normal halini söyledim. Şebnemlerle "kızlar gününe" gittikten sonra onu saç ve makyajı yapılmış halde gördüğümde de böyle düşünmüştüm, şimdi de böyle düşünüyordum.

Evet, kot-tişört-Converse giyen, saç başı dağınık ve sıfır makyajlı kızı seçerdim.

Beğeniyle, "Aleyna çıtayı Allüekber dağlarına çıkarmış lan!" dedi Atakan.

Lodos, "Hatta Wundagore Dağı'na!" diyerek ona arka çıktı, Marvel evreniyle ilgili bir şeye gönderme yapmıştı.

İkisi beğenilerini açıkça ifade ederken Hakan ve Atahan da benim gibi yorumda bulunmamayı tercih etmişti. Başımı onlara çevirdiğimde ikisinin bakışlarının da aynı noktaya kilitlenmiş olduğunu fark ettim ve bakışlarını takip ederken içten içe o noktanın Aleyna olduğunu zaten biliyordum ama yine de emin olmak istedim.

Atahan'ın Aleyna'ya beğeniyle bakması normaldi, aslında Hakan'ın bakması da normaldi. Ama yanında sevgilisi dururken bakması? İşte o normal değildi. Hele böyle uzun uzun bakması? Hiç normal değildi. Benim tanıdığım Hakan'ın, söz konusu Şebnem olunca kimseyi gözü görmezdi ki...

Bunun o şeytanın gözünden kaçmış olmasını umarak gözlerimi ona döndürdüğümde dudaklarındaki ıslıl ıslıl gülümsemenin tam zıttı kapkara olmuş gözlerinin Aleyna ve Hakan arasında gidip geldiğini gördüm. Fark etmişti!

Kahretsin!

Bir şey yapmakla yapmamak arasında kararsız kaldım. Şebnem'in sinirden deliye dönmesini ama elinden hiçbir şey gelmemesini izlemek eğlenceliydi ama içimden bir ses bu sinirini Aleyna'dan çıkaracağını söylüyordu.

Elim benim adıma karar vererek bardağı sertçe önümüzdeki cam sehpanın üzerine bıraktığında iki camın birbiriyle tokuşmasından çıkan sesle kardeşlerim hatta etrafımızdaki insanlar eş zamanlı olarak bana döndü.

"Yavaş olsana oğlum," diye uyardı Hakan.

Ben senin Juliet'inin götünü kurtarayım sen bana gider yap, diye geçirdim içimden. Dışındansa bozuntuya vermeyip, "Lo siento," diyerek özür diledim.

Şebnem Aleyna'nın dibine girip, "Merhaba de!" diyerek elindeki mikrofonu ağzına doğru götürdü.

Konuşmadan önce yutkundu, dudaklarını ıslatıp zorla birbirinden ayırdı Aleyna. "Herkes merhaba," dedi ve sanki durumdan memnunmuş gibi dudaklarına sahte bir gülümseme kondurdu. Ama gözlerindeki ifadeden rahatsızlığının gittikçe arttığını anlayabiliyordum ki bu gayet normaldi.

Bir ev dolusu insan size hayvanat bahçesindeki bir hayvan muamelesi yapsa siz de öyle hissetmez miydiniz?

Oturduğum koltukta huzursuzca kıpırdanmaya başladım, kalkmak istiyordum. Kalkmak ve... Sonrası yoktu. Kalkıp buradan gitmek mi istiyordum?

İç sesim, işte tam o anda olaya dahil oldu. *Yoksa birini alıp buradan gitmek mi?*

Bu beni şaşırttı dersem hissettiğim duyguyu hafife almış olurdum çünkü şaşırmakla kalmamış afallamıştım. Birini mi? Aleyna'yı mı kastediyordu?

Neden Aleyna'yı alıp gitmek isteyeyim ki? diye geçirdim içimden.

"Aleyna'nın kim olduğunu merak ettiğinize eminim," diye söze başladı Şebnem. "Kendisi, Merih Çamkıran'ın öz yeğeni, bizim Arslanoğlu kardeşlerin de üvey kuzeni... Bir süredir amcasının evinde kalıyor."

Şebnem'in ağzından çıkan her bir kelimeyle kaşlarım biraz daha çatılırken Hakan'a döndüm. "Sevgilin biraz fazla olmuyor mu sence de? Bizim ailevi meselelerimizi böyle herkesin ortasında konuşma hakkını ona kim verdi?" dedim ters bir şekilde. Atakan, Atahan ve Lodos da bana hak verircesine başını salladı ve benim gibi abimizin vereceği cevabı beklemeye başladı.

"Böyle bir şey yapacağını bende bilmiyordum, zaten bilsem engel olurdum," derken bu durumdan o da en az bizim hoşnut değil gibiydi Hakan.

Hayret! diye geçirdim içimden. Bu Hakan'ın Şebnem'le ilgili bir konuda bizimle uzlaştığı nadir anlardan biriydi. Bu kadar kolay uzlaştığıysa ilk an olsa gerekti; genelde ne olursa olsun sevgilisi savunmaya çalışırdı ama bu sefer hiçbir savunma sunmadan haksızlığını direkt kabul etmişti. *Maymun gözünü mü açıyor nedir?*

Biz kendi aramızda bir anlaşmaya varırken şeytan konuşmaya devam etti. "Burada hepimiz öyle ya da böyle birbirimizi tanıyoruz. Ama Aleyna bize yabancı, benim olduğu kadar sizin de misafiriniz yani. Hepinizden ona ne kadar misafirperver olduğumuzu göstermenizi bekliyorum. Ona yapılan

herhangi bir ayıbı, yanlış kendime yapılmış sayarım bilesiniz..." Durdu. "E, çok konuştum artık susuyorum ve eğlence başlasın diyorum!"

Şebnem ve melekleri davetlileri selamlayıp onlarla konuşmakla meşgulken, Lodos onların dikkatinin başka bir şeyde olmasından faydalanıp, gidip Aleyna'yı aldı ve yanımıza getirdi.

Aleyna hepimize hitaben, "Merhaba çocuklar," deyip dudaklarını yukarı kıvrıdığında gülümsemesi daha önce gördüklerimin aksine gerçektir. Ardından da koltuğun ucuna, Lodos'un yanına oturdu.

Kardeşlerimle gerek birlikte, gerekse tek başımıza gittiğimiz hemen her yerde gözlerin üzerimizde olmasına alıştık. Açık konuşmam gerekirse, özellikle de ben - en yakışıklı Arslanoğlu olarak - son derece alıştım. Hepimizin yakışıklı, bir de Merih Amca'nın üvey de olsa çocuğu olmamızın yanında getirdiği şeylerden biriydi bu.

Bende bu surat ve vücut oldukça, onun çocuğu olmasam da gözleri üzerime çekerdim, orası ayrı...

Bu sefer de öyleydi fakat bunun sebebi sadece biz değil, aynı zamanda Aleyna'ydı. Şebnem'in konuşması onu partidekilerin adeta gözüne gözüne sokmuş, bütün ilgi ve merakın kucağına oturtmuştu.

Bir kenarı yukarı kalkmış bir dudakla, "Nerelerdesin ya prenses? Düünden beri gözüm seni arıyor... Özledim," dedim alayla. "Evde sen olmayınca biriyle uğraşıp eğlenemedim."

"Ben de kendi kendime düünden beri neyi özlemedim diye soruyordum ve cevabı şimdi buldum! *Seni!*" diye vurguladığında sııttım.

Atakan, "Beni özledin mi peki? Beni, beni... Atakan'ımı?" dedi Bihter Ziyagil edasıyla.

Lodos lafa atladı. "Seni niye özlesin Allah aşkına? Bana ıssız bir adaya düşücek olsan yanına *almayacağın* üç şey ne olurdu diye sorsalar üçüne de Atakan cevabını veririm."

Bu aralarında ne ilk ne de sonuncu tartışmanın fitilini ateşlerken Hakan Aleyna'ya dönüp, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Aleyna anlamamış bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Hı?"

Hakan açıklık getirdi. "Dün ve bugün... Alışveriş, pijama partisi falan filan işte..."

Nasıl bir cevap vereceğine karar verememiş gibi alt dudağını dişledi. "Bunu Hakan Arslanoğlu olarak mı soruyorsun, yoksa Şebnem'in sevgilisi olarak mı?" dediğinde Hakan hiç tereddüt etmeden, "Tabi ki Hakan Arslanoğlu olarak... Merak etme, *aramızda*," diye vurguladı, sanki bu son kelimenin ikisinin arasında özel bir anlamı varmış gibi. Sonra da gülümsedi.

Aleyna'nın gergin dudakları gevşeyip yüzüne yayılarak bir gülümsemeyle şekillendi. "Alışveriş kötüydü. Biraz daha uzun sürseydi kefen giyecektim herhalde... Neyse ki pijama partisi iyiydi. Kızlarla film izledik, dans ettik..."

Sırıtarak, "Yastık kavgası da yaptınız mı bari?" diye laf attım.

Bana sana ne dercesine, kısa bir bakış atmakla yetindi. "Zaten bugün bir şey yapmadık. Full parti hazırlıklarıyla geçti, nasıl geçti onu da anlamadım ya neyse... Ne sıkıntıdan öldüm, ne de ölümüne eğlendim... Ortalama geçti yani," derken dudaklarını birbirine bastırıp, ellerini iki yana açarak omuzlarını kaldırıp indirdi.

Hakan sadece dudaklarıyla değil gözleriyle de gülümseyerek, "Her iki türlü de ölmediğine memnunum," dediğinde tek kaşım sorgulayıcı bir ifadeyle yukarı kalktı. *Tehlikeli sularda yüzüyorsun Romeo*, diye geçirdim içimden. "Bütün bunların şapkadan tavşan çıkar gibi çıktığını biliyorum. Senlik olmadıklarını da... Şebnem'e de söyledim ama aklına koymuştu bir kere. Şebnem böyledir işte, aklına giren bir şey kolay kolay çıkmaz." *Senin gibi*.

"Olsun," dedi önemli değilmiş gibi. "Hem bana da değişiklik oldu."

"Onu kırmadığın için teşekkür ederim. Endişelenme, bundan böyle seni kendi planlarına zorla dahil etmediğinden emin olacağım," diye güvence verdi.

Aleyna tam bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki kardeşlerime de, bana da ait olmayan bir erkek sesi duyuldu ve hepimizin başı eş zamanlı olarak sesin sahibine döndüğünde Kaan'la karşı karşıya geldik.

Kaan bizim semtten ve bizim üniversiteden bir çocuktı. Zaten bu semtte oturanların hemen hepsi ÇAMKIRAN ÜNİVERSİTESİ'ne gidiyordu. Neden diye soracak olursanız cevap çok basitti; bizim üniversiteye girmek için ya çok zeki, ya da çok zengin olmanız gerekiyordu ve bizim semtte zenginden bol bir şey yoktu.

Bu çocuk da o zenginlerin birinin biricik oğluydu, bildiğim kadarıyla babası Merih Amca'dan sonra buralardaki en zengin adamdı.

Ailece 2. olmayı hazmedemiyorlardı, bu nedenle bizim aileyi sevmezlerdi. Bunu doğrudan söyleyecek kadar aptal ya da cesur değillerdi ama biliyorduk. Hissediyorduk.

Biz de onlara bayılmıyorduk. Kendi adıma konuşmam gerekirse Kaan'ı da, ailesini de zerre sevmezdim, bunu belli etmekten de zerre çekinmezdim. Merih Amca ve diğerleri bana göre daha çekimser davransa da bunun nedeni korkuları değil, kibarlıklarıydı.

Kaan'ın birkaç kelimeyle anlatacak olsam; çocuk Şebnem'in erkek versiyonuydu. Evet, ikisi birbirlerine çok benziyordu, dışı ne kadar iyiye içi o kadar kötüydü. İkisinin çok iyi anlaşması hatta çok yakın arkadaş olması bundan olsa gerekti.

Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim...

Bizi gördüğüne çok mutlu olmuşçasına bir gülümsemeyle, "Selam beyler... Bayanlar," diye önce bizi, sonra da Aleyna'yı selamladı, son kelimeyi Aleyna'ya bakarak söylemişti. Düzeltiyorum; süzerek.

Atakan, Atahan ve Lodos onu başıyla selamlamakla yetinirken ben selamını almayıp üstüne bir de önce ona, sonra da başka tarafa bakarak o yokmuş gibi davrandım. Üçü kabalık ve kibarlık arasındaki ince çizgide dans ediyordu, bense düpedüz kabaydım.

Hakan ise her zamanki gibi kibarlığını bozmadı ki bu abartılı bir şekilde gözlerimi devirmeme neden oldu. "Selam Kaan."

"Kimsenin bizi tanıştıracığı yok gibi... En iyisi ben kendimi tanıtayım; Kaan ben." Dönüp baktığımda Kaan Aleyna'ya geniş bir gülümsemeyle bakıyordu, elini de ona doğru uzatmıştı.

Aleyna uzattığı eli tutup onunla el sıkışırken, "Ben de Aleyna," diye kendini tanıttı. Sonra ikisi de ellerini geri çekti.

Kelimeyi ağzında test eder gibi, "Aleyna..." diye tekrarladı Kaan. "Ne zamandır amcanla kalıyorsun? Nasıl oldu da seni hiç görmedim?"

"2 haftadan fazla oldu," diye ilk sorusunu yanıtladı Aleyna. Sonra da ikiciye geçti. "Evden birkaç kere dışarı çıktım, ondandır herhalde."

Sonraki kelimeleri Arslanoğlu kardeşlere hitap ediyordu. "Bunca zamandır bu güzelliği kendinize saklıyordunuz demek..."

Kaşlarım hoşnutsuz bir edayla çatılırken, 'Yavşak' diye geçirdim içimden. Bunu dışarı vuracağım sırada başka biri benden önce davrandı.

Hakan konuştuğunda, Kaan'ın bu laflarından en az benim kadar memnun olmadığını ses tonundan anlayabiliyordum. "Aleyna'nın evden dışarı

çıkmaq için herhangi talebi olmadı. Olsaydı ben de, kardeşlerim de isteklerini yerine getirmeye her daim hazırız."

Aleyna ona arka çıktı. "Ben biraz ev kuşuyum da..." deyip hafifçe güldü.

"Tanıştığıma memnun oldum *ev kuşu*," dedi Kaan Aleyna'ya eşlik ederek. Kelimenin üstüne basmıştı. "Neyse, selamımı verdiğime göre ben arkadaşlarımla yanına döneym artık..."

"İsabet olur," dedim ters bir şekilde.

Beni duymamış gibi davrandı. "Sonra görüşürüz," diyerek tam yanımdan ayrılmak üzere hareketlenmişti ki birden durdu. Uzanıp Aleyna'nın elini kavradı ve öne doğru eğilerek üzerine bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim, ev kuşu. Ama bunu yapmasam içimde kalırdı," dedi hiç de özür dilemeyen bir ses tonuyla. *Hay ben senin içine...* "Bu arada yakından daha da güzel görünüyorsun," diye ekledi ve göz kırptı. *Yavaşak çarpı iki!*

Bu sözleri ve davranışları Aleyna'yı utandırıp yanaklarının belli belirsiz kızarmasına neden olurken arkasını dönüp gitti, ben de düşünceli bir şekilde arkasından bakakaldım.

Aslını isterseniz, Aleyna'nın verdiği bu tepki az bile kalırdı. Kaan benim kadar olmasa da yakışıklı ve zengin bir çocuktı, bu yüzden kızlar arasında epeyi popülerdi.

Beni düşündüren de buydu ya zaten.

Tamam, Aleyna güzel bir kızdı hatta bugün çok güzeldi. Ama Kaan'ın peşinde sürüsüyle çok güzel kız vardı. Bunca kız arasında Aleyna neden radarına takılmıştı ki? Neden peşine düşmüştü?

Saatler sonra içerde parti hala tam gaz devam ederken, ben dışarıdaydım.

Evin üst kattaki terasında, tek başımaydım.

Şebnem ve melekleri yanıma gelip bize katıldıktan kısa bir zaman sonra Lodos ortadan kaybolmuştu, muhtemelen kendine Merve'den olabildiğince uzak bir köşe bulmuş PSP oynuyordu. Evet, her zamanki gibi o kıztan köşe bucak kaçıyordu. Normalde Merve'yle aynı ortamda bulunmamak için elinden geleni yapardı ama bu Şebnem'in doğum günü olduğu ve Şebnem de Hakan'ın sevgilisi olduğu için, elinden gelen bir şey yoktu.

Ben de çok geçmeden gruptan ayrılmıştım, hem Şebnem'le, hem de Simay'la birlikte vakit geçirmek bu dünyada istediğim son şeydi hatta o bile değildi. *Biri şeytan, diğeri yapışkan...* Ne kadar zaman içki içip, onunla bununla konuşup, kızlarla dans ederek eğlenmeye çalışmış ama başaramamıştım bilmiyorum... Sonunda da kendimi burada bulmuştum.

Bir on dakikadır dirseklerimi korkuluklara dayamış başımı yukarı dikmiş bir şekilde, hiçbir şey düşünmeden öylece gökyüzündeki yıldızları izlerken, birden aklıma bizim evin terasında Aleyna'yla karşılaştığımız gece geliverdi.

Kız, eve bir hırsız girdiğini sanmış ve eline bir biber gazı alıp hırsızla yüzleşmeye gelmişti. Kim yapardı bunu? *Aleyna'dan başka kimse*, diye geçirdim içimden. *En azından benim tanıdığım hiç kimse.*

Bu süzme salaklık mıydı, yoksa deli cesareti miydi hala karar veremesem de her aklıma geldiğimde kendi kendime gülmeden edemiyordum. Şu anda olduğu gibi mesela...

"İşte aradığım kişi."

*

Devam edecek...

*

PARTİ TAM GAZ DEVAM EDİYOOR! Neredeyse 3000 kelimelik bir bölümdü bu, bölümlerin daha uzun olmasını istemiştiniz o yüzden biraz beklettim sizi... Bu arada önceki bölüm 1700'den fazla oy ve 17000'den fazla yorum almış, tek kelimeyle İNANILMAZSINIZ! Aynen böyle devam edelim diyorum ve ve sorularımı soruyorum.

Partinin bundan sonrasında neler olmasını bekliyorsunuz?

İlker'e "İşte aradığım kişi" diyen kim sizce?

Favori karakteriniz kim? Önceki bölümde ufak bir farkla favori İlker oldu, bakalım bu bölümde neler olacak?

Aleyna?

Hakan?

İlker?

Lodos?

Atakan?

Atahan?

**Bana ulaşmak isteyenler için;
Instagram: dem.irem**

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

AHALİ - OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

I Am King - Impossible (Shontelle Cover)

i hate u, i love u - gnash (Max, Alyssa & Ethan COVER)

Duyduğum sesin sahibini tanımam saliselerimi hatta milisaniyelerimi alırken bütün vücudum kaskatı kesilse de arkamı dönmedim. Dönmeyecektim de. Niyetimi anlamış gibi bana doğru yaklaşan adım sesleri duydum, adımlar yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı...

Şebnem yanımdaki korkuluklara yaslandı, vücudu bana dönüktü. "Seni burada bulduğuma şaşırmadım," dedi bana bakarak.

Daha dik bir pozisyona gelip iki elimle önümdeki korkuluk demirlerini kavradım ve sıktım. Demirler gibi sıkıduğım dişlerimin arasından, "Neden beni arıyordun?" dedim bakışlarımı ona çevirmeden.

"Neden şaşırmadığımı sormayacak mısın?" deyip kendi sorusunu kendisi cevapladı. "Karanlığı ve yasakları delmeyi çok seversin de ondan." Üst kata çıkma yasağını kastediyordu.

"Her yasağı değil," diye düzelttim. "Asla delmeyeceğim bazı yasaklar da var ve bunu en iyi sen biliyorsun."

"Bilmez miyim?" diye onayladı. "Aksi takdirde şu anda bu halde olmazdık zaten..." İç çekti, sanki bu halimiz onu onu üzüyormuş gibi...

"Bence tam da olmamız gerektiği gibiyiz," dedim tartışmaya yer bırakmayacak bir ses tonuyla.

Birkaç saniye durup öyle konuştu. "Kabul et, içten içe o yasakları delmek istiyorsun," dediğinde çenem daha da kasıldı.

"İstemiyorum."

"İnkar etme, İlker," diye üsteledi. "Seni tanıyorum."

"Tanıyordun," dedim son heceye vurgu yaparak. "Geçmiş zaman."

"Tanıyorum," diye yineledi. "Şimdiki zaman."

Konuştüğümde ses tonum alaycıydı. "Kendinden eminsin bakıyorum."

"Hala beni sevdiğinden emin olduğum kadar."

Kelimeleri bende tokat etkisi uyandırırken başım istemsizce yana döndü ve onunla yüz yüze geldim. Ellerim demirleri o kadar sertçe sıkıyordum ki elimde kalacaktı. "Bir bok bilmiyorsun."

"Madem bilmiyorum sana sorayım, hala beni seviyor musun?"

'Hayır' demek için timsah gibi kitlenen çenemi güçlkle açtım ve kelimeyi dilimin ucuna kadar iteledim. Ama daha ötesine itelerken bir an için tereddüt ettim. "Hayır."

"Tereddüt ettin," dedi açığımı yakalamış gibi. "Bence ağzından çıkanla, kalbinden geçen aynı değil." Sanki hayır değil de evet cevabını almış gibi sırttı.

Üzerine yorumda bulunmadım. "Şebnem, Hakan seni arıyordur... Hadi sevgilinin yanına dön," dedim başımla kapıyı işaret ederek.

Sırtışı kayboldu. "Hiç sanmam," derken dudaklarını birbirine bastırdı. "Kendisi Aleyna Hanım'ı partideki erkeklerden, değerli bir hazine gibi korumakla o kadar meşgul ki benim yokluğumu bile fark etmemiştir."

Partide bir yandan eğlenmeye çalışırken, bir yandan da gözüm Aleyna'nın üzerindeydi. Partideki sayısız erkek de öyle... Fakat bizim çocuklar - Hakan ve Atakan ve Atahan - tıpkı bekçi köpekleri gibi Aleyna'yı koruyup kolladıkları için kimse yanına yaklaşmaya bile cesaret edemiyordu.

"Demek bu yüzden buradasın. Hakan'ı Aleyna'dan kıskandın ve aklınca benim yanıma gelerek ondan intikam alıyorsun?"

"Aleyna benim kıskanacağım biri değil," diye reddetti. "Benim seviyemde bile değil."

"Ama yine de kıskanıyorsun," diye karşı çıktım. "Ne olmasını bekliyordun? Bütün ilgiyi Aleyna'nın üzerine toplayan sensin. Bizimkilerin onu aç kurtların arasına bırakacağını mı düşündün? Hele de Hakan'ın..." Güldüm.

"Düşünmedim."

Gülüşüm dudaklarımdan silindi. "O zaman neden yaptın?" dediğimde hiçbir şey söylemeden terasın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Arkasından, "Neden?" diye seslendim ama yürümeye devam etti.

Tam kapıdan çıkıp gitmeden önce omzunun üzerinden bana baktı ve şu kelimeleri söyledi. "Ne kadar yükseğe çıkarsan düşüşün o kadar sert olur da ondan. Şimdilik imrenilmenin ve kıskanılmanın, dünyanın tepesindeymiş gibi hissetmenin tadını çıkarsın bakalım..."

Şebnem'in gidişinin ardından ben de terastan çıkıp alt kata indim ve boş koltuklardan birindeki yerimi aldım. Bizimkilerin yanına malum kişiler yüzünden gitmemiş ama onları rahatça görebileceğim bir yere oturmıştım. Daha doğrusu, Aleyna'yı.

Dünden beri Aleyna'nın başına kötü bir şey gelmesini, Şebnem'in her ne planlıyorsa onu harekete geçirmesini bekliyordum. Bu partinin de bir şey yapması için ideal bir ortam olduğunun farkındaydım ama bir şey yapacağını alenen itiraf etmesini beklememiştım.

'Ne kadar yükseğe çıkarsan düşüşün o kadar sert olur da ondan' demişti. Bu da demek oluyordu ki partiye giriş konuşmasında Aleyna'yı bir yıldız haline getirmesi boşuna değildi, bilerek onu parlatmıştı çünkü ne kadar parlarsa, sönüşü de o kadar etkili olurdu.

Ne yapacaksın şeytan? diye geçirdim içimden. *Ne? Ne?*

Beynimde bu lanet olası soru bozuk plak misali kendini tekrar ederken bakışlarım pür dikkat bir şekilde Aleyna'ya odaklanmıştı, itiraf etmem gerekirse endişeliydim. Elimdeki içki bardağından art arda yudumlar alarak kanımdaki alkol miktarının gittikçe artmasının beni rahatlatmasını umuyor, o şeytanın sözlerinden sonra gözümü ondan bir an için bile ayırırsam başına bir şey gelecekmiş ve sorumlusu ben olacaktım hissediyordum.

Böyle hissetmem için hiçbir neden yoktu aslında. Ben Aleyna'dan sorumlu devlet bakanı mıydım sanki? Hayır, ona karşı hiçbir sorumluluğum yoktu.

Bundan birkaç hafta öncesine kadar hayatımda hiç görmediğim hatta adını dahi duymadığım bir kızdı sadece. Aramızda kan bağı yoktu, üvey kuzendik. Kardeşlerimle olan ilişkisinin aksine aramızda arkadaşlık bağı bile yoktu... Daha önce Aleyna'nın bana söylediği gibi ikimizin arasındaki tek bağ geçici bir süreliğine aynı evde yaşıyor olmamızdı, hepsi bu.

Bu endişe nedendi o zaman?

İçki bardağının ucu dudaklarıma yaslı, elim de havada asılı kalırken durakladım. Sahi bana ne ki? Hiçbir şeyim olan birine ne olduğu neden umurumda? diye geçirdim içimden. Boş ver gitsin... Başımı geriye doğru yatırıp bardağı kafama diktim ve tek seferde hepsini içtim. Bardağı önümdeki sehpanın üzerinde bırakırken rahatlamış, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

Taa ki iç sesim konuşup beni en başa döndürene kadar.

Ne zaman bu kadar acımasız oldun sen? Unutma, başkalarına kötülük yapılmasına izin verenler de en az onlar kadar kötüdür. Şebnem şeytansa... Sen nesin?

Derken parti bir kez daha stop etti.

Bileğimdeki Rolex saate baktım, Şebnem'in doğum günü pastasını kesme vakti gelmişti.

Hizmetçiler, düğün pastası gibi çok katlı, kocaman pastayı getirdiğinde Şebnem'le Hakan koltuktan kalkıp kol kola pastanın yanına gitti, her zamanki gibi birlikte keseceklerdi. İnsanlar da pastanın ve ikisinin etrafında toplanırken ben ayağa kalkmaya bile tenezzül etmedim.

Bir kez daha eline bir mikrofon alıp, "Eveet, sıra geldi partinin benim için en önemli ve özel yerine, yani pasta kesimine!" diye duyurdu Şebnem. "Bu sene de pastamı sevgilimle birlikte keseceğim. Dilek dilemeyeceğim çünkü benim en büyük dileğim zaten gerçek oldu... *O yanımda*," diye vurguladı ve başını çevirip sevgi dolu bir ifadeyle Hakan'a baktı. "Daha fazlasını istersem açgözlülük etmiş olurum, o yüzden dilek hakkımı pas geçeceğim."

Hakan'ın da ona aynı şekilde baktığını gördüğümde, ne zaman onları böyle görsem olduğu gibi midem bulandı. İğrendim. Hakan'dan değil, ondan *asla* değil. Şebnem'den, en çok da kendimden...

Neyse ki fazla uzamadan pasta kesildi ve dilimlenip, davetlilere dağıtılmak üzere mutfağa götürüldü.

Bir on beş dakika kadar sonra yanıma biri oturduğunda kim olduğuna bakmak için bakışlarımı Aleyna'dan ayırdım. Evet, hala onu gözlüyordum.

Başımı döndürdüğümde Hakan görüş açıma girdi, afiyetle elinde tabaktaki pasta dilimini yiyordu. Ben bir şey diyemeden o konuştu. "Ne yapıyorsun burada?"

"Oturuyorum," diye yanıtladım.

"Ben de onu merak ediyorum ya işte... Neden oturuyorsun?" Sorusuna cevap vermemi beklemeden konuşmaya devam etti. "Benim tanıdığım İlker'in şu anda dans pistinde kızıdan kıza atlayıp geceyi hangisiyle geçireceğine karar vermeye çalışıyor olması gerekiyordu."

Sırıttım. "Desene senin tanıdığın şu İlker tam bir *erkek orospusuymuş*," dedim üstüne basarak.

Hakan'ın çatalı önce havada asılı kaldı, sonra da tabağına geri bıraktı. "Ben öyle bir şey söylemedim," dedi ciddi ve açıklayıcı bir ses tonuyla.

Omuz silkerek, "Haklısın, öyleyim," diye kabullendim.

İkimiz de öyle olduğumu biliyorduk. Ama neden böyleydim? Bu sorunun cevabını kimseye veremezdim. Hele Hakan'a asla... 'Bir kızı sevdim ama onun ihanetinden sonra kimseyi sevemez, güvenemez oldum' mu diyecektim? 'O yüzden sadece tek gecelik ilişkiler yaşayabiliyorum' mu diyecektim? O kızın kim olduğunu sorarsa ne olacaktı? O yüzden hiçbir şey dememek en iyisiydi.

"Kendine haksızlık ediyorsun," diye karşı çıktı. "Kabul, çapkının tekisin. Ama o kadar da değil..." Ben bile kendimi savunmazken o benim yerime, beni savunuyordu. Abim diye demiyorum, Şebnem ne kadar kötüyse o da o kadar iyi biriydi.

İnanmadığımı belli eden bir ses tonuyla, "Sen öyle diyorsan..." deyip önüme döndüm.

Bakışlarım tekrar Aleyna'yı bulduğunda yanında oturan kişiyi fark etmemle kaşlarımın çatılması bir oldu. Kaan nereden çıkmıştı? Koltukta yalnızca Aleyna ve Kaan olduğunu görünce kaşlarımın arasındaki çizgi daha da derinleşti. Bizim çocuklar neredeydi? Hadi Hakan benim yanımdaydı, Atakan ve Atahan nereye kaybolmuştu peki?

Tam Hakan'a 'Aleyna'nın yanına gitsene' demek için dudaklarımı aralamıştım ki, "Hakoo!" diye bir ses duydum ve kelimelerimi geri yuttum. Hemen ardından da Şebnem yanımda belirdi ve ikimizin ortasına pat diye oturuverdi. Sanki temasla bulaşan bir hastalığı varmış gibi ani bir hareketle koltukta yana doğru kayıp aramıza mesafe koydum. "Niye böyle köşede oturuyorsunuz bakayım?"

"İlker'in burada kös kös oturduğunu görünce ona eşlik edeyim dedim. Konuşuyorduk öyle..." dediğinde Şebnem şaşkın gözlerle bana döndü. "İlker ve bir partide kös kös oturmak? Duy da inanma! İlk kez bir partide eğlenmediğini görüyorum."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedim düz bir sesle.

Hakan, "Ben de şaşkınım," diye ona arka çıkıp, pastasından bir çatal daha aldı. "Aa bu arada... Kaç yıldır hep aynı pastayı yaptırıyordun, bu sene neden değiştirdin?"

"Değişiklik yapmak istedim," diye yanıtladı Şebnem. "Beğenmedin mi yoksa?"

Hakan, "Tam tersi. Beğendim hatta diğerinden daha çok beğendim bile diyebilirim," dedi samimi bir şekilde. "Değiştireceğinden hiç bahsetmemiştin de ondan sordum."

"Bir anda karar verdim," diye açıkladı ve memnun olmuş bir şekilde gülümseyerek, "Beğenmene sevindim," diye ekledi.

Birden bire partide bir hareketlenme olduğunda neler olduğunu anlamak için bakışlarımı çifte kumrularla ilgilenmeyi bırakıp etrafımla ilgilendim ve bir şeyin ya da birinin etrafında küçük ama anbean büyüyen bir kalabalığın toplandığını, çember oluşturduğunu fark edip hiç düşünmeden ayağa fırladım.

*

Devam edecek...

*

Ufak bir sürpriz yapmak istedim dedim size. Biliyorum, sizi merakta bıraktım. Ama sonraki bölümü de hızlıca yayınlarım diye umut ediyorum... Lütfen siz de oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin, bana destek olun ki yazma şevkim artsın. Pamuk eller tuşlara diyerekten sorularımı soruyorum.

Ne oldu sizce? Kalabalık neden toplandı?

Favori karakteriniz kim? Önceki bölümün favorisi sürpriz bir şekilde Lodos oldu!

Aleyna?

Hakan?

İlker?

Lodos?

Atakan?

Atahan?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

AHALİ - OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

NF - Can You Hold Me ft. Britt Nicole

Nightcore - Don't Let Me Down

Birden bire partide bir hareketlenme olduğunda neler olduğunu anlamak için bakışlarımı çifte kumrularla ilgilenmeyi bırakıp etrafımla ilgilendim ve bir şeyin ya da birinin etrafında küçük ama anbean büyüyen bir kalabalığın toplandığını, çember oluşturduğunu fark edip hiç düşünmeden ayağa fırladım.

Kabalığı ite kaka geçip çemberin ortasına vardığımda Aleyna'yı yere çömelmiş bir şekilde, üstü başı kusmuk içinde buldum. Nefes almakta zorluk çekiyormuş gibi hırıltılı sesler çıkarıyor, öksüyordu. Üstüne bir de suratında ve vücudunun açıkta kalan yerlerinde kızarıklıklar ve şişlikler vardı, kaşınıyordu.

Siktir, diye geçirdim içimden. *Hassiktir!*

Birkaç saniye boyunca ne yapacağımı bilemez şekilde dikilsem de sonrasında hemen yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve onunla aynı hizaya geldim. Elimi omzuna koyup, "Aleyna... Neyin var?" dedim yumuşak bir şekilde.

Soruma cevap alamazken, arkamdan Hakan'ın şok ve panik içindeki sesini duydum. "Ne... Ne oldu Aleyna'ya?" Kimseden çıt çıkmadı. "Niye susuyorsunuz? Konuşsanıza! Ne oldu?" diye bağırdığında evin içinde onu duymayan biri kaldığından şüpheliydim, o kadar yüksek bir tondaydı sesi.

"Biz de bilmiyoruz," dedi kalabalıktan biri. "Birden yere çömelip kusmaya başladı..."

Kalabalık kendi kendine fikir yürütmeye başladı. *İçkiyi fazla kaçırılmış herhalde... Uyuşturucu almış olmasın? Uyuşturucu krizi mi geçiriyor acaba?*

Aleyna konuşabilecek bir durumda olmadığı için bize ne olduğunu söyleyemiyordu, neler olduğunu bilen biri de yoktu... İçimden '*Bu böyle olmayacak*' diye geçirerek Aleyna'yı kucakladığım gibi ayağa kalkıp insanların meraklı bakışları eşliğinde evin çıkışının yolunu tuttum.

ATAHAN,

Herkes bir yerlere gitmiş, koltukta yalnızca Atakan, Aleyna ve ben kalmıştık.

Evin güvenlik görevlilerinden biri yanımıza geldi. "Efendim, dışarıda sizi ilgilendiren bir sorun var," diye bildirdi, kelimelerinin hitabındaki kişiler Atakan ve bendik. Hangi arabaların bizim olduğunu bilmesi garibimize gitmemişti çünkü ailemizin bütün arabaları aynı plakaya - ÇMK - sahipti.

"Ne sorunu?" diye sordu Atakan.

"Arabalarınızla ilgili," diye söze başladı görevli. "Sarhoş bir kızı arabalarınıza zarar verirken yakaladık. Ne yapılacağına karar vermeniz için benimle gelmeniz gerek."

İkizimle birbirimize baktığımızda onun suratında da içimden geçirdiğim soruyu gördüm: *Sarhoş bir kız mı?*

Başımı çevirip etrafıma bakındım ama bizim çocuklardan kimseyi göremedim. Neredeydi bunlar? E, hal böyle olunca, iş başa düştü... Her ne kadar Aleyna'yı burada yalnız bırakmak istemesem de bu sorunu Atakan'la benim halletmem gerekecek gibi görünüyordu.

Aleyna'ya hemen halledip geleceğimizi söyleyip Atakan'la birlikte dışarı çıktık. Arabalarımızı bıraktığımız yere gittiğimizde birkaç güvenlik görevlisi ve onların yanında da bir kız gördüm. Yan yana dizili arabalarımızın ışıkları yanıp sönüyor, birbirine karışan alarm sesleri gürültü kirliliği yaratıyordu.

Dikkatli bakışlarımı kıza odakladım. Belli ki zil zurna sarhoştı, Güvenlik görevlilerinden birinin yardımıyla ayakta duruyor, durduğu yerde sallanıyordu, başı önüne düşmüştü.

Atakan bana döndü. "Bu kim lan? Tanıyor musun?"

Hayır dercesine başımı iki yana salladım. Bu partide olduğuna göre bizim buradan biriydi ama kim? "Yüzü tanıdık geliyor ama tanımiyorum." Birden

aklıma bir fikir geldi. "İlker'in takıldığı kızlardan biri olmasın?" diye tahmin yürüttüm.

Daha önce defalarca kez İlker'in takıldığı kızlar, kardeşimiz onlarla takılmayı bıraktıktan sonra rezalet çıkarmıştı. Yüzüne içki fırlatan mı dersiniz, evimizin önüne gelip avazı çıktığı kadar bağırıp çağıran mı... Bir ilk olmazdı yani.

"Efendim, kız bu," dedi görevli. "Kendisini anahtarla arabalarınızı çizirken yakalandı."

"Ne? Arabalarımızı mı çizmiş?" deyip soluğu Ferrari'sinin yanında aldı ve arabanın etrafını turlayarak hasarın ne durumda olduğuna baktı. "Yok anasının amı! Bu ne lan?" Neyden bahsettiğine bakmak için yanına gittiğimde arabasının yan tarafında boydan boya bir çizik olduğunu gördüm. "Tutun beni, bayılıyorum..." Kimseye tutma fırsatı vermeden arabasının kaputunun üzerine çuval gibi yığıldı, ameliyat masasında ölü gibi yatan biri gibiydi.

Güvenlik görevlileri gerçekten bayıldığını düşünüp başına üşüşürken, ben onu kendi haline bırakıp kendi arabam ne durumda acaba diye etrafıca baktım. Ama herhangi bir hasar göremedim. "Benimkinde bir şey yok," diye duyurmamla Atakan'ın elektroşok verilip hayat dönmüşçesine ayağa dikilmesi bir oldu.

"Ne demek yok?" Hemen yanımda bitip o da arabama baktı. "Harbiden yok lan! Niye yok?" diye isyan etti, bir şey olmasını istiyormuş gibi. Muhtemelen kendisinininki zarar gördüğü olduğu için, bizimkilerin de görmüş olmasını istiyordu.

Atakan'ın sorusunu cevaplayan görevlilerden biri oldu. "Efendim, biz geldiğimizde bu iki arabaya çoktan hasar verilmişti. Ama neyse ki diğerlerine verilmesini engelledik." Bu iki araba derken eliyle İlker ve Atakan'ın arabalarını işaret etmişti. Kız, İlker'in Lodos'la arabaları değiştirdiğini bilmediği için, Range Rover'ı değil Lanborghini'yi çizmişti.

"Hey, sen! Adını bilmediğim kız!" Atakan sinirle kızın dibine girdi. "Derdin ne senin?"

Kız başını kaldırıp ona baktı. "Nefret... Nefret ediyorum!" dedi kelimeleri ağzının içinde yuvarlıyordu. "Beni... Beni görmezden geldi! Beni nasıl görmezden gelir? Bugün onun için o kadar süslenmiştim halbuki..."

"Kimden bahsediyorsun?" diye sorguladı ikizim.

"Kimden olacak! İlker olacak o... O... O şşerefsizden!" dedi son kelimeyi uzatmış, tükürükler saçmıştı.

Kızın hemen dibinde olduğu için o tükürüklerden nasibini alan Atakan, "Yarabbi şükür," deyip tişörtünün eteğiyle yüzündeki ıslaklığı sildi ve bunun tekrarlanması ihtimaline karşılık bir adım geri çekildi. "Madem meselen İlker'le, benim arabamdan ne istedin?" dedi öfkeli bir şekilde.

Kız onun öfkesinden korkup bir adım geri çekilmeye çalıştığında dengesini kaybetti, görevli olmasa kış üstü yere düşecekti.

"Hey, sakın ol," dedim elimi Atakan'ın omzuna koyarak. "Kız ne yaptığını biliyor gibi mi görünüyor? Baksana, dut gibi sarhoş..."

"Hee senin götün rahat tabi. Arabasına tecavüz edilen benim, senin arabansa el değmemiş şekilde duruyor!" dediğinde gözlerimi devirdim. "Amma büyüttün. Arabayı servise yollarız olur biter, nedir yani?"

Üzüntüyle arabasına bakarak, "Ben ona gözüm gibi bakıyordum, nasıl kıydınız ona?" diye kendi kendine söylendi. "Nasıl ödeyeceksiniz bu vebali?"

"Ne yapmamızı istersiniz efendim? Polis mi çağıralım?" dedi görevli.

"Evet!"

"Hayır."

İkizim bana bakıp, "Ne demek hayır?" dedi kulaklarına inanamışçasına. "Arabamın kanı yerde mi kalsın?"

"Meseleyi büyötmeye gerek yok," dedim hem ona, hem de görevliye hitaben.

"Bence var!" diye karşı çıktı Atakan.

"Kardeşime bakmayın siz," diye devam ettim. "Ne size, ne de bize başka bir problem çıkarmaması açısından kızı bir taksiye bindirip eve yollamanız yeterli."

"Nasıl isterseniz efendim."

Bu kelimelerle birlikte, Atakan'ın polis çağırılması konusundaki tüm ısrarlarına rağmen güvenlik görevlileri kızı da yanlarında götürerek yanımızdan uzaklaştı.

'Hadi partiye dönelim' demek için başımı yanıma döndürdüğümde Atakan orada değildi, nerede diye etrafıma bakındığımda arabasının önünde çömelmiş, elleriyle kaputu sevgiyle okşayarak konuşuyordu. "Sana o kirli elleriyle dokunanların elleri kırılsın inşallah! Üzölme, lütfen üzölme... Özür dilerim, seni koruyamadım. Ama her şey düzelecek, sana söz veriyorum. Seni servise yollayacağım, orada seni yeni gibi yapacaklar..."

Derken hızla yanımıza yaklaşan adım sesleri duyup sesin geldiğı tarafa baktım ve İlker'in kucağında Aleyna'yla bize doğru ilerlediğini görüp

durakladım.

Atakan aynı şeyi görüp arabasını teselli etmeyi bıraktı ve ayaklandı. "Ne oluyor lan?"

Bu sorunun hitabındaki kişi, yani İlker, onu duymadı ya da duymazdan geldi bilmiyorum. Tek kelime etmeden seri bir şekilde Range Rover'a yöneldi ve yolcu kapısının önünde durdu. Aklına bir şey gelmiş gibi, "Sikeyim!" diye yüksek sesle küfretti ve bize döndü. "Anahtarım ön cebimde, biriniz alıp açsın şu lanet kilidi!"

"İlker, neler oluyor?" diye Atakan'ın sorusunu tekrarladım.

Daha yüksek bir sesle, "Sorularla kaybedecek vakit yok! Kilidi açın!" diye yineledi.

Atakan hemen İlker'in cebine uzanıp anahtarı çıkardı ve önce arabanın kilidini, sonra da yolcu kapısını açtı. İlker de Aleyna'yı yolcu koltuğuna yerleştirdi. Sonra da arabanın ön tarafından dolaştı ve sürücü kapısını açıp arabaya binmeden önce konuştu. "Atlayın, yolda neler olduğunu anlatırım."

Biz de atladık.

En yakın hastaneye geldiğimizde Aleyna'yı sedyeye bindirip acil servise götürdüler, ona acilde gerekli müdahale yapılırken biz de koridordaki koltuklara oturup beklemeye başladık.

"Biz yokken ne oldu da Aleyna bu hale geldi?" Atakan bizden çok kendi kendine konuşur gibiydi. İlker bize, yolda giderken bildiği kadarını anlatmıştı ama o da Aleyna'ya ne olduğunu bilmiyordu. Başını öne düşürüp, "Keşke kızı yalnız bırakmasaydık..." dedi suçlulukla.

Aynı duyguyu ben de yaşıyordum. Ama işin bu noktaya geleceğini nereden bilebilirdik ki? Hemen gidip geliriz diye düşünmüştük.

İlker, "Sahi siz neredeydiniz?" diye sordu.

Atakan kafasını kaldırıp ona baktı. "Kızın teki arabalarımızı çizerken yakalanmış. Güvenlikler bize haber verdi, biz de bakmaya gittik," diye cevapladı.

Gitmez olaydık, diye geçirdim içimden.

"Kızın teki mi?" dedi İlker merakla. "Kim?"

İlker'in arabalarımızın çizilmesine değil de onları çizen kıza takılmış olmasına şaşırdım ama herhangi bir yorumda bulunmadım. Atakan,

"Takıldığın kızlarından biri işte. Onu görmezden mi gelmişsin ne, o da kendince senden intikam almak istemiş..." diye açıkladı.

İlker bir soru daha sordu. "Adı ne?"

Atakan cevap vermek için ağzını açtı ama verecek bir cevabının olmadığını fark edip durdu, o anda ben de bir cevabım olmadığını fark ettim. "Bilmiyorum," diye itiraf etti Atakan.

"Nasıl yani? Adını sormadınız mı?"

"Aklıma bile gelmedi. Ne yalan söyleyeyim, gerekli de gelmedi."

İlker hiçbir şey demeden bir süre eliyle çenesini sıvazlayarak düşündü. "Sizce de zamanlama *tam yerinde* değil mi?" dedi vurgulayarak. İkimiz de açıklama bekleyen gözlerle ona baktığımızda konuşmaya devam etti. "Kızın teki arabalarımızı çizerken yakalanıyor, güvenlikler o kadar insanın içinde eliyle koymuş gibi sizi buluyor, siz de dışarı çıkıyorsunuz... Böylelikle Aleyna yalnız kalıyor ve her ne olursa o sırada oluyor. Her şeyin zamanlaması neredeyse biri özenle planlamış gibi..."

"Kimden şüpheleniyorsun? Kaan mı?" diye tahmin yürüttü Atakan, onun gibi benim de aklıma gelen ilk kişi oydu. İlker bize Aleyna'nın yanında en son gördüğü kişinin Kaan olduğunu söylemişti, dolayısıyla baş şüpheli Kaan'dı.

"O çapsız bu planın sadece bir parçası. Henüz hangi parçası bilmiyorum ama öğreneceğim," dedi İlker kararlılıkla. "Bu kadar şeyi organize edebilecek kadar zeki, aynı zamanda birine bunu yapabilecek kadar kötü tek bir kişi var."

Atakan'la aynı anda, aynı ismi söyledik. "Şebnem."

Tam o sırada acil servisin koridorunun başında Lodos ve hemen arkasında Hakan'la Şebnem belirdi.

İlker koltuktan fırlayıp üçünün karşısına dikilerek hiçbirinin konuşmasına fırsat vermeden, "Hangi yüzle buraya geliyorsun sen?" dedi Şebnem'e bakarak, gözleri öfkeden alev alevdi.

Bu beni afallattı, sadece beni değil soyadı Arslanoğlu olan herkesi hatta Şebnem'i bile... İlker'in Şebnem'i sevmediği su götürmez bir gerçektir, bu konuda gerek sözleri, gerekse davranışlarıyla her zaman açık olmuştur. Ama genelde sevgilisizliğini alaycı bir tavırla gösterirdi, ilk kez ona karşı böyle sinirli bir tavır takınmıştı. Üstelik Hakan'ın önünde...

"İlker-"

Hakan'ın cümlesini devam ettirmesine izin vermeyip Şebnem'e hitaben konuştu. "Arkanı dön ve geldiğin gibi git. *Hemen, şimdi,*" dedi üstüne

basarak, ses tonu düşmancıl ve emrediciydi. "Burada istenmiyorsun."

Hakan sertçe, "İlker kendine gel!" diye uyardı.

İlker onun uyarısını umursamadı ve ona bakmadan konuştu. "Bu kız buradan gidecek."

"İlker neden bana düşmanınmışım gibi davranıyorsun?" dedi Şebnem şok ve üzüntü içinde. "Ne oldu birden bire?"

"Birden bire mi?" İlker neşeden uzak bir şekilde güldü. "Birden bire diyor ya..." Bir süre daha gülmeye devam etti.

"İlker sen iyi misin?" Bunu söyleyen Hakan'dı. İlker'e kızsı mı, yoksa onun için endişelense mi bilemiyor gibiydi.

"İyiyim ama şu kız defolup giderse çok daha iyi olacağım," dedi uzatarak.

Hakan aralarındaki mesafeyi birkaç büyük adımda kapatıp önünde duvar gibi durdu. "İlker, kardeşimsin diye kendimi tutuyorum ama fazla oluyorsun... Bu düşmanlık niye? Şebnem ne yaptı sana?"

"Bana değil de Aleyna'ya yaptıklarından konuşalım bence."

Hakan böyle bir cevap beklemiyormuş gibi şaşırıp kaldı. "Aleyna mı, o ne alaka?"

İlker tereddütsüz ve kendinden emin bir şekilde, "Aleyna'nın Şebnem yüzünden bu halde olduğunu düşünürsek çok alaka," diye yanıtladı.

Hakan'ın şaşkınlığı daha da arttı. "Neden bahsediyorsun sen?"

İlker bakışlarını Şebnem'e odakladı. "Neden bahsediyorum Şebnem? Sen söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?" dedi meydan okuyan bir ses tonuyla. "Bence hazır konuşmaya başlamışken... Her şeyi konuşalım, ne dersin?" Kelimeye vurgu yapmıştı.

Birkaç saniye kadar hiçbir şey demeden birbirlerine baktılar, kardeşlerim bu bakışma hakkında ne düşündü bilmiyorum ama ben ikisinin gözleriyle konuştuklarını düşündüm. Daha önce de bu şekilde, sadece ikisinin anladığı bir dilde iletişim kurduklarına şahit olmuşum.

Konuşmanın içeriği neydi bilmiyordum ama o saniyeler boyunca Şebnem'in gözlerinde çeşitli duygular belirip kayboldu. Şok, panik... Neydi onu böyle panikleten? İlker'in elinde ona karşı bir koz olmalıydı. Ama ne? İçimden bir ses, bu kozun taa o lise yıllarına dayanadığını söylüyordu.

Şebnem geri adım attı. "Hakan, belli ki İlker iyi değil... Neden böyle davranıyor bilmiyorum. Ama madem benim burada olmamı istemiyor, isteğini yerine getirelim. Benim için sorun yok," dedi anlayışla ve üzülmüş

ama üzüntüsünü sevgilisine belli etmek istemiyormuş gibi gülümsedi. "Ben gidiyorum, sen bana Aleyna'nın durumunu bildirirsin."

Mağdur edebiyatı, diye geçirdim içimden.

Hakan, itiraz etme şansı bulamadan Şebnem yanağına bir öpücük kondurup topuklarının üzerinde dönerek acilin çıkışına yöneldi. O gözden kayboluncaya kadar arkasından baktıktan sonra Hakan İlker'e döndü ve sinirle konuştu. "Mutlu musun şimdi?"

*

Devam edecek...

*

Önceki bölümde 2200'den fazla oy ve 116000'den fazla yorum vardı! Siz İNANILMAZSINIZ! Hepinize çok teşekkür ederim, mutluluktan uçurdunuz beni!

İlker ve Şebnem arasında işler kızışıyor! Kılıçlar çekildi! Ne diyorsunuz buna?

Favori karakteriniz kim? Önceki bölümün favorisi 58000 yorumla Atahan oldu! Bu bölümde kim olacak merakla bekliyorum!

Aleyna?

Hakan?

İlker?

Lodos?

Atakan?

Atahan?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

*

♥

Bu kalp,

Sizin için.
xXx yazardayazar

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AHALİ - OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bea Miller - Fire N Gold

Hakan, itiraz etme şansı bulamadan Şebnem yanağına bir öpücük kondurup topuklarının üzerinde dönerek acilin çıkışına yöneldi. O gözden kayboluncaya kadar arkasından baktıktan sonra Hakan İlker'e döndü ve sinirle konuştu. "Mutlu musun şimdi?"

İlker gergin yüz hatları gözle görülür bir şekilde gevşedi, rahatladığı her halinden belliydi. "Başım göğes erdi," deyip savaş kazanmışçasına sırıttı.

Hakan meseleyi burada kapatacakmış gibi görünmüyordu ama tam o sırada acilden çıkan doktor meseleye noktaya koydu. "Aleyna Hanım'ın yakınları siz misiniz?" Hepimiz eş zamanlı olarak başımızı salladık. "Yakınlık dereceniz nedir?"

"Kuzenimiz," diye yanıtladı Hakan. Bu bir yalan sayılmazdı; evet, kuzendik ama üvey kuzen. "Durumu nasıl doktor?"

"Merak etmeyin, hastanın durumu iyi, şu anda uyuyor." Doktor bu kelimelerle içimize su serpip konuşmaya devam etti. "Hastayı hemen hastaneye getirmekle hayatını kurtarmış olabilirsiniz. Anaflaksi aniden başlayan ve ölümle bile sonuçlanabilen bir reaksiyondur."

"Anaflaksi?" Bunu soran Atakan'dı. "O ne la- Ah!" 'O ne lan?' diyecekti ama son anda Hakan'dan bir dirsek yiyince cümlesini bitirememiş acıyla inlemişti.

Lodos doktordan önce, tereddütsüz ve kendinden emin bir şekilde cevapladı. "Alerjik bir reaksiyon." Bunu bilmesi şaşırtıcı değildi, asıl bilmese şaşıırırdım.

Doktor ona bakıp başını sallayarak, "Evet," diye onayladı. "Alerjik şok da diyebiliriz... Hasta alerjen bir şeye maruz kalıp şoka girmiş," diye açıkladı. "Hastanın bilinen bir alerjisi var mı? Henüz konuşacak durumda olmadığı için kendisine soramadık."

"Hardal," diye yanıtladı Lodos, o söyleyince ben de hatırladım. "Hardala alerjisi var."

Kalemle elindeki kağıtlara not aldı. "Peki, şu geçtiğimiz birkaç saat içinde hardal olan herhangi bir şey yiyip içti mi?"

Atakan lafa atladı. "Aleyna'yla kaç saattir yan yana, dip dibeyiz. Hani bizi gören göbeğimiz beraber kesilmiş sanar, o derece..."

Ben de Atakan gibi saatlerce onunla birlikteydim, yanından ayrılmamıştım. Bunun iki nedeni vardı.

Birincisi Aleyna'yı partideki erkeklerden korumaktı, onun arkadaşı olarak, onu bu kadar kurdun arasında yalnız bırakamazdım.

İkincisi de ayrılmak için bir nedenim olmamasıydı. Partiler benlik ortamlar değildi, kalabalığı sevmezdim ben bir kere. İnsanlarla sohbet etmeyi, dans etmeyi de öyle...

"Ee sadete gel," dedi İlker sabırsızca.

"Kız hiçbir şey yemedi. İçki olarak da bir bardak alkollü Punch içti," diye cevapladı doktorun sorusunu. "Ama ondan olamaz herhalde?"

"Punch'ın içinde ne olduğuna bağlı. İhtikten sonraki süre içinde herhangi bir alerjik belirti, rahatsızlık gösterdi mi? Kaşıntılı kızarıklar, sıcak basması, baş dönmesi gibi mesela?" diye sordu doktor.

"Hayır," dedi Atakan başını iki yana hareket ettirerek. "Herhangi bir rahatsızlığı yok gibiydi." Soru soran gözlerle bana baktı. "Sen bir şey fark ettin mi?"

"Hayır," diye tekrarladım.

Hadi diyelim ki ikimiz de fark etmemiştik, herhangi bir rahatsızlığı olsa Aleyna bize söylerdi. Neden söylemesin ki? Bizden saklamak ona ne kazandıracaktı? Hayır, saklamazdı.

"Anaflaksi belirtileri genelde dakikalar içinde ortaya çıkar ama bazen bulguların ortaya çıkması 2 saati bulabilir, o yüzden kesin bir şey söyleyemeyiz. Nedeni Punch olabilir de, olmayabilir de..." diye belli belirsiz konuştu. "Başka bir şey yiyip içmediğinden emin misiniz?"

Bu sefer ben cevap verdim. "Bir ara bir 10-15 dakikalığına yanından ayrıldık, o sırada ne yaptı bilmiyoruz." Onu yalnız bırakmanın verdiği suçluluk duygusu ses tonuma da yansımıştı.

"Aleyna Hanım'a sormamız en iyisi olacak sanırım. En doğru bilgiyi o verecektir."

"Ne zaman görebiliriz kendisini?" Hakan bir an önce Aleyna'yı ve nasıl olduğunu görmek istiyor gibiydi, sabırsızlığı ve endişesi gözlerinden

okunuyordu.

"Bu gece onu yormayalım, bol bol dinlensin. Yarın sabah hastayı odaya çıkarırız, siz de ziyaret saatinde görürsünüz."

"Bu gece burada mı kalacak?" Bu şaşkın ses tonu İlker'e aitti.

Doktor başıyla onayladı. "Bulgular önümüzdeki saatler içinde kendini tekrar edebileceği için hastayı bu gece misafir edeceğiz, ancak yarın taburcu edebiliriz. Geçmiş olsun."

ALEYNA,

Bembeyaz bir odada açtım gözlerimi. Beyaz duvarlar, yerler, perdeler, yatak örtüleri...

Bir hastane odasıydı burası.

Neden buradaydım? Buraya nasıl gelmişim? *Düşün*, diye geçirdim içimden. Hafızamı yokladım, Şebnem'in doğum günü partisinde olduğumu hatırlıyordum. Partiden görüntüler film şeridi gibi gözümün önünden geçip giderken en son görüntüde bir çocukla konuşuyordum.

Kimdi bu çocuk, adı neydi? K harfi ile başlıyordu sanki... Kemal? Karan? Heh şimdi buldum: Kaan!

Evet, partide Kaan denen çocukla oturmuş konuşuyorduk.

Sonrasında neler olmuştu da kendimi burada bulmuştum?

Kafamın içinde cevapsız sorular fink atarken kapı aralandı ve odadan içeri bir hemşire girdi. Beni gördüğünde, "Aleyna Hanım, uyanmışsınız. Günaydın," dedi yüz ifadesi gibi kibar bir ses tonuyla.

"Gü-" Ses tonum o kadar çatallı ve alçak çıktı ki kelimenin ilk hecesinden sonra durup boğazımı temizledim ve tekrar konuştuğumda ses tonum öncekine nazaran daha düzgün ve yüksekti. "Size de günaydın." Ardından da aklıma gelen ilk soruyu sordum. "Ne oldu bana?"

"Dün gece neler olduğunu hatırlamıyor musunuz?" diye sordu.

"Bir yere kadar hatırlıyorum, sonrası yok," diye cevapladım.

Anlayışla başını sallayarak, "Muhtemelen şokun etkisindendir," diye yorumda bulundu.

"Şok?" dedim şaşkınlıkla.

"Alerjik şok... Dün gece anaflaksi geçirdiniz," diye açıkladı.

Anaflaksi mi?

Ama nasıl?

Bunun olması için, içinde hardal olan bir şey yiyip içmem gerekirdi ki öyle bir şey yapmamış, yapmamaya özel olarak dikkat etmişim.

Bütün parti boyunca sadece Punch denen içkiden içmiş ve pastadan bir çatal - evet, sadece kahrolası bir çatal! - almışım hatta onu da Kaan'ın ısrarlarıyla, sırf öve öve bitiremediği pastanın tadına bakmak için yemişim.

Size soruyorum; hardallı içki mi olurdu Allah aşkına, ya da pasta? Bence olmazdı, zaten bende ona güvenmişim ama anlaşılan güvendiğim dağlara kar yağmıştı.

"Kuzenleriniz de sizi hastaneye getirdi," diye ekledi.

Kuzenlerim derken? Birkaç saniye boyunca kimden bahsettiğini anlamayıp boş boş baksam da sonra jeton düştü, bizim çocuklardan bahsediyordu. "Buradalar mı?"

"Evet, şu anda odanızın önündeler. Amcanız ve yengeniz de burada, hepsi sizi görmek için bekliyorlar. İçeri çağırmamı ister misiniz?" Başımı evet anlamında hareket ettirdim. "Nasıl isterseniz," deyip kapıya yöneldi. "Daha sonra doktorunuz durumunuzu kontrole gelecektir, Aleyna Hanım. Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim."

Hemşire arkasını dönüp odadan çıktı, saniyeler sonra amcam, yengem ve İlker haricindeki Arslanoğlu kardeşler birbirinin ardına odaya girdi ve yatağın etrafını sardı.

Atakan yanıma oturup, "Bayan Fesat neyse ki iyisin!" dedi mutlulukla kollarını etrafıma sararak. Kafasını omzuma yaslayıp konuşmaya devam etti. "Dün gece seni öyle görünce korkudan altıma sıçacaktım şerefsizim."

Merih Amca'ya veya annesine fırsat vermeden, "Atakan!" diye uyardı Hakan. "Aleyna senin erkek arkadaşlarından biri değil. Kibar ol."

Kafasını kaldırıp kardeşine, "E, ne diyeyim o zaman? 'Korkudan kakamı yapacaktım' mı? Aynı etki olmuyor ki!" diye sitem etti Atakan.

Hakan'ın yüzüne çaresiz bir ifade yerleşirken kardeşine başka bir şey söylemedi. Ne zaman Atakan veya İlker bana karşı saygı sınırlarını aşsa, onları uyarıyor ve saygı göstermelerini talep ediyordu. Üstelik ikisinin de akıllanmayacağını bile bile yapıyordu bunu.

Çocuk centilmen kelimesinin tanımını resmen, diye geçirdim içimden.

Eski pozisyonuna geri dönen Atakan, "Özür dilerim," dedi pat diye.

Başımı önüme eğip ona bakmaya çalıştım ama yüzünü omzuma gizlemişti. "Ne için?"

"Atahan'la gidip partide seni yalnız bırakmamalıydım," dedi kendinden utanır, kendini suçlar gibi. "Biz gidince ne oldu bilmiyorum ama keşke yanında dursaydım." Pişmanlık vardı ses tonunda.

Lodos da öbür tarafıma oturup elini omzuma koydu. "Ben de özür dilerim. Adı-anılmaması-gereken-kışı'den kaçmakla o kadar meşguldüm ki senin yanında olamadım."

Lodos da Atakan'la aynı hisleri paylaşıyordu. Hakan ve Atahan'a baktım, onlar da öyle.

Beni bütün kötülüklerden korumak onların göreviymiş de görevlerini yerine getirememiş gibi suçlu, mahcup ve pişmanlardı. Bu halleri beni gerçekten duygulandırdı, nasıl ki bu çocuklar benim kalbimde önemli bir yer edindiye, ben de onların kalbinde edinmişim demek ki...

"Hemşire anaflaksi geçirdiğimi söyledi, yani yediğim veya içtiğim bir şeyden kaynaklı olmalı. Sizinle bir alakası yok... Yanımda olsaydınız da yapabileceğiniz bir şey yoktu. Kendinizi suçlamayın yani, ben suçlamıyorum..."

Merih Amca'nın sesi odanın içinde yankılandı. "Sen suçlamıyor olabilirsin ama *ben suçluyorum*," diye vurguladı. "Ben seni onlara emanet ettim. Onlara güvenip partiye yolladım ama güvenimi boşa çıkardılar." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Arslanoğlu kardeşler onu hayal kırıklığına uğratmanın verdiği utançla başlarını öne eğerken, odaya girdiği ilk andan beri konuşmayan Meltem Yenge sessizliğini bozdu. "Haberı alır almaz amcanla buraya geldik. Doktordan iyi olduğunu öğrensek de durumunu kendi gözümüzle görmediğimiz için içimiz hiç rahat değildi," Elimi ellerinin arasına aldı. "Seni görünce içime su serpildi."

Merih Amca'nın yüzündeki sert ifade yumuşarken uzanıp küçük bir kızmışım gibi nazik bir şekilde başımı okşadı. "Lütfen kendine dikkat et. Bir daha bizi böyle korkutma," dedi rica eden bir ses tonuyla.

"Elimden geleni yaparım." Bunu söylememle aklıma yıldırım misali bir düşüncenin düşmesi bir oldu. Endişeyle, "Annemlere haber verdiniz mi?" diye sordum.

Umarım vermemişlerdir, diye geçirdim içimden.

Bizimkilerin haberi olursa büyük panik yapar ve hemen buraya gelirlerdi. Babam o panik haliyle buraya gelirse, beni emanet ettiği Merih Amca'ya, beni koruyamadığı için neler söylerdi veya yapardı düşünmek bile istemiyorum... İkisi zaten uzun bir zamandır küslerdi, bir de üstüne babam

bunu duyarsa aralarındaki buzlar eriyeceğine daha da soğurdu. Muhtemelen daha fazla amcamın evinde kalmama da izin vermez, eve dönerken beni de yanında götürürdü.

Ve her ne kadar ailemi, arkadaşlarımı özlesem de henüz eve dönmek istemiyordum.

Merih Amca, "Merak etme, vermedik," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Aslında bana kalsa verecektim ama bizim çocuklar karşı çıktı. Seni buraya getirirken onlardan ailene bir şey söylenmemesini istemişsin, ben de isteğine saygı duydum."

Rahatlayarak sesli bir ohh çektim.

Alerjik şoka nasıl girdiğimi de, girdikten sonra olanları da hatırlamadığım için bu istekten bir haberdim. O şok haliyle böyle bir şey istemek nasıl aklıma gelmişti bilmiyorum ama iyi ki de gelmişti. Aksi takdirde bugün, burada geçirdiğim son gün olabilirdi. *Aklımı seveyim aklımı...*

"Ama bu konuda içim *hiç* rahat değil," diye devam etti, kelimenin üstüne basmıştı. "Neden bilmelerini istemiyorsun?"

"Babamı tanıımıyormuş gibi konuştun amca," dedim hafifçe gülümseyerek. "Benim anafoksi geçirdiğimi, hastanede olduğumu öğrenip buraya gelse nasıl bir tepki verir sence? Bence panikten deliye döner. E, hastane yatağında yatan kızına kızamaya kıyamayacağına göre, öfkesini kimden çıkarır?"

"Haklı olarak benden," dedi kendinden emin bir şekilde.

Başımı onaylama manasında salladım. "Babamı bilirsin, çabuk parlayıp çabuk söner... Elbet sönüp, senin bir suçun olmadığını anlar. Ama o anlayıncaya kadar iş işten geçmiş olur, muhtemelen eve dönüş yolunda falan oluruz. Bilmemeleri daha iyi yani," diye açıkladım. "Beni göndermek istemiyorsanız tabi," diye ekledim.

Bir kez daha elini sevgiyle, yavaş yavaş başımın üzerinde gezdirdi ve yukarı kıvrılmış dudaklarla, "Akıllı kız. Zeka konusunda annene çekmişsin," diye mırıldandı. Bu anneme iltifat mıydı, yoksa babama hareket mi bilemedim. Amcamın sürekli annemle benim aramda bir benzerlik bulması hakkında ne düşünsem, onu da bilemedim.

Meltem Yenge lafa katıldı. "Haber vermemek doğru bir kararmış o halde... Bu talihsiz olay yüzünden eve dönmek zorunda kalsaydın hepimiz çok üzülürdük. Sana çok alıştık... 5 tane erkek çocuktan sonra kız çocuğa hep hasret kaldım ben, Allah da özlemimi gidermek için bana seni yolladı."

Samimiyetle gülümsedi. "Amcan da, ben de geç de olsa seni tanıyabildiğimiz, hayatında bir yer edinebildiğimiz için kendimizi çok şanslı hissediyoruz."

"Ben de öyle hissediyorum." Sesim de söylediklerim gibi içtendi.

*

Okullar açılmadan önce moral olsun diye bir bölüm yayınlamak istedim. Bu bölüm 1800 kelimeden oluşuyordu yaklaşık, yani uzun değildi ama önceki bölümü yayınladığımdan bu yana sadece 2 gün geçtiğini düşünürsek uzunluğu gayet yerinde bence. Bazen bölümlerin kısalığından şikayet eden yorumlar görüyorum, onlara kızmıyorum ya da kırılmıyorum ama bu bölümleri en fazla 4 gün içinde yazıp yayınladığımı göz önünde bulundurmalarını istiyorum. Olabildiğince seri güncellemeler vermeye çalışıyorum, güncellemeler arasında uzun zaman geçerse uzun bölümlerle geri dönüyorum zaten. Elimden gelen bu, deyip sorularımı soruyorum.

İlker nerede sizce?

Sizce Şebnem'in planı bu kadar mıydı? Yoksa dahası da mı var?

Favori karakteriniz kim? Ve neden? Önceki bölümde İlkerciler ve Atahancılar arasında kıyasıya bir mücadele vardı ve en son baktığımda 64000 yorumla Atahan öndeydi. Yani tebrikler Atahancılar!

Aleyna?

Hakan?

İlker?

Atakan?

Atahan?

Lodos?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

*

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AHALİ - OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALEYNA,

Awari Song | Ek Villain | Sidharth Malhotra | Shraddha Kapoor

Kontrolün ardından doktor durumumun gayet iyi olduğunu ve öğleden sonra taburcu olabileceğimi söyledi. Tabi evde yatıp dinlenme koşuluyla...

Hastaneden çıkış işlemlerim çabucak halledildi ve eve döndük.

Ben odama yerleştikten sonra Merih Amca ve Meltem Yenge bir süre daha benimle kaldı, sonrasında biri işe, diğeri de derneğe gitti. Aslında gitmek istemediler ama onları küçük bir çocuk olmadığımı, burada yanımda durmalarına gerek olmadığına ikna ettim.

Onlar gidince odamda sadece Arslanoğlu kardeşler ve ben kaldık.

Lodos yatakta yanıma uzanmış PSP'de oyun oynuyor, Atahan pencerenin pervazına yaslanmış dışarıyı izliyor, Atakan yerde amuda kalkıyor, Hakan ise çalışma sandalyesini yanıma çekmiş ve tamamen bana odaklanmıştı, iki de bir 'İyi misin?' 'Rahat mısın?' 'Acıktın mı?' tarzında sorular soruyordu.

İlker hala ortalarda yoktu.

Neredeydi bu çocuk? Kendime mani olamayıp hastaneden beri aklımı kurcalayan bu soruyu dile döktüm. "İlker nerede?" Merakla cevap bekleyen bakışlarımı teker teker dördünün üzerinde dolaştırdım.

Hastanede görmediğimde evdedir diye düşünmüştüm, kardeşleri gibi benim için hastanede sabahlamasını beklememiştim zaten... Ama eve geleli epeyi bir zaman olmasına rağmen ortaya çıkmamıştı. Hani beni umursadığından falan değil de (umursamıyordu) insanlık namına gelip ne durumda olduğuma bakması gerekmez miydi? Ne durumda olduğumla ilgilenmese bile numaradan ilgileniyormuş gibi yapması falan?

İlker sahte nezaket gösterisi yapacak biri mi sence? dedi bilinçaltım. Değildi. Bu durumda burada olmaması normaldi.

Lodos oyununa ara vermeden, "Bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Dün gece hepimiz hastanedeyken, hiçbir şey söylemeden kalkıp gitti. O zamandan beri ses seda yok... Arayıp mesaj attım ama hiçbirine dönmedi."

"İlker'in tipik düşüncesiz halleri..." diye homurdandı Hakan. Onun için endişeleniyormuş da endişelendiğini belli etmemeye çalışıyor gibi bir hali vardı. Bunu garipsedim. Neden böyle davranıyordu?

"Nerede olabilir?"

Atakan baş aşağı bir şekilde konuştu. "Kim bilir? Ülkemizin yüzde yüz yerli Batman'i olarak kendine bir yarasa mağarası satın almış, içini de kendine göre dekore ettirmiş ve orada takılıyor bile olabilir. Mağarada telefon çekmediği için cevap da veremiyordur..."

Lodos, "Kardeşim sadece sağ lobunu çalıştırma, arada solu da kullanmayı dene," dedi alayla. "Kullanılmaya kullanılmaya toz tutmuş."

Atakan tersten, ona düz düz baktı. "Ne diyor bu IQ'sunu sağlı sollu siktiğim?" dedi anlamayarak.

Lodos kendi kendine, "Sağ ve sol lobun ne olduğunu bile bilmeyen biriyle aynı genleri taşıyorum..." diye hayıflandı.

Atakan Hakan'ın ölümcül bakışlarına maruz kalırken, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Nasıl bakıyorum?"

"Sultan Süleyman'ın çadırında cellatlara boğdurtmadan önce "Bana ihanet ettin Mustafa" derken oğluna baktığı gibi..." diye yanıtladı Atakan. Birileri Muhteşem Yüzyıl dizisini izlemiş, diye geçirdim içimden.

"Aleyna'nın yanında laflarına dikkat et," diye uyardı Hakan.

"Hee!" dedi Atakan idrak ederek. "Pardon, amuda kalkıyorum ya beynime fazla kan akışı oldu herhalde..." diye bir bahane uydurdu.

Henüz söyleyeceklerini yeni bitirmişti ki bir mesaj sesi duyuldu, mesaj ona gelmiş olmalı ki ayaklarının üzerine inip cebinden telefonunu çıkardı.

O telefonuyla ilgilenirken Hakan sandalyeden kalkıp yatağa yanına oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diyerek koluna dokundu. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki sanki biraz sertleşse kırılacaktım.

Böyle üzerime titremesini her ne kadar gereksiz bulsam da hoşuma gitmişti. Kimin gitmezdi ki? "5 dakika önce sorduğun gibi," dedim gülümseyerek. "İyiymi yani, merak etme."

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı bükülürken, "Ediyorum ama," diye itiraf etti. "Doktor bulguların tekrar edebileceğini söylemişti, içim hiç rahat değil."

Onu rahatlatma isteğiyle, "Kendimi azıcık bile kötü hissedersen ilk sana söyleyeceğim, söz sana," diye güvence verdim.

"Hala nasıl böyle bir şey olduğunu anlayamıyorum." *Al benden de o kadar.* "Arayıp Şebnem'e sordum, o da anlamayıp partiyi organize eden firmaya sormuş ama ikisinde de hardal kullanılmadığını söylemişler." 'İkisinde de' derken Punch'ı ve pastayı kastediyordu, partide ne yiyip içtiğimi öğrenmişlerdi.

"Belki kullandıkları bir malzemenin içinde hardal kullanılmıştır da haberleri yoktur," diye yorumda bulundum.

"Belki," diye tekrarladı. Ardından başı önüne düşerken, "Kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki..." dedi dürüstçe.

"Hey, boşuna kendini suçlama," dedim elimi elinin üzerine koyarak. "Kimse bana zorla bir şey içirtmedi ya da yedirmede. Tamamen benim hatam," diyerek bütün suçu üzerime aldım.

Kafasını yavaşça yukarı kaldırıp koluma baktı, istemsizce bakışlarını takip ettim ve gözlerim üst üste duran ellerimizde durdu.

Ellerimizin birbirine temas ettiği yerlerde bir karıncalama oldu, elimin derisinden önce bütün derime yayıldı sonra da derimin altına sızıp, kanıma oradan da kalbime karıştı. *Hoop, kalbim sana ne oluyor? Otur oturduğun yerde!*

Bakışlarımı tekrar yüzüne döndürdüğümde gözlerimiz de ellerimiz gibi birbirine değdi ve belli belirsiz bir titreme geçti vücudumdan. İçten dışa sııcakladığımı, onunla birlikte ten rengimin kırmızıya çaldığını hissettim, muhtemelen güneşin altında uyuyakalıp üçüncü derece yanık olmuş gibi görünüyordum.

Neden böyle kızarıyorum? Rezillik!

Birkaç salise, belki de saniye sonra Atakan'ın bağırışıyla ikimiz de aynı anda irkilip gözlerimizi kaçırdık ve ellerimizi geri çektik.

"Hasssiktir!" dedi s harifini uzatarak.

Odadaki herkes merak içinde Atakan'a dönerken konuşan Hakan oldu. "Biz az önce ne konuştuk?" Kaşları çatık, sesi azarlayıcı bir tondaydı.

"Bunu görünce bana hak vereceksin," dedi telefonu ona doğru uzatarak.

Hakan ayağa kalkıp onun yanına gitti ve telefonu elinde alıp Atakan her neyden bahsediyorsa onu baktı. Aniden beti benzi attı, telefonu kavrayan parmaklarının tutuşu gibi çenesinin de sıkışmasına şahit oldum.

Ve ilk kez benim yanımda küfretti.

"Siktir..." Bariz bir öfke vardı sesinde. "Kim yollamış bunu?"

"Arkadaşlarımdan biri ortak grubumuza atmış," diye yanıtladı Atakan. "Nereden buldun dedim, ona da başka bir arkadaşı atmış."

Hakan sinirle burun kemerini ovalayıp ellerini saçlarının arasına daldırdıktan sonra konuştu. "Ne yani elden ele dolaşıyor mu bu video?"

Bakışlarım pinpon topu misali Hakan ve Atakan arasında gidip gelirken 'Video mu?' diye geçirdim içimden.

"Keşke sadece elden ele olsa yine iyi... Instagram'a ve Youtube'a falan da yüklenmiş anasını satayım!"

Lodos yataktan kalktı, Atahan da pencere kenarından ayrıldı ve ikisi kardeşlerinin yanına yöneldi.

Ben de yanlarına gitmek istiyordum ama yatak istirahatindeydim.

Lodos, "Neler oluyor?" diye sordu, Atahan'ın yüzünde de aynı soru okunuyordu.

Hakan'ın cevabı telefonu Lodos'un eline tutuşturmak olurken ikisi birlikte videoyu izlemeye başladı. Ben de onları izledim. Önce şaşırıp, sonra öfkeleniler.

"Biri ne olduğunu bana söyleyecek mi artık?"

Bu kelimelerle birlikte dört kardeş de çaresizce kıvranarak bana baktı, baktı ve baktı. Ne diyeceğini bilemeyen, üzgün bir halleri vardı ve şu videonun benimle bir ilgisi olduğu hissine kapılmama neden oldu bu.

MERİH,

Ofisimde, çalışma masamda otururken özel telefonumun zil sesi çalmaya başladı.

İş ve özel olmak üzere iki telefon (birini iş görüşmelerinde, diğerini ise ailem ya da çok yakın çevremle görüşürken) kullanıyordum. Birincisini aksatabilirdim ama ikincisini asla.

Ekranda Hakan yazısını görünce hiç beklemeden cevapladım kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Merih Amca selam."

"Selam Hakan, kötü bir şey yok inşallah?" Mesai saatlerinde çok yoğun olduğum için ailem beni isteyken aramamaya özen gösterirdi, genelde bir terslik olduğundan ararlardı. Aklıma gelen ilk şey Aleyna'nın durumunun kötüleştiği idi, bu da endişelenmeme neden oldu.

Hakan aklımdan geçenleri duymuş gibi, "Endişelenme diye baştan söylüyorum, Aleyna iyi," diye başladı söze. "Ama onu ilgilendiren önemli bir konu hakkında seninle konuşmam gerek, müsait misin?"

Hakan son kelimeyi söyler söylemez, "Seni dinliyorum," dedim devam et dercesine.

Hakan lafı uzatmadan direkt konuya girdi. "Dün geceki partide Aleyna anafoksi geçirirken biri videoya almış ve bu video elden ele yayılmış."

Boştaki elim yumruk halini alırken, "Kim yapar böyle bir şeyi? Nasıl bir vicdansızlık bu?" diye soludum sinirle.

"Dahası da var... Birileri videoyu Instagram ve Youtube'a da yüklemiş ve azımsanmayacak sayıda kişi tarafından izlenmiş."

Bunu duyunca öfkeme hakim olamayıp yumruğumu sertçe masaya vurdum. "Kızcağız alerjik şok geçirdi, bunun neresi bu kadar ilginç gelmiş insanlara?"

"İşte işin kötü tarafı da o... Bizim dışımızda kimse Aleyna'nın alerjik bir şok geçirdiğini bilmiyor. İnsanlar uyuşturucu nöbeti geçirdiğini sanmış ve abuk sabuk yorumlarda bulunmuş..."

"Ne gibi yorumlar?"

"Bilmek istemezsin amca. *Baya baya* eleştirip, ayıplamışlar..." Kelimelerin üstüne basmıştı.

"Allah kahretsin!" diye lanet okudum. "Ben hemen avukatları arayıp o videoları kaldırtayım," deyip iş telefonuma uzanmıştım ki Hakan'ın sonraki kelimeleriyle duraksadım.

"Boşuna zahmet etme, Lodos hallediyor o işi."

"Nasıl?"

"Videoyu yükleyen hesapları tek tek hackleyip videoları siliyor."

Normalde Lodos'un bu tarz bilişim suçları işlemesine karşı olsam da bu meselede sonuna kadar arkasıdaydım. "Aferin ona," diye takdir ettim. Ardından, "Aleyna'nın haberi var mı?" diye sordum.

"Evet, var. Videoyu izlettik," diye cevapladı. "Zaten olmaması imkansızdı çünkü nasıl olduysa Aleyna'nın Instagram adresini bulup oradan da mesaj, yorum falan yazmışlar. Kız hesabını kapattı."

"Ne diyeyim... Allah bu insanlara akıl fikir versin!" Biraz durdum. "Aleyna nasıl karşıladı bunları?"

"Kafasına takmamaya çalışıyor ama nasıl takmasın?" dedi üzgün bir ses tonuyla. "He, bir de ailesinden biri videoyu görecektir diye ödü kopuyor."

Neyse ki öyle sosyal medya kullanan insanlar değillermiş ama biri görüp söyleyebilir."

"Ben ailesiyle konuşacağım, içini ferah tutsun," dedim o anda karar vererek. "Başka yapabileceğimiz bir şey var mı peki?" Benim aklıma hiçbir şey gelmediği için tüm fikirlere açıldım.

"Aslında ben seni asıl onun için aradım amca. Ben diyorum ki, bu mesele durulana kadar çocuklarla Aleyna'yı bizim çiftliğe mi götürsek? Malum orada ne internet ne telefon çekiyor..." Tam da bu yüzden çiftlik bizim ailece kaçış noktamız, kafa dinleme yerimizdi. "Bir hafta falan kalırsınız, o sürede insanlar bu meseleyi unuttur, Aleyna da bütün bunlardan uzak kalmış olur. Ne dersin?"

Fikir aklıma yattı. "Bence çok iyi düşünmüşsünüz. Ne zaman gideceksiniz?"

"Doktoru istirahat etmesini istediği için Aleyna bugün dinlensin. Biz de bugünden gerekli hazırlıkları yapar, yarın kahvaltıdan sonra yola koyuluruz diye düşündüm."

"Tamamdır, akşam eve gelince detayları konuşuruz. Kapatalım artık, sen de Aleyna'yla ilgilen. Kardeşlerinle onun yanında olun," diye ricada bulundum.

"Sen söylemesen de olacaktım zaten," dedi kararlılıkla.

Telefonu görüşmesini sonlandırdıktan sonra rehberime girdim. A harfinden başlayarak D'ye kadar indim ve aradığım ismi buldum.

Derya.

Numarası uzun bir zamandır rehberimde kayıtlıydı; tabi ki kendisi vermemişti, ben buldurtmuştum. Bunu Aleyna'yla ilgili acil bir durum olması durumunda ulaşabilmek için yaptığımı söylemek isterdim ama bir yalan olurdu.

Aleyna buraya gelmeden hatta ben onu buraya çağdırmaya karar vermemden bile çok daha önce yapmıştım.

Sadece telefon numarası da değil, o ve ailesi hakkında bilmediğim pek az şey vardı. Belki de hiç yoktu. Nerede oturdukları, ne iş yaptıkları... Genelden özele kadar 3 hakkında her türlü bilgi vardı elimde.

Böyle söyleyince kulağa sapkın biriymişim gibi geliyordu. Ve belki öyleydim. Belki sadece fazla meraklı ve bir o kadar da kendine eziyet etmeyi seven bir adamdım. Belki hepsi birden.

Mesele Derya olunca ben de hangisi olduğumu bilmiyordum.

İtiraf etmem gerekirse daha önce birkaç kez onu aramayı düşünmüştüm ama sapkın biriysem bile o kadar sapkın olmamalıyım ki düşüncelerimi hiçbir zaman eyleme geçirmemiştim.

Fakat şimdi onu arayacaktım.

Bu sefer bu yalnızca bir istek değil; bir gereklilikti aynı zamanda. Hakan'ın da dediği gibi videoyu gören birinin ailesine haber verme ihtimaline karşılık olarak onları aramalıydım, kardeşimle konuşamayacağım, konuşsam bile laf anlatamayacağım için geriye o kalıyordu.

Bir süre numara bana, ben numaraya baktım. Derin bir nefes alıp verdim, sonra da arama tuşuna basıp telefonu kulağıma yasladım.

İkinci çalışta açtı telefonu ve yıllar sonra sesini duydum. "Alo?"

Bir şey söylemek istemedim ama söyleyemedim. Kalakaldım.

"Alo?" diye tekrarladı. "Kimsiniz?"

"Derya, benim. Merih." İsteddiğimde bakışlarımla bile insanları korkudan titretebilen ben, sesimin zangır zangır titremesine mani olamamıştım.

Ne diyeceğini bilemeyerek, "Sen... Ne... Neden?" diye geveledi. Her ne kadar onu görmesem de eliyle saçını kulağının arkasına sıkıştırdığına bahse girerdim. Sonra birden aklına gelmiş gibi, "Aleyna'ya bir şey mi oldu yoksa?" dedi korkuyla.

Bir şey olmadı diyemezdim çünkü maalesef ki olmuştu. Bu yüzden onu rahatlatacak bir cevap verdim. "Korkma, Aleyna iyi."

"Doğruyu mu söylüyorsun?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

Söylemedim, diye geçirdim içimden. Ve bunu sen de biliyorsun.

Hayır demedi, evet de demedi. Bir dakika kadar sustu. "O zaman..." Cümlemin devamını getirmedi ama ben tahmin edebiliyordum. 'O zaman beni neden aradın' ya da buna benzer bir şey diyecekti.

"Dün gece Aleyna anafoksi geçirdi ve hastaneye kaldırıldı. Ama şimdi evde yatıyor, iyi yani." Tıpkı bir yarabandını çeker gibi, tek nefeste söylemişim hepsini.

"Ne?" dedi dehşetle. "Bana evinin tam adresini ver. Oraya gele-"

"Aleyna buraya gelmenizi istemiyor," dedim lafını keserek. "Size bu saate kadar haber vermeme nedenim buydu, özel olarak vermemi istedi. Buraya gelerseniz babasının onu geri götüreceğinden endişe ediyor."

"Bunu Aleyna mı söyledi?"

"Evet," diye onayladım.

"Ama sen yine de haber verdin."

"Aslında verip vermemekte kararsızdım," dedim dürüstçe. Bir yanım Aleyna'nın isteğine saygı duymak istemiş, bir yanımsa bunu ailesinden gizlemenin yanlış olduğunu söylemişti. "Ama son olanlardan sonra istesem de daha fazla saklayamazdım."

"Son olanlar derken?"

Olan her şeyi özet geçerek anlattıktan sonra, "Ben de seni aradım," diye bitirdim sözlerimi. Birkaç saniye sustum. "Derya... Ben özür dilerim. Kızını bana emanet ettin ama ben üzerime düşeni yapamadım, onu koruyamadım. Özür dilerim," diye tekrarladım, suçlulukla. "Bana kızmışsındır, haklısın. Ne desen, ne yapsan haklısın... Buraya gelip Aleyna'yı eve götürmek istersen bile seni anlarım, bunu yapmanı istemem ama anlarım."

Konuştuğunda, o bir şey söyleyinceye kadar tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı verdim. "Sana kızmadım."

"Kızmadın mı?"

"Hayır, kızına kendi kızın gibi bakacağından emin olmasam oraya yollamazdım zaten," diye yanıtladı. "Birine kızacaksam, hiçbir şey bilmeden kızım hakkında atıp tutan o insanlara kızarım. Sana değil." Sesi konuşmanın başındakine göre sakinleşmişti.

"Bu anlayışın ve güvenin için teşekkür ederim," dedim minnetle. "İyi ki Aleyna'yı buraya yolladın da onu tanıma fırsatı buldum. Geçmişteki husumetler yüzünden hiç tanıyamamaktan korkuyordum," diye itiraf ettim.

"Umarım bu ziyaret eski husumetleri bitirmenin ilk adımı olur."

"Umarım," diye yineledim.

"Şu video meselesine gelecek olursak... Semih'in sosyal medyayla uzaktan yakından alakası yok, o yüzden kendisinin görme ihtimali yok. Eş dosttan biri görüp ona söyleyebilir ama öyle bir şey olsa çoktan beni arardı. Hani olur da görürse... Ben bir şekilde onunla ilgilenirim. Ama yine de ne kadar çabuk silinirse o kadar iyi."

"Merak etme, biz konuşurken videolar teker teker siliniyor," diye güvence verdim. Sonrasında, "Bu arada... O nasıl?" diye sordum. 'O' derken kardeşimden bahsediyordum.

Hemen cevap vermedi. "Kızını özlemek dışında iyi."

"Hep öyle olsun inşallah." Ardından tereddütle ekledim. "Sen de özlemişsindir."

"Hem de nasıl... Ama katlanacağız artık." Durdu ve kararsız bir sesle konuşmaya devam etti. "Sen nasılsın?"

Sensizim, diye geçirdim içimden. "Ben de iyiyim, evden işe işten eve..."

"Aleyna'dan duydum, Meltem'le evlenmişsin. Tebrik ederim ikinizi."

Sesinden yalan söylediğini anladım, yalan söylerken ses tonu değişir, alçalırdı. Bu da demek oluyordu ki kızından duymamıştı. Nereden biliyordu o zaman?

Merak etsem de sormadım. Soramadım.

Ama sormak isterdim. He, bir de bazı şeyleri söylemek...

Meltem'le ben birbirimizi severek evlenmedik demek isterdim mesela. Ya da ben onu zor bir durumdan kurtardım, o ve çocukları da beni yalnızlıktan demek... Ya da ben hayatım boyunca tek bir kadını sevdim, seveceğim ve o kadın sensin demek isterdim.

Demedim.

Onun yerine, "Teşekkür ederiz," dedim karımla ikimizin adına konuşarak.

"Farkındayım, geç bir tebrik oldu. Ama malum sebeplerden yıllardır konuşamadık," dedi üzgün bir sesle. "Bugüne kısmetmiş..."

"Evet, kısmet..."

Kısa bir sessizlikten sonra konuşan o oldu. "Neyse... Ben kapatayım artık. Aleyna'ma iyi bak, olur mu? Kendine de dikkat et."

Sendeki bana iyi bak, olur mu? "Aklın burada kalmasın, gözüm gibi bakacağım ona. Sen de kendine dikkat et."

*

Favori karakteriniz kim? Ve neden?

Aleyna?

Hakan?

İlker?

Atakan?

Atahan?

Lodos?

Şebnem?

Merih?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

*

**Bu kalp,
Sizin için.
xXx yazardayazar**

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

AHALİ - OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

HAKAN,

Molly Kate Kestner - Prom Queen

Aleyna'ya ellerimle yemek yedirip, bol bol su içirdikten sonra onun uykusu gelince onu odasında yalnız bırakıp çocuklarla oturma odasına geçtik.

Bu oda bizim evdeki buluşma noktamızdı diyebilirim.

Burada bir araya gelir, kimi zaman sohbetin kimi zamansa sessizliğin dibine vurur, yeri gelince kavga eder, yeri gelince de barışırdık. Ve daha birçok şey...

"Bu meselenin unutulması ne kadar sürer sizce?" diye sordu Atakan.

"Normal insanların unutulması birkaç günü bulur," diye cevapladı Lodos. Aleyna'nın videosunu sosyal medyadan temizlemeyi bitirmiş, PSP'sinde oyun oynuyordu. "Bizim buranın insanlarıysa yıllar geçse de *asla* unutmaz," dedi kelimenin üstüne basarak.

"Aleyna'yı sonsuza dek 'Uyuşturucu Krizine Giren Kız' olarak mı hatırlayacaklar yani?" Bu Youtube'da en çok izlenen videonun adıydı. Başka bir örnek de Instagramdaki videolardan birinin açıklama kısmındaki 'Uyuşturucu Kullanmamak İçin 1 Neden' yazısıydı.

Lodos iç çekti. "Maalesef..."

"Unutacaklar, Aleyna'nın yanında olarak, desteğimizi göstererek biz unutturacağız."

"Bu söylediğine kendin inandın mı?" dedi alaycı bir ses. Başımı sesin geldiği tarafa döndürdüğümde İlker kapının eşiğinde durmuş bana bakıyor ve sırtıyordu. "Anlıyorum Romeo, Juliet'ini kurtarmak istiyorsun. Ama hayalperestliğin alemi yok, kimseye bir bok unutturamazsın."

Kardeşimin kıvrık dudaklarının aksine benimkiler düz bir hal alırken yüz ifadem sertleşti. Dün gece şebnem'e yaptıklarından sonra beri İlker'le aramız hiç iyi değil hatta düpedüz kötüydü ve bana yaptıkları mantıklı bir açıklama sunup, şebnem'den özür dilemedikçe böyle devam edecekti. Tek kelime etmedim, hastaneden olanlardan sonra onunla mecbur kalmadıkça konuşmamıştım ve konuşmaya da niyetim yoktu.

Odadan içeriye girip karşımdaki koltuğa oturdu. "Beni sessizliğinle cezalandırdığına göre hala k s z," diye takıldı.

Lodos İlker'e bakarak, "Ellerine ne oldu senin?" diye sordu.

Bunu duyunca eline baktım ve yara bere içinde olduklarını görünce kaşlarım ilk önce şaşkınlıkla havalanıp sonra çatıldı. Ne yapmıştı bu ocuk, bir yere mi vurmıştı? Veya başka bir ihtimal *birine*? Düşününce; ikinci seçenek olması muhtemeldi, daha önce de olmıştı çünkü.

İlker umursamaz bir ses tonuyla, "Birini d vd m," dedi omuz silkerek.

Atakan bir sırtışla, "E, kimin kardeşi be!" diyerek aynı anda hem onu takdir etti, hem de kendini  vd .

Kafamı onaylamaz bir edayla salladım. "Başımızda yeterince dert yokmuş gibi başka bir tane daha açmış olmasan bari."

"Rahat ol, Bay Doğru. Amadım." Sonrasında, "Abi kardeş bir basket maçına ne dersin?" diye sordu pat diye.

Ona kafan mı güzel dercesine bir bakış atmakla yetindim. Biz neyin derdindeydik, o neyin derdinde... Böyle bir zamanda nasıl basket oynamayı düşünebiliyordu? Ya da benim bunu kabul edeceğimi?

"Hadi ama..." diye ısrar etti. "Hem ma ayağına beni doyasıya hırpalarsın. Kabul et, yüzümü dağıtmak istiyorsun. Ama kardeşim olduğun için kendini tutuyorsun... Al sana fırsat işte."

Lafa balıklama atlayarak, "Kardeşim, bir daha düşün bence," diye tavsiyede bulundu Atakan. "Hakan en son beni *"hırpaladığında"* i organlarım yerli yerinde mi diye hastaneye gidip röntgen çektirdim anasını satayım..." Ellerini havaya kaldırıp tırnak işareti yapmıştı.

"Abartma," dedim gözlerimi devirerek.

İlker Atakan'ın tavsiyesini dikkate almadı. "Ee ne diyorsun? Var mısın?" diye sordu bana.

Bedensel olarak her zaman hazır olsam da zihinsel olarak basket oynama havamda değildim. Kafam Aleyna'yla o kadar meşguldü ki...

Normalde basket benim kaçış noktamdı, ne zaman canım sıkkın olsa, bunalsam veya moralim bozuk olsa basket oynayıp kendime gelirdim.

Başta bu fikre sıcak bakmamıştım ama itiraf etmem gerekir ki basket oynayıp ter atarak kafamı dağıtmak kulağa iyi geliyordu. Hele bunu yaparken de İlker'e olan hıncımı biraz olsun alabilmek daha da iyi...

"Varım."

Odalarımızda üzerimizi değiştirip basket sahasında buluştuk.

Sahanın tam ortasındaki yuvarlağın bir tarafında o, diğer tarafında da ben duruyordum. Elimdeki basket topunu yerde sektirirken, "Baştan söyleyeyim, bu hiç de kardeşçil bir maç olmayacak," dedim uyarıcı bir ses tonuyla. "Hala çok sinirliyim sana," diye açıkladım.

Sırıtarak, "Kardeşçil bir maç isteyen kim? Elinden geleni ardına koyma," diye meydan okudu.

Neyine bu kadar güveniyorsa...

Basket konusunda zaten bana denk olamazdı. Yetenekten değil de, ben bir takımda oynayıp okul döneminde düzenli antreman yaptığım için. E, basket temas sporuydu ve bu düzenli çalışmalar sayesinde dirayetim artmıştı. Her türlü bu maçın galibi belliydi.

"Unutma, bunu sen istedin," diye hatırlamada bulundum. "Sonra şikayet etme."

İlker, "Gıkım çıkarsa en adi şerefsizim," dedi söz verir gibi.

Lafını bititir bitirmez topla birlikte üzerine koşmaya başladım.

Ve maç başladı.

Basketten çok boks maçına yakın bir karşılaşma oldu.

İte kaka, düşe kalka ikimizin de pestili çıkıncaya kadar devam ettikten sonra beyaz bayrak çeken İlker oldu. "Pes lan! Pes ediyorum..." diyerek önce yere çömeldi, sonra da kendini sırt üstü yere bıraktı.

Hızlı hızlı nefesler alıp veriyordu, yorulmuş ve kan ter içinde kalmıştı. Benim durumum ondan biraz daha iyi olsa da iyi değildi, bu nedenle ben de onun yolunu izledim ve yanına uzandım.

"İyi benzettin lan beni..." Sitem etmiyor, sadece olanı söylüyordu.

Omuz silktim. "Ee sen kaşındın."

"Kaşındım," diye kabullendi. "Ama bu kadar acımasız olacağını düşünmemiştim. Bay Doğru'nun da merhametsiz bir yanı varmış demek ki..." Sırıttı.

"Hak etmiştin. Hem sen de pek merhametli sayılmazdın."

Kendini beğenmiş bir şekilde, "Bu benim merhametli halimdi," diye karşı çıktı. "Hak etmesem abi falan dinlemez sana haddini bildirirdim zaten."

"Hee anca rüyada..." dedim gülümseyerek.

"Sinirin biraz geçti mi bari?"

"Biraz," dedim dürüstçe. Kısa süreli bir sessizlikten sonra ben ona bir soru yönelttim. "Neden yaptın?"

"Söylerim ama bir şartla." Meraklı bakışlarımı ona odaklayıp şartını söylemesini beklemeye başladım. "Benimle bir yere geleceksin."

Merakım daha da arttı. "Nereye?"

"Gidince görürsün," dedi ser verip sır vermeyen bir edayla.

Neden böyle gizemli davranadığını anlayamamıştım. Ama Şebnem'e karşı takındığı düşmancıl tutumu nedenini öğrenmek daha önemli geldiği için üzerine düşmedim. "Tamam, geleceğim."

Bakalım İlker Bey'in karın ağrısı neymiş...

Semtin işlek caddelerinden birinin kenarında park edip aşağı indiğimizde biraz yürüdükten sonra bir dükkanın önünde durduk.

Buraya daha önce de gelmiştim, Şebnem'in parti vb. organizasyonları için anlaştığı şirketti.

"Geldik."

İlker'in beni buraya getireceği aklımın ucundan bile geçmemişti. "Neden buradayız?"

İlker, "Sevgiline bir sürpriz yapacaksın da ondan," diye yanıtladı.

"Hı?" dedim kafam karışmış bir şekilde. *Sevgilim mi? Sürpriz mi?* Ne saçmıyordu bu?

"Konuşma işini ben halledeceğim, sen bana ayak uydur yeter," diye açıkladı ve cevabımı beklemeden şirketin girişine yöneldi.

Ben de arkasından gittim.

Sadece randevuyla çalışan bir yer olmasına ve bizim randevumuz olmamasına rağmen İlker resepsiyon kızın üzerinde ikna kabiliyetini

konuşturdu, buna ek olarak Merih Amca'nın isminin gücü sayesinde bize bir görüşme ayarladılar.

Görüşme odasında kadın bir alışan, "Merhaba, ben Selin," diyerek kendini tanıttı, biz de yle. El sıkışıp üçümüz de oturduk. "Aslında şirket politikamız gereği randevusuz çalışmıyoruz ama Merih amkıran'ın oğullarını geri çevirmek olmazdı, biz de sizin için bir istisna yaptık. Bizim firmamızı tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz. Nasıl yardımcı olabiliriz size?"

İlker, "Kardeşim sevgilisine romantik bir sürpriz yapmak istiyor," dedi beni kastederek.

Bir gülümsemeyle bana bakarak, "Ah, yle mi? şebnem Hanım ne kadar da şanslı..." diye yorumda bulundu Selin Hanım.

şaşırarak baktım ona. "Sevgilimin şebnem olduğunu nereden bildiniz?"

"Buralarda ikinizin birlikte olduğunu bilmeyen yok, Hakan Bey," diye açıkladı. "Ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Bu akşam."

Ne?

Selin Hanım da benim gibi şok içinde İlker'e bakıp, "Bu akşam mı?" diye sordu.

İlker bileğindeki saati kontrol etti. "Evet, saat tam 9'da. Bu da size hazırlıkları tamamlamak için 2 bilemedin 2 buçuk saat veriyor. Yapabilir misiniz?"

"Bu kadar kısa bir zamanda-"

İlker devam etmesine izin vermeyip, "Yapamayacaksanız konuşmaya gerek yok," diyerek ayaklandı.

"İlker Bey oturun lütfen," dedi rica eden bir ses tonuyla. "Benim ağzımdan yapamayız diye bir kelime çıktı mı? Sadece sizin için en iyisini yapmak istediğimiz ve bu kadar kısıtlı bir zamanda bunu sağlayıp sağlamayacağımızdan emin olmadığım için tereddüt ettim. Ama yapabiliriz. Bize güvenin." İlker geri oturdu. "Zamanımız kısıtlı olduğu için hızlı hareket etmemiz gerekecek." Bana döndü. "Bana aklınızda nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misiniz?"

Her ne kadar soru bana sorulmuş olsa da İlker cevapladı, o söyledi, kadın da hepsini not aldı.

Bu durumdan şikayetçi değildim çünkü benim verecek bir cevabım yoktu, aklım İlker'in ne yapmaya çalıştığını anlamakla o kadar meşgld ki başka bir şey düşünebilecek durumda değildim.

Ne yapıyordu? Bu sürprizle Şebnem'in gönlünü almaya çalışıyor olabilir miydi?

"Bu kadar mı?

İlker başını hayır dercesine hareket ettirdi. "Bir isteğim daha var."

"Sizi dinliyorum."

"Şebnem Hanım'ın doğum gününde yaptırdığınız pasta var ya... Onun tarifini istiyorum. *Eksizsiz bir şekilde*," dedi üstüne basarak.

Kadın da ben de afallarken, '*Ne alaka?*' diye geçirdim içimden.

Pastayı beğendiği için tarifini öğrenip bizim evdeki aşçıya yaptıracak derdim ama pastayı beğenmek için önce yemesi gerekirdi. Ve yememişti.

Ne halt ediyorsun İlker?

"Tabii, ben kısa zamanda tarifi öğrenip size mail olarak atarım."

İlker, "Hemen, şimdi," dedi kararlılıkla. "Hemen şimdi öğrenmenizi istiyorum. Bizim yanımızda arayıp sorun hatta hoparlöre alın ki biz de duyalım."

Bu isteği geri çevrildi. "İlker Bey maalesef bunu yapamam. Etik olmaz..."

"Selin Hanım... İşinizi seviyor musunuz?" Kadın başıyla onayladı. "O zaman yapacaksınız." Sırıttı.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"*Haşaa...*" dedi uzatarak. "Ben sadece yardımınızı istiyorum. Biz ailece kendimize yapılan yardımları unutmayız. Kim bilir, belki bu sayede ailemiz şirketinizin devamlı müşterisi olur? Siz bir iş kadınısınız, her şeyden önce işinizi düşünmeniz gerekir."

Kadın birkaç dakika İlker'in söyledikleri üzerine düşündükten sonra bir karara vardı. "Tekrar düşündüm de... Sizin için bir istisna yapabilirim," deyip aramayı yapmak üzere telefonuna uzandı.

"Teşekkür ederiz Selin Hanım." İlker'in sırtışı iyice büyüyüp savaş kazanmış bir edaya büründü.

Selin Hanım telefonla birini arayıp, konuşmayı bizim de duyabilmemiz için hoparlöre aldı. Karşılıklı söylenilen birkaç cümlenin ardından karşı taraf pastada kullanılan malzemeleri teker teker saymaya başladı.

Üçümüz de ses çıkarmadan onu dinlerken malzemelerden biri tokat yemişe dönmeme neden oldu.

Hardal.

O anda bu sabah Şebnem'le yaptığımız telefon konuşmasını hatırladım. Ona Aleyna'nın bu hale gelmesinin nedeninin hardal olduğunu, Punch içtiği ve pastadan yediğini için ikisinden birinde hardal kullanılmış olabileceğini

söylemişim. O da şaşırmış, normalde bunlarda hardal kullanılmayacağını ama yine de sordurtacağını, organizasyon şirketiyle görüştükten sonra da kullanılmadığını söylemişti.

Kim kime yalan söylüyordu?

Organizasyon şirketi Şebnem'e mi yalan söylemişti, yoksa Şebnem bana mı? İçimden bir ses cevabın ikinci seçenek olduğunu söylüyordu. Ama bunu yapması için bir neden göremiyordum.

Bir ihtimal, onu suçlayacağımı düşünmüş olabilir miydi? İyi de ben bile Aleyna'nın alerjisinden bir haberdim, onun bilip bunun için önlem almasını nasıl bekleyebilirdim ki?

Telefon konuşması bittikten sonra odada bir sessizlik oldu.

Sonrasında İlker, "Ne halt etmeye pastada hardal kullanmışlar?" dedi sanki cevabı biliyormuş ama Selin Hanım'ın ağzından duymak istiyormuş gibi.

"Aslını isterseniz... Bu özel bir istekti."

"Özel istek?"

"Şebnem Hanım'ın özel olarak hardal kullanılmasını istedi."

Deprem mi oluyordu, yoksa titreyen ben miydim?

*

Devam edecek...

*

Bölüm kilit bir yerde bitti, biliyorum ama söz size, öbür bölümü hızlı yayınlayacağım. Beklediğinizi fark etmeyeceksiniz bile, o kadar hızlı... Bu arada şarkıyı dinleyerek mi okudunuz? Okumadıysanız onunla birlikte tekrar okumanızı tavsiye ederim. Oy ve yorumlarınızla bana destek olup, yanımda olduğunuzu gösterirseniz çok minnettar olurum diyerekten sizi sorularla baş başa bırakıyorum.

İlker'in böyle bir şey yapmasını bekliyor muydunuz? Doğru buldunuz mu? Sizce, işi burada bırakacak mı, yoksa daha devamı var mı?

Sizce Hakan-Şebnem ilişkisi bitecek mi? Bitmeli mi?

Favori karakteriniz kim? Ve neden? Önceki bölümün favorisi 92000 bin yorumla ATAHANCILAR oldu! İLKERCİLER'in de hakkını

yememek lazım, dile kolay 86000 yorum!

Aleyna?

Hakan?

İlker?

Atakan?

Atahan?

Lodos?

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

AHALİ - OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Fleurie - Hurricane

Boy Epic - Say Something

Manga - Yalan

Ne ara dışarı çıktık, ne ara arabaya bindik en ufak fikrim yok ama şu anda arabanın içinde oturuyorduk.

İlker bizi ıssız ormanlık bir alana getirmişti, etrafta kimseler yoktu. Nefes alış verişlerimiz dışında arabanın içinde ses çıkmıyordu. Dışarıdaki güneşli havaya inat içim kapalıydı, sanki içimde biri ölmüştü ve cenazesi kaldırılıyormuş gibi üzgün, ağlamaklı bir hava vardı.

"Bu... Bu nasıl olur?" dedim inanamaz bir şekilde. "Şebnem... Böyle bir şey yapmaz, yapamaz. Onu tanıyorum... Bu bir yanlış anlaşılma olmalı. Evet, öyle olmalı... Belki o özel olarak hardal koymamalarını istemiştir ama onlar yanlış anlamıştır, olamaz mı?" Büyük bir beklentiyle İlker'e baktım. 'Olabilir' demesini bekliyordum. Hayır, düzeltiyorum; demesine ihtiyacım vardı.

Lütfen desin, lütfen...

Demedi. "Belki sen onu yeterince tanımıyorsundur."

"Kaç yıllık sevgilim o benim, nasıl tanımam?" İlker omuz silkmekle yetinip bir şey söylemezken ona şöyle bir baktım. "Sen hiç şaşırmamış gibisin," diye gözlemimi aktardım.

İlker, "Şaşırmadım çünkü biliyordum," diye itiraf etti.

"Nereden biliyordun?" dedim hayretle. Daha ne kadar şaşıracaktım acaba?

"Birini dövdüğümü söylemiştim ya hani..." diye hatırlattı. "O biri Kaan'dı."

"Ee?"

Uzun uzun konuştu. "Şoka girmeden önce Aleyna'nın yanında olan son kişi oydu, o yüzden ona sorularım vardı. Partiye gittim ama orada değildi. Sorup soruşturdum, eve dönmüş. Ben de evinin önüne gidip dışarı çıkmasını bekledim, çıkınca da arabasını takip edip yolda önünü kestim ve indirdim arabadan. Başta cevaplamaya yanaşmadı ama vura vura konuşturdum..."

"Ne dedi?"

Cebinden telefonunu çıkardı. "Kendin dinle," deyip bir ses kaydı açtı.

"N-Noluyor lan?"

Kaan'ın sesini İlker'in sesi takip etti. "Ne yaptın ona?"

"Kime- Ahh! Siktir, ne vuruyorsun lan?"

"Aptala yatma!" İlker'in ses tonu yüksek ve sinirliydi. "Ne yaptın lan kıza?"

"Aleyna'dan mı bahsediyorsun?"

"Yok anandan!" diye tersledi İlker. "Aleyna'nın yanında en son sen vardın. Dökül, neler oldu?"

"Ben de bilmiyorum ki... Birden bire eliyle ağzını tutarak koltuktan kalktı, bir iki adım atamadan da dizlerinin üzerine çöküp kusmaya başladı. Duyduğuma göre uyuşturucu- Ahh!" Kaan bir kez daha inledi, İlker yine vurmuş olmalıydı.

"Kimi yiyorsun lan sen? Kıza. Ne. Yaptın. Dedim!" dedi kelimelerin arasında durarak.

"Bir bok yapmadım!" diye karşı çıktı Kaan. "Beğendiğim bir kızla konuşmak istedim sadece... Uyuşturucu aldıysa benim suçum ne?"

Kendi kendine konuşurcasına, "Anlaşıldı, bu böyle olmayacak..." diye mırıldandı İlker.

Kısa bir süre sadece Kaan'ın yalvarış ve inlemeleri duyuldu. "Ahh! Siktir... Ahh! Dur... Vurma artık... Yeter, dur..."

"Anlat."

"Neyi anlatayım?"

Daha fazla yalvarış ve inleme... "Bu yaptığına pişman olacaksın! Dava edeceğim seni!"

İlker'in gözünü korkutmaya çalışıyordu ama işe yaramadı. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor? Yüzüme bak ve söyle, sence korkmuş muyum?"

"H-hayır..."

"Beni dava edersen, alt tarafı bir mahkemeye çıkar, sonra para cezasıyla sıyrılırım. Ailem için para ne ki? Ama sen... Bu işten zararlı çıkan sen

olacaksın."

Kaan, "Sen... Sen kayışı koparmışsın!" dedi panikle.

"İyi bildin," diye onayladı İlker. "Şimdi anlatacak mısın yoksa-"

"Tamam tamam anlatıyorum!" Durdu, durdu ve durdu. Sonra da bombayı patlattı. "Şebnem istedi, tamam mı? Onun için yaptım..."

"Ne istedi?"

"Partide Aleyna bir ara yalnız kalacak, o sırada ben de yanına gidecek ve ne yapıp edip pastayı yedirecektim. Plan buydu."

"Ya yalnız kalmasaydı?"

"Ben de aynı soruyu sordum. Şebnem 'Orasını bana bırak, sen sadece fırsatı kaçırma' dedi."

"Partinin başında Aleyna'yla tanışıp konuşmalar, iltifat etmeler falan... Hepsi numaraydı yani?" Bu soru cümlesinden çok tespit cümlesiydi.

"Planın bir parçasıydı. Bilerek ilgi gösterdim, sonrası için yolumu yapıyordum."

"Ee sonra?"

"Eesi... Aleyna başta pastayı yemek istemedi ama bir şekilde, en azından tadına bakmaya ikna ettim. Dakikalar sonra kıza bir şeyler olmaya başladı, ben de tüydüm."

İlker ses kaydını durdurdu. "Anlatsam bana inanmazdın, ben de konuşmamızı gizlice kayda aldım. Kendi kulaklarınla duy istedim."

"Haklısın... İnanmazdım." Nasıl inanabilirdim ki? Siz avucunuzun içi gibi bildiğinizi düşündüğünüz birinin hiç bilmediğiniz bir yanı olduğuna inanabilir miydiniz? Hem de böyle kötü bir yanı? İnanmak istemiyordum ama hem Selin Hanım'dan, hem de Kaan'dan duyduklarımın sonra başka şansım yoktu. "Bunu neden yaptı? Ne istedi Aleyna'dan?" Sesli düşünmüştüm.

Tereddüt etmeden cevapladı. "Senin yüzünden."

"Ne?"

"En başından beri, Kaan'la konuşmadan çok önce, bu işin onun tezgahladığını biliyordum." Hastanede olanları anımsadım. Evet, o sırada İlker henüz Kaan'la konuşmamış olmasına rağmen sanki Aleyna'ya olanların suçlusu Şebnemmiş gibi onu hastaneden kovmuştu. Nereden biliyordu? Aklımdan geçen soruyu duymuş gibi, "Bu Şebnem'in senin yüzünden harcadığı ne ilk ne de son kızdı çünkü," diye cevapladı.

"Başka kızlara da mı böyle şeyler yaptı diyorsun?"

"Liseden beri ne zaman bir kızla yakınlaştın onun başına kötü bir şey gelmedi mi? Ece mesela..."

Ece'yle üniversitenin ilk senesinde tanışıp, kısa zamanda yakın arkadaş olmuştuk. İyi anlaşıyor, evlerimiz birbirine yakın olduğu için okula birlikte gidip geliyor, sıkça birbirimizin evlerine girip çıkıyorduk... Taa ki birlikte bir partiye gidene kadar. O partide olan felaketten sonra bizim semtte Ece "Bok Böceği" olarak anılmaya başlanmış ve onu bir daha görmemiştim.

"Ece'ye olanlar..." Devamını getiremeyip sustum. 'Ece'ye olanlar da mı Şebnem yüzündendi?' diyecektim ama diyemedim, cevabı duymaktan korktum. Hem de çok...

"O da Şebnem'in kurbanı oldu. Diğerleri gibi..." dedi acıyan bir ses tonuyla.

Biri kafama defalarca balyozla vurmuş gibi zonklayan başımı ellerimin arasına aldığımda karnıma ağrılar giriyor, midem bulanıyordu.

Hafızamı yokladım, bu zamana kadar arkadaş olduğum kızları düşündüm tek tek... Kahretsin ki İlker haklıydı, hepsi trajik olaylara kurban gitmiş ve arkadaşlıklarımız bitmişti. "Siktir..."

Ne yaptın sen Şebnem?

Nasıl bu hale geldin?

Nasıl bizi bu hale getirdin?

Midemden yukarı doğru yükselen iğrenç ve yakıcı tatla kapıyı açıp kendimi arabadan dışarı attım ve birkaç düzensiz, sendeleyerek adımın ardından dizlerimin üzerine düşüp kusmaya başladım. İçim dışıma çıkıyor, bütün olumlu duygularım yerini olumsuz olanlara bırakıyordu. Kırıklık, üzüntü, öfke, suçluluk, tiksinti... Liste uzanıp gidiyordu.

Her şeyi boşaltıncaya kadar öğürmeye devam ettikten sonra İlker, "Rahatladın mı biraz?" dedi bana bir peçete uzatarak. Fena halde sersemlemiş olduğumun en büyük kanıtı yanıma gelip benim gibi dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etmemiş olmamdı.

Peçeteyi alıp ağzımı silerken kafamı hayır anlamında iki yana hareket ettirerek, 'Azıcık bile rahatlamadım' diye geçirdim içimden. Kalbim başta olmak üzere her yerim ağrırken rahat olmanın yakınından bile geçmiyordum. "İlker..." diye seslendim, acılı bir sesle. "Ben bunu nasıl göremedim?"

"Aşk insanı kör eder diye boşuna demiyorlar," diye yanıtladı. "Ona aşkıydın..."

"Sen, bizimkiler... Benim dışındaki herkes farkında mıydı yani?" 'Bizimkiler' derken kardeşlerimi kastetmiştim.

İlker, "Evet," diye onayladı.

"Bana neden söylemediniz?"

"Ona aşkıydın..." diye tekrarladı. "Bunları duymanın seni tam da bu hale getireceğini biliyorduk. Seni böyle görmektense susmak daha iyiydi. Biz de sustuk," diye savundu kendini.

"Ne değişti peki? Ne oldu da bu sefer susmadın?"

Ciddi bir şekilde, "Bu sefer Şebnem çok ileri gitti. Fazla... Dün gece Aleyna ölebilirdi Hakan. *Ö-le-bi-lir-di*," dedi heceleyerek. "Amacı öldürmekti demiyorum ve korkutucu olan da bu ya zaten. Amacı her neyse ona ulaşmak için Aleyna'nın ölebilme ihtimalini bile umursamaması. Bundan önce yaptıklarına hep sustuk, yine susarız sandı. Bundan da yırtarım sandı... Ama yanıldı." Biraz durup devam etti. "Aleyna'yı o halde görmek benim için son raddeydi, daha fazla saklayamazdım... Senin için iyi bir şeyi daha mahvetmesine izin veremezdim."

Anlamayarak baktım ona. "İyi bir şey?"

"İyi hatta çok iyi bir şeye sahip olmaya çok yakınsın... Sadece elini uzatıp tutman gerek," dedi benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

"Madem bu kadar iyi, neden kendin sahip olmuyorsun?" Neden bahsettiğini hala algılayamamış olsam da sormadan edememiştim. İlker bencilliğiyle meşhur biriydi, şu "iyi bir şeye" sahip olmak yerine, bana bıraksındı ki? Bu hareketi karakteriyle örtüşmüyordu.

"Ben iyi şeyleri hak etmiyorum da ondan," diye kestirip attı. "Neyse, ben arabaya dönüyorum. Sen de kendini hazır hissedince gelirsin," dedi ve bir şey söylememi beklemeden ayağa kalkıp gitti.

Kendimle baş baş kaldığımda yere oturdum ve bacaklarımı dizlerimden bükerek ellerimi dizlerimden aşağıya sarkıtarak öylece boşluğu izlemeye başladım.

Her saniye biraz daha nemlendi gözlerim, bulanıklaştı görüşüm. Biraz daha, biraz daha ve biraz daha...

En sonunda göz pınarımdan taşan bir yaş, gözümün kenarından yanağıma doğru süzülürken elimin tersiyle ıslaklığı sildim. Ama onun arkasından gelenleri silmekle uğraşmadım, bıraktım aksınlar...

Arabaya bindiğimde İlker'in bana söylediği ilk şey şu oldu. "Telefonunu çıkar, birini araman gerek."

"Kimi?"

"Şebnem'i."

"Bunu neden yapayım?"

"Ara ve akşam ona bir sürprizin olduğunu, 8'de hazır olmasını söyle," diye talimat verdi. "Ne de olsa kadar hazırlık yaptık... Boşa gitmesin." Sırıttı.

Ağzından çıkan kulağı duyuyor mu bunun?

"İlker kafayı mı kırdın sen?" dedim afallamış bir şekilde. "Hiçbir şey olmamış gibi bir de ona sürpriz mi yapacağım?"

"Hayır, onunla yüzleşeceksin," diye açıkladı. "Şebnem çoktan organizasyon şirketine gittiğimizi öğrenmiş, Selin Hanım'ı aramıştır. Her yerde gözü kulağı var... Bunu bildiğimden Kaan'a yaptığım gibi Selin Hanım'ı ağzını sıkı tutması konusunda uyardım ve Şebnem ararsa ona, gönlünü almak için romantik bir sürpriz yapacağını söylemesini istedim. Bir sürpriz yapacağını öğrendiyse onu aramanı bekliyordur, aramazsan şüphelenmeye başlar ve bunu istemeyiz. Tam her şeyin yolunda gittiğini düşündüğü sırada onu hazırlıksız yakalamalısın."

"Bu acımasızca olur." Birini sürpriz yapacağım diye kandırıp hesap sormak, önce mutlu edip sonra mutluluğunu çalmak benim yapacağım türden bir şey değildi. Hele de sevgilime...

Eski sevgili, dedi bilinçaltım. Karşı çıkmadım, artık Şebnem'le birlikte olamazdım çünkü.

"O Aleyna'ya acıdı mı? Ya da Ece'ye? Ya da diğerlerine? Biz ona neden acıyalım ki?" diye üsteledi. "Bunu onlar için yapmalısın."

*

Önceki bölümü yayınlamamın üzerinden 3 gün geçtiğini hatırlatmak isterim, uzunluğunu buna göre değerlendirelim lütfen. Bazılarınız daha

uzun zamanda daha uzun b6l6mler istiyor ama bazıları da uzun süre beklemek istemiyor. Yani herkesi memnun etmem mümkün değil, ben de bildiğim gibi yapıyorum. Bu demek değil ki uzun b6l6mler yazmayacağım, tabi ki yazacağım ama hep değil. Hepinizin orta yolunu bulmaya çalışıyorum, çalışacağım, diyor ve sorumu soruyorum.

Favori karakteriniz kim?

Aleyna?

Hakan?

İlker?

Atakan?

Atahan?

Lodos?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

*

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

AHALİ - OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

DUSK TILL DAWN - Zayn ft. Sia | Kirsten Collins, Blake Rose, KHS Cover

ALEYNA,

Ne kadar zamandır uyuyordum bilmiyorum ama gece saatlerinde uyandım.

Telefonumdan saati kontrol ettiğimde akşam yemeği vaktini geçeli çok olduğunu gördüm ki bu guruldayan midem için çok kötü bir haberd. Bir elimle karnımın üzerinde daireler çizerken, 'Ne yapacağım şimdi?' diye geçirdim içimden.

Bildiğim kadarıyla akşam 10'dan sonra hizmetçiler çalışmıyor, müstemilatta oluyordu, yani hizmetçilerden isteyemezdim. Bu durumda geriye bir tek seçenek kalıyordu; mutfığa gidip kendime bir şeyler hazırlamak.

Kendi evimde çoğu işimi kendim görsem de buraya geldiğimden beri elim sıcak sudan soğuk suya girmiyordu, İlker'in 'prens' lakabına yakışır bir hayat sürüyordum yani.

Bu sefer iş başa düştü diyerekten yataktan kalkıp odamdan çıktım ve karanlık koridor boyunca ilerlemeye başladım. Hakan'ın odasının önünden geçerken adımları yavaşlatıp kulak kesildim, içeriden herhangi bir ses gelmediğine veya kapısının altından herhangi bir ışık sızmadığına göre uyuyor olmalıydı.

Merdivenleri kullanarak aşağı indiğimde alt kat da üst gibi ışıksızdı, buna evin büyüklüğü eklenince insan en ufak sestense bile nem kapıyordu. *Bu ev*

geceleeri ne kadar korkunç oluyormuş... Sanırsın ünlü perili ev, Winchester Gizem Evi!

Mutfaktan içeriye girdiğim gibi ışığı açıp buzdolabına yöneldim. Kapağını açtıktan sonra buzdolabının içinin dopdolu olduğunu gördüm ve ağzımın suyu akarken midem mutluluk dansı yapmaya başladı.

Akşam yemeğinden kalanlar da paketlenmiş şekilde duruyordu, zaten yemekler büyük porsiyonlarda yapıp hiçbir zaman, Atakan'a rağmen tam anlamıyla bitmiyordu. Muhtemelen gece vakti karnı acıkan olur diye - bkz: ben - saklıyorlardı çünkü daha önce hiç aynı yemeği iki gün üst üste yememiştik.

Bir buzdolabı klasiği olarak uzun bir süre önünde dikilip aval aval baktıktan sonra haftalardır usta bir aşçının elinden çıkma, üst düzey yemekler yediğim için canımın normal yemekler çektiğini fark ettim ve 'Şu anda evde olsaydım ne yapardım?' diye sordum kendime.

'Aleyna Çamkıran usulü salamlı kaşarlı sandviç' cevabını aldığım da mutfağı talan ederek sandviç ekmegi, salam, kaşar, salatalık, domates gibi gerekli malzemeleri tezgahın üzerine çıkardım ve hazırlama faslına geçtim.

"Aleyna?"

Domatesi dilimlerken biri arkamdan bana seslenince yerimde sıçrarken yanlışlıkla parmağımı kesip, "Ahh!" diye inledim, suratım acıdan buruş buruş olurken.

Hakan'ın, "Ne oldu?" demesiyle seri adımlarla yanıma gelip elimi ellerinin arasına alması bir oldu.

İkimizin de bakışları parmağıma kilitlenirken birlikte hasarı inceledik. Sol elimin işaret parmağında bir kesik açılmıştı, ne derin ne de büyük bir bir kesikti ama ne kadar acıyıp kanadığına bakacak olsanız parmağımın hatta elimin koptuğunu düşünürdünüz.

Neredeyse tamamen kırmızıya boyanan elime bakarken, 'Öyle olsa başından aşağı domuz kanı dökülen Carrie White'a benzecektim demek ki!' diye geçirdim içimden.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Çok özür dilerim." Bakışlarımı Hakan'a çevirdiğimde yüzünde acımı hissediyormuşçasına bir ifadeyle parmağıma bakıyordu, suratı büzüşmüştü. Kafasını kaldırdığında gözlerimiz kesişti ve normalde parlak ve bir o kadar da net olan gözlerinin buğulanmış bir cam gibi, karanlık ve yavan olduğunu görmek beni şaşırttı. "Acıyor mu? Benimki de soru... Nasıl acımasın? Su... Hadi gel, su turalım biraz."

Kelimeleri uzatarak mı söylüyor, yoksa bana mı öyle geliyor?

Nazikçe kolumdan tutup beni lavaboya doğru götürürken ben de dikkatle ona baktım. Genelde taranmış ve düzenli bir şekilde görmeye alıştığım saçları tamamen kontrolden çıkmış, sanki ellerini defalarca içinden geçirmiş gibi darmadağınktı. Üstü başı da öyle. Suratının beti benzi atmıştı, sanki birinin ölüm haberini almış gibi.

Bu ne hal? diye geçirdim içimden.

Lavaboda yan yana, omuzlarımızın birbirine değdiği bir pozisyonda durduğumuzda vücudundan yayılan alkol kokusu burun deliklerimi doldurdu ve istemsizce burnumu kırıttırdım. İçmişti, kokunun yoğunluğuna bakılırsa öyle az bir miktarda da içmemişti.

Neden bu haldeydi? Neden bu kadar içmişti? Hakan musluğu açıp elimi, özellikle de parmağımı suyla ıslatırken aklımdan dönme dolap misali dönüp duran sorular bunlardı. Bir yanım 'Sor gitsin!' diyerek beni teşvik ederken, diğer yanım 'Seni ilgilendirmez!' diyerek şevkimi kırarken kararsızdım.

Kanı temizledikten sonra bir eliyle elimi tutup, diğeriyle havluyla kurularken, "Daha iyi mi?" diye sordu. "Acısı hafifledi mi biraz?"

Kafamı evet dercesine hareket ettirerek, "Biraz yanıyor sadece, o kadar," dedim dürüstçe.

Havluyu çektiğinde kesikten sızan kanı görüp, "Hala kanıyor," dedi sıkıntılı bir ses tonuyla. Bunun üzerine önce havluyu yaramın üzerine, sonra da eliyle elimi havlunun üzerine bastırdı, ellerim ellerinin arasında sıkışıp kalmıştı. "Bu şekilde bastırmaya devam et, ben hemen geleceğim."

O ellerimi serbest bırakıp arkasını dönerek mutfaktan çıkarken ve sonrasında dediğini yapıp kesiğin üzerine bastırmaya devam ettim.

Lafının arkasında durarak çabucak geri döndüğünde elinde bir ilk yardım çantası vardı. Aramızdaki mesafeyi bir solukta kat edip çantayı yanımdaki tezgahın üzerine bıraktığında bakışlarım çantayla onun arasında gidip geldi. "Biraz abartmıyor musun sence de?" dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

Uzanıp havluyu elimden alırken, "Benim yüzümden parmağın kesildi, nasıl abartmayayım?" dedi suçlulukla. Ardından ilk yardım çantasına uzandı ve gazlı bez çıkardı.

"Alt tarafı küçük bir kesik... Bir yara bandı yeter," dedim küçümseyerek.

Başını yana yatırıp saniyeler boyunca bana baktı, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Sonrasında tek bir kelime söyledi. "Uzaylı."

Afalladım. "Hı?"

"İçimden 'Uzaylı bu kız' diye düşünüyordum ama dışımdan söylemeyi planlamıştım," diye itiraf etti. Bu dürüstlüğün sebebi alkol olsa gerekti.

Bu uzaylı muhabbeti yakamı bırakmayacak galiba... "Neden öyle düşündün?"

"Elin kesildiğinde hatta ölümden döndüğünde bile üzerine titrenmesini istemiyorsun... Hangi kız üzerine düşülmesini sevmez ki? Benim tanıdığım hiçbir kız..."

"Ben uzaylı değilim ama belli ki senin tanıdığın kızlar *çıtkırıldım*," dedim üstüne basarak. "Benim küçüklüğüm halisahada erkeklerle futbol oynayarak geçti, bu kesik ne ki?" Sesim umursamaz bir tondaydı.

"Haklısın, öyleler. Mesela senin yerinde Şebnem olsa şu anda hastaneydik, ağlamaktan göz yaşı kalmamıştı... Sense umursamıyorsun bile."

"Şebnem ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz."

"Benzeme zaten," dedi uyarır gibi. Neden Şebnem'e benzemem kötü bir şeymiş gibi konuşuyordu? Sonuçta Şebnem sevgilisiydi ve ondan hoşlanmasa sevgili olmazlardı, değil mi ama? 'E, herhalde yani' dedi bilinçaltım. Ben yanlış anladım herhalde diyerekten üzerinde fazla düşünmedim, zaten istesem de - ki istemiyordum - benzeyemezdim. "Sakın benzeme... Sen hep böyle eşsiz kal."

Hayretle gözlerim irileşirken, *'Eşsiz mi dedi o?'* diye geçirdim içimden. Alkollü birinin laflarını ciddiye almamak gerektiğini biliyordum ama yine de bir erkekten - babam hariç - ilk kez böyle bir söz duymak hem hoşuma gitmiş, hem de kızarmama neden olacak şekilde utandırmıştı. *Biri ambulansı arasın, yüzüm alev aldı!*

Bakışlarımı kaçırıp onun haricinde her yere bakarken konuştum. "Aslında pek eşsiz sayılmam, sizin çevrenizde olmasa da benim gibi kızlar var..."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duydum, 'İşte o mümkün değil' dedi gibi gelmişti ama alçak bir sesle konuştuğu için yanılıyor olma ihtimalim çok yüksekti. Ardından, "Hadi yaranla ilgilenelim," dedi öncekine göre rahat anlaşılır bir şekilde.

Hakan gazlı bezi kesiğin üzerine bastırarak birkaç dakika kadar kanamanın durmasını bekleyip yumuşak dokunuşlarla krem sürdü ve parmağımı gazlı bezle sardı.

Sonrasında sonuçtan memnun kalmış bir edayla, "Tamamdır. Bitti," diye duyurdu.

"Teşekkür ederim," dedim minnetle.

"Ne teşekkürü? Benim yüzümden oldu zaten," deyip ilk yardım çantasından çıkardığı şeyleri geri koymaya başladı. Sonrasında, "Ee ben gelmeden önce ne hazırlıyordun?" dedi merakla tezgahın üzerindeki malzemelere bakarak.

"Sandviç," diye yanıtladım. "Kimse beni uyandırmadığı için akşam yemeğini kaçırmışım... Uyandığımda da midem zil çalıyordu." Tam o sırada midemin derinlerinden gelen yüksek sesli guruldamayla utanmama neden olsa da çaktırmamaya çalıştım. "Hala da çalışıyor duyduğun gibi..."

Bakışları bir an için karnıma kayıp tekrar yüzüme çevrildiğinde dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılır gibi olsa da hemen eski halini aldı. Üzerine yorumda bulunmadı, muhtemelen beni daha fazla utandırmak istememişti. "Muhtemelen dinlenmen için uyandırmamışlardır," diye tahmin yürüttü. "Ama illa ki yemek bırakmışlardır," demesiyle buzdolabına yönelmesi bir oldu. "Bak, haklıymışım, bırakmışlar. Neden bunları yemedin?"

"Thımm, şey..." dedim bir saç tutamını kulağımın arkasına iterken. "Nasıl desem... Normal bir şeyler yemek istedim."

"Bizim aşçımızın yemekleri anormal mi yani?"

"Evet, anormal. *Anormal lezzetli...*" dedim kelimelerin üstüne basarak. "Haftalardır onun tadıyla, sunumuyla gurmelere layık yemeklerini yedikten sonra alıştığım standartta bir şey yemek istedi canım."

"Zaten karnım açtı, böyle deyince iyice acıktı... Ben de yiyebilir miyim şu sandviçlerden?"

Bir anne edasıyla konuştum. "Bana yardım edersen, yersin tabi. Öyle armut piş ağzıma düş yok..."

Hakan bunu komik bulmuş olacak ki bu gece ilk kez gülümsedi, bunun üzerine dayanamayıp ben de gülümsedim.

Neden bu çocuk gülümseyince gülümsüyorum ben? diye geçirdim içimden.

Birlikte çalışarak sandviçlerimizi hazırlamamız bir 10 dakika, mutfak masasında oturarak konuşmadan, hızlıca yiyip bitirmemizse bir 10 dakika daha sürdü.

Ve bir 10 dakikadır daha sessizce oturmaya devam ediyorduk.

Hakan ne Atakan gibi geveze, ne de Atahan gibi suskun bir çocuktı, tam ortasıydı. Topluluk içindeki veya birebir konuşmalarımızda genelde konu açan ve sohbeti devam ettiren taraf o olurdu.

Ama bu gece ben oldum. "Neden içtin?"

'Herhalde cevap vermeyecek' diye düşünmeme neden olacak bir süre boyunca tek kelime etmedi. "Bugün, gerçekten içilesi bir gündü..." İç çekti.

Yumuşak bir sesle konuştum. "Ne oldu?"

Dirseklerini masaya dayayıp ellerini suratını kapatıp sıkıntılı bir şekilde ofladı ve bir dakika kadar o pozisyonda kaldıktan sonra ellerini saçlarının arasına daldırıp karıştırarak dikleştirdi. "Şebnem'le ayrıldık," dedi tek bir nefeste. "Kesin olarak... Bitti."

Biraz bekleyip, "Neden?" dedim şok içinde. Birkaç aylık olsalar hadi neyse ama bunca yıllık ilişkiyi bitiren neden ne olabilirdi? *Liseden beri birliktelermiş, boru mu?*

"O tanıdığım gibi biri değilmiş." Ses tonunda birçok negatif duygu vardı. Üzüntü, hayalkırıklığı, acı, öfke... "Ya da belki de ben onu hiç tanıyamamışım..." Bir iç çekiş daha. "Neyse, beni boş verelim. Sen nasılsın, şu video hala canını sıkıyor mu?" Bu soruyu konuyu değiştirmek için sorduğunu anlamak zor değildi.

Ben o lanet olası videoyu tamamen unutmuştum!

Her ne kadar çocuklar izlememi istemese de ben ısrarcı olup izledikten sonra o kismuk içindeki halimi partidekiler hatta yetmezmiş gibi internetteki sayısız insan gördüğü için inanılmaz rahatsız olurken beni o durumdan kurtaran kişiye, kurtarıcıma karşı inanılmaz minnet duymuştum.

Kurtarıcım demişken... Böyle bir durumda yardımına koşacak ilk kişinin İlker olacağını kim tahmin ederdi? Ne yalan söyleyeyim, ben değil. Hem de hiç...

Açıkçası onu hastanede ve evde beni görmeye bile gelmeyince beni zerre umursamadığını düşünmüştüm ama videoyu izledikten sonra fikrim değişmişti.

Herkes durup izlerken bir şeyler yapmaya çalışan, sonrasında beni kucaklayıp götüren İlker'di. Ve o anlardaki telaşı, endişesi o kadar barizdi ki... Beni umursamadığını düşündüğüm her an için kendime delice kızdım.

Kendi kendime en kısa zamanda onunla konuşmalıyım diye hatırlattım, ona bir teşekkür borçluydum. Büyük bir teşekkür hem de...

"Aslını istersen, sen söyleyinceye kadar unutmuştum," dedim dürüst davranarak. "Ama şimdi aklıma gelince içim sıkıldı."

"Niye yanlış şeyler yapıp duruyorum? Önce istemeden canını yaktım, şimdi de canını sıktım..." Benim canımı yakmaktan kastı beni korkutup bıçakla elimi kesmeme neden olmasıydı. "Özür dilerim."

Bunun derdine dert eklediğini görerek, "Alzheimer olmadığım sürece elbet hatırlayacaktım. Ha biraz erken, ha biraz geç... Ne fark eder? Dert etmene gerek yok," dedim umursamazca.

Konuştüğında azıcık da olsa rahatlamıştı ama morali düzelmemişti. "Ben en iyisi ağzımı kapalı tutayım..."

Aniden aklıma gelen bir fikirle, "Biliyor musun, ben burnumun ucuna kaşık yapıştırıp 2 dakika kadar tutabiliyorum. Görmek ister misin?" dedim hevesli hevesli.

Suratına bu nereden çıktı şimdi dercesine bir ifade yerleşse de hevesimi kırmadı. "İsterim."

Hemen masadan kalkıp bir yemek kaşığı alarak geri oturdum. "Kaşığı burnuma yerleştirdiğim andan itibaren zaman tut, anlaştık mı?"

"Anlaştık," deyip telefonunu çıkardı ve saati, oradan da kronometreyi açıp beklemeye başladı.

Birkaç başarısız denemenin ardından konsantre olup kaşığı burnumun ucuna yapıştırmayı başardığımda orada olabildiğince uzun süre tutmaya çalıştım.

Ne kadar süre tuttum bilmiyorum ama sonunda kaşık yerçekimine yenilip burnumdan kaymaya başladı. Masaya düşmesiyle, "Ne kadar oldu?" diye sormam bir oldu.

Hakan çabucak kronometreyi durdurup, "3 dakika 16 saniye," diye cevapladı.

Büyük bir şey başarmış gibi kocaman sırıtarak, "Vaay, yeni bir rekor kırmışım!" dedim övünçle.

Hakan bana bakarken ağlasa mı gülse mi bilemiyor gibiydi, sonunda gülmeyi seçti. "Alınma ama... Bu... Hayatımda geçirdiğim... En anlamsız... 3 dakika 16 saniye olabilir," dedi kahkahaların arasına kelimeleri sıkıştırarak.

Omuz silkerek, "Hiç alınmadım çünkü amacıma ulaştım. Sonuçta güldün mü? *Güldün*," diye vurguladım.

Bunu onu güldürmek için yaptığımı anlayınca yüzünde önce şaşkın, sonra da minnettar bir ifade şekillendi. "Teşekkür ederim, bu kadar kötü bir zamanda beni iyi hissettirdiğin için... Buna ihtiyacım vardı." Benimkilere bakan gözleri bir duyguyla yandı ama adını koyamadan söndü. "Hadi

odalarımıza dönelim mi artık. Yarın sabah yola çıkacağız, dinlenmemiz gerek."

"Aa doğru ya yarın çiftliğe gidecektik!" Ben onu da unutmuştum! *Kendimi tebrik ediyorum...* "E, dönelim o halde."

*

Önceki bölümde 2400'e yakın oy ve 60000'den fazla yorum için hepinize teşekkür ederim diyor ve sonraki bölümden küçük bir kesit bırakıyorum buraya;

Ani bir hareketle burunlarımızın neredeyse birbirine değeceği bir mesafeye gelinceye kadar yüzünü benimkine doğru yaklaştırıp gözlerini dudaklarıma indirerek, "Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

*

Favori karakteriniz kim?

Aleyna?

Hakan?

İlker?

Atakan?

Atahan?

Lodos?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

*

♥

**Bu kalp,
Sizin için.**

xXx yazardayazar

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

AHALİ - OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hailee Steinfeld - Rock Bottom ft. DNCE

Ariana Grande - Touch It (Acoustic)

Karşılıklı iyi geceler dileklerinden sonra Hakan odasına girdi, ben de karanlık koridorda tek başıma odama doğru ilerlemeye devam ettim.

Odamın önüne vardığımda durup kapı kolu kavradım ve açtım. Ama içeriye doğru bir adım atmadan önce başımı yana çevirip koridorun sonundaki odaya bakma isteği duydum.

İlker'in odasına.

Uyuyor mudur acaba? diye geçirdim içimden. Kapısını çalsam mı?

Kapısını tıktıklayıp ve uyumuyorsa onunla konuşmak istiyordum. Teşekkür etmek...

Ama uyuyorsa (ki bu büyük bir ihtimaldi) ve gecenin bir yarısı benim yüzümden uyanırsa kendimi kötü hissederdim, bu nedenle bu isteği bastırdım ve sonra konuşurum diyerekten odama girdim.

Yatağa yattığımda elim telefonuma gitti ve kendimi bilmem kaçınıcı kez videoyu izlerken buldum. Ne kadar izlersem izleyeyim, her defasında ilk seferki gibi yüzümü buruşturmadan, utanmadan edemiyordum. Lodos'un videoyu internetten temizlediğini bilmek biraz içimi rahatlatırsa da yine de birçok insanın bu halimi görmüş olması sıkıntımın tamamen geçmesine engel oluyordu.

Offladım.

Telefonumu komodinin üzerine bırakıp uykum olmamasına rağmen gecenin bu saatinde yapacak başka bir şeyim olmadığı için mecburen kendimi uyumaya zorlamaya karar vererek gözlerimi kapatmışım ki çatıdan gelen adım sesleri duymamla göz kapaklarımın aralanması bir oldu.

İçimden 'İlker!' diye geçirip önce yataktan, sonra da odadan dışarı fırladım ve hızlı hatta koşar adımlarla terasın yolunu tuttum.

Kapıyı kaydırarak açıp terasa çıktım. "İlker?" diye seslendim, nefes nefese. "İlker, orada mısın?"

Cevap gelmedi.

Geçen defa yaptığı gibi bilerek mi sesini çıkarmıyordu? Yoksa orada değil miydi? Tara, başka bir kedi veya hayvanın sesini duymuş olabilir miydim?

Terasın uç tarafına doğru geri geri yürüyerek çatıya bakıyor, orada mı diye görmeye çalışıyordum. Tecrübelerim doğrultusunda, bu karanlıkta orada olsa bile göremeyeceğimi bile bile...

"Buradayım prenses." Duraklayıp sesin geldiği tarafa odaklandığımda karanlıkta bir silüetin ayaklandığını gördüm. Kiremitlerin üzerinde yürüyerek çatının kenarına yaklaştıkça silüeti daha da belirginleşirken kenara geldiğinde tereddüt etmeden aşağı atladığında netleşti. Dudaklarında bir sırıtişla, "Hayırdır, gece gece yine hırsız avına mı çıktın, yoksa beni göresin mi geldi?" diye takıldı.

"Seninle konuşmak istedim," diye yanıtladım.

"Madem öyle, oturalım konuşalım..." Hamağa oturdu ve eliyle minderin boş tarafına vurdu. Mesajı alıp yanına oturduğumda sallanma hareketi yaptı ve hamak ve onunla birlikte biz de ileri geri gitmeye başladık. "Ee duyalım bakalım, neymiş bu yarına kadar bekleyecek kadar acil olan şey?"

Tam cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki nereden çıktığını anlamadığım Tara İlker'in kucağının ortasına atlayıverdi.

İlker sevgiyle kedisine baktı. "Hoş geldin güzel kızım," dedi onu okşarken.

Tara İlker'in kucağına iyice sürtündü sonra da aynı şeyi benimkine de yaptı, hangisinin daha rahat olduğuna karar vermeye çalışır gibi bir hali vardı.

Ve kararı benim kucağımdan yana oldu.

Bunun üzerine İlker tatlı tatlı sitem etti ona. "Biz seni yıllarca besleyelim, büyütelim, sevelim, sense kendine yeni birini bulur bulmaz pabucumuzu dama at. Nankör kız seni..."

"Biz buna kız dayanışması diyoruz," dedim yumuşak dokunuşlarımı Tara'nın üzerinde dolaştırırken. Mutlulukla gülümseyerek, "Aferin sana kızım..." diye takdir etmeyi de ihmal etmedim.

O da benim gibi elini Tara'nın tüylerinin üzerinde gezdirmeye başladı, ellerimiz ister istemez arada birbirine değiyordu.

"Son zamanlarda da Tara daha da şişmanladı sanki..." diye gözlemini aktardı, benden çok kendiyle konuşur gibiydi.

Elim saniyenin binde biri kadar bir süre için hareket etmeyi kesip devam etti. "Hiç fark etmedim, bana aynı göründü," diye yalan söyledim.

Fark etmiştim ve muhtemelen bunun nedeni bendim.

Tara'nın varlığından haberdar olduğumdan beri İlker'in evde olmadığı veya başka bir şeyle uğraştığı zamanlarda gizli gizli terasa gidip onunla ilgileniyordum. Onu besliyor, onunla oynuyor, dertleşiyordum...

İlker'in bunu nasıl karşılayacağını bilmediğim için ona söylememiştim ama görünüşe göre yakalanmıştım.

"Birinin benden gizli gizli yemek verdiğinden şüpheleniyorum," dedi manalı manalı.

Bakışlarını üzerimde hissetsem de ona bakmadım ve normal davranmaya çalıştım. "Aa  yle mi? Kim olabilir ki?"

"Aklımda biri var."

"Kim?" Hala ona bakmayı reddediyordum, gözlerim Tara'ya sabitlenmişti.

"ř  anda ona bakıyorum," derken sesinden sırtıttığını hissedebiliyordum. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı prenses?"

Başımı yukarı kaldırıp dürüst bir ifadeyle ona baktım. "Tamam, yakaladın beni," diye kabullendim.

"Kızımla gizli bir ilişki yaşadığını kabul ediyorsun yani?" İtiraf etmem gerekir ki kedisini böyle sahiplenmesi çok tatlıydı.

Kafamı onaylama manasında sallayarak, "Hı-hı..." diye mırıldandım.

"Neden en başında yalan söyledin?"

"Nasıl tepki vereceğini bilemedim," diye itiraf ettim. "Tara'yı ne kadar sahiplendiğinin farkındayım, belki onu benimle paylaşmak istemezsin diye düşündüm."

"Hımm, doğru düşünmüşsün," dedi hak vererek. Suratına ciddi bir ifade yerleşirken gözlerini benimkilere değdirerek, "Ben çok nadiren bir şeyleri sahiplenirim ama bir kez sahiplendim mi... Benim olanı kimseyle paylaşmam," derken sözlerinin altında bir anlam yatıyor gibiydi. Ama neydi o "anlam"? Hiçbir fikrim yoktu, bu nedenle boş bakıyordum.

"Bundan böyle Tara'yla g r şemeyeceğim anlamına mı geliyor bu?" Kendimi sevdiği kızın babasından, kızıyla çıkmak için izin isteyen bir

çocuk gibi hissediyordum.

Ciddiyetini bir sırtışla bozarak başını hayır anlamında iki yana salladı. "Belli ki Tara seni sevmiş... O yüzden sadece onun için, bu seferlik bir istisna yapacağım."

Tara'ya dönüp gülümseyerek, "Duydun mu kızım? İlişkimize onay çıktı! Artık özgürüz!" dedim sevinçle.

Konuşmadan önce biraz bekleyip Tara'yla beni izledi. "Benimle bir şey konuşmayacak mıydın sen?" diye hatırlatmada bulundu.

Kısa bir süre lafa nereden girsem diye düşündüm ve sonunda bodozlama dalmaya karar verdim. "Teşekkür ederim," dediğimde anlamaz bir edayla çatılan kaşlarının altından ne için gibisinden bir bakış attı bana. "Ben olanları hatırlamıyorum. Ama videoyu izledim, yardımınıza koşan ilk kişi sendin. Dahası, çocuklardan öğrendiğim kadarıyla beni hastaneye de sen getirmişsin," diye açıkladım.

"Ben olmasam, başka biri yapardı," dedi omuz silkerek. Ardından ağzının içinde bir şeyler homurdandı. 'Hakan mesela' mı demişti? Emin olamamıştım.

"Ama başka biri değil, *sen yaptın*," dedim üstüne basarak. "Bunun için minnettarım. Sana borçlandım..." diye devam ettim. "Ne yalan söyleyeyim, onca insanın arasında senin kurtarıcım olmanı beklemezdim, beni şaşırttın... İyi ki de şaşırttın çünkü artık emin oldum." Gülümsedim, bu şimdiye kadar İlker'e yolladığım en sıcak gülümseme olabilirdi.

Bakışları bir an için dudaklarıma kayıp tekrar gözlerime çevrildi. "Neyden?" dedi kafası karışmış bir şekilde.

"Sen herkesin düşünmesini istediğinin aksine kötü bir çocuk değilsin, İlker Arslanoğlu. Artık bundan eminim," dedim kendimden emin bir şekilde. "Öyle olsan, yıllardır şişman, kör bir sokak kedisini sevginle şımartmazdın. Ya da partide o kadar insan varken bana yardım eden, hastaneye götüren sen olmazdın."

"Emin olma prenses," dedi uyarır gibi. Veya bir şey kanıtlamaya çalışır gibi... Şeytansı bir sırtışla yukarı bükülen dudaklarından şu kelimeler döküldü. "Az önce sana borçlandım demiştin ya hani? Ben borcumu şimdi tahsis etmek istiyorum."

Dudaklarım şaşkınlıkla birbirinden ayrılırken gözlerimi kırıştırdım. "Ne? Şimdi mi?" diye sorduğumda başını onaylama manasında sallamakla yetindi. "Ne istiyorsun?"

Ani bir hareketle burunlarımızın neredeyse birbirine değeceği bir mesafeye gelinceye kadar yüzünü benimkine doğru yaklaştırıp gözlerini dudaklarıma indirerek, "Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

Hangisi beni daha hazırlıksız yakalamıştı bilemiyordum. Beni öpmek istemesi mi? Yoksa nefesini dudaklarımda hissetmek mi?

Şaşkınlığım binle çarpılırken utancımın da ondan aşağı kalır yanı yoktu, saniyeler su gibi akıp giderken kırmızının elli tonunu yaşıyor, vücut ısım gittikçe yükseliyor ve o yükseldikçe dört bir yandan terliyordum. *Ben olmuşum yürüyen ter!*

Hayatımda hiç biriyle öpüşmediğim hatta öpüşmeye yaklaşmadığım bile düşünülürse bu halim normaldi. Normal olmayan, İlker'in bu davranışı ve isteğiydi.

Buraya geldiğimden beri bana hiçbir zaman romantik bir ilgi göstermemişti. Arkadaşça bir ilgi bile göstermemişti ki!

İlker'in benimle olan ilişkisi beni uyuz etmek üzerine kuruluydu, bu yüzden sürekli bir çatışma halindeydik ya zaten. O saldırıyordu, ben de savunuyordum.

Tamam, arada bana karşı – Atakan'ın deyimiyle – yavşak tavırlar takınıyordu ama o da playboy karakterinden kaynaklı bir durumdu. Bana özel bir muamele değildi yani.

E, o zaman bu öpüşme meselesi nereden çıkmıştı? Acaba şaka mı yapıyordu? Şaka... Evet, bu bir şaka olmalıydı!

"Sen... Sen ciddi misin?" dedim geçici bir süreliğine kaybettiğim dilimi bulduğumda. "Değilsin, değil mi?"

'Şaka yaptım' demesini bekliyordum. Umuyordum... Ama demedi. "Tabi ki ciddiyim," dedi hiç de alaycı olmayan bir ses tonuyla. "Elime güzel bir kızı öpme fırsatı geçmişken değerlendirmemek aptallık olur ve ben bir aptal değilim." Tekrar eski pozisyonunu aldığı anda vücut ısım düşmeye başladı. "Ee ne diyorsun prenses, uygun mudur?"

'Hayır' demek için ağzımı açmıştım ki bir şeyi fark edip geri kapattım. O "şey" ne miydi? Suratında onu geri çevirmemi bekleyen bir ifadeden bahsediyordum.

Onu reddedeceğimden şüphesi yok gibiydi.

Bu da bana şu soruyu düşündürdü: Neden? Reddedeceğimi bile bile neden böyle bir istekte bulunmuştu? Cevabı bulmam uzun sürmedi: Bana kötü bir çocuk olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. "Kötü çocuk" maskesinin

arkasında yatan gerçek İlker'i görmemden hoşlanmamıştı ve aklınca böyle bir oyun oynayarak yanıldığını ispat etmeye çalışıyordu.

Tatar Ramazan tribine girerek, 'Ben bu oyunu bozarım!' diye geçirdim içimden.

Aklımda bir şey vardı. Riskli bir şeydi, eğer işler planladığım gibi gitmezse ilk öpücüğümü İlker'e kaptırabilirdim. Ama o sokak kedisi ve benim için yaptıklarından İlker'in bir borç uğruna beni öpecek kadar kötü biri olduğuna inanmayı reddediyordum. Kabul, bazen tam bir pislik gibi davranıyordu ama bir pislik değildi.

İnancımın doğruluğunu test etmek için meydan okuyan bakışlarına kendiminkilerle karşılık verdim. "Kabul."

Bir dakika kadar şaşkınlıktan sersemlemiş bir şekilde bana bakarken dudaklarını aralayıp kapattı ve bunu birkaç kez tekrarladı, her şeye diyecek bir lafı olan İlker Arslanoğlu ne diyeceğini bilemiyordu. *Bu bir ilk olmalı!* "Ne dedin sen?" dedi kendine geldiğinde.

"Kabul, dedim," diye yineledim.

Kafayı mı sıyırdın dercesine bir bakış attı bana. "Bana seni öpme izni verdiğinin farkında mısın?"

Omuzlarımı bir silkişle yukarı kaldırıp indirerek konuştum. "Borç borçtur. Madem borcumu böyle ödememi istiyorsun, ödeyeceğim." Dışarıdan umursamaz bir hava vermeye çalışsam da içimden umursuyordum. Çok. Fazla... 'Ne yapıyorum ben?' diye kendimi sorgulayıp duruyordum. İlk öpücüğümü emanet edecek kadar güveniyor muydum ona? Hayır. Ama güvenmek istiyordum ve o güvenin temellerini bu şekilde atacaktım. Gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıp verdim. "Yap hadi."

Bana sonsuzluk gibi gelen saniyeler belki de dakikalar boyunca ikimizin alıp verdiği soluklardan başka hiçbir ses çıkmazken bir kıpırtı oldu, hemen ardından da bedeni bedenime, nefesi yüzüme çarptı.

Ne yapıyordu? Neden bana yaklaşmıştı? Öpecek miydi? Öpmeyecekse neden yaklaşsın ki? Hareket etmeden, nefes bile almadan, dururken bu sorular kafamın içinde dönme dolap misali dönüp duruyordu, paniklemişim. Biraz önce normale dönme yolunda olan vücut sıcaklığım birden bire tavan yapmıştı, her yerimden şelale gibi sular akıyordu. *Buharlaştımasam bari!*

Yenilgiyi kabul edip kalkıp gitmek, arkama bile bakmadan kaçmak için delice bir istek duysam da nedenini anlayamadığım şekilde inancım

isteğime baskın çıkıyor ve beni burada tutuyordu. Gitme, diyordu. Kaçma, bekle ve gör.

İlker'in nefesi yüzüme daha da yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı.

Sonunda şu kelimelerle birlikte dudaklarıma vurdu: "Nefes al, prenses." Bunu söylemesiyle dudaklarının yanağıma değip bir öpücük kondurması, sonra da dudaklarını yanağımdan, bedenini de bedenimden ayırması bir oldu.

Bunların hepsi o kadar kısa bir zaman içinde gerçekleşmişti ki gözlerimi açtığımda İlker'in çoktan hamaktan kalkmış terasın çıkışına doğru ilerlemeye başlamış olduğunu gördüm. "Öpmedin!" diye seslendim arkasından.

Durdu ve omzunun üzerinden bana bakarak, "Öptüm," diye karşı çıktı. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama dudağından öpeceğimi söylememiştim, prenses." Aklımda konuşmamızı geri sardım. Haklıydı! Beni öpmek istediğini söylerken dudaklarıma bakıyordu ama beni dudaktan öpmek istediğine dair bir şey söylememişti. Sadece öyle düşünmeme neden olmuştu.

Tekrar önüne dönüp yürümeye başladığında, "Hey, bekle!" diyerek Tara'yı elimden gelen en çabuk ama nazik şekilde kucağımdan çekip kenara koydum ve ayağa kalkıp peşine takıldım. "Beklesene!"

Beni beklemeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu, bu nedenle kısa adımlarımla, uzun adımlarına yetişmek için koşmaya başladım.

Fakat aramızda birkaç adımlık mesafe kala aniden durup arkasını dönmesini beklememişim ve hızımı yavaşlatamadım.

İçimden, '*Çarpışmaya son 3... 2... 1!*' diye geçirerek tam ona toslayacağım sırada ortaya çıkan bir el beni kafamdan – evet, kafamdan! – kavrayıp durdurdu ve yüzümün göğsüyle birleşmesine mani oldu. İlker'in eli kafamı avuçlamış bir şekilde, birbirimize da bir kol boyu – İlker'in kolu – kadar uzaklıkta dururken tam şu anda dışarıdan biri bizi görse komik bir görüntü sergilediğimiz kesindi.

Minnetle, "Tuttuğun için teşekkür ederim," deyip gülümsedim.

Elini çekerken, "Teşekküre gerek yok," diyerek savuşturdu. "Tutmasam bana çarpacaktın. Kendimi düşündüğümden tuttum, seni değil..."

"İyi de neden *kafam*?" diye sordum, üstüne basarak. "Kolumdan, ne bileyim, omzumdan falan tutmak varken neden kafam?"

Kendini beğenmiş bir sırıtışla, "O da İlker Arslanoğlu farkı prenses," dedi ve göz kırptı. "Sen neden peşimden koşuyordun, onu söyle."

Bunu neden yaptığımı ben de bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı, beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Her ne kadar yanağımı kurban etmem gerekse de ilk öpücüğümü korumuştum, İlker korumuştur, bu onun hakkında haklı olduğumun kanıtı değil de neydi?

İlker kötü bir çocuk değildi.

Bunu bilmeden önce birbirimizle anlaşılamamamızı önemsemiyordum çünkü onu tanıdığım kadarıyla anlaşabileceğim, arkadaş olabileceğim hatta olmak isteyeceğim biri olarak görmüyordum.

Ama artık iş değişmişti.

İlker'in Tara için yaptıklarını öğrenmek aramızdaki buzları çatlatmış, benim için yaptıklarını öğrenmek kırmış, bu son yaptığıysa o buzları duman etmişti. İlker'e ısındığımı, aramızda bir bağ kurulduğunu hissediyordum.

Bu zamana kadar onu tanıdığımı sanmış ama aslında tanıyamamıştım, bugünden başlayarak İlker'i tanımak istiyordum. Arkadaş olmak...

Bu isteği dışarı vurdum. "Arkadaş olalım," dedim elimi ona doğru uzatarak. Birkaç gün öncesine kadar biri bana bu cümleyi kuracağını söylese hayatta inanmazdım ama kurmuştum işte.

İlker önce elime, sonra da yüzüme bakıp, "Ne oldu da birden beni arkadaşınız olmaya layık gördünüz prenses?" dedi iğneleyici bir şekilde. "Bak, alt tarafı sana acıyıp yardım ettim diye değişen bir şey yok. Ben hala aynıyım."

Evet, o değişmemişti. Ama benim ona bakışım değişmişti.

En basitinden, kırıcı bir tavır takındığı halde kırılmamıştım. Önyargılarım ortadan kalkınca İlker'e karşı anlayışım artmış, alınganlığım azalmış gibiydi. "Değişmeni isteyen yok. Arkadaşlık birbirini olduğu gibi kabul etmek değil mi zaten? Ben de seni olduğun gibi kabul etmeye hazırım," derken elim hala havadaydı.

"Bizim seninle yıldızımız barışmıyor bir kere... Nasıl arkadaş olacağız?"

"Bugünden başlayarak yıldızlarımızı barıştıracakız işte, sonra bir bakmışsınız onlar da bizim gibi arkadaş olmuş..." Elimi iyice uzatıp dibine sokarak, "Hadi ver şu elini de el sıkışalım," diye üsteledim.

"Neden el sıkışıyoruz?"

"Arkadaşlığımızı perçinlemek için tabi ki!" diye açıkladım. Sonra baktım onun tutacağı yok boştaki elimle, elini kavradım ve elimi tutmasını sağladım. "Heh, şöyle..."

*

Favori karakteriniz kim?

Aleyna?

Hakan?

İlker?

Atakan?

Atahan?

Lodos?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

*

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

AHALİ - OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Avril Lavigne - I Love You

ALEYNA,

Sabah kahvaltıdan sonra hepimiz limuzine doluşup yola çıktık, arabayı Oktay Bey kullanırken bizler arabanın arka tarafındaki koltuklarda seyahat ediyorduk.

Başta hep birlikte biraz lafladık, sonrasındaysa herkes kendi halinde takılmaya başladı.

İlker kulaklarına kulak tıkacı takmış uyuyordu, zaten kahvaltıdan beri yorgun görünüyordu, sanki bütün gece uyumamış gibi. Atahan bacaklarını dizlerinden kırıp ayaklarını koltuğuna yaslamış, kimsenin kucağındaki defterde çizdiği şeyi göremeyeceği şekilde oturuyordu. Atakan bazen televizyonda spor programları izliyor, bazen tabletinde gizlice kadın programlarına bakınıyor, bazense arabanın içinin havasızlığından şikayet ederek, Hakan'ın uyarılarına aldırmadan tıpkı köpeklerin yaptığı gibi başını hatta vücudunun yarısını pencereden dışarı sarkıtıyordu, bir de dilini çıkarsa tam olurdu yani. Lodos'un elinde PSP'si vardı, oyun alemindeydi. Ben ve Hakan'da benim telefonumdan, onun kulağında bir kulaklık, benimkinde bir kulaklık, bir yandan müzik dinliyor, bir yandan da onlar hakkında konuşuyorduk.

Çiftlik şehir dışındaydı, bu nedenle varmamız saatlerimizi aldı.

En yakın yerleşim yerine kilometrelerce uzak olan bu tahtadan ve taştan yapılma kahverengi çiftlik evi ormanlık bir arazide yer alıyor, amcamın diğer evine göre küçük olsa da küçük olmanın yakınından bile geçmiyordu.

Evin önündeki bahçenin sadece ufak bir kısmı, düzenli olarak sulanıp biçilen canlı ve yeşil çimenlerle kaplıydı, geri kalanındaki çimenler epeyi uzun bir zamandır kimse dokunmamışçasına uzadıkça uzamış, sararmış ve yabani ot bürümüştü ve böylelikle çiftlik doğal ortamı bozmuyor, tam tersine ona uyum sağlıyordu. Amcam da bunun için elletmemiş olsa gerekti, bahçıvan tutamadığından olacak hali yoktu.

Arabadan inip evin kapısınınındaki merdivene kadar uzanan çakıl taşlarının üzerinde yürümeye başlamıştık ki birden kapı açıldı ve üç erkek çıktı dışarı.

Biri kırklı yaşlarının sonunda veya ellili yaşlarının başında yaşlı bir amcaydı, diğerleriye yirmilerinde olduğunu tahmin ettiğim genç çocuklardı.

Diğerleri geride durup bizi başlarıyla selamlarken içlerinde en yaşlı olanı elinden gelen en hızlı şekilde yanımıza gelip içtenlikle gülümseyerek, "Hoş geldiniz beylerim, hanımım..." diye önce çocuklara, sonra da bana hitaben konuştu. Bana hitap şekli kendimi aşiret reisi falan gibi hissetmeme neden olmuştu. "Biz de sizi bekliyorduk. Şeref verdiniz..."

"Hoş bulduk Haşim Bey."

Hakan'dan sonra diğerleri ve en son olarak da Atakan selamladı onu. "Hoş bulduk Noel Baba." *Atakan ve lakapları*, diye geçirdim içimden. Oktay Bey'e Dr. Watson, Selma Hanım'a Şayeste, Haşim Bey'e Noel Baba...

Lodos çıkçıklayıp, "Dakika bir, gol bir..." dedi ayıplar bir şekilde. "Haşim Bey senden kaç yaş büyük, lakap takmaya utanmıyor musun?"

Hakan onaylamaz bir edayla başını salladı. "Atakan yaşlıtlarına lakap takabilirsin ama büyüklerine olmaz. Bunu konuşmuştuk..."

"Ben küçüklüğümden beri ona Noel Baba diyorum, artık istesem de başka şekilde seslenemem ki..." diye savundu kendini Atakan. "Hem ben hala ikinci mesleğinin o olduğunu düşünüyorum. Bence yılbaşında kostümünü giyip uçan kızağına biniyor ve millete hediyeler dağıtıyor..." Bundan sonraki kelimelerini kulağıma eğilip fısıldayarak söylediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu göbekte bacalara nasıl sığıyor, orasını bilmiyorum gerçi..."

Hakan ona laf anlatmaya çalışmakla zaman kaybetmemeye karar vermiş olacak ki, "Haşim Bey bu Merih Amca'nın yeğeni Aleyna. Aleyna bu da çiftliğimizin kahyası Haşim Bey, kendisi ailesiyle birlikte çiftlikte yaşıyor," diyerek bizi birbirimize tanıttı.

Samimi bir şekilde, "Merhaba Haşim Bey, tanıştığıma memnun oldum," deyip gülümsedim.

"Ben de hanımım." Eliyle arkasına duran çocukları işaret etti. "Bunlar da benim oğullarım Bahadır ve Hamza," diyerek beni çocuklarıyla tanıştırdı. *5 erkekle aynı çatı altında kalacak olmam yetmiyormuş gibi 2 erkek daha çıktı, iyi mi? diye geçirdim içimden.* "Oğlum siz Oktay Bey'e bavulları eve taşımasında yardımcı olun."

Oğulları hemen arabaya doğru hareketlenirken, "3 kişi o kadar bavulu nasıl taşısın? Ben de yardımcı olayım," deyip onlarla birlikte gitmeye niyetlendim ama Haşim Bey hemen önüme geçip yolumu kesti.

"Hanımım, olur mu öyle şey? Merak etmeyin, taşır onlar. Alışıklar... Oğullarım diye demiyorum, her türlü yükün altından gelirler. Hem kadına bir şey taşımak erkek adama yakışır mı hiç?"

"Yakışır yakışır..." Ellerimi belime koyup doğru bulmadığımı belli eden bakışlarımı Arslanoğlu kardeşlerin üzerinde dolaştırdım. "Bakıyorum da hiçbiriniz kılınızı kıpırdatmıyorsunuz... Eliniz kolunuz yok mu sizin? Hepiniz *erkek adamlarsınız*, niye bavullarınızı başkalarına taşıtıyorsunuz?" Kelimelerin üstüne basmışım.

"Hanımım, bu bizim görevimiz-"

Hakan Haşim Bey'in itirazını yarıda kesti. "Aleyna haklı. Rahatlığa o kadar alışmışız ki kendi işimizi kendimiz görmek aklımızın ucundan bile geçmiyor..." dedi kendini ve kardeşlerini ayıplarca. "Haşim Bey, oğullarınız zahmet etmesin, biz taşırız."

İlker, "Kendi adına konuş. Benim bavul falan taşımaya niyetim yok," diye kestirip attı ve eve doğru ilerlemeye devam etti.

Hepimiz arkasından bakakalırken, "Bana prenses diyene de bak!" diye laf attım ona. Önceden olsa bunu sert bir şekilde söylerdim ama kelimeler ağzımdan yumuşak, arkadaş arkadaşça şakalaşır gibi bir edayla çıkmıştı, normalde düz bir çizgi halinde olması gereken dudaklarımda bir sırtıyla kıvrılmıştı.

Durup benimle yüz yüze geldi. "Ne olmuş sana prenses diyene?"

"Bavulunu bile taşıyamıyor, daha ne olsun? Bence hangimizin prenses olduğu belli oldu," dedim gülererek. "Bence de sen taşıma, prenses. Maazallah tırnağın falan kırılırsa ne yaparız biz?" derken amcamın evine geldiğim ilk gün, ikimizin PES maçımızdan önce bana söylediği sözleri ona karşı kullanmışım. 'Emin misin prenses? Maazallah oynarken tırnağın falan kırılırsa ne yaparız biz?' demişti bana, ilk kez o zaman 'prensес' diye seslenmişti ve hala da devam ediyordu.

İlker de o sözlerini - hatırlamış olacak ki, "Oradan bakınca tırnağımın kırılmasını dert edecek bir erkek gibi mi görünüyorum?" dedi sırtarak.

"Buradan bakınca mı?" deyip onun bana yaptığı gibi onu baştan ayağa süzdüm. "Valla buradan bakınca *bavulunu bile taşımaktan aciz bir erkek gibi* görünüyorsun." Vurgulamıştım.

Alınmadı, tam tersine eğlendirmiş gibi güldü. "Ne bavulmuş arkadaş? Tamam, prenses, sen kazandın..." deyip söylemeden limuzine yöneldi.

Atakan ağzı açık kalmış bir şekilde kardeşinin uzaklaşan sırtına bakakalmıştı. "Az önce İlker bavulunu taşımaya razı mı oldu?" dedi ve bir anda yere çömelip kafasını kollarıyla kapattı. Başımıza taş yağacak! Kendinizi koruyun!"

Altımız da kendi bavulumuzu kendimiz taşıdık.

Haşim Bey ve oğulları, Arslanoğlu kardeşler (İlker hariç) ve Oktay Bey bavulumu taşımayı teklif etse de geri çevirmiştim. İlker'e onca laftan ettikten sonra istesem de başka birine taşıtamazdım ki zaten istemiyordum.

İçinde de tahta ve taş kullanılan evin geniş antresinin tam ortasında kıvrımlı ayaklı, yuvarlak bir masa vardı, masanın üzerindeki cam vazoyu süsleyen renk renk çiçeklerin etrafa yaydığı güzel koku insanda sık nefesler alma isteği uyandırıyor, ayrıca o kadar parlak ve canlı görünüyorlardı ki sanki biraz önce toplanıp vazoya koyulmuştu. Duvarlardan birinde kim bilir hangi ünlü ressama ait olan büyük bir tablo asılıydı, başka birindeyse çerçevelenmiş fotoğraf kareleri...

Fotoğrafı gördüğümde durup tek tek hepsine göz gezdirdim. Toplu aile fotoğrafları mı dersiniz, Arslanoğlu kardeşlerin çocukluk ve bebeklik fotoğrafları mı... Diğer evde de bunun gibi bir duvar vardı ama bu kadar kapsamlı değildi.

Fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla bizim çocuklar bebekken de şimdi olduğu gibiymiş, pek bir şey değişmemiş yani. Mesela bebeklik fotoğraflarında Atakan ne kadar çok gülüyorsa Atahan da o kadar az gülüyordu. Hakan o zaman bile yaramazlık yapmıyormuş gibi, fotoğrafların kimisinde uslu uslu oturuyor, kimisindeyse uyuyordu. Lodos henüz PSP oynayacak yaşta olmadığı için oyuncaklarıyla oynuyordu. Belki inanmayacaksınız ama İlker fotoğrafların hemen hepsinde kendini

beğenmiş bir edayla sırtıyordu, yüzünde en yakışıklı bebek benim der gibi bir ifade vardı.

Atakan yanıma gelip kolunu omzuma attı. "Bebekliğim nasıl?" dedi gülümseyerek.

"Çok tatlı... Hepiniz çok tatlıymışsınız," dedim dürüstçe, önce ona, sonra da hepsine hitaben konuşmuştum.

İlker, "Tatlı mı, bunun neresi tatlı?" derken eliyle bebeklik fotoğraflarından birini işaret etti. "Şu kaşa, göze baksana... Bu bildiğin *yakışıklı*," diye düzelttiğinde gözlerimi devirmekle yetindim. *Megolaman...*

Girişin bir ucundan diğerine kadar uzanan desenli halıyı takip edip iki basamaklı merdiveni inerek salona çıktık.

Bu salon amcamın diğer evindeki gibi misafirleri ağırlamak için değil, ailece kullanmak için dekore edilmiş gibiydi, çok daha rahat ve sıcak bir havası vardı.

Odada en çok hoşuma giden şey taş şömine oldu, içinde odunlar olsa da yaz ayında olduğumuz için olsa gerek yanmıyordu ve bu içimden, '*Keşke kış ayında olsaydık*' diye geçirip iç çekmeme neden oldu.

Ben etrafımı incelerken içeriye yaşlı bir kadınla genç bir kız girdi ve bizi selamladı. Haşim Bey onları eşi Füsün Hanım ve kızı Mine olarak tanıttıktan sonra kızından beni odama götürmesini istediğinde Hakan, "Gerek yok. Siz hangi odayı hazırladığınızı söyleyin, ben götürürüm," diyerek kendisi gönüllü oldu.

Bununla birlikte çocuklar kendi odalarına, Hakan'la ikimiz de benim odama gitmek üzere merdivenleri tırmanmaya başladık.

Hakan her zamanki centilmen tavrıyla benim için kapıyı açıp geçebilmem için kenara çekildi ve ben önde, o arkada odaya girdik.

Neredeyse Hakan'ın başının değeceği kadar alçak tavanlıydı ama aramızdaki boy farkını düşenecek olursak bu benim için herhangi bir sorun teşkil etmiyordu. *Kısa boylu olmanın avantajı...* Bir yatak odasının olmazsa olmazlarından yatak, başucu komodini ve giysi dolabı gibi eşyalara ek olarak pencerenin hemen önündeki insanı oturup dışarıyı izlemeye davet eden koltuklar vardı. He, bir de lambalar... Bir tane pencere olduğu için gündüz vaktinde bile loş olan oda bu açığı kapatmak için lamba cenneti gibiydi.

"Beğendin mi?" diye sordu Hakan, odayı kastederek. "Beğenmediysen çekinme söyle lütfen, başka bir oda ayarlarız."

"Beğendim beğendim..."

"Tamam o halde," dedi aldığı cevaptan memnun olmuş bir şekilde. "Acıktın mı?"

Midem bu sorunun kendisine sorulduğunu sanmış gibi evet dercesine yüksek bir sesle guruldamaya başladığında anlık bir hayret ve utanç içinde ellerimi karnımın üzerine kapatıverdim. Sanki üzerini kapatmak sesi kesebilirmiş ya da duyulmasını engelleyebilirmiş gibi...

Ama elimde bavulum olduğunu unutmuştum!

Karnımı tutmak için bavulumu elimden bırakmamla ayağımın üzerine düşmesi bir olurken acıyla yüzünü buruş buruş hale getirerek inledim. "Ahh!"

Hakan çabucak yardımına yetişip bavulu ayağımın üzerinden çekti ve ben ayağımın üzerine basamazken bana destek olarak yatağın kenarına oturttu.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ayağımı kucağına koydu. Elleriyle ayağımın farklı yerlerine dokunup kimi zaman yumuşak, kimi zaman da sert bir şekilde bastırarak 'Böyle yapınca acıyor mu?' veya 'Peki, böyle?' gibi sorular sordu, ben de cevapladım.

"Merak etme, bir şeyin yok. Biraz dinlendirip buz koyarsan, acı kendiliğinden geçecektir. Ama muhtemelen kızarıp moraracak," diyerek önce iyi sonra da kötü haberi verdi. "Kaçtır istemeden de olsa sana zarar veriyorum, özür dilerim." dedi mahcup, suçlu hisseden bir sesle. "Neden böyle oluyor anlamıyorum..."

"Senin suçun yok, yanında aptallaşan benim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış anlaşılmaya ne kadar meyilli olduklarını fark ettim. İnsan kimin yanında aptallaşırdı? Aşık olduğu kişinin! *Hay, ben ağzıma...* "Hem zaten acı şimdiden hafiflemeye başladı," diyerek konuyu değiştirdim.

"İyi bari," dedi gülümseyerek. Ama gülümsemesi biraz zorlama gibiydi. "Sen rahatına bak, ben gidip buz getireyim..."

Hakan odadan çıkar çıkmaz içimden '*Çocuğa ilanı aşk etseydin daha iyiydi!*' diye geçirerek kendimi sırt üstü yatağa bıraktım ve ellerimle yüzümü örttüm.

Saçlarımı çekiştirdim.

Yatak örtüsünü yumrukladım.

Sonra da yastıklardan birini kapıp sesimin duyulmaması için yüzüme bastırarak avazım çıktığı kadar bağırdım, bağırdım ve bağırdım.

Utançtan ölünebiliyor olsa şu anda mezarda olurdum!

*

Favori karakteriniz kim?

Hakan?

İlker?

Aleyna?

Atahan?

Atakan?

Lodos?

*

Bana ulaşmak isteyenler için;

Instagram: dem.irem

*

♥

Bu kalp,

Sizin için.

xXx yazardayazar

KIRKINCI BÖLÜM

AHALİ - KIRKINCI BÖLÜM

New Empire - ACROSS THE OCEANS

ALEYNA,

Hakan bana buz torbası getirdikten sonra fazla durmadan gitti.

Ben de bavulumu boşaltmayı ayağımın ağrısının geçtiği bir zamana erteleyip koltukların davetine cevap vererek birine oturdum ve öğle yemeğine çağrılınca kadar ayağıma buz kompresi yaparak pencereden dışarıyı izledim.

Atakan'la birlikte mutfğa inip masadaki yerimizi aldığımızda Hakan bana ayağımın nasıl olduğunu sordu, ben de ağrının hafiflediğini ama hala tam anlamıyla geçmediğini söyledim. Lodos ve Atahan bana geçmiş olsun dilerken İlker gerek duymadı, Atakansa zaten önceden dilemişti.

Burada yemekleri usta bir aşçı değil de normal bir ev hanımı olan Füsün Hanım yaptığı için sofrada daha normal yiyecekler vardı. Şahsen ben bu durumdan şikayetçi değildim ama çocukları bilemem tabi...

Onlar da benim gibi acıkmış olmalı ki ağzımızı konuşmaktan çok yemek yemek için kullanarak yemekleri çabucak silip süpürdük ve Füsün Hanım'a ellerinize sağlık diyerek oturma odasına geçtik.

Atakan hemen televizyonda bir spor kanalı açtı. Bir ortamda Atakan ve televizyon varsa, o televizyonda spor kanalından başka bir kanalın açık olma ihtimali çok azdı zaten.

Atakan, "Buraya gelmek iyi bir fikirdi," diye takdir etti abisini. "İnternet yok, servis yok... En önemlisi de meraklı gözler yok. Malum bizim semtin bir ucunda osursan, diğer ucundan duyuluyor... Bir hafta istediğimiz gibi takılıp kafa dinleyeceğiz."

"Hem biz dönünceye kadar başka birinin skandal patlar muhtemelen, insanlar da Aleyna'yı bırakıp ona odaklanırlar."

Ben "skandalımı" unuttukça Arslanoğlu kardeşler hatırlatmaya devam edecek gibi görünüyordu. Önce Hakan, sonra Atakan... Sırada kim vardı?

Bir sessizlik anında Atakan hariç bütün kardeşler bana baktıktan sonra Atakan, İlker'in kafasına indirdiği sert darbeye, "Ahh!" diye acıyla inledi. "Ne vuruyorsun lan?"

Hakan bıkkınlık ve çaresizlik karışımı bir duyguyla burun kemerini ovaladı. "Atakan biz ne konuşmuştuk?"

"Ne yanlış yaptım yine?" Önce anlamasa da birkaç saniye sonra anladı ya da anladığını sandı. "Hee, buldum! Osumak dedim diye, değil mi? Pardon, dilim sürçmüş... Pırtlamak diyecektim," diye yalan söyledi.

Hakan, "O da ayrı bir mesele... Ama asıl mesele başka," dediğinde Atakan uzun bir süre kafasının üzerinde hayali bir soru işaretiyle baktı ona, sonrasında o işaret bir ampüle dönüştü.

"Hee, şimdi çaktım! Aleyna'nın skandalından bahsetmeyecektik, değil mi?"

Atakan'ın kırıldığı pottan sonra hep birlikte televizyonda eski bir futbol maçının tekrarını izledik.

Diğer evde de defalarca kez oturma odasında altımız bir araya gelip, futbol başta olmak üzere her türlü spor maçını yeni-eski izlediğimiz için bu benim için alışılmış bir şeydi. Zevkliydi de...

Maç bitiminde Atakan, "Televizyon izlemekten sıkıldım ben ya..." diye sızlandı. Ardından, "Ata mı binsek?" diye öneride bulundu.

"Bana uyar, ben de sıkıldım zaten," diye onayladı İlker.

Lodos ve Atahan da onu takip etti.

"Atınız mı da var?" *Niye şaşıırıyorsam...*

İlker böbürlenlen bir sırtışla, "Atlarımız var prenses," diye düzeltti.

"Bence at binmeyi yarına erteleyelim çünkü Aleyna'nın ayağı bu haldeyken ata binebilmesi mümkün değil." Hakan'ın bu düşünceli tavrına karşılık olarak teşekkür ederim dercesine gülümsediğimde yukarı kıvrılan dudakları bir şey değil diyordu.

"Aa doğru, ben Aleyna'nın ayağını tamamen unutmuşum," diye itiraf etti Atakan.

"Benim yüzümden binmemelik yapmayın. Ben de bugünlük sizi izlerim, sorun yok," dedim içten bir anlayışla.

"Olmaz öyle şey," diye karşı çıktı Hakan. "Atlar kaçıyor mu sanki? Yarın bineriz."

Lodos, "Olmaz tabi! Sen binmezsen ben de binmem," diye kestirip attı.

"Anca beraber kanca beraber!" diye arka çıktı Atakan.

"Ben de binmem," diye katıldı Atahan.

En sona İlker kaldı. "Kimse binmiyorsa ben de binmem. Tek başına zevki çıkmaz..."

Bu cümlelerin 'Senin için değil, binecek biri olmadığı için binmiyorum' anlamına geldiğini biliyordum. Biliyordum bilmesine ama içimde susturamadığım bir ses senin için diyordu. *Senin için binmiyor, ama bunu söyleyemiyor. Çekiniyor...*

İyi de neden çekiniyor olabilirdi ki? Soruyu sormamla bir aydınlanma yaşamam bir oldu. İlker gibi kardeşlerine karşı bile bencil tavırlar sergileyen birinin benim için yapmak istediği bir şeyi yapmaması beni önemseydiğini gösterirdi ve bunu belli etmek istemiyordu. Ne bana, ne kardeşlerine...

Dudaklarımdaki gülümseme genişlerken, *'Artık maskenin ardını görüyorum İlker Arslanoğlu'* diye geçirdim içimden.

"Teşekkür ederim," dedim hepsine hitaben.

Ortaya PES oynama fikri atılınca akşam yemeğine kadar turnuva yaptık ve finale kadar çıksam da Lodos'a yenilip 2. oldum.

İlk PES oynayışımızda hepsini kolayca yensem de sonraki seferlerde maalesef öyle olmamış, kimi zaman yenmiş, kimi zamansa yenilmiştim.

Bunun nedenini ilk seferde beni hafife alıp, kendilerine rakip görmemelerine ama sonradan akıllanmalarına bağlıyordum. Artık beni ciddi bir takip olarak görerek oynuyorlardı ve bu da işimi zorlaştırıyordu.

Yemeklerimizi afiyetle mideye indirdikten sonra saatler boyu bir yandan abur cubur tıkınıp, bir yandan da film izledik.

İkinci filmimizin sonlarına gelirken bakışlarımı Arslanoğlu kardeşlerin üzerinde gezdirdim. Atakan ve Atahan'ın koltukta uyuyakalmıştı, ikiz olduklarından mıdır nedir her zaman olmasa da, birinin uykusu geldiğinde diğerinin de geliyor ya da birinin karnı acıktığında diğerinin de acıktığı çok

oluyordu. Hakan ve Lodos da benim gibi gözlerini açık tutmaya çalışırken İlker gece kuşu olduğu için zıpkın gibiydi.

İçimizden iki kişi uyuduğu, diğer üçünün de uykusu geldiği için film bitiminde geceyi sonlandırmaya karar verdiğimizde ikizleri uyandırmak yerine üzerlerini örtüp orada bıraktık ve iyi geceler dilekleriyle birlikte odalarımıza gittik.

"İkisine de aşık oldum."

Bunu söyleyen bendim.

Çiftlikteki ikinci gün, kahvaltımızı edip yediklerimizi sindirene kadar geçen bir bekleme süresinin ardından çocuklarla birlikte atların tutulduğu ahıra gelmiş ve teker teker atlarıyla tanışırken Hakan'ın atı Casper'a ve İlker'in atı Hades'e görür görmez aşık olmuşum. *İlk görüşte aşk...*

İlker'in atı ne kadar siyahsa Hakan'ınki de o kadar beyazdı, biri insanın elleri temizken bile dokunmaya çekineceği, dokunursam kirlenir mi acaba diye endişe edeceği kadar ak, diğeryse geceleyin karanlığa karışıp sizden gizlenebilecek kadar karaydı. Renkleri gibi huyları da farklıydı, ahıra girdiğimiz ilk andan beri Hades rahat durmayıp, sahibi dışındaki herkese hatta bazen ona karşı bile hırçın ve asi davranırken Casper ise uysal ve bir o kadar da asil bir tavır içindeydi.

Hakan, "Duydun mu, oğlum?" derken gülümsüyor, sevgiyle Casper'ın başını okşuyordu. "Aleyna sana aşık olmuş, ne diyorsun bu duruma?" Kulağını atın ağzına doğru yaklaştırıp sanki Casper bir şey söylüyormuş, o da dinliyormuş gibi yaptı. "Casper onur duymuş..."

İlker de Hakan'ın hareketini taklit edip, "Hades bir bok duymamış..." diye takıldı, sırıtıyordu.

Hakan'ın kelimeleriyle yukarı kıvrılan dudaklarım İlker'inkiler sayesinde düzleşirken ona aksi bir bakış attım. "Sen aramıza girmesene," dediğimde sırtışı büyüdü ama bir şey söylemedi.

Hakan başıyla Casper'ı işaret ederek, "Sevmek ister misin?" diye teklifte bulundu.

Tereddüt etmeden, "Evet," dedim hevesle.

"Uzaktan sevemezsin ama..." Boştaki elini havaya kaldırıp parmaklarını kıvırdı. "Buraya gel," diyerek beni yanına çağırdığında ona yakınlaştım. Dolayısıyla Casper'a da...

Uzaktan bakarken sevmek için büyük bir heves duyuyordum fakat yakınına geldikçe o heves azalmadı dersem yalan söylemiş olurum. Bunun nedeni aramızdaki büyüklük ve güç farkının attığım her adımda biraz daha farkında varmamdı, ne kadar uslu olursa olsun böyle bir hayvanın karşısında, yakınında olmak insanı ürkütüyordu.

Demek ki Hades'in karşısında olsam korkudan altıma...

Güven veren bir sesle, "Korkma, uzat elini," diye teşvik etti Hakan.

Elimi usulca ileriye, Casper'a, doğru uzattım ama tam ona dokunacağım sırada nefesini dışarı vererek silkinince hemen geri çektim.

İlker, "Yemez seni prenses," diye laf attı. "Alt tarafı ısıtır..." *Alt tarafı o kafam kadar dişler tarafından ısırılıyorum, nedir ki yani?*

Omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Hades'le ilgilensene sen."

"İlgim sana kayıyor prenses, elimde değil..." dedi sırtarak.

İlker'in bu tarz flörtöz lafları beni hep rahatsız ederdi, gıcık olurum çünkü. Bu sefer de rahatsız etmişti ama sinirden değil... Utançtan!

Geçen gece terasta aramızda olanlar aklıma gelince aniden baş gösteren utancı gizlemek için hemen önüme döndüm.

Hakan kardeşinin aksine beni rahatlatmaya çalıştı. "İlker'e bakma sen. Casper'ın öyle durduk yere ısırma huyları yoktur." Ardından, "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Duraksama yaşamadan, "Güveniyorum," dediğimde ben dilimi değil de dilim beni konuşturmuş, sesim de sanki bu soruya aksi bir cevap verme ihtimalim yokmuş gibi çıkmıştı. Sanki ona güvenmemem mümkün değilmiş gibi...

Bunu duymanın ona verdiği mutluluğunu gizlemeyip kocaman gülümsedi ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde bana uzattı. "O zaman elini verir misin?"

Önce eline, sonra da tekrar yüzüne bakıp elimi onunkinin üzerinde koyduğumda elimin arkasından tutup üst üste duran ellerimizi Casper'a doğru yöneltti.

Elimi atın burnundan başlayarak kafasında usulca, şefkatle ileri geri hareket ettirirken yumuşacık tüyleri avuç içimi gıcıkliyordu. Bizi birbirimize alıştırmak için ikimizin arasına bir köprü olmaya çalışıyor ve başarıyordu da...

Korkum azalıp yok olma yolunda ilerliyor, gergince birbirine bastırdığım dudaklarım gevşiyor hatta dudak kenarlarım yukarı doğru kalkıyordu.

Hayvanın başında sevilmedik yer bırakmadıktan sonra ellerimiz yelesini ve boynuna okşamaya başladığında, "Daha çok yaklaş ve burnunu burnuna sür. Sonra da üfle. Buna bayılır," dedi hoş bir sesle.

Başımı çevirip ona baktığımda birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim ve kararsızlığıma, şaşkınlık ve utanç eklendi.

Ne ara bu kadar yakınlaşmıştık biz?

Omuzlarımız birbirini değıyor, yana çevirdiğim yanağımsa tişörtünün kumaşına sürüyordu. Hakan biraz, sadece biraz, eğilse burnunun ucunu benimkine dokundurabilirdi. Biraz daha eğilse...

Aklımdan neler geçiyor benim böyle? Başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri aklımın bir-daha-düşünülmemesi-gerekenler-köşesi'ne yolladım ve kırmızıya boyanan yanaklarımı, yüzümü, gizlemek için önüme döndüm.

Son günlerde karşı cinsle pek bir sıkı fıkısın, dedi bilinçaltım. *Önce İlker, şimdi Hakan...* Kafamın içinde duyduğum bu ses utancıma utanç katıp yüzümü iyice kızartmama neden olurken, bir bedeni olması ve onu çıplak ellerimle boğabilmek için neler vermezdim. Ama ne yazık ki yoktu!

Hakan boştaki eliyle beni sırtımdan hafif bir şekilde öne iteleyerek, "Hadi," diye üsteledi. "Yapabilirsin."

Hala kararsız olsam da Hakan'ı hayal kırıklığına uğratmama isteğim kararsızlığıma baskın çıktı ve kendimi öne doğru adımlarken buldum.

Burnumu Casper'ın burnuna değdirdiğimde benimkinin bilmem kaç katı büyüklüğündeki burun deliklerinden çıkan sıcak hava suratıma vuruyordu. Sonrasında biraz uzaklaşıp nefesimi burnuna doğru üfledim, bu hoşuna gitmiş gibi başını yüzüme, saçlarıma, başımla omzum arasında kalan yere dokundurdu.

"Baksana nasıl keyiflendi..."

Dakikalar sonra Casper'la ayrıldığımızda Hakan, "Bak, yaptın işte," dedi şüphesi yokmuş gibi.

"Evet, yaptım..."

"İlk kez ata bineceksin, değil mi?" diye sorarken cevabı biliyormuş ama nezaketen soruyormuş gibi bir hali vardı.

Homurdanarak, "Kızın suratı 'Hayatımda ilk kez at görüyorum' diye bas bas bağıırıyor, senin sorduğun soruya bak," diye laf attı İlker.

Atımız vardı da biz mi binmedik? "Ne bindim, ne de gördüm..." diye kabullendim. "Becerebileceğimden de emin değilim açıkçası."

Atakan, "Bence PES'te bizim elimize veren kız, ata da biner, F1 de sürer, F16 da uçurur..." dediğinde yüz ifadesinde bana olan inancını

görebiliyordum.

Tek tek çocuklara baktığımda Hakan, Atahan ve Lodos'un ifadelerinde de aynı inanç vardı fakat İlker duygusuz bir suratla bakıyordu bana.

Düşününce, İlker'in yüzünde alay dışında bir duygu gördüğüm zamanların sayısının bir elin parmaklarını geçer miydi? Hayır.

Ben partide anaflaksi geçirdiğimde, videoda gördüğüm kadarıyla endişeli ve telaşlıydı, geçtiğimiz günlerde, terasta, beni öpmesine izin verdiğimde de şaşkın... Bu ikisinden başka duygularını dışa vurduğu bir zaman yoktu. Ya da varsa bile şu anda benim aklıma gelenler bunlardı.

İlker'e bakarak, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Sence becerebilir miyim?"

"Atomu parçala demiyoruz prenses, alt tarafı ata bineceksin," dedi küçümser bir şekilde. "Beceremezsen gözüme gözükmek."

İlker hakkımda bildiğim bir şey varsa o da beceremeyeceğimi düşünse bunu açıkça söylemekten çekinecek biri kesinlikle olmadığıydı. Ama söylememişti. Bu durumda, bu cümleyi 'Becerebilirsin' demenin İlker versiyonu olarak algılamalıyım.

"Becerebilirsin mi dedim, niye gülüyorsun?" deyinceye kadar güldüğümün farkında değildim.

"Beceremezsin de demedin."

*

Bir sonraki bölümden ufacık bir spoiler!

Kollarını belimin iki yanından uzatıp ipleri elimden alarak, "Seni çaylaklıktan terfi ettiriyorum," diye fısıldadı kulağıma doğru.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

AHALİ - KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Taylor Swift - Call It What You Want

ALEYNA,

At binmek kolay değildi.

Hem de hiç!

Haşim Bey'in oğulları, bana ahırın en uslularından olan Daisy'i, yengemin atını, diğerlerine de kendi atlarını hazırlayıp arka bahçeye, çitlerle çevrili bir alana çıkardığı andan itibaren binicilik derslerim başlamıştı.

Öğretmenlerim de Arslanoğlu kardeşlerden başkası değildi.

Hakan bir şeyi yapamadığımda neden yapamadığımı açıklayıp tekrar denememi söylüyordu, bu hali bana babamın bana ilk kez bisiklete binmeyi öğretti zamanı hatırlamıştı. Onun gibi heyecanlı ama bir o kadar da temkinli, sabırlı, gururlu... İlker onun tam zıttı olarak korkusuz ve aceleci davranıyor, ne zaman yanlış bir şey yapsam beni dalgaya alıyor, küçümsüyordu. Ama bu benim at binme isteğimi köreltmiyor, aksine bileliyordu. Lodos için teknik kısmına dair her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyordu, ha Google'a 'Nasıl at binilir?' diye yazmışsınız, ha Lodos'a sormuşsunuz, ikisi aynı şeydi ve bu bilgileri benimle paylaşıyordu. Atakan takımının maçını izlemeye gelmiş bir taraftar misali beni tezahuratlarla gaza getirirken Atahan sessizce destek vererek bir bakış bin söz eder lafını hayata geçiyordu.

Bana at binmenin en zor kısmı ne diye sorsanız atın üzerine çıkmak derdim, kendi kendime art arda başarısız denemelerin ardından ancak Hakan'ın yardımıyla çıkabilmiştim.

Bakalım attan inmek nasıl olacaktı, diye geçirdim içimden.

Daisy'le yavaş yavaş alanı turlarken bizim çocukları izlemeyi de ihmal etmiyordum, büyük alanda atlarını dörtnala koşturuyor, çeşitli yerlere yerleştirilmiş engellerin üzerinden atlatıyorlardı.

Dürüst olmam gerekirse, hepsi birbirinden iyi biniciler olmasına rağmen içlerinde en iyisi İlker'di.

Atın üzerinde tıpkı savaşta binlerce kişilik bir orduyu yöneten disiplinli ve korkusuz bir komutan gibiydi, Hades'le birlikte öyle bir hızlanışı, engelleri öyle bir geçişi vardı ki sanırsınız, en önde, emrindeki askerleri düşmanın üstüne sürüyordu.

Hakan'ın atını benimkinin yanında durdu. "Aferin, iyi gidiyorsun," dedi gülümseyerek.

Dudaklarım tam gülümsemesini taklit edecekti ki İlker atıyla öbür yanımda durup şu kelimeleri söyleyince edemedi. "İyi mi, neresi iyi? Kağnı hızında ilerliyor resmen... Altındakinin bir kaplumbağa değil de bir *at* olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Üstüne basmıştı.

Hakan beni savundu. "Ne bekliyorsun? Kız daha yeni öğreniyor, biraz zaman ver. Hızlanacak..."

İlker abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Hakan'a kalırsa biz buradan gidene kadar çaylaklıktan çıkamayacaksın," deyip atından indiğinde bunu neden yaptığını anlayamamıştım. Fakat çevik bir hareketle arkama bindiğinde anladım.

Aniden sırtım göğsüne yaslandığında yanaklarımda saatlerdir güneşin altında olmamdan kaynaklanan pembelik kırmızıya dönerken eş zamanlı olarak gözlerim irileşti ve kaşlarım alnıma yükseldi.

Omzumun üzerinden ona bakarak, "Ne yapıyorsun?" diye sorarken ondan uzaklaşmak için popomu eyerin ön tarafına doğru kaydurdım. Ama gidecek yerim olmadığı için pek bir fark yaratamadım.

Kollarını belimin iki yanından uzatıp ipleri elimden alarak, "Seni çaylaklıktan terfi ettiriyorum," diye fısıldadı kulağıma doğru.

"Ben böyle bir şey istemedim ki!"

İtirazımı umursamadı. "Sıkı tutun prenses."

Daisy, İlker'in çıkardığı sesle eş zamanlı olarak yaptığı bilek hareketiyle hızla ileri doğru atıldığında bedenim geriye doğru kaydı, bedenlerimizin arasında bir boşluk vardıysa bile, o da yok olmuş, vücudum iyice hararet yapmıştı.

Bir insanın normal vücut ısısı 36,5-27 derece ise şu anda benimki 42 derece falan herhalde!

Hakan arkamızdan, "İlker kızı korkutacaksın!" diye seslense de onu da tınlamadı ve durmadan devam etti.

İlker Daisy'i alanda alabildiğine koştururken oradan oraya savruluyor, arkamdaki çocuk gibi usta bir binici olmadığım için atın üzerinde dengemi sağlamakta zorlanıyor, kendimi her an aşağı düşecekmiş gibi hissediyordum.

İlker yuları alınca boşta kalan ellerimle, bir şeye tutunma ihtiyacıyla atın yelelerine asılmıştım. Ama Daisy'nin canını acıtırm endişesiyle sıkı sıkı tutmak için delicesine bir istek duysam da bastırıyordum.

"Beni attan düşürüp öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni öldürecek olsam etrafta kimsenin olmadığı, yalnızca senle benim olduğum, bir zamanı tercih ederdim," derken dudakları kulağımın dibindeydi. "Böylelikle etrafta bu kadar tanık olmazdı, ben de kaza süsü verip işin içinden sıyrılırdım."

Sanki bunu daha önce defalarca kez yapmış gibi bir edayla konuşması beni şunu söylemeye itti. "Part-time kiralık katil falan mısın?"

"Part-time kiralık katil de mi var?" Dudaklarında alaycı ses tonuna eşlik eden bir sırıtış olduğunu hissedebiliyordum.

"Hala öğrencisin ya ondan öyle dedim," diye yanıtladım.

O sırada at keskin bir hareket yapınca, zaten sağlam olmayan dengemi tam anlamıyla kaybedip düşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldım, yerçekimi aleyhime işliyordu.

Ama İlker tişörtümün arka tarafından tutup çekerek eğik halde duran vücudumu tek bir hamlede dik konuma getirdi ve "Dikkatli ol, prenses," diye uyardı.

"Daha önce kafadan tutmuştun, şimdi de tişörtten..."

Ne diyeceğini daha o söylemeden biliyordum. "İlker Arslanoğlu farkı."

"Minnettar olmadığımdan değil, öyleyim," dedim teşekkür eden bir sesle. "Ama ya tişörtüm yırtılsaydı?"

"Ama yırtılmadı." Omuz silktiğini hissettim. "İkidir tuttuğum yerleri beğenmiyorsun, prenses. Sendeki bu sakarlıkla bunun seni son kurtarışım olacağından şüpheliyim, o yüzden en iyisi sen *nerenden* tutmamı istediğini söyle." Üstüne basmıştı. "Burası mı mesela?" Kelimelerin ağzından çıkmasıyla bir kolunun belime dolanması bir oldu.

"Tutma!" diye bağırdım. "Sadece garibime gittiği için söyledim! Bir yerimi tutmanı istemiyorum!"

Gülerek kolunu çözdü. "İsteğiniz benim için emirdir, prenses."

"Kabul et, tarihteki en iyi, en yakışıklı binicilik hocası benim."

Bu kelimeleri üzerine dönüp İlker'e baktım, Daisy hareketsizce dururken biz de onun üzerinde arkalı önlü oturuyorduk.

İlker bana hızlandırılmış - hem mecaz, hem de gerçek anlamda - bir binicilik dersi vermişti ve sözünün arkasında durarak beni çaylaklıktan kurtarmıştı. Duruma el atmasa benim at üzerindeki çekingenliğimi atmam bile birkaç günümü bulurdu, o da en iyi ihtimalle.

Ama İlker korkularımın üzerine giderek bu süreci kısaltmıştı.

Başta kontrolü kendi elinde tutsa da ben alıştıktan sonra kontrolü, ipleri, bana bırakmıştı ve ben de onun kadar olmasa da hızlı bir şekilde sürebilmiştim atı. Neyse ki hızı seviyordum çünkü sevmesem bile başımda İlker gibi bir hoca varken yavaş sürmemin imkanı, ihtimali yoktu.

Hafifçe gözlerimi devirirken gülümsüyordum, artık bu narsist tavırlarını antipatik bulmadığımın en büyük kanıtı bu gülümseme değil de neydi? "En iyisi mi bilemem ama iyi bir hocasın," diye kabul ettim. "Kısa sürede baya bir ilerleme kaydettim sayende."

"Yakışıklılığım ile ilgili yorum yok mu?"

"İltifat mı bekliyorsun?"

Sırıtarak, "Bekliyorum," dedi yüzüzce.

"Bence sen her aynanın karşısına geçtiğinde kendine yeterince iltifat ediyorsundur, bir de benden duymana gerek yok," diye tatlı tatlı iğneledim.

"Kendim söylemem başka, senin gibi güzel bir kızın söylemesi bambaşka..." deyip çapkın bir şekilde göz kırıp gülümsedi.

"Bu tatlı laflarla beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Başka kızlarda işe yarıyor ama senin İlker Arslanoğlu etkisine karşı bağışıklığın var. Ne güzel bir söze, ne güzel bir gülümsemeye, ne de güzel bir yüze kanmıyorsun... Seni kandıramıyorum prenses."

"Doğruyu söylemek gerekirse, playbol tavırlarını ilk günden beri itici ve yapmacık buluyorum," dedim dürüstçe. "Neyse, ders için teşekkürler... Ama artık ders bittiğine göre arkamdan çekilsen diyorum?"

Uzun zamandır atın üzerinde durmaktan kalçam ve bacaklarım ağrıyordu, artık aşağı inip onları dinlendirmek istiyordum hatta istekten çok bir gereklilikti bu.

Kara kara nasıl ineceğimi düşünürken '*Birinden yardım mı istesem acaba?*' diye geçirdim içimden.

Evet, en iyisi yardım istemektir. Ama kimden?

Aklıma gelen ilk kişi bana binerken de yardımcı olan Hakan oldu. İlker'i düşünmedim bile çünkü benimle dalga geçip rezil ederdi, tam da bu yüzden onu yanımdan göndermeliydim.

"Beni kullandın, şimdi de işin bittiği için postalıyorsun, he? Kalpsiz prenses seni..." deyip hafifçe güldü. "Valla benim rahatım yerinde, rahatsızsan sen in aşağıya."

"Kendi atın yok mu senin? Gidip ona binsene!" dedim ellerimi kışkışlarcasına havada sallarken. "Hades seni özlemiştir hem."

Bir an durup bakışlarıyla bir şey arıyor gibi yüzümü taradı, sonra da avının bir açığını bulmuş bir avcı gibi sırtıttı. "Neden attan inemiyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?"

'*O kadar mı transparanım?*' diye geçirdim içimden.

"Ne alakası var? Bu kadar yakın oturmak istemiyorum sadece." Bu bir yalan değildi, attan inmek istememin başlıca nedeni ağrılarım olsa da yakınlığımızdan da memnun olduğum söylenemezdi.

Dudaklarındaki sırıtış genişlerken bana inanmadığını belli eden bir ses tonuyla konuştu. "Madem istemiyorsun, seni tutan mı var? İn aşağıya."

"Sen arkamda dururken nasıl inebilirim?" diye bir bahane uydurdum. Sanki inemememin nedeni buymuş gibi...

Henüz lafımı bitiremeden İlker ani bir hareketle attan indi ve başını yukarı dikip hadi şimdi in dercesine meydan okuyan bakışlarla bana bakarak inmemi beklemeye başladı, bütün gün bekleyebilirmiş gibi bir hali vardı.

Kahretsin! diye geçirdim içimden.

Tam yenilgiyi kabul etmeme ramak kalmışken yaklaşan nal sesleri kulağımı doldurdu ve başımı sesin kaynağına döndürdüğümde Hakan'ın atıyla bize doğru gelmekte olduğunu gördüm.

Yanımıza vardığında, "Bitirdiniz mi?" diye sordu ve hemen ardından ekledi. "Bitmediyse gidebilirim?" İlker bana at binmeyi öğretirken kardeşlerinin müdahale etmesine hatta yanımıza gelmesine bile izin vermemişti, o yüzden böyle bir şey söylemişti.

"Bitirdik bitirdik..." diye cevapladım.

İlker, "Bitirmedik," diye karşı çıktı. "Aleyna attan inince bitireceğiz."

Hakan'ın kaşları onaylamaz bir edayla çatıldı. "İnince derken? Tek başına inmesini beklemiyorsun herhalde?"

İlker, "Bekliyorum," dedi düz bir sesle.

İki kaşı arasındaki çizgi derinleşirken, "Farkında mısın bilmiyorum ama Aleyna daha *acemi*!" diye vurguladı. "Kendi başına binip inecek durumda değil! Attan düşüp felç kalan hatta ölen kaç kişi var haberin var mı senin?"

Hakan atından inip soluğu benim yanımda aldı ve acele etmeden, tedbiri elden bırakmadan, kibarca 'Ayaklarını üzengilerden çıkar' gibi komutlar vererek beni aşama aşama yönlendirdi.

En son aşamada kollarımdan tutarak usulca ayaklarımı yerle buluşturduğunda belimin altı ağırdan uyuşmuş gibiydi, bana destek olmasına rağmen bacaklarım vücut ağırlığımı güçlkle taşıyordu.

Ellerini çekmeye niyetlendiğinde bir elimi onunkinin üzerine koyup, "Bırakma," diye talep ettim. "Bırakırsan yığılırım..."

Tutuşunu sıkılaştırıp daha çok destek verdi. "Bacakların mı uyuştu?"

"Sadece bacaklarım olsa iyi. Belimden alt tarafı geçici felç geçiriyor," dedim gülerek.

"İlk defa ata bindin, hem de uzun süre... Böyle olması normal," dedi rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Eve gidince sıcak bir banyo yapar, bir de kas gevşetici sürersen hemencecik iyileşirsin."

Gözlerimle evle aramdaki mesafeyi ölçtükten sonra, "Eve gidebilirim..." diye mırıldandım.

"Seni eve kadar taşımamı ister misin?" diye teklifte bulundu.

"Biraz... Sadece biraz böyle duralım," derken başımı hayır dercesine hareket ettirdim. "Ben de o sırada gücümü toplayayım..."

"Nasıl istersen."

Bir süredir sesi soluğu çıkmayan İlker'e baktığımda bıraktığım yerde değildi, etrafıma bakındım ama hiçbir yerde yoktu.

Allah allah... Kaşla göz arasında nereye gitmişti bu çocuk?

Evde, odamın banyosundaki küveti sıcak suyla doldurup içinde oturdum. Kızarmış, buruş buruş olmuş bir şekilde banyodan çıktığımda belirgin şekilde azalan ağrılarım, kas gevşetici kremi de sürünce tam anlamıyla yok olmasa da yok olma noktasına geldi.

Yatakta uzanıp yanımda getirdiğim kitaplardan birini okurken, sayfaların arasında kayboldum ve yemek saati gelinceye kadar da kayıptım.

Yemeklerimizi bitirince Atahan ormana gideceğini, onunla gelmek isteyip istemediğimi sordu, ben de kabul ettim. Vücudumu dinlendirmem gerektiğini biliyordum ama çiftlikte yapabileceklerimiz kısıtlıydı. Ya çocuklarla oturup televizyon izlemekten başka yapabileceğim yegane şey kitap okumaktı. Her iki türlü de kitap okuyacaksam ormanda, doğanın ortasında okumayı tercih ederdim.

Hala tam gücüne kavuşamamış bacaklarımı zorlamamak adına derinlere gitmeden Atahan beni ormanda gezdirdi, diğer evdeki gibi bu ormanı da iyi biliyordu.

E, adı üzerinde "Orman Çocuğu"!

Her orman gezimizden sonra olduğu gibi kendimize oturacak bir yer bulduğumuzda Atahan çizim yaptı. Ben bazen kitap okur, bazen de müzik dinlerdim, bugün seçimim birinciden yana olurken alışıldık bir sessizlik vardı.

Kitabın bir bölümünde baş erkek ve kız karakterin birbirlerinden hoşlandıklarını kendileri dışında herkesin anlamış olmasına isyan ederek, "Yedi cihan anladı, bir siz hala anlamadınız! Tebrikler!" diyerek sessizliği bozdu.

Atahan benim kitap okurken kendi kendime konuşmama alışmıştı, ilk seferlerde biraz garip karşılarsa da artık gayet normal geliyordu. "Ne oldu yine?" dedi başını defterinden kaldırmadan.

"Kitaptaki baş karakterler bir türlü birbirlerinden hoşlandıklarını anlamıyor!" diye yanıtladım. "Hayır yani anlamayacak ne var? Sürekli istemsizce bakışıp, gülüşüyorlar... Birlikte vakit geçirmekten keyif alıyor, iyi anlaşıyorlar... Birbirlerine güveniyor, destek oluyorlar... Daha ne olsun? Bütün ipuçları gözlerinin önünde ama görmüyorlar!"

Atahan çizimine ara verip kafasını kaldırdı, söylediğim şeyi komik bulmuş gibi gülüyordu. "Sen olsan, anlar mıydın?"

Şaşkınlıkla baktım ona, böyle bir soru sormasını beklemiyordum. Ama sonra topladım. "Aslında ben de bu aşk meşk işlerinden pek anlamam ama gözümün önündekini görmeyecek kadar kör olmazdım herhalde."

İmalı imalı bakışlarla, "Emin misin, Sakar Kız?" diye üsteledi. Kardeşlerinin veya başkalarının yanında olduğumuz zamanlardan ziyade ikimiz birlikte olduğumuz zamanlarda böyle sesleniyordu bana.

*

Devam edecek...

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

AHALİ - KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Lifehouse - Between The Raindrops ft. Natasha Bedingfield
LP - Lost On You

ALEYNA,

"Eminim tabi. Neden emin olmayayım ki?"

"Neyse, boş ver," diye geçiştirdi.

"Madem bir şeye başladın, devamını da getir Orman Çocuğu," dedim ısrarcı bir ses tonuyla. "Söyle hadi, ne ima ediyorsun?"

"Duymaya hazır mısın bilmiyorum."

"Sen söyle," diye tekrarlardım.

"Benden günah gitti..."

"Söylesene!"

"Bu söylediklerin, bakışıp gülüşmeler falan filan... Seninle Hakan içinde geçerli farkında mısın?"

Şaşkına, tokat yemişe döndüm. "Ne? Saçmalama!" diye cıyıkladım. "Hakan? Ve ben? Saçmalama!"

Kendinden emin bir şekilde, "Biraz düşün, saçmalamadığımı anlayacaksın," dediğinde tek tek söylediklerimi düşünmeye başladım.

Biz sürekli birbirimize bakıp gülüşüyor muyduk? Sürekli mi bilmiyorum ama birçok defa...

Birlikte vakit geçirmekten keyif alıyor muyduk? Onunla geçen zamanlarımı asla "sıkıcı" olarak nitelendirmezdim ama onu bilemem tabi. İyi anlaşıyor muyduk? Kafalarımız uyuşuyordu, en çok sevdiğim iki şeyde, kitap ve müzik, zevklerimiz ortaktı. Baş başa kalıp sohbet etme imkanı bulduğumuz nadir zamanlarda sohbet alıp başını gidiyordu.

Birbirimize güveniyor muyduk? Kendi adıma konuşmam gerekirse, evet, ona güveniyordum. Hakan hiçbir zaman açık bir şekilde 'Sana güveniyorum' demese de güvendiğini hissediyordum. Destek oluyor muyduk? Kötü zamanlarımda hep yanımda olmuş, desteğini göstermişti. Ben de onun.

Hepsi uyuyordu,

Hakan'dan hoşlandığım anlamına mı geliyordu bu? Ya da onun benden? İçimden, '*Olamaz*' diye geçirirken başımı iki yana salladım. *Olamaz...*

"Hakan'ın daha bundan birkaç gün öncesine kadar sevgilisi vardı, benden nasıl hoşlanabilir?" diye sesli düşündüm. "Ya da ben, sevgilisi olan birinden nasıl hoşlanabilirim? Olmaz öyle şey..."

"Kimden hoşlanacağını seçemezsin Sakar Kız."

Akşam üstü gibi eve döndüğümüzde kendimi odama kapattım.

Atahan'la ormandaki konuşmamız beni kendimi, kendi duygularımı, Hakan'dan hoşlanıp hoşlanmadığımı, sorgulamaya, ilk tanıştığımız günden, bugüne aramızda geçen her şeyi, ilişkimizi, gözden geçirmeye itti.

Aslında gerçek apaçık ortadaydı.

Peki, ben bu gerçekle yüzleşme hazır mıydım? Hayır.

Bu nedenle bütün kanıtlar aksini gösterdiği halde, bir yalanı yeteri kadar uzun söylersen doğru olduğuna kendin bile inanırsın lafından yola çıkarak saatler boyu 'Hoşlanmıyorum' diye tekrarlaya tekraklaya kendimi inandırdım.

Hoşlanmıyorum.

Hoşlanmıyorum...

Bu tekrarlar sırasında kitap-müzik ikilisiyle oyalandım.

Zaten yapacak başka bir şey de yoktu. Bir dizikolik olarak art arda bölüm izleyerek odamda saatlerimi hatta günlerimi geçirebilen ben, internetsizlikten dizi izleyemiyor, üstüne bir de telefon çekmediği için de tam da ona en çok ihtiyacım olan zamanda en yakın arkadaşım, Melis'i arayamıyordum. Oysa onunla konuşmaya o kadar ihtiyacım vardı ki...

Odadan sadece akşam yemeği için çıkıp, o da zorunluluktan, sonra tekrar girdim.

Bugün için zorunlu kalmadıkça Hakan'la aynı ortam bulunmak istemiyordum. Sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum ama en azından

bugün için kaçmak istemiştim.

Yemekte de ne masada dönen sohbete katıldım ne de düzgün konuştum... Es kaza Hakan'la göz göze gelirim diye başımı yukarı bile kaldırmadım. Çocukça mıydı? Belki... Ama kendimde onun gözlerine bakacak cesareti kendimde bulamamıştım.

Bu halim Arslanoğlu kardeşlerin de dikkatinden kaçmazken neden böyle olduğumu sorulduğunda bir bahane uydurdum. Diğerlerini kandırabildim mi bilmem ama Atahan'la İlker'i kandıramadığım kesindi.

4 gün sonra...

ALEYNA,

"Beyler ve bayanlar, izninizle ben dalıyorum!"

Atakan önce çantasını, sonra da kıyafetlerini çabucak çıkarıp üzerinde sadece sarı-kırmızı renklerdeki mayosuyla kaldı, çıplak ayaklarıyla şelalelin tepesine kadar çıkıp hiç beklemeden aşağıdaki gölete balıklama atlarken biz de suyun kenarında durmuş onu izliyorduk.

Çiftlikteki dördüncü günümüzdü.

Burada yapılacak bir şey, gidilecek bir yer olmadığından günlerim, günlerimiz, birbirinin kopyası gibiydi. Ana hatlarıyla özetlemek gerekirse, birlikte ata biniyor, televizyon veya film izliyor ve konsol, kutu oyunları ya da daha başka oyunlar oynuyorduk.

Hep birlikte değildik tabi.

Olmadığımız zamanlarda da kendi kendimizi meşgul ediyorduk. Mesela benim meşguliyetim kitap ve müzik, İlker'in spor, Hakan'ın basket, Lodos'un oyun, Atahan'ın çizim, Atakan'ın ise kadın programlarıydı.

Biz de birbirinin aynısı olan günlerimize son vermek için bugün bir değişiklik yapmak için kamp yapmaya karar vermiş, Atahan'ın rehberliğinde ormanda trekking yaparak ormanın derinliklerindeki bu şelaleye kadar gelmiştik, bu gece ormanda kamp kapacaktık, o yüzden hepimizin sırtında sırt çantaları vardı.

Atakan suyun yüzeyine çıktığında rahatlamış bir şekilde gülümsüyordu, böyle hissetmesi normaldi çünkü uzun zamandır yürümekten hepimizi sıcak basmış, ter içinde kalmıştık ve şu anda o su o kadar ferahlatıcı görünüyordu

ki içine girmek için neler vermezdim. Ama 5 erkekle birlikte, bikinilerimle, yüzebilecek kadar rahat da değildim, cesaretli de. Hele de böyle vücutları olan 5 erkeğin yanında hiç değildim, o yüzden kenardan izlemekle yetinebiliyordum.

"Su süpeer, süpeer!" dedi Atakan uzatarak. "Gelsenize!"

Bu çağrısına İlker ve Lodos hemen yanıt verdi ve soyunduktan sonra İlker şelalenin tepesinden ters takla atarak, Lodos ise yükseklik korkusundan olsa gerek kenardan balıklama atladı suya.

Hakan, "İlker şöyle artistik hareketler yapmasan olmuyor mu? Bir yerini inciteceksin!" diye uyardı kardeşini.

Bundan sıkılmıyor, yorulmuyordu. Kardeşlerini koruyup kollamaktan, hizaya getirmeye çalışmaktan... Kardeşleri, özellikle İlker ve Atakan, onun bu tavırlarını bunaltıcı bulsa da ben hiç öyle düşünmüyordum, keşke benim de beni bu kadar düşünen, yanlışlarımı söyleyip düzeltmeye iten bir abim olsaydı.

'Ya da bir sevgilin' diyen bilinçaltımın sesini duymazdan geldim. *Hoşlanmıyorum...*

İlker, "Bu çocuk harbiden eğlenceye tepki olarak doğmuş," dedi sıkıltılı bir şekilde oflayarak. "Bir sal beni..."

Hakan, "Seni düşünen de kabahat," diye söylenerek tişörtünü başından çıkardı ve eline aldı. Onunla terini silerken bana döndü.

"Sen girecek misin Aleyna?" diye sorduğunda başımı hayır dercesine salladım, ona bakmıyor, onun dışında her yere bakıyordum. "Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum. Ama çok sıcakladım. Hemen suya girip çıksam, olur mu? Sonra senin yanına geleceğim, söz."

Gelme! diye geçirdim içimden.

"Hakan, boşuna acele etme," dedi Atahan lafa atlayarak. "Ben de girmeyeceğim, Aleyna yalnız olamayacak yani."

Hakan kardeşine baktı. "Emin misin?" dedi tereddütle.

Atahan, "Eminim eminim..." dedi başını onaylama manasında sallayarak. "Sen rahatına bak."

Hakan, "Pekala, ben de fazla durmam zaten," diyerek razı geldi ve geri kalan kıyafetlerinden de kurtulup suya girdi.

Atahan, "Hadi gel, biz de şuraya oturalım," diyerek beni göl kenarındaki taşlık bir yere yönlendirdi.

Kamp çantalarımızı sırtımızdan sıyırıp kenara koyarak taşların üzerine oturduğumuzda biraz olsun ferahlamak için ayakkabılarımı ve çoraplarımı

ıkarıp ayaklarımı suyun içine soktum, Atahan da beni taklit etti.

Ellerini avuç içi yere bakacak ekilde arkasına uzatıp geriye doğru yasladı. "Hala inkar aşamasında mısın?"

Hoşlanmıyorum... "İnkâr edilecek bir şey yok çünkü ortada bir şey yok," derken ayaklarımı suyun içinde hareket ettiriyordum.

Sadece benim duyabileceğim yükseklikte bir ses tonuyla konuştu. "Madem yok, neden kaç gündür Hakan'a bakmamak için insanüstü bir çaba gösteriyorsun?"

"Sen aklıma olur olmadık şeyler soktuğun için olabilir mi acaba?" dedim sert olmayan ama suçlayan bir ekilde, sesim onunla aynı tondaydı. "Şimdi ocuğa bakmak bile kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor!"

Kaşları anlamaz bir edayla çatıldı. "Suçlu hissetmen için ne gibi bir neden var ki?"

"Kendimi birinin sevgilisine yan gözle bakıyormuş gibi hissediyorum da ondan."

"İyi de, Hakan'ın artık sevgilisi yok."

"Daha bundan günler öncesine kadar vardı ama!" dediğimde hafifçe gözlerini devirdi.

"Saçmalıyorsun. Bundan günler önce sen ondan hoşlandığının farkında bile değildin, muhtemelen ben söylemesem hala da olmayacaktın. Ki onlar ayrılmasa ben sana söylemezdim."

İçimden, 'Hoşlanmıyorum' diye tekrarlayıp biraz sinir, biraz da utançla, "Ne hoşlanması ya? Hoşlanma moşlanma yok!" diye karşı çıktım. "Biz sadece arkadaşız. *Ar-ka-daş*," diye heceledim.

Ellerini ben masumum dercesine havaya kaldırarak güldü. "Ben bu aşk meşk işlerine uzağımdır. Ama sen benden de uzaksın. Umutsuz vakasın," derken ben ne kadar eğlenmiyorsam, o da o kadar eğleniyormuş gibiydi.

"Gülme!" diyerek elimi göle daldırıp bir avuç dolusu suyu ona doğru fırlattım.

"Bu savaşı sen başlattın Sakar Kız!" deyip bana aynı ekilde karşılık verdi.

Ben ona, o bana derken bir su savaşı başladığında Atakan, "Bensiz su savaşı mı yapmak da ne demek? Darılırim ama!" diye sitem ederek ikimize de su fişkırtarak kendini savaşı dahil etti.

Lodos, "Namor'un gazabına hazır olun!" diyerek bizi üçümüzü su yağmuruna tuttu. Namor, mitolojide sular altında kalan Atlantis'ten gelen bir anti-Marvel-kahramanıydı.

Onun ardından İlker ve Hakan da savaşa dahil oldu.

Su sefası bitince şelaleden fazla uzakta olmayan bir kamp alanı bulduk kendimize, çantalarımızdan gerekli malzemeleri çıkarıp enli, düz zemin üzerine çadırlarımızı kurduk.

Arslanoğlu kardeşler, benim aksime, kamp yapmak konusunda deneyimli oldukları için çadırlarını mümkün olan en kısa sürede kolayca kurarken benim için uzun ve bir o kadar da zorlu bir süreç oldu. Bu süreçte İlker hariç bütün erkeklerden yardım teklifi alsam da kabul etmedim, kendi işimi kendim görmek istedim.

Zafer kazanmış bir şekilde yumruk yaptığım ellerimi yukarı kaldırdım. "Bitirdim!" dedim coşkuyla.

Bir alkış sesi duyarak arkamı döndüğümde İlker ellerini üst üste birbirine çarpıyordu. "Beni şaşırttın prenses. Anca yarına bitirirsin diye düşünüyordum," dedi iğneleyici bir edayla sırtarak.

Hakan, "İlker'e bakma sen," dediğinde bakışlarım ona kaydı. "İyi iş çıkardın," deyip gülümsediğinde tam dudaklarım yukarı kıvrılmaya başlamıştı ki bu gidişe bir dur dedim ve gözlerimi başka tarafa çevirdim. *Hoşlanmıyorum!*

"Takdir edilmek güzel..." dedim minnettarlıkla.

"Her zaman."

İç çekmemek için çok zor tuttum kendimi. *Neden bana karşı hep bu kadar iyisin Hakan? Neden? Neden?*

Onun böyle olması kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu. Her zaman benim arkamda, yanımdaydı, bana destek oluyordu, bense onun yüzüne bile bakamıyordum. Sadece ona baktığımda değil, bakamadığımda da suçluluk duyuyordum yani. *İki ucu boklu değnek!*

Atakan hevesle, "Artık çadırlar da hazır olduğuna göre takımları belirleyelim!" dedi ellerini birbirine sürterken.

3'e 3 futbol maçı yapacaktık, o takımlardan bahsediyordu. Amcamla yaşamaya başladığımdan beri bu maç yapma muhabbeti birkaç defa dönmüş ama ne zaman yapmaya niyetlensek bir aksilik çıkmıştı, her ne kadar ben boş gezenin boş kalfası olduğum için hep müsait olsam da Arslanoğlu kardeşler için aynı şeyi söyleyemezdim.

Buraya geldiğimizde hepimizin bol bol boş vakti olduğu için günlerdir şu uzun zamandır konuşulan maçı yapmak istiyorduk, ama benim ayağımın tam olarak iyileşmesini beklediğimiz için anca bugüne kısmet olmuştu.

"Takım kaptanlarını nasıl belirleyeceğiz?"

Hakan'ın bu sorusuna karşılık olarak Atakan, "En iyi oynayan iki kişiyi seçelim ki adaletsizlik olmasın," diye cevapladı.

İlker mütevaziliğini (!) konuşturdu. "Benle Atakan kaptanız o zaman," dedi kendine güvenen bir şekilde.

Hakan, Atahan, Lodos ve ben gözlerimizi devirsek de kimse itiraz etmedi, demek ki içi boş bir güven değildi İlker'inki.

İlk seçimi kimin yapacağını belirlemek için aralarında yazı tura attılar ve kazanan İlker olurken seçimi Hakan'dan yana oldu, Atakan'inkisi ise Atahan'dan.

Seçimlerde en sona kalan ben olurken, Atakan, Atahan ve ben aynı takımda, İlker, Hakan ve Lodos karşı takımımızdaydı.

İlker alayla sırtarak, "Kız olduğun ya da ayağın yeni iyileştiği için sana yumuşak davranmayacağım," derken bana bakıyor, futbol topunu ayağının altında bir ileri bir geri hareket ettiriyordu. "Vazgeçmek istersen diye baştan söyleyeyim dedim."

Ben de sırttım. "Senden öyle bir şey yapmanı isteyen oldu mu?" Her konuda değil ama kendime güvendiğim konular vardı. Futbol mesela... O yüzden kendimi ezdirmezdim.

Bu cevap onu memnun etmiş olacak ki kıvrık dudakları daha da kıvrıldı, neredeyse dudak kenarları kulaklarına uzanacaktı. "Cesur prenses..." deyip göz kırptı. "E, madem öyle, günah benden gitti."

*

Y/N: Henüz hikayenin ortalarındayız, daha yolumuz var yani. O yüzden sakın...

*

Bir sonraki bölümden ufacık bir spoiler!

Sırtışı edepsiz bir hal alırken, "*Benimkini* mi istiyorsun?" dedi üstüne basarak. "Üzgünüm ama olmaz prenses. Her isteyene veririm ohoo..."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AHALİ - KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ONCE IN A LIFETIME (Landon Austin) - Original Song

ALEYNA,

Skor 4-4'tü.

Maçın son dakikalarında Hakan ve Atahan gol yememeye, geri kalanımızsa gol atmaya çalışıyordu.

Bu maç sayesinde Atakan'ın sadece çok iyi bir futbol izleyicisi olmadığını, aynı zamanda çok iyi bir oyuncu olduğunu gördüm. Hani profesyonel bir takıma koysanız takır takır oynardı, o derece yetenekliydi. Bunu ona söylediğimde futbolu bir hobi olarak gördüğünü ve hobiye iş dönüştürmek istemediğini söyledi.

İlker, Atakan kadar olmasa da yetenekliydi. Ayrıca her gün düzenli olarak spor yaptığı için, haftalık sporu arkadaşlarıyla 2-3 kez halı sahada maç yapmak olan Atahan'a göre kondisyonu daha yüksekti. Bu da ikisini biraz daha denk hale getiriyordu.

Lodos ve ben sanal futbol oyunlarda başarılı olsak da gerçek futbol oyununda, hele de böyle oyuncuların yanında, pek başarılı değildik. Ben 0'a 0 elde var 0 durumundayken Lodos ise sadece 1 gol atmıştı.

Kalecilerimizden bahsedecek olursak... Hakan'ın Atahan'a göre bariz bir üstünlüğü vardı, okul zamanı okulun basket takımıyla, yazın da kendi kendine hemen her gün antreman yaptığı için kondisyonu, refleksleri ve konsantrasyonu daha üst seviyedeydi. Atakan'ın bu zamana kadar sadece 4 gol atabilmesinin başlıca nedeni Hakan'dı zaten.

Şimdiye kadar karşı takımın gollerinin 3'ünü İlker, 1'ini de Lodos, bizim 4 golümüzü de Atakan atmıştı.

Atakan topu evirip çevirip İlker'le Lodos'u üzerine çekerek topu, iğne deliğinden geçirerek bana pas attığında kaleye yakın bir mesafedeydim,

önüm bomboştu. "Bas Aleyna bas!" diye bağırdı.

Top ayağıma değer değmez Atakan'ın dediğini yapıp koşturaya başladım. Hakan'la karşı karşıyaydık, o her an şut çekebilirim diye ellerini iki yana doğru açmış şekilde hazırda beni bekliyor, bense topla birlikte tam gaz ona doğru ilerliyordum.

Başımı toptan kaldırıp ona baktım ve bir an için göz göze geldiğimizde, bu an, kafamda farklı bir şekilde canlandı.

Farklı ama bir o kadar da aynı.

Hakan aynı şekilde kollarını iki yana uzatmış duruyordu. Ama topu tutmak için değil, beni tutmak için... Ben top sürmüyordum ama aynı şekilde ona doğru koşuyordum. Ama gol atmak için değil, kendimi kollarına atmak için... Kalplerimiz sadece heyecanla değil, sevgiyle de çarpıyordu. Yüzlerimizde konsantre olmuş ifadeler değil, mutluluk ifadeleri vardı. Dudaklarımız ciddiyetle düz bir çizgi halinde değil, gülümsemelerle kıvrılmıştı.

İki aşık gibi...

Birden bir ayak arkamdan, önüme doğru kıvrılarak sürdüğüm topa hamle yaptığında hemen kafamdaki andan sıyrılıp bu ana döndüm. Ben de topu o ayaktan kaçırmak istedim ama geç kaldım, ben harekete geçene kadar top çoktan ayaklarımdan kayıp gitmişti bile.

Ayağım önüme çıkan ayağa takılınca dengem de top gibi kayıp gitti ve yere, dizlerimin üzerine, kapaklandım.

Başım öne eğik, ellerim de yere yaslı bir pozisyonda dururken görüş açıma bir çift spor ayakkabı girdi. Bakışlarımı o ayakkabılardan başlayarak karşımda duran kişinin vücudunda yukarıya, yüzüne varıncaya kadar tırmandırdım.

İlker'in dudaklarındaki 'Seni durdurdum!' diyen zafer sırtışı, topu ayağımdan uzaklaştıranın ve beni yere düşürenin ondan başkası olmadığını söylüyordu.

Sahi bu beni kaçınıcı düşürüşüydü? Maç boyunca en az 10 kere onun yüzünden düşmüşümdür herhalde, 'Kız olduğun ya da ayağın yeni iyileştiği için sana yumuşak davranmayacağım' derken şaka yapıyor muydu!

"Maç sırasında bir anlığına bile konsantrasyonunu bozmamalısın, prenses. Bozarsan, güzelim pozisyonu böyle piç edersin," diye akıl verirken küçük bir kız çocuğuyum gibi eliyle uzanıp saçlarımı karıştırdı.

Elini ittirip kısık gözlerle bakıyordum ona. "Tavsiye için çok sağ ol."

Kamp ateşinin başındaydık.

Berabere biten maçın ardından Atahan ona taktığım 'Orman Çocuğu' lakabının hakkını vererek bizim için ateş yakmıştı, bunu yaparken yanımızda getirdiğimiz kibriti ya da çakmağı kullanmaması takdire şayandı doğrusu...

Sonrasında hepimiz ateşin etrafında toplanmış ve yemeklerimizi pişirip keyifle yemiştik.

Atakan, "İyi ki bugün farklı bir şeyler yaptık lan! Kaç gündür yatıp kalkıp aynı günü tekrarlamaktan gına gelmişti artık..." diye yaka silkti.

İlker ona arka çıktı. "Al benden de o kadar... Ben evde bu kadar fazla vakit geçirmeye alışık değilim, sıkıntıdan duvarlar üzerime üzerime geliyordu şerefsizim."

Atakan, "Bir de şu böcekler olmasa... Öldür onuu!" diyerek Kerimcan Durmaz'ı taklit ederken elindeki böcek ilacını etrafında dolaşan böceklerle alabildiğine sıkıyordu. Hepimizin elinde, yanında, bir tane böcek ilacı vardı.

Lodos, "Böyle manyak gibi sıkarsan zehirleneceksin!" diye uyardı.

Atakan tek kaşını kaldırarak şaşkın bir yüz ifadesiyle baktı kardeşine. "Hayırdır, bana karşı bu düşünceli tavrını neye borçluyuz?"

"Kendinle birlikte bizi de zehirleyeceksin, ondan söyledim. Yoksa bana ne, istersen git ileride ilacı hiç durmadan yüzüne sık." Omuz silkti. "Ben düşük IQ'lu bir kardeşten, dünya da düşük IQ'lu bir insandan kurtulur..."

Atakan ona ters ters bakarken ilacı tutan elinin tutuşu sıkılaştı. "Kardeş olmasak senin o yüksek IQ'lu ağzına sokup hiç durmadan sıkacağımdan emin olabilirsin."

İkisi aralarında tartışırken Hakan, "Marshmallow kızartalım mı?" diye sordu, bunu ortaya söylese de bana bakarak konuşmuştu.

'Marshmallow' lafını duyunca iştahla dudaklarımı yalayarak başımı onaylama manasında salladım.

Hepimiz bu fikri onaylayınca ince dalların ucuna taktığımız şekerlemeleri ateşte döndürürken iştahım gittikçe daha da kabarıyordu.

Hafiften karardığında aceleci bir şekilde şekerlemeyi ateşten çektim. Tam ağzıma doğru götürürken yanımdan bir el uzanıp elimi tutarak beni durdurdu, ben de şaşkınlıkla elin sahibine baktım.

Hakan pürüzsüz bir ses tonuyla, "Bekle, bu kadar sıcakken yersen ağzın yanar," diye uyardı. Biraz öne doğru eğilip Marshmallow'un üzerine

üfledikten sonra, "Tamamdır, şimdi yiyebilirsin," deyip elimi serbest bıraktı ve gülümsedi.

Gülümseme yolunda olan dudaklarımı yarı yolda yakalayıp eski haline getirdim. *Hoşlanmıyorum...*

Bakışlarımı ondan ayırmadan önce teşekkür eden bir yüz ifadesiyle ona baktım ve şekerlemeyi dudaklarıma götürdüm. Tam bir ısırık almak için dudakları aralamıştım ki diğer yanımda oturan İlker ani bir hareketle bana doğru atılarak hepsini ağzına attı.

Şapırdata şapırdata çiğnerken, "Hımm, güzelmiş..." diye mırıldandı.

"İlker, şaka mısın?" dedim ağzım açık kalmış bir şekilde. "Kendininkini yemek varken neden benimkini yiyorsun?"

"Seninki gözüme daha güzel gözüktü," deyip sırtıttığında hayret ve öfkeyle ona baktım.

Elimle onun şekerlemesini işaret ederek, "O zaman seninkini ver bana!" diye talepte bulundum.

Sırıtsı edepsiz bir hal alırken, "*Benimkini* mi istiyorsun?" dedi üstüne basarak. "Üzgünüm ama olmaz prenses. Her isteyene verirsem ohoo..."

Lafımı nasıl da çarpıtmıştı!

Ben renkten renge girerken Atakan kıkırdıyor, Lodos hatta nadiren gülen Atahan bile gülmemek için kendini tutuyordu. Hainler!

Bir tek Hakan bana ihanet etmedi ve yüzünü tiksiniş gibi buruşturarak, "İlker, iğrençleşme," diye azarladı onu.

İlker omuz silkerek, "E, o istedi," diye savundu kendini.

"Marshmallow'undan bahsediyordum!" diye ciyakladım.

"Hee! Pardon, ben yanlış anlamışım o zaman," dedi hiç de özür dilemeyen, alaycı bir ses tonuyla. "Marshmallow'umu istiyorsun yani?"

Başımınla onayladım.

"Bunu?" diye tekrarladı.

Birbirine kenetlediğim dişlerimin arasından, "Evet," dedim tıslarcasına.

Çevik bir hareketle uzanıp şekerlemesini boydan boya yaladı, sonra da bir sırtıtsıla bana uzattı. "Sen istersin de ben vermez miyim prenses? Al buyur," dediğinde limon yemiş gibi ekşimiş bir suratla bakmakla yetindim ona. Bu çocuk beni delirtecekti!

Hakan onaylamaz bir edayla başını sallayarak, "İyice pişleştin," derken İlker'e bakıyordu. Sonra kendi şekerlemesini bana uzattı. "Sen benimkini al Aleyna. Ben kendime yenisini kızartırım."

Bakışlarım tereddüt içinde şekerlemesiyle yüzü arasında gidip gelirken, "Al hadi," diye ısrar etti.

Ben de aldım.

Hoşlanmıyorum...

İkimiz de yatakta otururken annem eline tarağı alıp saçlarımın arasından geçirmeye başladı. Çocukluğumdan beri yapardı bunu; geceleri odama gelir ve bir yandan saçlarımı tarar, bir yandan da bana hikâyeler anlatırdı.

Hevesli hevesli, "Bu gece bana hangi hikâyeyi anlatacaksın anne?" diye sordum. Aynı zamanda sabırsızdım.

"Hımm... Bir düşüneyim," derken tarağı yukarı aşağı hareket ettiriyordu saçlarımda ve bu beni rahatlatıp uykumu getiriyordu. "Buldum!" diye duyurdu. "Başlayayım mı anlatmaya?"

İstekli bir edayla başımı salladım. "Evet!"

"Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kabul saman içinde genç bir kız varmış," diye başladı söze. "Bu kızın iki tane de yakın arkadaşı varmış. İki erkek... Komşularının oğullarıymış bu ikisi."

"Kardeşler miymiş yani?"

Ona arkam dönük olsa da başını salladığını hissedebilmişim. "Hı-hı," diye onayladı.

"Eee?" dedim devam et dercesine. Ses tonum meraklı ve bir o kadar da uykuluydu.

"Bu üçü bütün zamanlarını birlikte geçirir, her şeyi birlikte yaparlarmış. Hatta yaşadıkları yerde onlara Üçüzler derlermiş," diye devam etti. "Dostlukları yıllar yılı böyle devam etmiş... Ta ki aşk kapıyı çalana kadar."

"Aşk mı?" dedim kelimeyi ağzımın içinde test edercesine. "Aşk mı bozmuş dostluklarını?"

"Maalesef evet."

"Aşk kitaplarda, dizilerde veya filmlerde falan iyi bir şey gibi anlatıyorlar. Ama dostlukları bozuyorsa kötü bir şey değil midir? Mesela Melis'le benim dostluğumu bozsa dünyadaki en kötü şeydir!"

Annemin eli ve onunla birlikte tarağın saçlarımdaki hareketi duraklarken, "Dua edelim de asla öyle bir şey olmasın," dedi annem mırıldanarak, benimle değil de kendi kendine konuşur gibi. Sonrasında taramaya devam etti. "Aşk hem iyi, hem de kötü bir şey. Duruma göre

değişir. Üçüzler'in durumunda kötü bir şey mesela çünkü iki erkek kardeş de genç kıza âşık olmuş."

"Kız onlardan birine âşık olmuş mu peki?"

"Olmuş," diye onayladı.

"Hangisine?"

Annem soruma cevap vermedi. "Bu iki erkek kardeş birbirinden çok farklıymış; farklı ve özel. Kız için biri ateşi, diğeriye suyu temsil ediyormuş." Üstüne basmıştı.

"Ateş ve su..." diye tekrarladım. "Neden ateş ve su?"

Annem saçlarımı taramayı bırakıp, tarağı komidimin üzerine koydu ve saçlarımı üç parçaya ayırıp örmeye başladı. "Kendini deniz kenarında bir bankta otururken hayal et. Kulaklarında dalgaların dansı, burnunda tuz ve yosun kokusu... Kız, kardeşlerden birinin yanında böyle hissediyormuş işte. Huzur veriyormuş kıza, rahatlatıyormuş..."

"Diğeri?"

"Alev alev yanan bir şömine canlandır gözünde. Dışarıda kar, kış, kıyamet... Sense sarmışsın omuzlarına bir battaniye, oturmuşsun o şöminenin tam karşısına... Diğer kardeş de böyle hissettiriyormuş işte kıza. Kızın içinde, varlığından bile haberinin olmadığı yerleri ısıtıyor, dünyasını kırmızıya, turuncuya, sarıya boyuyormuş..."

Merakım da uykumla doğru orantılı olarak gittikçe artıyordu; bir yandan deli gibi hikâyeyi dinlemek istiyor, bir yandan da deli gibi uyumak istiyordum. "Kız hangisine âşık olmuş anne? Lütfen söyle. Lütfen..."

Annem saçlarımı örmeyi bitirip cevap vermeyeceğine kanaat getirdiğim bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "İkisine de."

Kafam karışmıştı. Aşk bile benim için anlaşılması zor bir kavramken iki kişiye birden âşık olmak zordan da zordu. "Aynı anda iki kişiye nasıl âşık olabilir ki?" dedim esneyerek.

"Aşk plansızdır Aleyna. Kız ikisini bırak birine bile âşık olmayı planlamamış... Ama olmuş işte," diye yanıtladı annem. "Hadi yatağa uzan. Kapat gözlerini..." Dediğini yapıp yatağa boylu boyunca yatıp gözlerimi yumduğumda sırtımı kaşımaya başladı.

"Ama birini, diğerinden daha çok sevmiştir değil mi anne?" derken bir kez daha esnedim. "Mesela ben Nutella'yı da, Oreo'yu da çok sevsem de Nutella'yı daha çok seviyorum," diye örnek verdim.

"Nutella aşığı kızım benim..." dedi eliyle başımı okşayarak. "Evet, kız başta olmasa da sonradan birini daha çok sevdiğini anlamış."

"Hangisini anne?" derken uyumakla uyumamak arası bir yerdeydim.

Soruma soruyla karşılık verdi. "Sence hangisi?"

"Hikayeyi anlatan sensin, ben nereden bilebilirim ki?"

"Doğru, o zaman soruyu şöyle değiştireyim. Bir tarafında kibar, dürüst ve adil bir prens, diğer tarafında kaba saba, vahşi ve cesur bir avcı olduğunu düşün... Sen hangisini seçerdin?"

"Bu da soru mu anne? Tabi ki prensi seçerdim!" dedim tereddüt etmeden.

"Neden öyle bir prens varken avcıyı seçeyim ki, aptal mıyım ben?"

Annemin hafifçe güldü. "İyi geceler kızım," dedi ve başıma bir öpücük kondurarak yataktan kalktı.

Yatakta öbür tarafa dönüp gözlerimi hafifçe araladığımda annem kapıya doğru ilerliyordu. "Kızın kimi seçtiğini söylemedin?" dediğimde kapının eşiğinde durdu.

Odamdan çıkıp kapıyı da arkasından kapatmadan önce omzunun üzerinden bir gülümsemeyle bana bakıp şunu söyledi. "Kız aptalmış..."

Çadırımın üzerine hafif hafif düşen yağmur damlalarının sesi beni rüyadan, gerçekliğe döndürdüğünde bir süre sırt üstü uzanıp yuvarlak, kubbe şeklindeki tavana baktım.

Baktım ve düşündüm.

Aynı rüyayı, anıyı, üçüncü kez görmüş fakat bu sefer, diğer ikisine göre hikayede daha ileriye gitmiş, en azından kızın kimi seçtiğini öğrenmişim.

'Kız aptalmış...'

Hem rüyamın, hem de annemin bu son lafından anladığım kadarıyla kız avcıyı seçmişti. Ama neden? Tıpkı bunu ilk duyduğum zaman olduğu gibi, şimdi de kızım seçimini anlayamıyordum. Hangi akli başında kız bir prens varken avcıyı seçerdi? Hem de kaba saba, vahşi bir avcıyı?

Kız gerçekten aptalmış! diye geçirdim içimden.

Kızın bu ahmakça seçiminden daha çok aklımı kurcalayan bir şey vardı ki o da, bu Üçüzler'in hikayesinde kaçırdığım bir nokta olduğunu hissetmemdi. Büyük bir nokta hem de...

Ama ne?

Sanki bu hikayenin içinde bir hikaye vardı ama küçük resme bakmaktan büyük resmi göremiyordum. Ve anneme sormadıkça göremeyecektim.

İçimden, 'Ya sabır' diye geçirerek ofladım ve buna daha fazla kafa yormamaya, bölünen uykuma devam etmeye karar verdim. Fakat kapattığım gözlerimin dışarıdan bir fermuar sesi duymamla açılması bir oldu.

Biri çadırından mı çıkıyordu?

*

Devam edecek...

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AHALİ - KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nightcore - Girl From Sweden

Pvrıs - Anyone Else

ALEYNA,

Biri çadırından mı çıkıyordu?

Sorumun cevabını almak için çabucak uyku tulumumdan çıkıp çadırımın fermuarını araladım. Başımı aralıktan uzatıp dışarı baktığımda birinin, elindeki el feneriyle kamp alanımızdan uzaklaştığını gördüm.

Bana arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama boyuna ve vücut yapısına bakılırsa, karanlıktan dolayı yüzde yüzde emin olamamakla birlikte yüzde doksan İlker olduğundan emindim.

Nereye gidiyordu?

Tuvalet gidiyor desem tuvalet alanı olarak belirlediğimiz alanın tam tersi yöne gidiyordu. E, başka nereye gidebilirdi ki? Ormanın ortasıdaydık ne de olsa...

Nereye gidiyor olursa olsun, yalnız başına ıssız ve karanlık ormanda yürümekten hiç mi korkmuyordu? Korkusuz muydu bu çocuk?

Birden bire aklıma gelen çocuksu, muzır bir fikirle, 'Ben seni bir korkutayım da gör' diye geçirdim içimden.

El fenerini kaptığım gibi çadırın fermuarını sonuna kadar açıp dışarı çıktım ve peşine düştüm. Onu takip ettiğimi anlamaması için el fenerini açmak yerine onun el fenerinin ışığını takip ederek dikkatli adımlarla ormanda ilerlerken ses çıkarmamaya çalışıyordum.

"Sanırım şelaleye doğru gidiyoruz," diye sesli düşünmeme kalmadan ormandaki sessizliği bozan su şırıltısı sesi düşüncemi onayladı.

Derken İlker'in fenerinin ışığı gözden kaybolunca olduğum yerde kalakaldım. Ne olmuştu? Işığını mı kapatmıştı?

Karanlık ormanın ortasında ışıksız kalmak omurgamdan bir ürpetinin geçmesine neden olurken, kendi korkumdan İlker'i korkutmayı falan unutup hemen el fenerimi açtım. Işığı, İlker'i, daha doğrusu fenerinin ışığını, en son gördüğüm yere doğru tuttum. Ama orada yoktu.

Allah allah...

Art arda, "İlker?" diye seslenerek feneri etrafa tuttum ama sonuç yine aynı oldu. Az önce şuradaydı, nereye kaybolmuştu? Işığımı göremeyecek bir yerde bile olsa, sesim ormanda yankı yaptığı için beni duymaması ihtimali sıfırdı.

O zaman neden cevap vermiyordu?

"İlker neredesin?"

İzlediğim dizi ve filmlerde genelde geceleri ormanda insanların başına kötü şeyler geldiğinden olsa gerek, kafamda türlü türlü senaryolar kuruyordum ama hiçbirisi iyi değildi. Bu da korkumun artmasına, panik olma yolunda emin adımlarla ilerlememe neden oluyordu.

"İlker eğer bilerek cevap vermiyor veya ortaya çıkmıyorsan... Yapma," derken var gücümle kamp alanına koşup 'İlker kayboldu!' diye bağırarak herkesi uyandırmaktan şu kadarcık uzaklıktaydım. "Lütfen..."

Tam o sırada arkamdan gelen bir hışırtı eşliğinde bir el kolumu, eş zamanlı olarak başka bir el ağzımı tuttuğunda tam anlamıyla dehşete kapıldım. Debeleniyor ama tutuşundan kurtulamıyordum. Arkaya, elin sahibine doğru sert bir tekme savurup tırnaklarımı acımasızca ağzımdaki ele geçirirken yardım çığlıkları atsam da duyulmuyordu.

"Sakin ol, prenses... Benim."

Bu ses, bu lakap...

Arkamdakinin İlker olduğunu anlayınca çırpınmayı bırakıp deminden beri kesik kesik aldığım solukların aksine şöyle uzun bir nefes alıp verdiğimde çok rahatlamıştım. Tanıştığımızdan beri İlker Arslanoğlu'nun sesini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiş, sevineceğimi de düşünmemiştim. Mutluluktan ağlayabilirdim...

Ama bu duyguların yerini yoğun öfkeye bırakması fazla uzun sürmedi tabi.

Hışımla arkamı dönüp tüm gücümü kullanarak ellerimle İlker'i geriye doğru ittirdiğimde yerinden kıpırdatamadım. Bunun üzerine hızımı alamayıp, "Ne çeşit ruh hastasısn sen ya? Ödüm bokuma karıştı!" diye

bağırırken aynı hareketi tekrarlardım. Ama yine bana mısın demedi! Duvar gibiydi çocuk!

"Desene amacıma ulaştım," dedi pişkin pişkin sırtarak. "Seni korkutmak istemiştım..."

Ben onu korkutmak isterken onun beni korkutması da ayrı bir ironiydi. "Korkutmak başka, senin yaptığın başka! Neler neler düşündüm!" Kaçırılacağımı, işkenceye veya tecavüze uğrayacağımı, öldürüleceğimi...

İlker, "Oldu bitti işte... Uzatmasan?" dedi umursamaz ve bıkkın bir ses tonuyla.

"Özür dile, ben de uzatmayayım."

"Hala anlamadıysan diye söylüyorum, ben öyle kolay kolay kimseden özür dilemem prenses. Şimdi de dilemeye niyetim yok."

Kararlılıkla, "Di-le-ye-cek-sin," diye hecelerken, heceler arasında işaret parmağımı hiç de yumuşak olmayan bir şekilde göğsüne bastırdım. "Bu ülkede her Allah'ın günü haberlerde hemcinslerimin başına gelen türlü kötülükleri görüp 'Ya bu benim başıma da gelseydi?' korkusuyla yaşayan bir kıza, bu korkuyu yaşattığın için özür dilemek zorundasın."

"Kadın hakları savunucusu gibi konuştun lan!"

Ciddiyetle, "Özrünü bekliyorum," dedim kollarımı önümde kavuşturarak.

İlker istemeye istemeye yenilgiyi kabul etti. "Olayı öyle bir noktaya getirdin ki şimdi özür dilemezsem kendimi o kötülükleri yapan orospu çocuklarından biri gibi hissedeceğim. O yüzden... Me disculpo, prenses," dedi İspanyol aksanıyla.

"İspanyolca bilmiyorum, dolayısıyla ne dediğini de..." Bu 'Türkçe söyle' demenin farklı bir yoluydu.

"Ne dediğimi ikimiz de biliyoruz, bence şansını daha fazla zorlama," diye tersleyip yanımdan geçip gitti ve el fenerini ormanın içinde ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendim arkasından.

"Uzun süredir ertelediğim bir şeyi yapmaya," derken durmadı, yürümeye devam ediyordu.

Biraz az önce yaşadığım, İlker'in yaşattığı, korkunç anlardan dolayı buraya gelirken kat ettiğim bütün bu yolu tek başıma geri gitmek gözümü korkutunca o anlarda yere attığım el fenerini yerden aldım.

"Hey, beni de bekle!" diyerek arkasına takıldım ve büyük adımlarına, küçük ama koşar adımlar atarak yetiştim.

İkimiz yan yana yürürken pat diye durdu. "Benimle gelebilirsin diyen oldu mu sana?"

Ben de durdum. "Ben de seninle gelmeye meraklı değilim. Ama..." Omzumun üzerinden arkama bir bakış atınca devamını getiremeyip korkuyla alt dudağımı dişledim.

İlker, "Korkuyorsun," diye tamamladı yarım bıraktığım cümleyi.

"Sayende!" diye suçladım.

Bıkkınlıkla nefesini dışarı verdi. "Benimle gelmek istiyorsan, öncesinde bana bir söz vermen gerek," dediğinde beklentili gözlerle ona baktım. "Soru sormayacaksın. Ve bana yardım edeceksin."

Kaldığımız yerden yürümeye devam ettik ve fazla uzağa gitmeden, gördüklerim arasında ormandaki en büyük gövdeye sahip ağacın önünde durduk.

İlker eliyle ağacın dibindeki iki ayrı yeri gösterdi. "Ben burayı kazacağım, sen de şurayı kaz."

O anda kadar fark etmediğim bir şey fark ederek, "Elin!" diye ciyakladım.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden ellerimle uzanıp elini kavradım ve fenerin ışığını elinin üzerine tuttum. Ne kadar kötü bir halde olduğunu görünce önce şaşırdım, sonra da üzüldüm.

İlker'in saçma sapan bir sebepten birini dövdüğünü ve o sırada ellerinin yara bere içinde kaldığını biliyordum. Ama beni tuttuğunda, tutanın o olduğunu bilmediğim için turnaklarımı acımadan eline geçirmiş, yaralarını deşmişim.

"Üzgünüm... Sen olduğunu bilsem, yapmazdım," dedim pişmanlıkla. Biraz önce bana ne yaptığını düşürsek bunu hak ettiğini düşünmem gerekirdi belki de... Ama düşünemiyordum, kan revan içindeki eline bakarken düşünemezdim.

"Sen de Hakan gibi iyilik timsalisin," diye homurdanarak elini sertçe çekip tutuşumdan kurtardı. Sonra da dizlerinin üzerine çöküp ellerini toprağın içine daldırdı.

"Yaraların mikrop kapacak!" diye uyardım.

"Siktir et şimdi onu da kazmaya başla," dedi umursamaz ve emredici bir şekilde.

'Neden gecenin bir vakti toprağı kazıyoruz?' diye sormak istesem de verdiğim sözü hatırlayıp sormadım. İlker gibi dizlerimin üzerinde duran bir pozisyona gelerek toprakta bir çukur kazmaya başladığımda kendimi bir arkeolog ya da defineci gibi hissediyordum.

Henüz çok derine inmemişken elime soğuk, metalik bir şey değdiğinde onu tuttuğum gibi çekerek topraktan çıkardım ve fenerin ışığında ne olduğuna baktım.

İnce zincirli bir kolyeydi bu. Ucundaki kalp şeklinde, parlak taş mavinin binbir tonunu içinde barındırıyordu, sanki biri okyanustan küçük bir parça alıp onu taşla dönüştürmüştü.

"Bir şey buldum!"

Bunu söylememle İlker'in kolyeyi elimden alması arasında saniyeler oynarken, "Aferin sana prenses. Sonunda bir işe yaradın," diye alaycı bir şekilde tebrik etti beni.

O kolyeye, ben de ona bakarken, "Ne zamandır burada gömülü duruyor?" diye sormadan edemedim.

Dikkatini bir an için kolyeden ayırıp, "Sözünü unuttun galiba?" dedi ve tekrar odaklandı.

Ofladım. "Aman iyi be! Sormuyorum soru falan!" Önce gurur yapsam da sonra merakım gururuma baskın çıktı. "Ya söylesen ölür müsün? Söyle işte!"

Beni duymazdan geleceğini düşünmeme neden olacak bir süre boyunca ağzını bıçak açmadı. "Bundan yıllar önce gömmüştüm."

Önceki sorumu cevapladı belki bunu da cevaplar diyerekten bir soru daha yönelttim. "Kimin bu kolye?" İlker'e ait olması imkansız denecek kadar feminen bir kolye olduğundan başka birine ait olduğunu tahmin ediyordum. Bir kıza...

"Sevdiğim kızındı," dediğinde hangisine daha çok şaşıracağımı bilemedim. İlker'in sevdiği bir kız olmasına mı? Yoksa bunu bana söylemesine mi? Sanırım ikisine de!

"Daha doğrusu onun olacaktı ama olamadı," diye düzeltti. Ardından, "İyi ki de olmadı," diye ekledi.

"Neden olamadı?"

"İstemedi," derken sırtıyordu ama sırtışı neşeden yoksundu. "Ne bu kolye, ne de ben onun için yeterli değildik. Gözü yükseklerdeydi."

İlker'in kendinden başka birine aşık olabileceğine bile inanamayan ben, birine platonik aşık olduğuna hiç ama hiç inanamıyordum.

Beni şaşırtmayı ne zaman bırakacaksın İlker Arslanoğlu?

"Hadi seni beğenmemesini anlarım. Ama kolyenin nesini beğenmedi anlamıyorum. Bence çok güzel."

"Fiyatını beğenmedi."

"İyi de o zaman seni beğenmesi gerekmez mi? Ne de olsa çok zenginsin," derken hiç tanımadığım bir kıza karşı antipati besliyordum. Materyalist insanları oldum olası sevmemiştir zaten...

"Benden daha zenginini buldu diyelim."

Bak sen şu paragöze! "Hala seviyor musun o kızı?"

Soruma soruyla karşılık verdi. "Neden sordun?"

"Ona göre kötü konuşacağım veya konuşmayacağım," dedim dürüstçe.

"Konuş, konuş..."

Açık açık 'Sevmiyorum' demediği dikkatimden kaçmasa da üzerine yorumda bulunmadım. "Bence yat kalk, böyle bir insandan kurtulduğun için dua et! Ciddi söylüyorum... Sevgi yerine parayı tercih ediyorsa, senin sevgini zaten hiç hak etmemiştir! Her şey para mı yahu?" dedim onaylamaz bir şekilde. "O kız senin için yanlış kişiymiş. Doğru kişi olsaydı, seni sen olduğun için severdi. İlker Arslanoğlu olduğun için... İyi ki bu kolyeyi de o paragöz kıza vermemişsin. Doğru kişiyi bulduğunda, ona verirsin."

"Bu kolyeyi başka birine vermek için kazıp çıkartmadım prenses. Parçalamak, yok etmek için çıkarttım."

Başımı bir sağa, bir sola yana sallarken, "Hayır!" diye karşı çıktım. "Bunu yapamazsın!"

"Bana bir çekiç ver, sonra bak bakalım yapabiliyor muyum?" dedi alaycı bir edayla sırtarak.

"Yapmamalısın," diye düzeltiltim.

"Neden yapmamayayım? Bu kolye o kıızı temsil ediyor benim için. Bu kolyeyi bundan yıllar önce parçalamak yerine buraya gömmemin nedeni de buydu zaten. Ondan kurtulmayı tam olarak istememem... Ama artık istiyorum. Bu kolyeyle birlikte o kızın da hayatımdan yok olmasını istiyorum. Buna hazırım." Durdu. "Şimdi tekrar soruyorum, neden yapmayayım? Bana tek bir mantıklı sebep söyle."

"Mantıklı bir sebebim yok," diye itiraf ettim. "Sadece içimde bunu yaparsan ileride pişman olacağına dair bir his var."

"Yani benden hislerine güvenmemi bekliyorsun?"

"Umuyorum desek daha doğru olur," dediğimde başını hafifçe yana düşürüp bir dakika boyunca bana baktı. Ne düşünüyordu? Gözlerinde veya

yüzünde herhangi bir ifade göremediğim için anlayamıyordum.

"Yakala prenses."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bana doğru hızla bir şey attığında elimi kaldırıp havada tuttum, çok az daha yavaş davransaydım kafama çarpacaktı. Elimi aşağı indirip fırlattığı şeyin ne olduğuna bakmak için avucumu açtım, kolyeyi tutuyordum.

Kendi kendime 'Neden bunu bana fırlattı?' diye sormama kalmadan İlker, "Sen de kalsın," deyip ayağa kalktı.

"Hı?" dedim afallamış bir şekilde.

"Bende kalırsa, nerede olduğunu bilirsem, önünde sonunda parçalarım," derken bana bakmıyor, ellerindeki toprağı temizlemek için ellerini birbirine sürtüyordu. "O yüzden sen de kalsın. Sorsam bile bana nerede olduğunu söyleme."

"Neden ben?"

"Bu kolyeyi ikimizden başka bilen yok. Dolayısıyla verebileceğim başka biri de yok."

Bir dakika... "Peki, sevdiğin kızı? Onu da mı bilen yok?"

"Sı," dedi İspanyol aksanıyla. "Bilmesinler de zaten," diye eklediğinde onun ailesinden gizli bir sokak kedisine baktığını öğrendiğimde bana söylediği şey geldi aklıma. 'Bu aramızda kalsın, bizim ev halkından kimse bilmesin yani' demişti. Önce o kedi, şimdi bu kolye ve kız... İkimizin arasındaki sırlar gittikçe artıyor muydu ne?

Daha kaç tane sır saklıyorsun İlker?

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Y/N: İZMİRLİLER'E BİR MÜJDEM VAR! 22 NİSAN PAZAR GÜNÜ İZMİR KİTAP FUARI'NDAYIM/Z! 'KİMİNLE VEYA KİMLERLE BİRLİKTE?' DİYE MERAK EDENLERİ, AYRINTILAR İÇİN BUGÜN, SAAT 20.00'DA INSTAGRAM ADRESİME (dem.irem) BEKLERİM!

*

AHALİ - KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Anthem Lights - Best Thing

Selena Gomez, Marshmello - Wolves

2 hafta sonra...

ALEYNA,

Telefonumun saati yedi buçuğu gösterirken aynanın karşısında kendime bakıyordum.

Üzerimdeki pudra renkli gece elbisesinin deniz kızı kesim eteği yere kadar uzanmakla kalmıyor yeri süpürüyor, bu da boyumu daha uzun gösteriyordu. Göğüslerim küçük olduğu için bazı straplez yaka kıyafetler sanki hiç göğsüm yokmuş gibi, dümdüz gözükmeme neden olsa da bu elbise onlardan biri değildi neyse ki, olduğundan büyük göründüğünü bile söyleyebilirdim, ayrıca dikkati çıplak omuzlarıma ve boynuma çekmiş, maşayla su dalgası verilip ön kısımları arkaya doğru tokayla tutturulan saçlarım da bu dikkati pekiştirmişti. Yüzümdeki makyaj sadeydi, fondotenle, bence ergenliğin en büyük sorunu olan sivilcelerim (tek tük vardı ama olsun) kapatılmış, allıkla solgun yüzüme renk verilmiş ve rimelle kirpiklerim dolgunlaştırılmıştı.

İki de bir gözlerimi kırpttırırken yansımamın değişmesini, ĉirkinleřmesini, bekliyordum ama değişmiyordu.

Aynıydı.

Kendimi beğenmiş biri değildim ama itiraf etmem gerekir ki güzel hatta ĉok güzel görünüyordum.

Paranın gücü, diye geĉirdim iĉimden.

Daha düne kadar, bu akşam ailece katılacağımız yardım daveti iĉin uygun kıyafetim yoktu. Meltem Yenge beni alışverişe ĉıkarmıřtı. Tıpkı şebnem ve melekleriyle ĉıktıęımız zamanki gibi kaliteli bir mağazaya gitmiş ve saatler boyu hepsi birbirinden güzel kıyafetler denemiştim. Ama o zamandan farklı olarak yengem giydiklerimle ilgili fikirlerini söylese de şebnem'in aksine aksine kendinin değil benim beğenmemi umursamış, son kararı bana bırakmıştı.

Benim kararım da bu elbiseden yana olmuş ama o da en az benim kadar beğenmişti, orası ayrı.

Bugün de birlikte bir güzellik merkezine gidip saĉımızla makyajımızı yaptırmıştık. Bu sefer sabahtan istenmeyen tüy sorunumu ĉzdęm iĉin ağdaya gerek olmamıştı.

Kahrolsun ağda, yaşasın jilet!

Derken biri odamın kapısını tıktıkladığında iĉimden, 'Bu da kim?' diye geĉirdim. İlker hemen her zaman odama dingonun ahır muamelesi yaptığı iĉin o olmadığından emindim, onun haricinde ev halkından herhangi biri olabilirdi.

"Efendim?" dediğimde kapının ardından yengemin sesi duyuldu.

"Aleyna, müsait misin? Girebilir miyim?"

"Msaitim."

Meltem Yenge siyah bir tuvaletle iĉeri girdiğinde, yanıma doğru ilerlemeden önce bir an iĉin durup beğeniyle bana baktı. "ĉok güzel olmuşsun," dedi sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Teşekkür ederim yenge, sen de öyle," derken dudaklarım iĉtenlikle yukarı bklmşt.

Önümde durduğunda, elinde kadife bir kutu tuttuğunu fark etmemle yengemin konuşmaya başlaması bir oldu. "Bütün isteksizliğine rağmen bu akşam bizimle gelmeyi kabul ettiğin iĉin teşekkür ederiz."

şu "skandalım" yaşanmadan önce de dışarı ĉıkmaya meraklı olmasam da yaşandıktan sonra hiĉ değildim.

Çiftlikten döndüğümüzden beri semtte sadece iki kere dışarı çıkmıştım. Biri, dün, yengemle, diğeri de bundan bir hafta kadar önce Arslanoğlu kardeşlerleydi.

Ve her ikisinde de gittiğimiz yerlerde genç yaşlı demeden, hemen herkesin dikkatini üzerimde toplamıştım.

Çaktırmadan bakıp aralarında fısıldaşanlar mı dersiniz, alenen bakıp yüksek sesle hakkımda atıp tutanlar mı...

Parmağıyla gösterenler bile olmuştu!

Bu davette de benzer bir muameleyle karşılaçağımı bildiğimden gitmeyi istememiştim. Ama gerek amcam ve yengem, gerekse diğer aile fertleri gelmem de ısrarcı olmuştu. Tek yumruk olup birbirimizin arkasında olduğumuzu, başımız dik bir şekilde utanacak hiçbir şeyimiz olmadığını dosta düşmana kanıtlamalıymışız...

Ben de ısrarlarını kıramamıştım.

"Bu da bizden sana küçük bir hediye, teşekkürümüzün bir göstergesi olarak kabul et lütfen," diyerek elindeki kutuyu bana doğru uzattı.

Bakışlarım önce kutuya inip sonra tekrar yengemin yüzüne çıktı. "Beni davete hazırlamak için bir sürü masraf yaptınız zaten, hediyeye ne gerek vardı?"

"Bun duymamış olayım Aleynacığım," derken onaylamaz bir edayla 'cık cık cık!' sesi çıkardı. "Bir aydan fazla bir zamandır bizimle yaşasan da sanki yıllardır bizimle gibisin. Hepimiz sana çok alıştık, evimizin kızı gibi oldun artık... Kızımız için para harcamayacağız da kimin için harcayacağız?"

Bana ağzımı açma fırsatı vermeden uzanıp kutuyu elime tutuşturdu. "Aç hadi. Bakalım beğenecek misin?"

Kutunun kapağını açtığımda içinde bir kolye olduğunu gördüm. Beyaz altından yapılma zinciri bir ucundan diğerine takip ederek fındık tanesi boyutundaki yuvarlak pırlanta taşta vardığımda, 'Allah bilir kaç paradır bu kolye?' diye geçirdim içimden.

Bilmek istemezsin diyen iç sesime hak vermemek elde değildi.

Bakışlarımı kolyeden, yengemin yüzüne kaldırdım. "Yenge... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum," diye geveledim, boştaki elimle önüme düşen perçemleri kulağımın arkasına iteleyerek. "Bu... Bu çok güzel."

Ama "o" kolye kadar değil...

Kafamın içinde duyduğum bu sesle bakışlarım istemsizce komodininin çekmecine kaydı, İlker'in bana verdiği kolyenin durduğu yere...

Değil, diye geçirdim içimden.

O kolye bir çocuğun aşkını temsil ediyordu. Umudunu, hayal kırıklığını, acısını, kabullenişini, vazgeçişini... Elimde tuttuğum kolye, o kolyeden binlerce alabileceğiniz kadar pahalı olmasına rağmen benim gözümde onun kadar güzel olamazdı çünkü maneviyatı eksikti.

"Beğenmene çok sevindim. Amcan da en az benim kadar sevinecektir, birlikte seçtik çünkü. Ne zamandır sana ailemize katıldığın için bir hediye almak istiyorduk, bu davet de vesile oldu, iyi oldu..."

"Çok teşekkür ederim," dedim minnettar bir ses tonuyla. "Çok incesiniz ama ben bunu kabul edemem. Bu çok fazla."

"Sen amcanın bir tanecik yeğeni, benim de beş erkek evlattan sonra hep sahip olmak istediğim kızımsın. Bizim gözümüzde senin için hiçbir şey fazla değil," diye karşı çıktı. "Farkındayım, benim dernek, amcanın da şirket işleri dolayısıyla seninle arzu ettiğimiz gibi ilgilenemiyor, yeterince misafirperver olamıyoruz. Ama bil ki bizim için çok değerlisin... Oğullarımın da gönlünü fethettiğini görebiliyorum ve bu beni çok mutlu ediyor. Bir o kadar da şaşırtıyor tabi," diye itiraf ettiğinde soru soran gözlerle ona baktım.

Neden şaşırtıyordu?

Yatağıma oturup beni yanına çağırdığında çağrısını karşılıksız bırakmadım. "Sen buraya gelmeden önce anlaşıp anlaşılamayacağınız hakkında endişeliydim. Hakan ve Atakan arkadaş canlısı olduğu için onlardan yana içim rahattı ama diğerleri... Atahan'ın arkadaşı yok, Lodos'un sadece sanal arkadaşları var, İlker'in ise bir sürü arkadaşı var ama gerçek arkadaşı yok... Küçükken onları götürdüğüm psikiyatrist bunun bir savunma mekanizması olduğunu söylemişti. Babalarını kaybettiklerinde yaşadıkları acıyı tekrar yaşamamak için insanları hayatlarına almıyor veya alsalar da yakın olamıyorlarmış," diye açıkladı ve derin bir iç çekti.

Sesindeki üzüntü yerini sevince bırakırken, "Ama endişem boş çıktı çünkü seninle oldular," deyip gülümsedi.

"Muhtemelen aynı evde yaşadığımız için öyle olmuştur."

"Amcanla da aynı evde yaşıyorlardı ama onu hayatlarına almaları bile yılları buldu. Seninleyse birkaç hafta içinde yakınlaştılar," dedi tezimi çürüterek. "Birlikte yaşamamanın etkisi olmamıştır demiyorum ama bence asıl etken sensin."

"Ben mi? Yenge, bence beni gözünde büyütüyorsun," dedim kabullenmeyerek.

"Yıllardır oğullarının kapalı tuttıkları kalplerini senin için açmaları, bir anne için nasıl büyük bir şey olmasın?" derken anlamlı bakışlar atıyordu bana.

"Neden benim için açtıklar, hiçbir fikrim yok," dedim dürüstçe. "Başkaların da olmayıp da bende olan ne var ki? Sıradan bir kızım sadece..."

"Sıradan olduğun içindir belki de... Bilmem hiç fark ettin mi ama onlar bu semtteki diğer zengin çocukları gibi değiller. Bu zenginliğe ayak uydurdular ama bunu yaparken benliklerini kaybetmediler," dediğinde ona hak verdim.

Evet, buranın fazlasıyla kibirli, lükse ve gösterişe düşkün, şımarık çocukları gibi değillerdi. İlker bile onların yanında daha alçakgönüllü, mütevazı ve efendi kalıyordu, gerisini siz düşünün.

"Ve bence başkaların da olmayıp da sende olan şey tam da bu... Sen onların benliğine hitap ediyorsun. Benzer geçmişleriniz var." Ona boş gözlerle baktığımda konuşmaya devam etti. "Bu eve taşındığımızda en sevindikleri şey neydi biliyor musun? Hepsinin kendine ait odasının olması... Eski evimiz 3+1 idi, o yüzden Hakan'la İlker 1 odada, diğerleri bir odada kalıyordu," dedi nostaljik bir gülümsemeyle.

Duyduklarıma inanamayan bir ifade yerleşti yüzüme. Kendi odaları yok muydu?

Çocuklarla geçmişleriyle ilgili doğru düzgün konuşmamıştık, sadece eskiden bu zenginlikte olmadıklarını biliyordum.

Ama bu zenginliğin yakınından bile geçmediklerini bilmiyordum.

"Babaları hala hayatta olsaydı onlar da senin gibi orta halli bir hayat sürecektir yani. Neden benzer dediğimi anladın mı şimdi?"

Anlamaz olur muyum? Anlamıştım anlamasına ama inanamıyordum işte. Arslanoğlu kardeşleri benim gibi bir hayat sürerken hayal edemiyordum. Lüks evleri, arabaları, giyim kuşamları olmadan...

Tuhaf geliyordu.

Tam o sırada odamın kapısı bir kez daha tıttıklandı ve kapının arkasından hizmetçilerden birinin sesi duyuldu. "Efendim, Merih Bey ve oğullarınız hazır. Siz de hazır olduğunuzda çıkabileceğinizi söyledi."

"Biz de hazırız. 5 dakika içinde çıkabiliriz."

"Peki efendim."

Beş dakikadan daha kısa bir sürede iki katı birbirine bağlayan merdivenlerin başına geldiğimizde öz amcam ve üvey kuzenlerim, sonunda bizi bekliyordu.

Merih Amca ve Lodos tekli koltuklarda oturuyor, biri iş telefonundan biriyle konuşurken diğeri PSP'sinde oyun oynuyordu. Atahan pencerenin pervazına yaslanmış dışarıyı, Hakan ise sırtıyla yuvarlak masadan destek almış, elleri ceplerinde, başı önünde boşluğu izliyordu. Atakan küçük bir futbol topunu duvarda ayağıyla sektirirken İlker omzunu duvara dayamış telefonu ile ilgileniyordu.

Bizi ilk fark eden Merih Amca olurken diğerleri de onu takip etti ve çok geçmeden 5 Arslanoğlu erkeği de bana odaklandı. Bense, istemeden de olsa, Hakan'a...

Üzerinde siyah bir takım elbise vardı, yıllardır basket oynadığı için kaslı kolları ve bacakları, ceket ile pantolonunun içine sığmakta zorlanıyor, kumaşı geriyordu. Beyaz gömleğinin bütün düğmelerini bağlamış, siyah bir papyon takmıştı. Dağınık görmeye alışık olmadığım saçları normal günlere göre daha bir derli topluydu.

Yakışıklılığına yakışıklılık eklenmişti.

Yüzüne baktığımda, bana bakan gözlerinde hissettiğim hayranlığı gördüm, duygularımız karşılıklıydı yani. Onun da beni beğendiğini bilmek allık sayesinde zaten renklenmiş yanaklarımı utançtan iyice renklendirdi ve gereğinden fazla sevindirdi.

Dudaklarım sevinçle gülümsenin eşiğindeyken içimden 'Hoşlanmıyorum!' diye geçirerek, bağırarak, çığlık atarak onları durdurdum.

Geçtiğimiz günlerde bunu kaç kere yaptığının sayısını bile unutmuştum artık. Her seferinde kendi kendime 'Tamam, bundan sonra böyle olmayacak' desem de bir sonraki sefer yine öyle oluyordu ve bu durum yorucu, can sıkıcı bir hal almıştı benim için.

Sesli bir şekilde oflamamak için kendimi zor turarak bakışlarımı diğer Arslanoğlu kardeşlere döndürdüm.

Onlar da Hakan gibi siyah takım elbise tercih etseler de farklılıkları vardı.

Atahan'la Lodos papyon yerine kravat tercih ederken birincisinin siyah renkli, ikincisinininki Marvel desenliydi, ceketinin iç tarafı ve ceket mendili de öyle... Sona kalan ikisi papyon veya kravat takmazken İlker giydiği siyah gömleğin iki düğmesini açık bırakıp ceketini giymek yerine omzuna

atmıştı. Normalde yataktan yeni kalkmış gibi olan saçları biraz daha düzgündü ama kesinlikle düzgün değildi. Gömleği ve pantolonu kasları yüzünden üzerine yapışıyordu, Hakan'la aynı dertten müzdaripti.

Hepsi çok yakışıklı görünmekle birlikte en yakışıklıkları İlker'di.

Atakan 'ş' harfini uzatarak, "Ateş ediyorsunuz ateşş!" dedi beğeniyle.

Merih Amca, "Atakan! Annenle ve kuzeninle mahalle jargonuyla konuşma!" diye uyardı onu.

Atakan dudaklarını öne doğru büzerek bir off sesi çıkardı. "Amca, Hakan'la ikiniz Popeyes'in terbiyeli tavukları gibisiniz. Kibarlıkta sınır tanımıyorsunuz," diye homurdandı.

Onlar aralarında konuşurken biz de merdivenin sonuna vardık, basamakları inerken Meltem Yenge'nin aksine topuklu ayakkabı giymeye alışık olmadığımın rahat yürüyemediğim için elimle korkuluklardan destek almıştım.

Merih Amca bize döndü. "Sana daha önce de söylemiştim zaten ama bir daha söyleyeyim... İkiniz de çok güzel olmuşsunuz." Önce yengeme, sonra ikimize hitaben konuşmuştu, biz de teşekkür ettik.

Elim boynumdaki kolyeye giderken, "Kolye içinde ayrıca teşekkür ederim. Çok beğendim," diye ekledim.

"Ne demek... Çok yakışmış, güle güle kullan," dedi memnun olmuş bir gülümsemeyle.

Kolye deyince aklıma "o" kolye geldiğinden İlker'e baktığımda, göze göze geldik. Ne düşündüğümü anlamış gibi, manalı manalı sırtarak göz kırptı.

'Bizim sırrımız' diyordu göz bebekleri.

"Bu şu partide uyuşturucu krizine giren kız değil mi?"

"Videosunu izlemiştim. İnsan kendini nasıl böyle acınası bir hale düşürebilir? Çok yazık!"

"Buraya gelmeye nasıl cesaret edebilmiş? Ben olsam insan içine çıkamazdım... Hiç mi utanıp sıkılmıyor? Pes doğrusu!"

Davetin verildiği salonda, amcam ve ailesi için ayrılmış masada oturmuş, içeriye girdiğimiz andan itibaren hakkımda bunlar veya bunlar gibi şeyler konuşulduğunu duyuyordum.

Duyuyor, aldırmamaya çalışıyor ama aldırıyor, utanıyor ve sinirleniyordum.

Tek sinirlenen ben değildim, aynı masayı paylaştığım herkes benimle aynı durumda hatta benden daha beterti.

Ama herkes kendini tutuyordu.

Böyle anlaşmıştık, kim ne derse desin duymazdan gelerek, başımızı dik tutacak ve umursamayacaktık. Ne de olsa ağzı olan konuşuyordu, konuşacaktı ve milletin ağzı torba değil ki büzelim. Bu durumda en iyisinin aldırmayıp, konuşup konuşup susmalarını beklemek olduğu konusunda hem fikir olmuştuk.

Gergin bekleyiş devam ederken biri, "Hako!" diye seslendiğinde masadakilerle birlikte ben de başımı sesin geldiği tarafa çevirdim ve şebnem'in arkasında bir kadın ve adamla yanımıza geldiğini gördüm.

*

Favori karakteriniz kim?

Aleyna?

Hakan?

Atahan?

Atakan?

Lodos?

İlker?

ÖZEL BÖLÜM

Yazar notu: Selam!

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nız şimdiden kutlu olsun!

Bu özel bölümü bir Wattpad etkinliği için yazmıştım ama bölümün duyurusunu ve linkini hesaplarımdan paylaşmama rağmen çoğunuz bulamamış, okuyamamış... Ben de okumayanlar için buradan bölüm olarak paylaşayım dedim... Hepinize iyi okumalar!

*

AHALİ - ÖZEL BÖLÜM

<https://youtu.be/0go2nfVXFgA>

The Vamps - Somebody To You ft. Demi Lovato

ALEYNA,

"Küçük bir parti olacak dememiş miydin?" diye sordum.

Yengemle amcamın seyahate çıkmalarını fırsat bilen Atakan evinde bir parti veriyordu. Küçük bir parti olacağını söylemişti ama evde sayamayacağım kadar çok insan vardı.

Davetlilerin evin üst katına çıkması ve alt kattaki kilitli odalara girmesi yasaktı. Bunların dışında evdeki her yere girip çıkabilirlerdi ve öyle de yapıyorlardı.

Renkli ışıklar evi gökkuşağına çeviriyor, bahçedeki köpük makineleri köpük fişkirtiyordu. Havuzda yüzenler, masalarda dans edenler... Ne ararsanız vardı.

Melis, Lodos, Atahan, Atakan ve ben bahçedeki koltuklarda oturuyorduk. İlker'le Hakan içkilerini tazelemeye, Lodos ise banyoya gittiği için bizimle değildi.

"Başta öyle olacaktı. Ama sonra kendi kendime düşündüm. 'Benim neyim küçük ki, verdiğim parti küçük olsun' diye..." dedi Atakan sırtarak.

Melis tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "İğrençsin."

"Madem iğrenç olduğumu düşünüyorsun, bu iğrenç çocuğun partisinde ne işin var Harry?"

"Gelmeye meraklı değildim, Aleyna zorladı," diye homurdandı Melis, bana suçlayan bir bakış atmayı da ihmal etmemişti.

"Aleyna sayesinde sıkıcı hayatına heyecan gelmiş işte, fena mı?"

"Hayatım sıkıcı falan değil."

"A öyle mi?" dedi Atakan sırtarak. "O zaman bana son zamanlarda yaptığın heyecanlı bir şeyi söyle."

"Söylemeyeceğim. Seni ilgilendirmez."

"Marvel'le ilgili bir şey, değil mi?" diye tahmin yürüttü Atakan.

"Öyleyse ne olmuş?"

"Öyleyse, son zamanlarda biriyle öpüşmeye en yakın olduğun zaman, Marvel karakterlerini öpüşürken gördüğün zaman olsa ge-"

Melis önündeki masadaki cipsleri Atakan'a fırlatarak cümlesini bitirmesine engel oldu. Yüzü, kulakları kızarmıştı.

Atakan eliyle üzerindeki cipsleri temizledi. "Beni çocuksu bulan sen. Çocuk gibi bana bir şeyler fırlatan da sen. Bu ne yaman çelişki anne?"

"Özel hayatımla alakalı tek bir kelime daha edersen bu birayı yüzüne dökerim," dedi Melis elindeki bardağı işaret ederek.

Onları izlerken kendimi boks maçı yöneten bir hakem gibi hissediyordum. İkisini bıraksam birinden biri nakavt olana kadar dövüşmeye devam ederlerdi, o nedenle onları ben durdurmalıydım.

"Hey! Siz ikiniz her bir araya geldiğinizde dalaşmak zorunda mısınız? Yapmayın şöyle."

"Onu şu çocuğa söyle," dedi Melis sert sert Atakan'a bakarken.

"Atakan sen Melis'e bir şey söyleme. Melis sen de o bardağı elinden bırak. İkiniz de sakinleşin... Bir partideyiz, unuttunuz mu? Eğlenmeye çalışın."

Atakan sözümü dinlemedi. "Ben zaten eğleniyorum... şu suratı görmem yetiyor," dedi gözleri Melis'in üzerindeyken. "Maymun götü gibi, kırmızı kırmızı..."

Bu kelimeler Melis'in kızarıklığı ve öfkesini daha da arttırırken aniden birasını Atakan'ın yüzüyle buluşturdu.

**

Amcamın evinde kalırken yaşadığım odadaki yatakta uzanıyordum. Partinin kalabalığından ve gürültüsünden uzaklaşmak için buraya gelmiştim.

"Buldum seni."

Duyduğum sesle doğrulduğumda Hakan görüşüme girdi. Aralık bıraktığım kapının boşluğundan başını ve üst vücudunun bir kısmını içeri uzatmıştı.

"Beni mi arıyordun?" dedim şaşkınlık ve merakla.

"Evet," deyip kapıyı daha çok açtı ve odaya adımın attı. "Birden ortadan kayboldun. Telefonunu da yanına almamışsın. Endişelendim... Endişelendik. Bende seni aramaya çıktım."

"Kaygılandırduğım için üzgünüm. Sadece yalnız kalıp kafa dinlemek istemiştim."

"Sende benim gibi parti insanı değilsin," dedi gülümseyerek.

"Kesinlikle değilim," diye kabul ettim.

"Neyse, iyi olduğunu gördüğüme göre seni yalnız bırakayım. Kendini hazır hissedince aşağı inersin," diyerek arkasını döndü.

Buraya kadar gelmişken gitmesini istemiyordum. "Aslında benimle kalmana hayır demem. Zaten tek başıma sıkılıyordum."

Omzunun üzerinden bana odaklanan bakışlarında hayret vardı. "Emin misin? Kibarlık olsun diye söylüyorsan-"

"Hayır, gerçekten sıkılıyordum. Ama sen partiye dönmek istiyorsan-"

Bu kez söz kesme sırası Hakan'daydı. "İstemiyorum."

"Tamam o zaman. Öyle ayakta durma, otur bir yere."

Dediğimi yapıp yatağa yürüyerek ayak ucuma yerleştiğinde yanıma oturmadığı için mutsuz, çalışma masasının sandalyesine oturmadığı için mutluydum.

Bir bacağı dizinden kırıp yatağın üstünde tutarken diğerini aşağı sarkıttı. "Ee şimdi ne yapacağız?"

"Konuşalım?"

"Konuşalım," diye onayladı.

Bir dakikalık bir sessizlikten sonra ikimiz de sesli güldük, diyecek bir şey bulamamız komiğimize gitmişti.

"Aklıma konuşacak konu gelmiyor," diye itiraf etti Hakan.

"Benim de öyle."

Bir anda kafasının üzerinde hayali bir ampül belirdi. "Hadi bir oyun oynayalım."

"Nasıl bir oyun?"

"Bir tercih oyunu. Birbirimize iki tercihli bir sorular sorup cevap vereceğiz. Belki daha önce oynamışsındır."

"Hayır, oynamadım. Ama kulağa ilginç geliyor... Oynayalım."

"Kolay bir soruyla başlıyorum. Uçabilmeyi mi seçerdin, yoksa görünmez olmayı mı?"

"Uçabilmeyi. Hep kuşlara özenmişimdir," diye cevapladım.

"Sıra sende. Sor bakalım."

"Ateşi mi kontrol edebilmeyi tercih ederdin, yoksa suyu mu?"

"Filmlerde falan ateşi kontrol eden karakterler bence çok havalı oluyor, o yüzden ateş."

Sonraki dakikalarda birbirimize bunlar gibi basit sorular sormaya devam ettik. Hem keyif alıyor, hem de Hakan'la ilgili yeni bilgiler öğreniyordum.

Sıra tekrar Hakan'a geldiğinde sorusu öncekilere göre daha zordu. "Hayatının geri kalanında kitap okuyamamak mı, yoksa müzik dinleyememek mi?"

"En çok sevdiğim şeylerden 2'sinden 1'inden vazgeçmek mi? Acımasısın!" diye sızlandım.

"Seni zorlamak için öyle olmalıyım."

"Sıra bana geçtiğinde görürsün, ben de sana acımayacağım!"

"Cevabını bekliyorum," dedi korkusuzca.

"Üzülerek söylüyorum, kitaplarımdan vazgeçerdim. Kitapsız bir dünya, dünya değildir. Ama müziksiz hiç değildir."

"Bence de," diye katıldı.

"Şimdi senin soruna gelelim... Hayatının sonuna dek basketbol oynayamamak mı, yoksa oynayıp hiç basket atamamak mı?"

Yüzünde hem takdir eden, hem de acı çeken bir ifade şekillendi. "Beni 12'den vurdun."

"Bunu sen istedin."

Onun yanıtı da benimki gibi geç geldi. "Hiç basket atamamak beni delirtirdi. Ama en azından basketbol oynuyor olurdum."

Bu kelimelerinin ardından birbirimize dörder soru daha yönelttik, merhametsiz olup birbirimizi güç duruma düşürürken bir kıvranıyor, bir hoşlanıyorduk.

"İnsanların arasında, gösterişli bir aşk itirafını mı tercih ederdin, yoksa sadece ikinizken, sade bir şeyi mi?"

Şaşakaldım. Bu özel bir soruydu. Soran kişinin hoşlandığım çocuk, hatta bana aşkını itiraf etmesini umduğum çocuk olmasından bahsetmiyorum bile...

Gizlice ağzımı mı arıyordu? Bana açılacak mıydı? Sözlerine fazla mı anlam yüklüyordum? Odanın karanlığı kızarıklığımı gizliyor muydu? Bilmiyordum.

"İhım, şey... İkinciye... İkinciye seçerdim," diye yanıtladım.

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandı Hakan.

Sıra bana geçmişti. "Eski sevgilinle mi 1 sene evli kalmayı tercih ederdin, yoksa bir yabancıyla mı?"

Önceki soruda Hakan özelime girmişti, şimdi de ben onunkine. O oyunu böyle oynuyorsa ben de oynayabilirdim.

Yanıtlaması kısa sürdü. "Yabancı biriyle."

"Ya kız deliyse?"

"Eski sevgilim neredeyse seni öldürüyordu. Yaptığı diğer kötülükleri konuşmuyorum bile... Sence ondan daha delisini bulma ihtimalim kaçır?"

"Düşük."

"O yüzden şansımı yabancından yana kullanırdım."

Hakan'ın eski kız arkadaşından bir parça dahi sevgiyle söz etmiyor oluşu ve ondan kötü ve çılgın biri olarak bahsetmesi 'Hala onu seviyor mu?' şüphesini tamamen olmasa da gidermişti. Bu konu hakkında daha rahat hissediyordum, sevinçten sırtıtmamak için dudaklarımı çizgi haline getirmiştim.

"Haklısın," diye mırıldandım.

Hakan'la oyunumuzu bitirip aşağı inmiştik. Melis ve diğerlerinin olduğu yere giderken, Hakan'ın sarhoş bir arkadaşı yanımıza gelmişti ve gitmek bilmiyordu. Bizi de göndermiyordu. Ne zaman gitmeye çalışsak Hakan'ı tutup bırakmıyor, anlamsız şeyler söylemeyi sürdürüyordu.

Hiç sonlanmayacakmış gibi hissettiren bir süre boyunca orada durup saçmalıklarını dinledikten sonra aniden çocuk kusuverdi. Midesini boşaltırken Hakan'ın da, kendisinin de üstünü başını pisletmişti, o nedenle

Hakan benden özür dileyerek arkadaşıyla banyonun yolunu tuttu, bense tek başıma bahçenin.

Tam dışarı açılan kapıdan çıkacağım sırada biri içeri giriyordu, az kalsın çarpışacaktık. O biri İlker'den başkası değildi. Üzerinde yalnızca mayosu vardı, sırlıslıklamdı.

"Ne hoş bir tesadüf bu böyle prenses," dedi eliyle alnına düşen ıslak saçları arkaya iterken. "Nereye gidiyorsun?"

"Melis'lerin yanına. Sen?"

"Havuzdan uzaklaşıyorum. Kızların birlikte yüzmek için ısrar etmesi bıktırdı," dedi olmayan yakasını silkerek.

"Bu partideki 10 erkekten 9'u senin yerinde olmak istiyordur, sense şikayet ediyorsun."

"Ben de böyle memnuniyetsiz bir insanım işte, ne yaparsın..." Omuz silkti. "Şimdi sen onu bunu siktir et de sen niye kupkurusun?"

"Islanacak bir şey yapmadığım için?"

Sırıtsı genişlerken ellerini kapının iki tarafına koyarak öne eğildi, yüzü benimkine yaklaşmıştı. "Bence bunu değiştirecek bir şey yapmalıyız."

Neyi kastettiğini anladığımda geriye doğru bir adım attım. "Hayır, yapmamalıyız."

"Evet, yapmalıyız."

Arkamı dönmemele koşmaya koyulmam bir oldu. Odadan çıkıp evin öbür kısmına ilerlerken İlker'in peşimden geldiğini biliyordum, nefesi ensemdeydi. Antreye varıp oradan mutfığa yöneldiğimde mutfak masasını aramıza aldık, etrafında turluyorduk.

"Boşuna kaçıyorsun prenses... Senden daha güçlü ve hızlıyım. Önünde sonunda yakalanacaksın." Ben şimdiden soluk soluğayken onun normal bir şekilde nefes alıyor oluşu bu kelimelerini doğruluyordu.

Cesur görünmeye çabaladım. "Göreceğiz."

Henüz cümleme nokta koymamıştım ki İlker göz açıp kapayana dek masanın üstüne çıkıp inmişti ve karşımda dikiliyordu.

"Ne diyordun? Tam duymadım, tekrar etsene," dedi alayla.

Birden gelen bir fikirle bana en yakındaki sandalyeyi İlker'e doğru iteleyip çabucak masanın altına girdim ve diğer tarafa geçmek için yerde emekledim.

Ayağa kalkar kalkmaz koşar adımlarla mutfağın çıkışına yürüdüm. 'İçeride mi İlker'den daha kolay kaçarım, yoksa dışarıda mı?' diye bir iki

saniyeliğine düşündükten sonra kendimi evin giriş kapısından bahçeye attım.

Olabildiğince çabuktum fakat İlker benden daha hızlıydı. Her baktığımda aramızdaki mesafe daha çok azalıyordu.

Bir kere daha ne kadar yakınlaştığını görmek için omzumun üzerinde bir bakış attım, derken ayağım bir şeye takıldı ve ne olduğunu anlayamadan kendimi yerde buldum. Çime düştüğüm için yumuşak bir düşüş olmuş, canım yanmamıştı. Yalnızca sersemlemiştim, o da fazla değildi.

O anda sırtıma binen yükü kendime geldiğimde İlker üstümde oturuyordu, ağırlığını tam vermemesine rağmen onu güçlükle taşıyordum.

"Eziliyorum, kalk şuradan!" diye yakındım.

"Önce konuşalım."

"Bu şekilde mi?"

"Aynen bu şekilde," dedi üstüne basa basa.

Anlaşılan diyeceğim hiçbir şey onu kalkmaya ikna edemeyecekti. Yenilgiyle iç çektim. "Ne konuşacağız?"

"Bence bir anlaşma yapabiliriz."

"Ne gibi?"

"O havuza gireceksin, kaçarsın yok. Ama nasıl gireceğini seçmek sana kalmış... Seni zorla havuza götürmemi ve insanların gözü önünde suya atmamı ister misin?"

"Hayır!"

"O zaman kendi isteğinle benimle gelir ve havuza kendi kendine girersin."

"Neden beni ıslatmak senin için bu kadar önemli?"

"Önemli değil, eğlenceli," diye düzeltti. "Canım sıkılıyordu, kendime bir eğlence buldum... Seni."

"Senin soytarın mıyım ben?"

"Hayır. Prensesim-Prensessin." Kulağa garip gelebileceğini fark edip kelimeyi değiştirmişti. "Neyse... Hadi seçimini yap."

"C seçeneğini seçiyorum. Yani hiçbirini."

"Seni omzumda taşıyayım, kucağımda mı?"

"Tamam tamam... Kendi isteğimle geleceğim."

"Baştan söyleyeyim, kaçmaya çalışırsan seni yine yakalar ve o havuza elimden gelen en utanç verici şekilde atarım."

"Anlaştık," diye homurdandım. "Hadi kalk üstümden."

Ayaklanıp benim ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı ancak tutmadan kalktı. O gülen, bense somurtan bir suratla birbirimize tek kelime etmeden havuz kenara yürüdük ve insanların içine karıştı.

"Atla bakalım prenses," dedi eliyle suyu göstererek.

Tymekle tymemek arasında gidip gelsem de sözümden dönersem İlker'in çok daha kötüleşeceğini bildiğimden olduğum yerde kaldım. Arkası sıra havuza atlayıp serinledim.

Suyun yüzüne çıktığımda ıslak saçlarımı ellerimle suratımdan çektim ve havuzun yanında sırtarak beni izleyen İlker'e baktım. "Mutlu musun?"

"ok."

*

Not 2: Wattpad hesabımı @yazardayazar ya da Instagram hesabımı @dem.irem takip ediyor musunuz?

AHALİ (2. SEZON)

(Not: Hala bilmeyenler var, o yüzden tekrar yayınlıyorum.)

Selam!

Bölüm yorumlarında yeni bölüm bekleyenleri görüyorum, o yüzden bunu yazma ihtiyacı duydum.

Hikayemizin 45. Bölümden sonrasını sadece kitap olarak basılmış halinde okuyabilirsiniz, yani 1. Sezona yeni bölüm gelmeyecek.

Ama 2. Sezona Wattpad'de başladım, hatta 6. Bölümü yayınladım. Wattpad profilime yazardayazar tıklayarak veya hikâye arama yerine AHALİ (2. SEZON) yazarak hikayemizi bulabilirsiniz. Dış bağlantıya da hikâyenin linki ekleyeceğim.

Orada buluşalım mı?

KAPAK, AYRAÇ VE POSTER

Ey, AHALİ!

Müjdemî isterim, kitabımızın raflarınızdaki yerini almasına sayılı günler kaldı!

Instagram hesabımı (dem.irem) takip edenlerinizin bildiği gibi, geçen hafta kitabımızın çekimleri yapıldı. Beni takip etmeyenleriniz için çekimlerden birkaç fotoğrafı aşağıya bırakıyorum;

Çekimler, o bu şu derken 8 saatten uzun sürdü.

Evet, abartmıyorum 8 SAAT!

Bu kadar uzun sürmesinin nedeni hepimizin, ben ve AHALİ karakterlerinin, sizlere elimizden gelenin en iyisini vermek istemesiydi.

Ve inanın, verdik.

KAPAK;

AYRAÇ;

POSTER;

ÇIKIŞ TARİHİ, İMZA GÜNÜ VE SIKÇA SORULAN SORULAR

Kitap hangi tarihte ve hangi yayınevinden çıkacak?

Kitabımız Epsilon Yayınevi vasıtasıyla ilk olarak 22 Nisan'da Uluslararası İzmir Kitap Fuarı'nda, 22 Nisan'dan sonra da tüm kitapçılarda ve internetten kitap satış sitelerinde satışa çıkıyor!

Kitabın imza günleri olacak mı? Olacaksa nerede, ne zaman?

Olmaz mı? Olacak tabii, hatta ilk imza günüm 22 Nisan Pazar günü İzmir'de!

22 Nisan Pazar günü saat 14.00'da kitabımızın karakterleriyle birlikte İzmir Kitap Fuarı'nda olacağım! Fuarda Epsilon Yayınevi'nin standından kitaplarınızı alabilir, sonra da imzalattırabilirsiniz.

Kitabınız olsun veya olmasın, hepinizi bekliyorum/z!

(Not: Fuar, Kültürpark - Uluslararası İzmir Fuar Alanı Şair Eşref Bulvarı No:50 Kültürpark Konak/İzmir'de düzenleniyor.)

Wattpad'den bölümleri kaldıracak mısın?

Hayır.

Wattpad'de bölümleri yayınlamaya devam edecek misin?

AHALİ 'nin sezon finalini kitabımızdan okuyabileceksiniz. Dikkat ettiyseniz sezon finali dedim, final değil.

Kitabımız çıktıktan belirli bir zaman sonra AHALİ'nin ikinci sezonunu Wattpad'de yazmaya devam etmeyi istiyorum.

Peki, siz istiyor musunuz? İstiyorsanız oy ve yorumlarınızla bunu bana gösterin lütfen!

Birçoğunuzun da bildiği gibi ben zaten bir yayınevinde yazarım, yani bazı yazarların yaptığı gibi AHALİ'yi Wattpad'de hiç yazmadan, direkt kitap olarak çıkartabilirdim.

Ama öyle yapmadım.

Neden diye soracak olursanız; çünkü burası benim yazdıklarımı sizinle paylaşabildiğim ve onlar sayesinde sizinle bir bağ kurabildiğimi hissettiğim tek yer diyebilirim. Her bir oyda, her bir yorumda birbirimize daha çok bağlanıyoruz sanki...

İşte tam da bu yüzden buradaydım, buradayım ve burada olacağım!

Eveet, sıkça sorulan sorular bu kadardı. Hala cevaplanmamış sorularınız varsa Instagram hesabımdan (dem.irem) bana yazabilirsiniz.

FRAGMAN, İMZA GÜNÜ VE SEZON FİNALİNE DAİR İPUÇLARI

Ey, AHALİ!

Kitabımızın tüm kitapçılarda (D&R vb.) ve internetten kitap satış sitelerinde satışa çıktı!

D&R.com.tr, idefix.com, kitapyurdu.com, okuoku.com, kitapsec.com ve kitap365.com kitabımızı internetten güvenle satın alabileceğiniz sitelerden bazıları. Siz de bildiklerinizi buraya yazıp birbirinize yardımcı olabilirsiniz.

Daha önceki paylaşımında söylediğim gibi geçtiğimiz haftalarda kitabımızın çekimleri yapıldı ve bu çekimlerde kitabımız için bir fragman da çekildi. Instagram hesabımdan (dem.irem) fragmanı çoktan paylaştım ama sizlerin de görmesini istediğim için aşağıya bırakıyorum;

<https://youtu.be/J-StKj6VpUY>

Hem Wattpad, hem de (özellikle) Instagram hesabımdan imza günlerimle ilgili çok fazla mesaj alıyorum. Buradan bütün mesajlara toplu bir cevap vereyim, bir sonraki imza günüm 12 Mayıs Cumartesi günü Kocaeli'de!

12 Mayıs Cumartesi günü saat 14.00'da kitabımızın karakterleriyle birlikte Kocaeli Kitap Fuarı'nda olacağım!

Kitabınız olsun veya olmasın, hepinizi bekliyorum/z!

(Not: Fuar, İnterteks Uluslararası Fuar Merkez Sanayi Mahallesi 41040 İzmit/Kocaeli'nde düzenleniyor.)

Kocaeli'den önce, yani 5 veya 6 Mayıs'ta, bir imza günüm daha olma ihtimali çok yüksek. Hatta İstanbul'da olma ihtimali de çok yüksek... Henüz imza programım kesinleşmese de kesinleşir kesinleşmez ilk olarak Instagram hesabımdan (dem.irem) paylaşacağım.

Şimdi gel gelelim sezon finaline dair ipuçlarına...

Aşağıya sezon finalinde farklı karakterler tarafından söylenen farklı replikler bırakıyorum;

"Postunu siyaha boyayıp herkesi kandırabilirsin ama beni değil. O boyanın altında, sen de beyazsın."

"Tek diyebileceğim, bunun aramızdaki her şeyi değiştireceğini hissetmemdi. Kökünden. Temelli olarak."

"Bu fırsatçı herifin teki olduğun içindi!"

Sizce hangi replik, hangi karaktere ait? Ve hangi karaktere söylüyor? Tahminlerinizi yorum olarak yazabilirsiniz.

(Not: Kitabı alıp sezon finalini okuyanlar, henüz okumamış olanlar olduğunu unutmaz umarım.)

Nasıl bir sezon finali oldu diye soracak olursanız, hemen ikinci sezonu okumak isteyeceğiniz türden bir final oldu. Evet, yaptım yine yapacağımı...

İkinci sezon demişken, ikinci sezonu okumak isteyen herkes bir oy verebilir mi? Görelim bakalım, kaç kişiyiz?

FRAGMAN, KAPAK VE AYRAÇ

Ey, AHALİ!

Müjdem i isterim, AHALİ 1 (yeni kapak tasarımıyla) ve AHALİ 2 bazı internet sitelerinde şimdiden satışta, çok yakında da tüm internet sitelerinde ve kitapçılarda bulabileceksiniz!

Şimdilik kitaplarımızı satın alabileceğiniz internet sitelerini yazıyorum:

<https://www.kitap365.com/yazar/irem-demirbas/97055>

<https://www.bkmkitap.com/irem-demirbas-kitaplari>

<https://www.kitapsepeti.com/urun/detay/kitap/ahali-2/1517222>

Instagram hesabımdan (dem.irem) AHALİ serisinin fragman, kapak ve ayraç paylaşımlarını yapmıştım ama Instagram hesabımı takip etmeyenleriniz için buradan da paylaşıyorum:

FRAGMAN;

<https://youtu.be/VXCJnujBJiY>

AHALİ 2 KAPAK;

AHALİ 1 KAPAK;

Instagram hesabımdan (dem.irem) AHALİ serisi için 5'er kitaplık bir çekiliş yapacağımın haberini de vereyim, üstelik kitaplar imzalı olacak! Çekilişi kaçırmamak için takipte kalın!